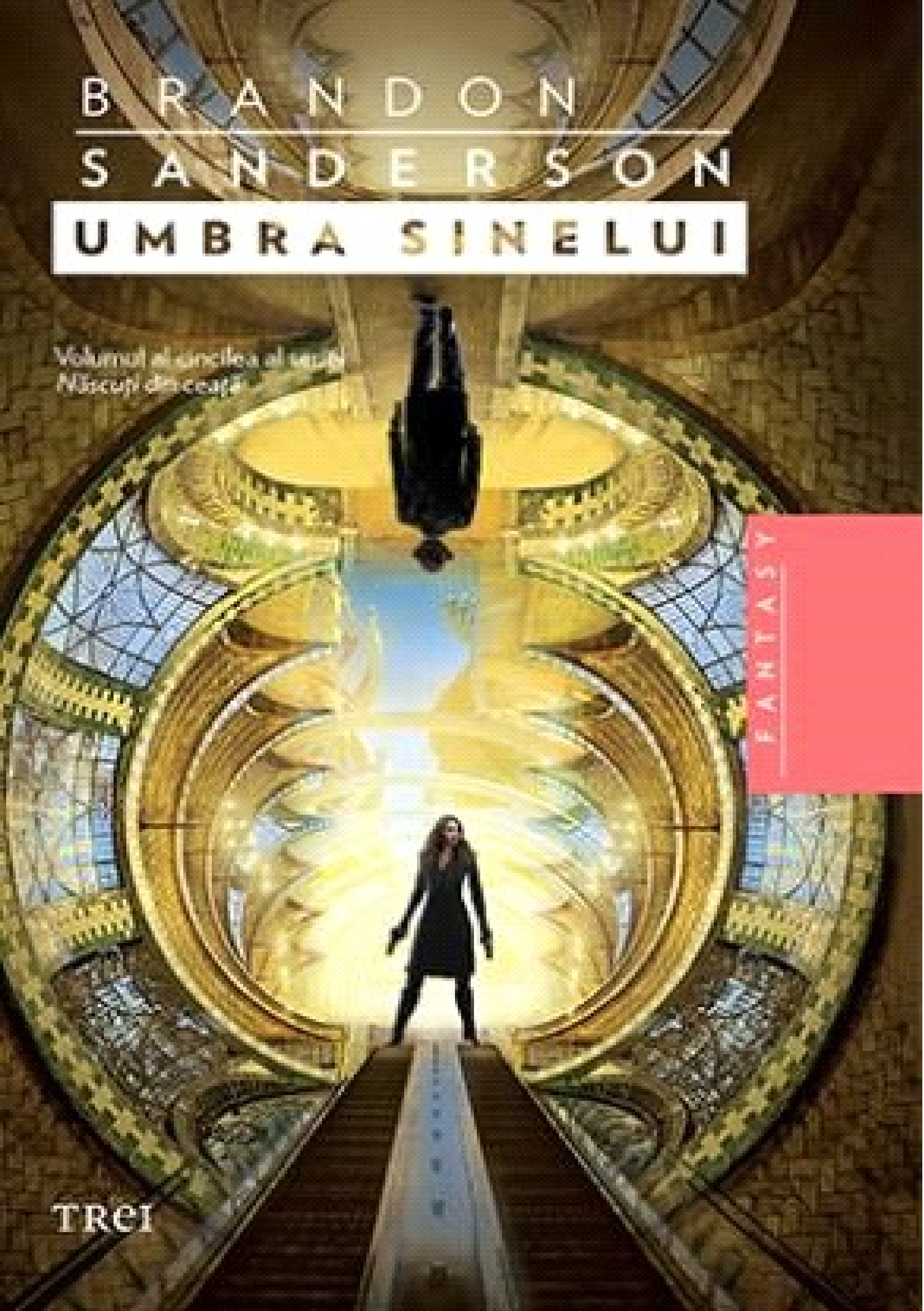

BRANDON SANDERSON
UMBRA SINELUI
Volumul al cincilea al seriei
Născuți din ceață
FANTASY
TREI

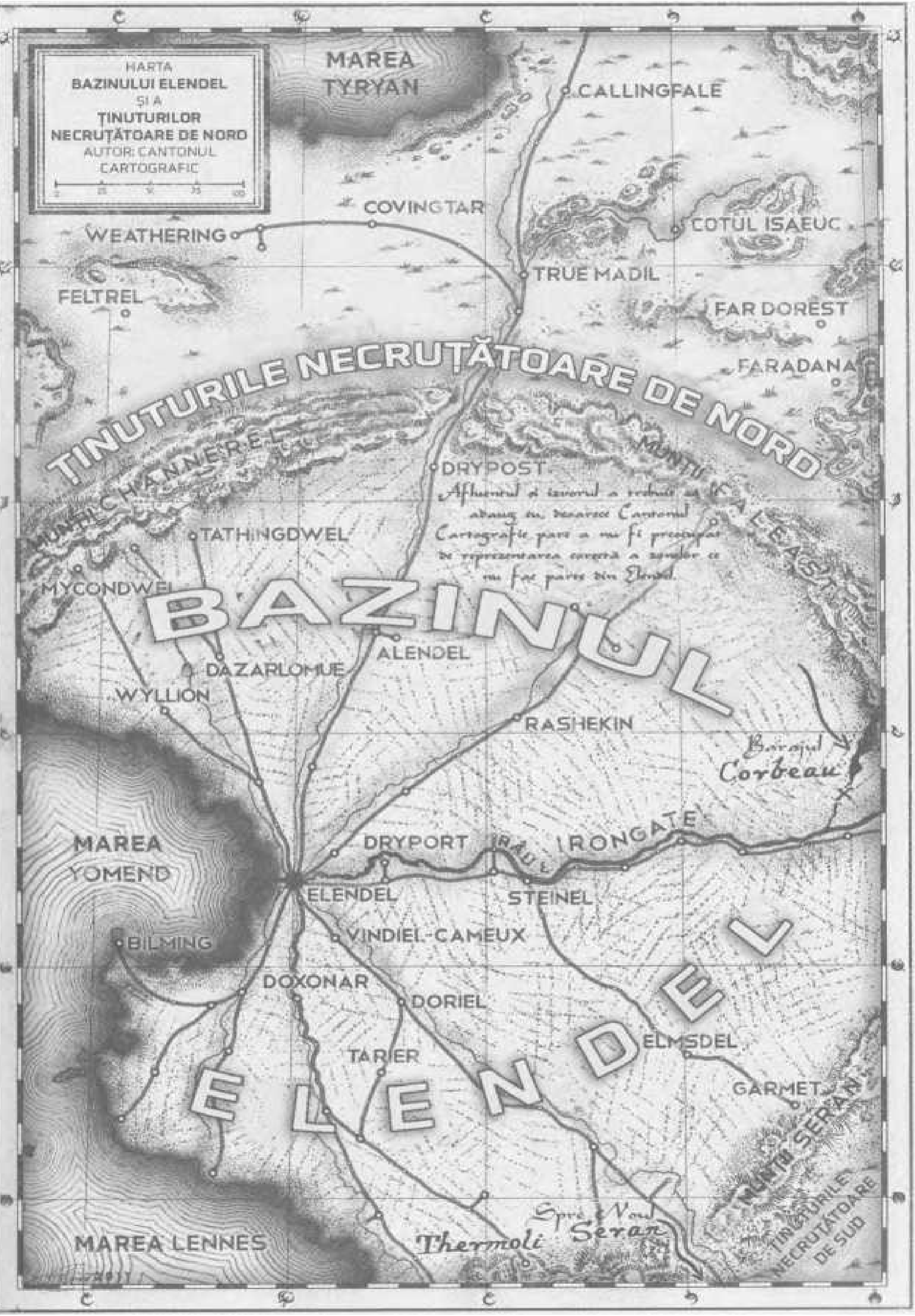
Brandon Sanderson

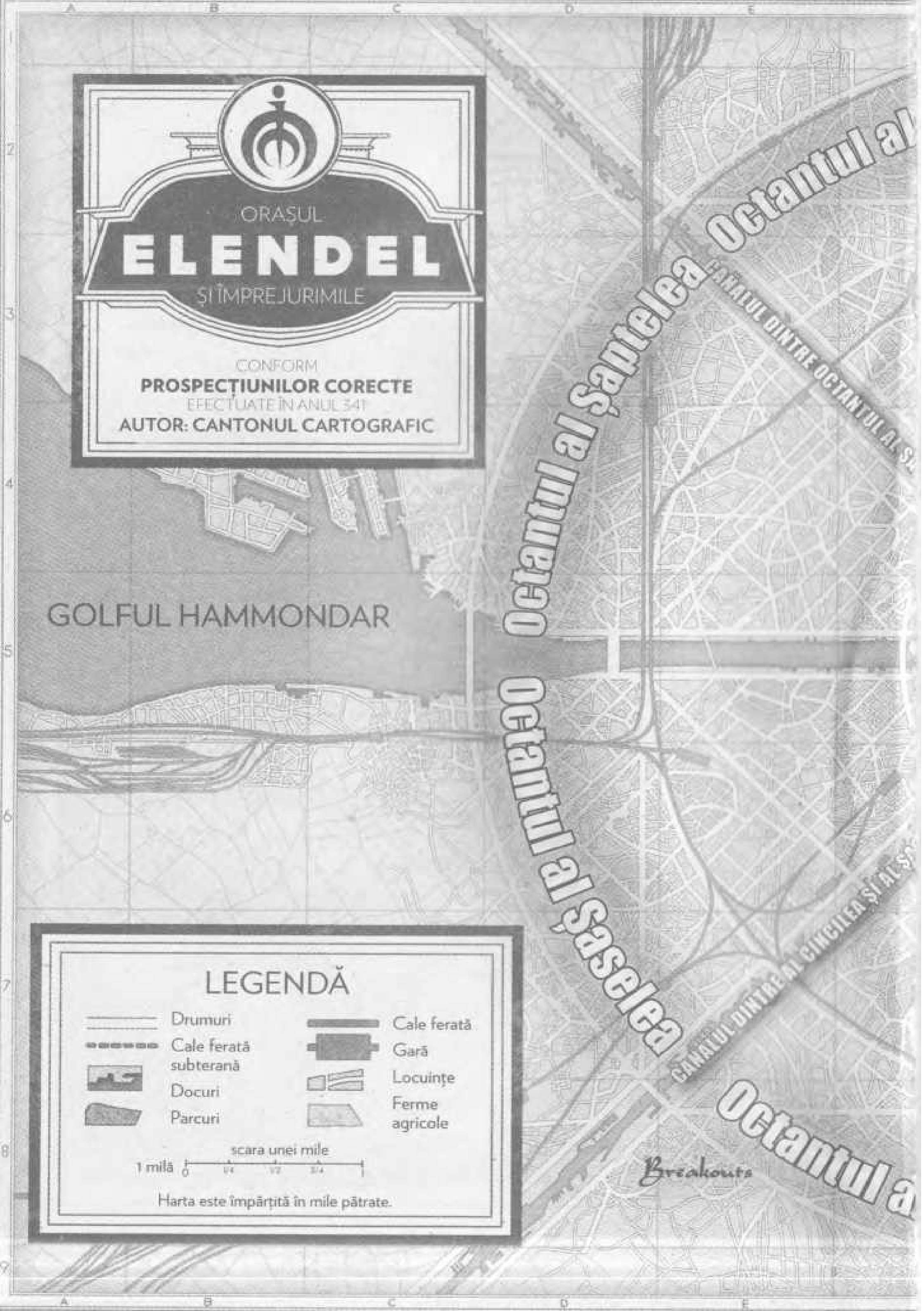
Umbra Sinelui

Volumul al cincilea al seriei

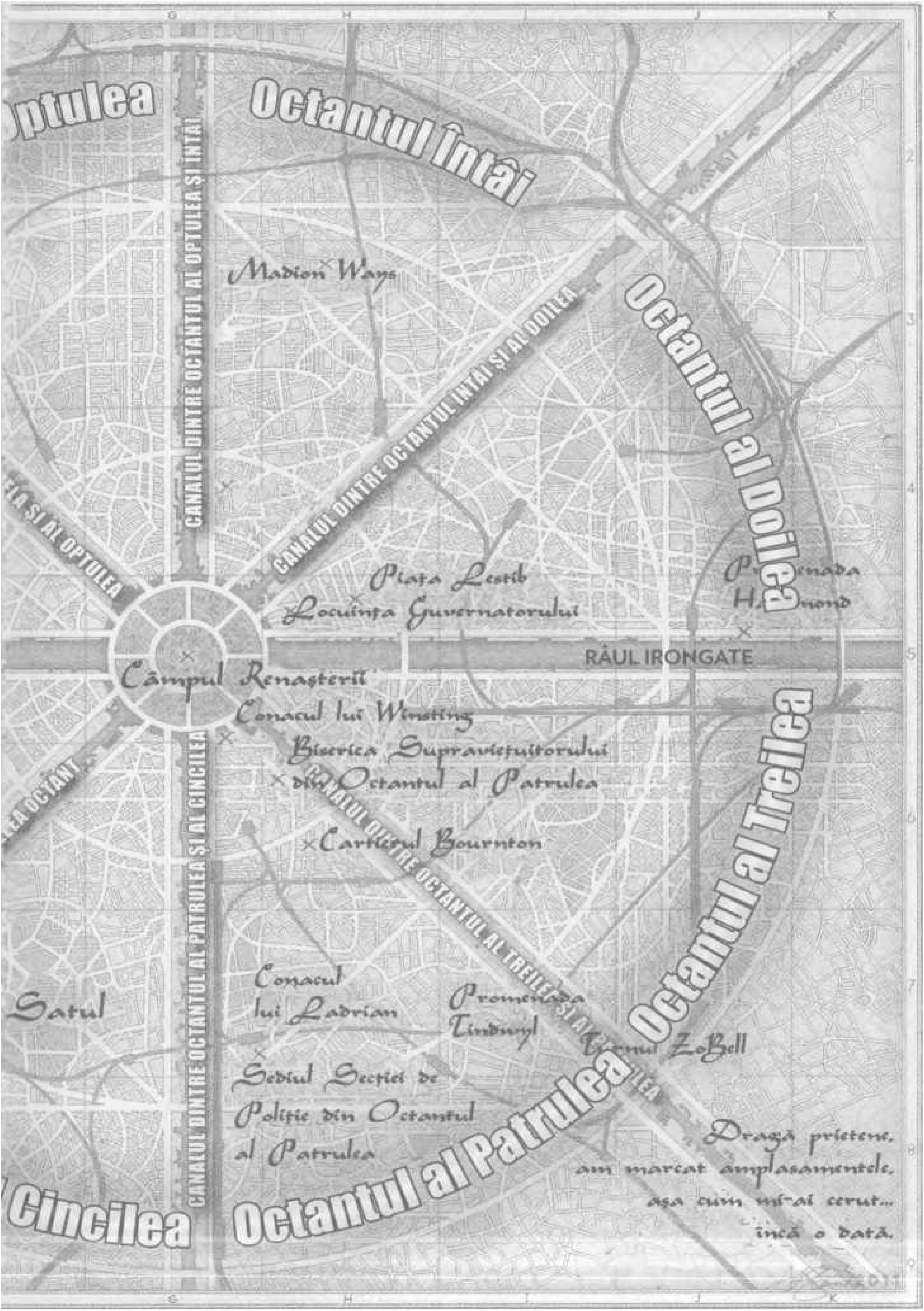
Născuți din ceață

Pentru Moshe Feder, care și-a încercat norocul cu mine

HARTA
BAZINULUI ELENDEL
ȘI A
ȚINUTURILOR
NECRUȚĂTOARE DE NORD
AUTOR: CANTONUL
CARTOGRAFIC
MAREA TYRYAN
CALLINGFALE
COVINGTAR
WEATHERING
COTUL ISAEUC
TRUE MADIL
FELTREL
FAR DOREST
FARADANA
ȚINUTURILE NECRUȚĂTOARE DE NORD
MUNȚII CHANNEREL
MUNȚII ALEAST
DRYPOST
TATHINGDWEL
MYCONDWEL
BAZINUL
ALENDEL
DAZARLOMUE
WYLLION
RASHEKIN
Baraajul Corbeau
MAREA YOMEND
DRYPORT
RÂUL IRONGATE
ELENDEL
STEINEL
VINDIEL-CAMEUX
BILMING
DOXONAR
DORIEL
ELMSDEL
TARIER
GARMET
ELENDEL
MUNȚII SERAN
ȚINUTURILE NECRUȚĂTOARE DE SUD
Spre Noul Seran
Thermoli
MAREA LENNES

ORAȘUL
ELENDEL
ȘI ÎMPREJURIMILE
CONFORM
PROSPECȚIUNILOR CORECTE
EFECTUATE ÎN ANUL 341
AUTOR: CANTONUL CARTOGRAFIC
GOLFUL HAMMONDAR
Octantul al Șaptelea
Octantul al Șaselea
LEGENDĂ
Drumuri
Cale ferată subterană
Docuri
Parcuri
Cale ferată
Gară
Locuințe
Ferme agricole
scara unei mile
1 milă
Harta este împărțită în mile pătrate.
Breakouts

Octantul Întâi
CANALUL DINTRE OCTANTUL AL OPTULEA ȘI ÎNTÂI
Madion Ways
CANALUL DINTRE OCTANTUL ÎNTÂI ȘI AL DOILEA
Octantul al Doilea
Piața Lestib
Locuința Guvernatorului
RÂUL IRONGATE
Câmpul Renașterii
Conacul lui Winsting
Biserica Supraviețuitorului din Octantul al Patrulea
Octantul al Treilea
Cartierul Bournton
CANALUL DINTRE OCTANTUL AL PATRULEA ȘI AL CINCILEA
Conacul lui Ladrian
Promenada Tindwyl
Satul
Sediul Secției de Poliție din Octantul al Patrulea
Octantul al Patrulea
Cincilea
Dragă prietene,
am marcat amplasamentele,
așa cum mi-ai cerut...
încă o dată.

Prolog

Waxillium Ladrian, gardian al legii, angajat cu simbrie, se dădu jos de pe cal și se întoarse spre crâșmă.

— Ia te uită! exclamă puștiul, sărind și el jos de pe calul lui. Ai reușit să nu-ți prinzi pintenul în scară și să nu te împiedici.

— N-am pățit-o decât o *singură dată,* spuse Waxillium.

— Da, dar a fost supercaraghios.

— Rămâi lângă cai, îi ordonă Waxillium aruncându-i puștiului frâul. N-o priponi pe Distrugătoare. S-ar putea să am nevoie de ea.

— S-a făcut!

— Și *nu cumva* să șterpelești ceva.

Puștiul – 17 ani, față rotundă cu tuleie abia mijite după săptămâni întregi de speranțe istovitoare – încuviință dând solemn din cap.

— Promit să nu ciordesc nimic de la tine, Wax.

Waxillium oftă.

— Nu asta ți-am spus.

— Dar…

— Rămâi cu caii! Și nu te întinde la taclale cu nimeni!

Waxillium dădu din cap și intră în crâșmă cu pași sprinteni. Își mai umplu puțin metalmintea, cât să-și reducă greutatea cam cu zece procente. Își luase acest obicei după ce cu câteva luni în urmă, în timpul unuia dintre primele raiduri pentru care avea să fie plătit, rămăsese fără rezervă de greutate.

Cum era de așteptat, crâșma era mizerabilă. De fapt, aici, în Ținuturile Necruțătoare, totul era ori plin de praf, ori uzat, ori defect. Trecuseră cinci ani de când venise aici și tot nu reușise să se obișnuiască. Este adevărat că, în cea mai mare parte a timpului, în acești cinci ani încercase să-și câștige existența ca funcționar, evitând să fie recunoscut, și, în acest scop, se mutase din ce în ce mai departe de centrele populate. Dar în Ținuturile Necruțătoare până și așezările cu un număr mare de locuitori erau mai murdare decât cele din care plecase el, din Bazinul Elendel.

Mai mult, aici la marginea regiunilor locuite, mizerabil era *prea puțin spus* despre modul de trai. Oamenii pe care-i găsi în crâșmă ședeau tolăniți pe podea, pe lângă mese, și abia dacă-și ridicau privirea. La fel ca plantele, oamenii erau țepoși și se

târau pe suprafața pământului. Până și salcâmii, cu forma lor de evantai, reușeau uneori să se ridice ceva mai sus, având un aer de vigoare, robust.

Waxillium își roti privirea, scrutând încăperea, cu mâinile în șolduri, sperând să atragă atenția. Nu reuși, ceea ce îl contrarie. Ce rost avea să porți costum elegant, de oraș, cu cravată de culoarea lavandei, dacă nimeni nu te băga în seamă? Măcar ăștia nu râdeau pe sub mustață, cum făcuseră mai înainte cei din cealaltă cârciumă.

Cu mâna pe armă, Waxillium avansă spre tejghea fără să se grăbească. Cârciumarul era un bărbat înalt, probabil cu ceva sânge de Terrisian în el, dacă era să judeci după silueta-i suplă, deși rubedeniile mai rafinate din Bazin s-ar fi îngrozit să-i vadă clefăind dintr-un copan unsuros de pui, pe care-l ținea într-o mână, în timp ce cu cealaltă umplea carafele. Waxillium își înăbuși senzația de greață; încă nu reușise să se obișnuiască cu ceea ce înțelegeau localnicii prin igienă. Prin partea locului, cei care își aduceau aminte să-și șteargă mâinile pe pantaloni înainte de a-ți strânge mâna, după ce se scobiseră în nas, se considera că exagerează.

Waxillium rămase în așteptare. Pe urmă mai așteptă încă puțin. În cele din urmă, își drese glasul. În fine, cârciumarul se apropie alene de el.

— Ce poftești?

— Caut un om, zise Waxillium cu voce scăzută. Îl cheamă Joe Granit.

— Nu-l cunosc, răspunse barmanul.

— Nu-l cunoști… E *singurul* bandit celebru de prin partea locului.

— Nu-l știu.

— Dar…

— Pe cei de teapa lui Joe e mai bine să nu-i cunoști, spuse barmanul, apoi își înfipse dinții în copan. Dar am un prieten.

— Ca să vezi!

Barmanul îi aruncă o privire încruntată.

— Hm! făcu Waxillium. Scuze. Spune mai departe.

— S-ar putea ca prietenul meu să fie dispus să știe câte ceva despre anumite persoane, când alții se codesc. Dar durează ceva până ajung la el. Cât dai?

— Sunt un om al legii, răspunse Waxillium. Fac ceea ce fac în

numele dreptății.

Cârciumarul clipi. Fără grabă, în mod deliberat, de parcă ar fi fost conștient că depune un mare efort.

— Vasăzică… dai ceva?

— Bine, dau, zise Waxillium oftând și socotind în gând cât cheltuise deja de când se afla pe urmele lui Joe Granit.

Nu-și putea permite să rămână lefter din nou. Distrugătoarea avea nevoie de șa nouă, iar Waxillium uza costumele pe-aici cu o viteză înspăimântătoare.

— Așa, vezi? zise cârciumarul făcându-i semn lui Waxillium să-l urmeze.

Străbătură sala făcându-și loc printre mese și trecând pe lângă un pian lipit de un stâlp, între două mese. Părea că nu mai cântase nimeni la el de multă vreme, iar pe capacul lui fuseseră înșirate mai multe stacane soioase. Imediat pe lângă scări intrară într-o cămăruță. Mirosea a praf.

— Așteaptă aici, îi spuse cârciumarul, apoi închise ușa și ieși.

Waxillium își încrucișă brațele la piept uitându-se atent la singurul scaun din încăpere. Vopseaua albă se scorojea și se desprindea; fără îndoială, dacă s-ar fi așezat, i s-ar fi luat aproape toată pe pantaloni.

Începea să se deprindă cu oamenii din Ținuturile Necruțătoare, chiar dacă nu și cu obiceiurile lor. În ultimele câteva luni, de când vâna recompense, constatase că prin părțile locului *se mai găseau totuși* bărbați și femei de caracter, rătăciți printre ceilalți. Dar păreau a fi cuprinși cu toții de un fel de *fatalism* încăpățânat. Nu aveau încredere în autorități și se fereau adeseori de oamenii legii, chiar dacă în felul acesta le îngăduiau unor indivizi, precum Joe Granit, să prăduiască și să facă ravagii. Dacă n-ar fi fost recompensele oferite de companiile feroviare și miniere, nimic nu s-ar fi…

Fereastra se zgudui. Waxillium reveni la realitate, duse mâna la pistolul de la șold și își aprinse oțelul. Metalul îi generă în corp o căldură instantanee, ca atunci când bei un lichid prea fierbinte. Linii albastre îi țâșniră din piept înspre obiectele de metal dimprejur, dintre care unele se aflau imediat dincolo de fereastra închisă cu obloane. Altele se îndreptară în jos. Crâșma avea beci, ceea ce era lucru rar în Ținuturile Necruțătoare.

Putea să folosească liniile la nevoie și să împingă în obiectele de metal cu care erau ele conectate. Dar pentru moment urmări

cum o mică tijă se strecură între cercevelele ferestrei, apoi urcă și desfăcu zăvorul care le ținea închise. Fereastra zăngăni și se deschise.

Înăuntru sări o tânără îmbrăcată cu pantaloni închiși la culoare, cu o pușcă în mâini. Zveltă, cu fața pătrățoasă, ținea între dinți o țigară neaprinsă și îi părea lui Waxillium vag cunoscută. Femeia se ridică de pe jos, cu un aer mulțumit, apoi se întoarse ca să închidă fereastra. Și în clipa aceea dădu cu ochii de el.

— La dracu! exclamă ea târându-se înapoi, scăpând țigara și ridicând pușca.

Waxillium ridică la rândul său pistolul și se pregăti de Allomanție, regretând că nu găsise o cale de a se proteja împotriva gloanțelor. Adevărat, putea împinge în metal, dar nu era suficient de rapid pentru a opri focul de armă, decât dacă reușea să împingă arma înainte de a fi apăsat trăgaciul.

— Hei, spuse femeia privindu-l prin cătare. Nu tu ești tipu-ăla? Care l-a omorât pe Peret cel Negru?

— Waxillium Ladrian, zise el. Gardian al legii, angajat cu simbrie.

— Glumești. Așa te prezinți?

— Bineînțeles. De ce nu?

Femeia nu-i răspunse, în schimb își luă privirea de la armă și îl cercetă câteva clipe. În cele din urmă, zise:

— Cravată? Hai nu, zău?

— Așa-s eu, spuse Waxillium. Un gentleman care vânează recompense.

— Mai întâi de toate, de ce-ar avea nevoie un vânător de recompense să fie într-un anume fel?

— E important să ai reputație, răspunse Waxillium ridicând bărbia. Și banditții au; oamenii au auzit de Joe Granit dintr-un capăt într-altul al Ținuturilor Necruțătoare. De ce nu ar auzi și de mine?

— Pentru că în felul acesta devii o țintă sigură.

— Pericolul merită asumat, răspunse Waxillium. Dar fiindcă veni vorba de ținte…

Își lăsă arma deoparte și arătă spre a ei.

— Umbli după recompensa pentru Joe, zise ea.

— Bineînțeles. Și tu?

Tânăra încuviință dând din cap.

— O împărțim? întrebă Waxillium.

Femeia oftă, dar lăsă arma jos.

— Fie! Dar cel care-l împușcă primește dublu.

— Eu mă gândeam să-i prind viu…

— În regulă. Asta-mi mărește mie șansele să-l omor prima.

Îi zâmbi cu gura până la urechi și se strecură spre ușă.

— Numele meu este Lessie. Atunci, Granit e pe-aici pe undeva, înăuntru? L-ai văzut?

— Nu, răspunse Waxillium alăturându-i-se la ușă. L-am întrebat pe cârciumar și el m-a trimis în camera asta.

Femeia se întoarse spre el.

— L-ai întrebat pe cârciumar?

— Sigur, zise Waxillium. Am aflat ce se spune. Cârciumarii știu tot și… De ce dai din cap?

— În cârciuma asta, *toți până la unul* sunt oamenii lui Joe. Tu *l-ai întrebat pe cârciumar*?

— Cred că am stabilit deja asta.

— Căcat!

Femeia crăpă ușa și privi în sală.

— Cum dracu' ai reușit *tu* să-i dovedești pe Peret cel Negru?

— Cu siguranță, nu-i chiar o catastrofă. Nu-i posibil ca *toată lumea* din cârciumă…

Când privi prin deschizătura ușii, vocea i se stinse. Cârciumarul cel înalt nu dăduse fuga să aducă pe nimeni. Nici vorbă; era în mijlocul sălii, arăta cu mâna spre ușa cămăruței și-i zorea pe criminalii și bandiții adunați acolo să se ridice de jos și să pună mâna pe arme. Oamenii păreau că ezită, iar unii gesticulau nemulțumiți, dar nu puțini erau cei ce își scoseseră deja pistoalele.

— Fir-ar să fie! șușoti Lessie.

— Ne retragem pe unde-ai venit? întrebă Waxillium.

Femeia răspunse închizând ușa cu mare băgare de seamă, apoi îl împinse la o parte și se precipită spre fereastră. Se prinse cu mâinile de pervaz, gata să sară afară, când un foc de armă răsună chiar lângă ea desprinzând așchii din lemn.

Lessie înjură și se aruncă la podea. Waxillium se ghemui alături.

— Trăgător de elită! șuieră el.

— Întotdeauna ești atât de perspicace, domnule Cravată?

— Nu, numai când mă ia cineva la țintă.

Privi precaut peste marginea pervazului, dar trăgătorul se putea furișa în nenumărate ascunzători din apropiere.

— Avem o problemă.

— Din nou același ascuțit spirit de observație!

Lessie se târî pe podea până la ușă.

— Vreau să spun, din mai multe puncte de vedere, continuă Waxillium deplasându-se ghemuit până în cealaltă parte a încăperii. Când au avut timp să amplaseze un trăgător de elită? Probabil că *au știut* de venirea mea. Locul acesta ar putea fi o capcană.

Lessie trase o înjurătură în șoaptă, în timp ce el ajunse la ușă și o crăpă. Bandiții se certau fără să facă multă gălăgie și arătau înspre ușă.

— Îmi acordă importanță, spuse Waxillium. Aha! Reputația funcționează. Înțelegi? Le este frică!

— Felicitări! răspunse femeia. Crezi că-mi vor oferi vreo recompensă dacă te împușc?

— Trebuie să ajungem la etaj, spuse Waxillium cercetând o scară din imediata apropiere a ușii.

— La ce ne-ar folosi?

— Ei bine, în primul rând că cei înarmați, care vor să ne omoare, sunt adunați toți aici jos. Eu aș prefera să mă aflu în altă parte, iar scara este mai ușor de apărat decât camera asta. În plus, am putea da de o fereastră pe cealaltă parte a clădirii, pe unde să scăpăm.

— Da, numai dacă ești pregătit să sari de la etajul al doilea.

Săritul nu era o problemă pentru un Monedazvârlitor; în cădere, Waxillium putea împinge într-o bucată de metal aruncată la pământ, reducându-și astfel viteza, ca să aterizeze în siguranță. În același timp era și Feruchimist, prin urmare își putea folosi metalmințile pentru a-și micșora și mai mult greutatea, reducând-o până ce ajungea, practic, să plutească.

Abilitățile lui Waxillium nu erau însă renumite, iar el avea intenția să lase lucrurile așa și în continuare. Auzise ce se spunea despre miraculoasele lui supraviețuiri și îi plăcea că rămăseseră învăluite în mister. Se specula că ar fi fost Născut-din-Metal, desigur, dar atâta timp cât nu se știa prea bine ce era în stare să facă, avantajul era de partea lui.

— Uite ce este, eu voi alerga la trepte, îi spuse el femeii. Tu,

dacă vrei să rămâi aici și să lupți încercând să scapi, foarte bine! O să le distragi atenția în folosul meu.

Femeia îi aruncă o privire, apoi zâmbi cu gura până la urechi.

— În regulă. Facem cum zici tu. Dar dacă ne împușcă, rămâi dator să dai de băut.

Ceva îmi este foarte cunoscut la ea, își spuse Waxillium. Apoi încuviință dând din cap, numără în șoaptă până la trei și țâșni afară pe ușă ațintindu-și pistolul asupra celui mai apropiat criminal. Omul sări înapoi când Waxillium trase trei focuri... și ratã. Gloanțele nimeriră în schimb pianul, declanșând un sunet disonant la fiecare impact.

Lessie se târî după el și o apucă spre scară. Adunătura pestriță de bandiți întoarse armele la ei, țipând luată prin surprindere. Waxillium își retrase pistolul – scoțându-l în afara razei de acțiune a Allomanției lui – și împinse ușor de-a lungul liniilor albastre ce țâșneau din el către bărbații din sală. Aceștia deschiseră focul, dar împingerea lui reuși să devieze traiectoria gloanțelor suficient încât acestea să rateze ținta.

O urmă pe Lessie în sus pe scări, ieșind din bătaia puștilor.

— Fir-aș a naibii, spuse Lessie când ajunseră pe primul palier. Suntem în viață.

Se uită în spate, la el, cu obrajii în flăcări.

În mintea lui Waxillium se produse un declic.

— *E-adevărat* că te-am mai întâlnit cândva, spuse el.

— Nu-i adevărat, spuse ea ferindu-și privirea. Să rămânem...

— La Boul Plângăcios! continuă Waxillium. Fata care dansa!

— Pe toți zeii! exclamă ea continuând să urce prima. N-ai uitat.

— *Mi-am dat seama* că te prefăceai. Nici măcar Rusko n-ar fi angajat pe cineva atât de nesincronizat, oricât de frumoase i-ar fi fost picioarele.

— Acum însă, putem sări pe fereastră, te rog? spuse ea verificând dacă nu erau ceva bandiți și pe la etaj.

— Ce căutai acolo? Vânai recompense?

— Da, cam așa ceva.

— Și tu chiar n-ai știut că urmăreau să te...

— Am încheiat orice discuție.

Ajunseră la ultimul etaj și Waxillium rămase o clipă în așteptare, până când o umbră profilată pe perete îi vesti că cineva venea după ei, sus. Trase un foc de armă în direcția

ucigașului apărut, nu-l nimeri nici de data aceasta, dar cel puțin îl făcu să se retragă. De jos se auziră înjurături și ceartă. O fi fost Joe Granit jupân, dar oamenii din crâșmă nu-i erau devotați trup și suflet. Era cert că primii care urcau scara aveau să fie omorâți și niciunul nu dorea să-și asume riscul.

Waxillium câștiga astfel timp. Lessie dădu buzna într-un dormitor, trecând pe lângă patul gol lângă care zăcea o pereche de cizme. Deschise rapid fereastra aflată pe cealaltă fațadă a clădirii, opusă poziției trăgătorului de elită.

Orașul Weathering se desfășura în fața lor, o adunătură izolată de prăvălii și locuințe înghesuite ce păreau să aștepte – în zadar – ziua în care calea ferată își va întinde tentaculele până la ele. Ceva mai departe, în spatele caselor sărăcăcioase, câteva girafe pășteau leneșe, singurul semn că pe câmpia nesfârșită trăiau și niște animale.

Nu puteai sări de la fereastră decât direct pe pământ, nu exista niciun acoperiș pe care să te poți cățăra. Lessie se uită în jos cu băgare de seamă. Waxillium își înfipse două degete în gură și fluieră ascuțit.

Nicio mișcare.

Fluieră din nou.

— Ce dracu' faci? îl întrebă Lessie.

— Îmi chem calul, răspunse Waxillium și mai fluieră o dată. Putem sări direct în șa și pe-aci ți-e drumul.

Femeia se holbă la el.

— Tu chiar vorbești serios.

— Bineînțeles. Am mai făcut-o.

Jos, în stradă, apăru o figură singuratică, puștiul care se ținuse după Waxillium.

— Ah, Wax? strigă băiatul. Distrugătoarea-i colo, se adapă.

— La naiba, exclamă Waxillium.

Lessie îi aruncă o privire.

— Ți-ai numit calul…

— Este cam placid… și, ce-i cu asta? se răsti Waxillium cățărându-se pe pervazul ferestrei. M-am gândit că numele ar putea să-i stimuleze.

Duse mâinile căuș la gură.

— Wayne! Adu-l aici. Vom sări!

— Vom sări pe dracu', se rățoi Lessie. Crezi că șaua are puteri magice și n-o să-i frângem spinarea calului când aterizăm pe el?

Waxillium ezită.

— Păi, am citit că oamenii fac asta…

— Bine, bine, am o idee, spuse Lessie. De ce nu-l chemi pe Joe Granit, să vă duceți în mijlocul drumului și să vă înfruntați la prânz, cum se obișnuia odinioară?

— Crezi c-ar rezolva ceva? Eu…

— Nu, n-ar rezolva, i-o reteză ea. Nimeni n-ar face așa ceva. E o prostie. Pentru numele lui Năruire! Cum ai făcut *totuși* de l-ai omorât pe Peret cel Negru?

O clipă se priviră fix.

— Ei bine… începu Waxillium.

— La naiba! L-ai prins pe budă, nu-i așa?

Waxillium zâmbi larg.

— Ei, da.

— Și l-ai împușcat pe la spate?

— Cu tot curajul cu care poate un om să-i împuște pe altul pe la spate.

— Ha! Poate că nu-i totul pierdut în ceea ce te privește.

Waxillium făcu un gest cu capul înspre fereastră.

— Sari?

— Bineînțeles. De ce să nu-mi rup picioarele înainte să mă împuște? Măcar s-o fac lată, domnule Cravată.

— Cred că n-o să pățim nimic, domnișoară Jartea Roz.

Femeia ridică din sprânceană.

— Dacă ai de gând să mă poreclești după hainele pe care le port, spuse el, pot să fac și eu la fel.

— Nu mai fac, spuse ea, apoi trase adânc aer în piept. Așadar?

El încuviință dând din cap și își aprinse metalele, pregătindu-se s-o ia cu el, astfel încât să amortizeze căderea pentru amândoi – suficient cât să pară că supraviețuiseră săriturii în mod miraculos. Între timp însă, observă o mișcare la una dintre liniile albastre – una abia vizibilă, dar destul de groasă, îndreptată spre cealaltă parte a străzii.

Fereastra de la moară. Razele soarelui scânteiau pe ceva din interior.

Waxillium se repezi să o apuce pe Lessie și o trase în jos. O fracțiune de secundă mai târziu, glonțul le trecu pe deasupra capetelor, izbind ușa din peretele opus.

— Alt trăgător de elită, șuieră ea.

— Spiritul tău de observație este…
— Tacă-ți gura, se răsti ea. Acum ce facem?
Waxillium se încruntă, gândindu-se la întrebare. Se uită la gaura făcută de glonț, calculându-i traiectoria. Trăgătorul de elită țintise prea sus; chiar dacă nu s-ar fi ghemuit, Waxillium tot nu ar fi pățit nimic.
De ce să țintească mai sus? Mișcarea liniei albastre îi arăta că omul alergase ca să-și ocupe poziția înainte de a trage. Să fi țintit în grabă? Sau avea un alt motiv, sinistru? *Să mă elimine în aer*? *în timpul zborului pe fereastră*?
Auzi pași pe scări, dar nu văzu nicio linie albastră. Blestemă, târându-se să arunce o privire afară. Un grup de bărbați înainta tiptil pe scări, și nu erau bandiții de la parter. Bărbații aceștia purtau cămăși albe mulate pe corp, aveau mustăți ca o dungă și erau înarmați cu arbalete. Nicio așchie de metal asupra lor.
Rugina naibii! Știau că el este Monedazvârlitor, așa că Joe Granit îi pregătise un pluton de execuție.
Se retrase în cameră și o apucă pe Lessie de braț.
— Informatorul tău ți-a spus că Joe Granit se află în această clădire?
— Da, răspunse ea. Sigur e aici. Îi place să fie prin preajmă când se adună o bandă; îi place să-și țină oamenii sub observație.
— Clădirea are beci.
— Și… ce-i cu asta?
— Ține-te bine!
O luă în brațe și se rostogoli cu ea la podea, ceea ce o făcu să țipe și apoi să înjure. Ținând-o deasupra lui, Wax își spori greutatea.
Reușise să depoziteze suficientă în metalminte, după ce transferase greutate timp de săptămâni întregi. Acum o extrase pe toată, sporindu-și instantaneu greutatea de mai multe ori. Podeaua de lemn trosni, apoi *se prăbuși* sub ei.
Waxillium trecu prin plafon sfâșiindu-și hainele și pluti prin aer trăgând-o pe Lessie după el. Strângând din ochi, împinse în spate, în sutele de linii albastre ațintite spre cuiele din dușumeaua de dedesubt. Le împinse cu toată forța în jos, ca să desfacă podeaua de la parter și să deschidă astfel un drum către beci.
Trecură prin podeaua de la parter, într-un nor de praf și

așchii. Deși Waxillium reuși să încetinească puțin căderea printr-o Împingere de oțel, tot se izbiră puternic, prăbușindu-se pe o masă dintr-o încăpere din pivniță.

Waxillium icni de durere, dar reuși să se răsucească și să se scuture de lemnul rupt. În mod surprinzător beciul era lambrisat cu panouri de esență prețioasă și iluminat cu torțe arcuite în forme feminine. Masa pe care aterizaseră fusese acoperită cu o față de masă albă, somptuoasă, iar acum zăcea grămadă, picioarele se împrăștiaseră, iar tăblia se înclinase într-o parte.

În capul mesei ședea un bărbat. Waxillium reuși să se ridice dintre resturi și îndreptă arma spre individul cu față de brută și ten cenușiu-albăstrui – însemnele unui om care se trage din kolossi. Joe Granit. Se părea că Waxillium îl întrerupsese în timpul cinei, judecând după șervetul prins la gât și supa împrăștiată pe masa răsturnată în fața lui.

Lessie gemu, se rostogoli și-și scutură așchiile prinse de veșminte. Pușca îi rămăsese probabil la etaj. Waxillium strânse degetele pe pistol și le cercetă din priviri pe cele două gărzi de corp înveșmântate de călătorie, postate în spatele lui Joe Granit, un bărbat și o femeie – gemeni, după cum auzise, consumatori de droguri. Erau surprinși de apariția lui intempestivă, evident, căci, deși puseseră mâinile pe arme, nu le folosiseră.

Waxillium controla situația, cu pistolul îndreptat spre Joe – dar dacă *ar fi tras,* gemenii îl ucideau în clipa următoare. Se vede treaba că nu reflectase îndeajuns la un asemenea atac, așa cum ar fi trebuit.

Joe adună resturi din castronul sfărâmat, în jurul căruia, împrăștiați pe fața de masă, erau stropi roșii de supă. Reuși să strângă ceva în lingură și o duse la gură.

— Tu, spuse el după ce sorbi supa, ar trebui să fii mort.

— Poate n-ar strica să angajezi altă bandă de criminali, spuse Waxillium. Cei de sus nu valorează mare lucru.

— Nu la ei m-am referit, spuse Joe. De cât timp ești aici, în Ținuturile Necruțătoare, provocând dezordine? Doi ani?

— Unul, spuse Waxillium.

Venise mai demult, dar începuse să „provoace dezordine”, după cum se exprimase Joe, abia în ultima vreme.

Joe Granit plescăi din limbă.

— Crezi că ești un personaj nou pe-aici, băiete? Cu ochi mari, cu centura coborâtă pe burtă și pinteni noi, lustruiți? Ai venit să

ne scoți din obiceiurile noastre barbare. Vedem zeci ca tine în fiecare an. Ceilalți au decența fie de a învăța să se lase mituiți, fie de a muri înainte de a distruge prea mult. Nu e cazul tău.

Trage de timp, își spuse Waxillium. Își așteaptă oamenii să coboare de sus.

— Lăsați armele jos! spuse Waxillium ațintindu-și pistolul spre Joe. Lăsați-le jos sau trag!

Cele două gărzi nu mișcară. *Nicio linie metalică nu ducea spre garda de corp din dreapta,* se gândi Waxillium. *Nici spre Joe, măcar.* Cel din stânga avea un pistol și se baza probabil pe viteza de reacție împotriva unui Monedazvârlitor. Ceilalți doi purtau în tocuri niște arbalete bizare, punea pariu. Capabile să tragă o singură dată, confecționate din lemn și ceramică. Făcute să-i ucidă pe Monedazvârlitori.

Chiar folosindu-se de Allomanție, Waxillium nu va fi niciodată în stare să-i omoare pe toți trei, fără să fie împușcat la rândul lui. Picături de sudoare i se prelingeau pe tâmplă. Era tentat să apese pe trăgaci și să împuște, dar atunci va fi omorât și el. Știau și ei acest lucru. Erau la paritate, dar *ei* așteptau întăriri.

— Locul tău nu-i aici, spuse Joe aplecându-se înainte, cu coatele rezemate pe masa distrusă. Noi am venit aici ca să scăpăm de oameni ca tine. De regulile voastre. De supozițiile voastre. Nu vă vrem.

— Dac-ar fi adevărat, spuse Waxillium surprins de calmul propriei voci, atunci n-ar veni la noi oameni cu lacrimi în ochi pentru că le-ați ucis fiii. Poate că n-aveți nevoie de legile din Elendel, dar asta nu înseamnă că n-aveți nevoie de niciun fel de lege. Și nu înseamnă nici că oameni ca tine pot să facă orice poftesc.

Joe Granit dădu din cap și se ridică în picioare, cu mâna pe tocul armei.

— Nu ești în mediul tău aici, băiete. Aici fiecare are un preț. Cine n-are, nu-i la locul lui. Vei muri, lent și în dureri, așa cum moare un leu în orașul ăla al tău. Ceea ce fac eu azi este un act de clemență.

Joe trase.

Waxillium reacționă rapid, împingând în lămpile de pe peretele din dreapta. Erau bine ancorate, așa încât împingerea Allomantică îl dirijă spre stânga. Răsuci arma și trase la rândul lui.

Joe apucă arbaleta și aruncă o săgeată, dar lovitura rată ținta străpungând doar aerul acolo unde se aflase Waxillium. De această dată însă, glonțul tras de Waxillium nimeri, lovind-o pe femeia din gardă, care își pregătise și ea arbaleta. Femeia căzu, iar Waxillium, izbindu-se de perete, smulse pistolul din mâna celeilalte gărzi de corp, exact în momentul când bărbatul apăsă pe trăgaci.

Din nefericire, împingerea lui Waxillium făcu să-i sară și lui arma din mână, dar el o dirijă învârtind-o spre cealaltă gardă de corp. Arma îl pocni pe om în plină figură, punându-l la pământ.

Waxillium se redresă și îl căută din priviri pe Joe prin încăpere. Omul părea uluit să-și vadă ambele gărzi doborâte. Nu era timp de pierdut. Waxillium se târî înspre bărbatul corpolent, cu sânge de koloss. Dacă putea face rost de ceva metal, pe care să-l folosească drept armă, poate…

În spatele lui răsună un țăcănit. Waxillium se opri și se uită peste umăr la Lessie, care îndreptase o mică arbaletă fix spre el.

— Fiecare de-aici are un preț, spuse Joe Granit.

Waxillium se holbă la săgeata arbaletei, cu vârf de obsidian. Unde o ținuse până acum? înghiți în sec.

Și-a asumat riscul de a urca scările împreună cu mine! își spuse el. *Cum era posibil să fi…*

Dar Joe știuse că el era Allomant. Și fata la fel. Când fugise împreună cu el pe scări în sus, Lessie știuse că era capabil să devieze tirul bandiților.

— În fine, zise Joe, poți să-mi explici de ce nu l-ai *împușcat* pur și simplu în cămăruță, unde îl dusese cârciumarul?

Fata nu răspunse, ocupată să-l cerceteze pe Waxillium.

— Te-am avertizat că toți cei din cârciumă erau în slujba lui Joe, sublinie ea.

— Eu…

Waxillium înghiți în sec.

— Eu încă mai cred că ai picioare frumoase.

Lessie îi prinse privirea. Oftă, întoarse arbaleta și trase în Joe Granit, lovindu-l în gât.

Waxillium privi uluit cum trupul enorm al bărbatului se prăbuși la podea, în gâlgâit de sânge.

— Atât? spuse Lessie aruncându-i lui Waxillium o privire furioasă. Numai atât poți să spui ca să mă câștigi de partea ta? „Ai picioare frumoase”? Pe bune? Ești *atât* de slăbuț la minte,

domnule Cravată.

Waxillium răsuflă ușurat.

— Uf, pentru numele lui *Armonie.* Eram aproape sigur că ai să mă omori.

— Ar fi trebuit, bombăni ea. Nu-mi vine să cred…

Se întrerupse auzind scările scârțâind, căci gloata de ticăloși de la etaj își adunase în cele din urmă curajul și cobora în fugă. Vreo șase dintre ei dădură buzna în încăpere cu armele gata de luptă.

Lessie se aruncă după pistolul gărzii doborâte.

Waxillium făcu un calcul rapid, apoi făcu cel mai natural gest. Se postă dramatic în mijlocul molozului, cu un picior ridicat, având alături leșul lui Joe Granit și pe cele două ale gărzilor doborâte. Din plafonul distrus mai curgea încă praf, scânteind în razele de soare strecurate prin fereastra de sus.

Banditii rămaseră țintuiți locului. Se uitară în jos, la cadavrul prăbușit al șefului lor, apoi îl priviră uluiți pe Waxillium.

În cele din urmă, cu aerul unor copii prinși la furat dulciuri din cămară, lăsară armele jos. Primii se repeziră peste ultimii, încercând să fugă, și gloata lor gălăgioasă se îmbulzi înapoi pe scară în sus, lăsându-l în urmă pe barmanul deznădăjduit, care o luă din loc ultimul.

Waxillium se întoarse și îi întinse mâna lui Lessie, iar fata se lăsă trasă în picioare. Se uită după grupul de bandiți care se retrăgeau tropăind cu cizmele pe dușumea, zorind să se salveze. Peste numai câteva clipe, în clădire se lăsă liniștea.

— Ha, făcu Lessie. Ești surprinzător ca un măgar care dansează, domnule Cravată.

— Prinde bine să ai un scop, remarcă Waxillium.

— Într-adevăr. Crezi că ar trebui să-mi găsesc și eu unul?

— Să-mi găsesc scopul a fost una dintre cele mai importante decizii pe care le-am luat când am venit în Ținuturile Necruțătoare.

Lessie încuviință dând ușor din cap.

— Habar n-am despre ce vorbim, dar sună cam necurat.

Privi în spate, la cadavrul lui Joe Granit, întins înțepenit în balta propriului sânge.

— Îți mulțumesc, spuse Waxillium. Că nu m-ai ucis.

— Eh! Până la urmă tot îl omoram, ca să-i predau pentru recompensă.

— Ei, da, sigur. Dar mă îndoiesc că intenționai s-o faci în fața găștii lui, când erai captivă într-un beci fără ieșire.

— Adevărat. A fost o mare prostie din partea mea chestia asta.

— Atunci, de ce-ai făcut-o?

Lessie rămăsese cu ochii la cadavru.

— Am făcut o mulțime de lucruri pentru Joe și-mi pare rău de asta, dar din câte-mi aduc aminte, n-am împușcat niciodată un om care n-a meritat să moară. Să te omor pe tine… ei bine, părea că aș ucide și ceea ce reprezinți tu. Înțelegi?

— Cred că-mi dau seama unde bați.

Fata se frecă peste rana sângerândă de la gât, căci în cădere se zgâriase în lemnul rupt.

— Totuși, sper că data viitoare nu vom mai face la fel de multă mizerie. Îmi *plăcea* cârciuma asta.

— Am să mă străduiesc, răspunse Waxillium. Intenționez să schimb câte ceva pe-aici. Dacă nu chiar Ținuturile Necruțătoare în întregime, măcar orașul acesta.

— Păi, continuă Lessie apropiindu-se de cadavrul lui Joe Granit, sunt sigură că dacă vreunui pian rău intenționat i-ar veni ideea să atace orașul, se va gândi de două ori, având în vedere ce ești în stare să faci cu pistolul.

Waxillium tresări.

— Atunci… ai văzut, nu-i așa?

— Rar mi-a fost dat să văd asemenea măiestrie, spuse ea îngenunchind și scotocindu-l pe Joe prin buzunare. Trei împușcături, trei note diferite, niciun bandit doborât. E nevoie de îndemânare pentru asta. N-ar fi rău să te gândești mai puțin la scop și să exersezi mai mult cu arma.

— Ei, ce *ai spus* e o porcărie.

— Perfect. Nu-mi place să mă necăjesc la întâmplare.

Scoase portofelul lui Joe și zâmbi, aruncându-i în sus și prinzându-l. Deasupra, prin gaura pe care o făcuse Waxillium, apăru un cap cabalin, urmat de altul mai mic, adolescentin, acoperit cu un melon. De unde îl luase?

Distrugătoarea necheză un salut.

— Sigur, *acum* se vine, comentă Waxillium. Cal nătâng.

— Mie mi se pare, comentă Lessie, că a se ține la distanță de tine în timpul unui schimb de focuri este o dovadă de *inteligență* deosebită din partea calului.

Waxillium zâmbi și întinse mâna spre Lessie. Ea o prinse, iar el o trase la piept. Apoi se ridicară amândoi dintre dărâmături, trași în sus de o linie de lumină albastră.

Partea întâi

1

Șaptesprezece ani mai târziu

Winsting zâmbi în sinea lui, admirând apusul. Era seara ideală pentru o vânzare la licitație.

— Camera mea blindată este pregătită? întrebă Winsting cu mâinile ușor crispate pe balustrada balconului. Pentru orice eventualitate?

— Da, milord.

Flog purta pălăria caraghioasă specifică locuitorilor din Ținuturile Necruțătoare și o haină care să-i apere de praf, deși nu ieșise niciodată din Bazinul Elendel. Era o gardă de corp excelentă, în pofida unui simț al vestimentației ridicol, dar Winsting nu ezita să-i stimuleze emoțiile pentru a-i spori simțul loialității, într-un mod subtil. Niciodată nu strica să fii prevăzător.

— Milord? zise Flog aruncând o privire în încăperea din spatele lor. Sunt toți aici, milord. Sunteți gata?

Fără să-și ia privirea de la asfințit, Winsting ridică un deget făcându-i semn gărzii să tacă. Balconul, aflat în al Patrulea Octant din Elendel, dădea spre canal și Pivotul orașului, oferind o frumoasă priveliște peste Câmpul Renașterii. Umbra statuii Războinicului în Ascensiune și cea a Ultimului împărat se alungeau în parcul înverzit unde, după cum spunea ciudata legendă, le fuseseră descoperite cadavrele după Marea Catacendre și Ultima înălțare.

Aerul era înăbușitor, temperat o idee de briza răcoroasă ce sufla dinspre Golful Hammondar, la câteva mile spre vest. Winsting bătea cu degetele în balustrada balconului, trimițând cu răbdare impulsuri de putere Allomantică în intenția de a ține sub control emoțiile celor aflați în încăperea din spatele său. Sau cel puțin a celor suficient de imprudenți, care nu-și purtau pălăriile căptușite cu aluminiu.

Dintr-o clipă într-alta…

Apărută inițial sub forma unor vârfuri de ace în atmosferă, ceața se îndesi sub ochii lui, propagându-se precum gheața pe sticla unei ferestre. Lujerii se întinseră și se încolăciră unul în jurul altuia devenind suluri, apoi râuri de mișcare, torenți care cuprinseră și acoperiră orașul. Înăbușindu-l. Epuizându-l.

— O noapte cețoasă, spuse Flog. Înseamnă ghinion, cu siguranță.

— Nu fi ridicol! îi replică Winsting aranjându-și cravata.

— Ne urmărește, își spuse părerea Flog. Ceața reprezintă ochii Lui, domnule. Este cert, este de la Năruire.

— Superstiții prostești.

Winsting se întoarse și intră în cameră cu pași mari. Flog închise ușile în urma lui, înainte ca vălul de ceață să se strecoare printre invitații la petrecere.

Cei peste douăzeci de oaspeți – însoțiți de gărzi de corp, desigur – care se amestecau și stăteau de vorbă formau un grup select. Erau nu doar persoane importante, ci și foarte nepotrivite unele cu altele, în pofida zâmbetelor forțate și a schimburilor de amabilități lipsite de importanță. La asemenea evenimente, Winsting prefera să-și aducă rivalii. Să le ofere ocazia de a se privi și de a afla cât îi costă dacă pierd competiția pentru bunăvoința lui.

Winsting păși printre ei. Din păcate, mulți purtau pălării cu căptușeli de aluminiu, care-i protejau de Allomanția emoțională – deși el însuși îi dăduse asigurări fiecărui participant că niciunul dintre ceilalți nu va aduce cu el Domolitori sau Ațâțători. Despre propriile-i abilități nu pomenise nimic, bineînțeles. Deocamdată nimeni nu știa despre el că era Allomant.

Se uită spre capătul opus al încăperii, unde Blome se ocupa de bar. Omul dădu din cap. Niciunul dintre cei prezenți în încăpere nu ardea metale. Excelent.

Winsting se apropie de bar, se întoarse și ridică brațele ca să atragă atenția invitaților. Gestul scoase la iveală butonii cu diamante sclipitoare pe care-i purta la cămașa albă, scrobită. Montura era de lemn, desigur.

— Doamnelor și domnilor, spuse el, bine-ați venit la mica noastră licitație. Aceasta începe acum și se va încheia când voi auzi cea mai bună ofertă.

Nu mai spuse nimic altceva; prea multe vorbe distrug

suspansul. Winsting acceptă paharul cu băutură oferit de unul dintre servanți și dădu să se amestece printre participanți, dar privind mulțimea avu o ezitare.

— Edwarn Ladrian n-a venit, spuse el cu glas scăzut.

Refuza să-i numească folosind porecla lui stupidă, Domnul Costum.

— Nu, răspunse Flog.

— Mi s-a părut că ai spus c-au venit toți!

— Toți cei care au anunțat că vor veni, zise Flog și se foi stânjenit de pe un picior pe celălalt.

Winsting își țuguie buzele, dar nu-și trădă în niciun fel dezamăgirea. Era convins că invitația îl intrigase pe Edwarn. Poate că reușise să-i cumpere pe vreunul dintre capii infractorilor, aflați în încăpere. Trebuia să se gândească bine la acest lucru.

Winsting își croi drum spre masa pe care se afla piesa principală a serii. Un tablou înfățișând o femeie întinsă; îl pictase chiar el și devenea din ce în ce mai bun.

Tabloul nu valora nimic, cu toate acestea bărbații și femeile adunați la fața locului îi vor oferi sume uriașe pentru el.

Primul se apropie Dowser, cel care controla cea mai mare parte a operațiunilor de contrabandă din Octantul al Cincilea. Barba nerasă de trei zile era estompată de melonul pe care, lucru neobișnuit, nu-l lăsase la garderobă. O femeie frumoasă agățată de brațul lui și un costum impecabil nu reușeau să-i spele imaginea unuia ca el. Winsting strâmbă din nas. Aproape fiecare dintre invitați era un gunoi vrednic de tot disprețul, dar ceilalți aveau decența de *a nu lăsa să se vadă* acest lucru.

— E urâtă ca Necuratul, obiectă Dowser cu ochii la pictură. Nu pot să cred că ne-ai chemat să licităm pentru așa ceva. Cam nerușinat, nu crezi?

— Preferi să fiu sincer până la capăt, domnule Dowser? întrebă Winsting. Vrei să spun sus și tare? „Plătește-mă și obții în schimb votul meu pentru Senat anul viitor?”

Dowser se uită în stânga și în dreapta de parcă s-ar fi așteptat în orice moment ca poliția să dea buzna în încăpere.

Winsting zâmbi.

— Ai remarcat, presupun, nuanțele gri din obraji. O reprezentare a originii vieții, din cenușă, în perioada pre-Catacendrică, ce zici? Este cea mai bună pictură pe care am

făcut-o până acum. Cât oferi? Ca să deschidem licitația?

Dowser nu scoase niciun cuvânt. Până la urmă tot va face o ofertă. Toți din această cameră reflectaseră bine înainte de a accepta să participe. Jumătate dintre ei erau capi ai criminalității, precum Dowser. Ceilalți erau omologii lui Winsting, lorzi și doamne din cele mai importante case nobiliare, deși nu mai puțin corupți decât capii lumii interlope.

— Nu te temi, Winsting? întrebă femeia care-l ținea pe Dowser de braț.

Winsting se încruntă. Nu o recunoștea. Zveltă, cu păr blond, tuns scurt, și o privire de porumbiță, era neobișnuit de înaltă.

— Să mă tem, draga mea? se miră Winsting. De oamenii adunați aici?

— Nu, răspunse ea. Că fratele tău va afla… cu ce te ocupi.

— Te asigur, răspunse Winsting. Replar știe exact cine sunt.

— Tocmai fratele guvernatorului, continuă femeia. Să ceară mită.

— Dacă ești într-adevăr surprinsă, draga mea, spuse Winsting, înseamnă că ai trăit prea izolată. Pe piața asta s-au vândut pești mult mai mari decât mine. Poate vei fi de față când va sosi următorul val.

Comentariul îi atrase atenția lui Dowser. Identificând mecanismele ce funcționau în spatele ochilor lui Dowser, Winsting zâmbi. *Da,* își spuse Winsting, *tocmai am sugerat faptul că fratele meu ar putea fi și el dispus să primească mită de la voi.* Asta ar putea face să crească oferta.

Winsting se duse să aleagă niște creveți și plăcintă de pe tava unui servant.

— Femeia care-l însoțește pe Dowser este spioană, îi șopti Winsting lui Flog. Poate că-i în slujba poliției.

Flog tresări.

— Milord! Am verificat și para-verificat fiecare persoană participantă.

— Ei bine, ați sărit una, șușoti Winsting. Pun pariu pe întreaga mea avere. Urmărește-o după ce se termină întrunirea. Ai grijă să sufere un accident dacă pleacă de lângă Dowser, indiferent din ce motiv.

— Da, milord.

— Și, Flog, mai spuse Winsting, te rog să acționezi pe față. Nu vreau să cauți vreun loc unde să nu se vadă nimic din cauza

ceții. Ai înțeles?

— Da, milord.

— Excelent, spuse Winsting zâmbind cu generozitate, îndreptându-se cu pași mari spre Lordul Hughes Entrone, văr și confident al capului Casei Entrone.

Winsting petrecu o oră întreagă făcând conversație și, încetul cu încetul, ofertele începură să curgă. Unii dintre participanți aveau încă rețineri. Ar fi preferat să se întâlnească cu el între patru ochi, să-și exprime ofertele în taină, apoi să revină în subteranele din Elendel. Capii infracționalității și nobilii deopotrivă, toți preferau să abordeze un subiect pe ocolite și nu să-i discute deschis. Totuși prezentară oferte, și nu din cele mici. Când încheie primul tur al încăperii, Winsting abia reușea să-și ascundă încântarea. Nu mai era nevoit să-și limiteze cheltuielile. Dacă fratele lui ar fi putut…

Împușcătura a fost atât de neașteptată, încât la început crezu că unul dintre servanți a spart ceva. Dar, nu. Fusese o bubuitură puternică, asurzitoare. Până acum nu mai auzise cum răsună un foc de armă tras în interior; habar nu avea că putea fi atât de năucitor.

Rămase cu gura căscată și scăpă băutura din mână încercând să deslușească sursa împușcăturii. Dar mai urmă una și apoi încă una. Se transformară într-o furtună, trăgeau unii într-alții, dintr-o parte într-alta, într-o cacofonie a morții.

Până să apuce el să strige după ajutor, Flog îl și înșfăcă de braț și îl târî pe scări în jos, spre camera blindată. Una dintre gărzile sale de corp se împiedică de prag, uitându-se cu ochi mari la sângele de pe propria cămașă. Winsting se holbă la omul muribund până ce Flog reuși să-i urnească din loc și să-l împingă în casa scării.

— Ce se întâmplă? întrebă Winsting în cele din urmă, când un gardian trânti ușa închizând-o în urma lor și încuind-o.

Gardienii îl zoriră să coboare scările întunecate, slab iluminate din loc în loc de becuri electrice.

— Cine a tras? Ce *s-a întâmplat*?

— N-avem de unde să știm, răspunse Flog.

Deasupra răsunau în continuare împușcături.

— S-a petrecut prea repede, adăugă el.

— Cineva a început să tragă, din senin, spuse altă gardă de corp. Poate să fi fost Dowser.

— Nu, a fost Darm, zise altul. Prima împușcătură am auzit-o dinspre grupul lui.

În orice caz, era un dezastru. Winsting văzu cum norocul lui murea scăldat în sânge la etajul de deasupra și simți că i se face rău când ajunseră, în cele din urmă, la capătul scărilor și la ușa boltită prin care îl împinse Flog.

— Mă duc înapoi, sus, spuse Flog, să văd ce mai pot salva. Să aflu cine a generat toate acestea.

Winsting încuviință dând din cap, apoi închise ușa și o încuie pe dinăuntru. Se așeză pe un scaun și rămase în așteptare, agitat. Micul adăpost blindat era prevăzut cu provizii devin și facilități de tot soiul, dar nu i se putea vorbi despre ele. Își frământa mâinile. Ce va spune fratele lui? Mânca-i-ar rugina! Ce vor scrie ziarele? Va trebui să mușamalizeze cumva toată întâmplarea.

În cele din urmă se auzi o bătaie în ușă și, când Winsting se uită prin vizor, îl văzu pe Flog. În spatele lui, o mică echipă de gărzi de corp supraveghea scara. Se părea că împușcăturile încetaseră, deși aici, jos, se mai auzeau niște pocnete slabe.

Winsting deschise ușa.

— Cum e?

— Sunt morți toți.

— Toți?

— Până la ultimul, spuse Flog pășind înăuntru.

Winsting se lăsă greu pe scaun.

— Poate-i mai bine așa, spuse el căutând o rază de lumină în acest dezastru. Nu-i nimeni care să ne implice pe noi. Poate reușim să scăpăm. Să ne acoperim cumva urmele.

Descurajatoare sarcină. El era proprietarul clădirii. Se va face o legătură între el și toate decesele. Va avea nevoie de un alibi. La dracu’, va fi *obligat* să se ducă la fratele lui. Evenimentul l-ar putea costa funcția, chiar dacă publicul nu va afla ce s-a întâmplat. Se prăbuși pe scaun, frustrat.

— Ei? Voi ce credeți? întrebă el.

Drept răspuns, două mâini îl apucară de păr, îi smuciră capul spre spate și îi tăiară eficient beregata.

2

Cred că ar trebui să aștern pe hârtie una dintre aceste

întâmplări, scria în cărțulie. Să povestesc versiunea mea. Nu ceea ce vor spune istoricii în locul meu. Mă îndoiesc că ei vor înțelege corect. Nici măcar nu știu ce aș dori să spună ei.

Wax bătu de câteva ori cu capătul condeiului în carte, apoi făcu o însemnare pe o bucată de hârtie.

— Mă gândesc să-i invit la nuntă pe frații Boris, spuse Steris de pe canapeaua așezată față în față cu aceea pe care ședea Wax.

Acesta mormăi ceva, continuând să citească.

Știu că Saze nu este de acord cu ce am făcut, continua cartea. *Totuși, la ce s-ar fi așteptat*? *Știind ceea ce știu eu…*

— Pe frații Boris, continuă Steris. Sunt cunoscuți de-ai tăi, nu-i așa?

— Am tras în tatăl lor, zise Wax fără să ridice privirea. De două ori.

Nu pot să las totul baltă, scria în carte. *Nu este corect. Hemalurgia are acum efecte pozitive, presupun. Saze reprezintă acum ambele părți, nu-i așa*? *Năruire nu mai este prin preajmă.*

— Este de presupus că vor încerca să te omoare? întrebă Steris.

— Boris Junior a jurat că-mi va bea sângele, răspunse Wax. Boris al treilea – și da, este fratele lui Boris Junior, nu mai întreba – a jurat că… ce-a jurat? Că-mi ronțăie degetele de la picioare? Nu e prea inteligent.

O putem folosi. Ar trebui? *Nu-i așa*?

— Atunci, îi trec pe listă, spuse Steris.

Wax oftă și ridică ochii din carte.

— Îi vei invita la nunta noastră pe dușmanii mei de moarte, zise el sec.

— Trebuie să invităm *pe cineva,* răspunse Steris.

Cu părul blond ridicat într-un coc în vârful capului, Steris ședea înconjurată de teancuri de hârtii conținând aranjamente de nuntă, de parcă ar fi fost supușii de la curte. Rochia albastră cu flori era modernă, dar în niciun caz îndrăzneață, iar pălăria pretențioasă i se lipise atât de strâns de păr, încât părea bătută în cuie.

— Sunt convins că putem fi mai inspirați în privința invitaților, fără să-i alegem pe cei care vor să mă vadă mort, spuse Wax. Am auzit că de obicei sunt chemați membri ai familiei.

— Dacă vrei să știi, zise Steris, cei rămași din familia ta sunt

exact cei ce vor cu tot dinadinsul să te vadă mort, după părerea mea.

Aici avea dreptate.

— Ei bine, nu putem spune același lucru despre ai tăi. Sau cel puțin eu n-am auzit. Dacă trebuie să completezi lista invitaților la nuntă, cheamă cât mai mulți dintre ei.

— Din familia mea i-am invitat pe toți cei care se cuvine să fie invitați, spuse Steris. Ca și pe toate cunoștințele care merită această considerație.

Se întinse într-o parte după o foaie de hârtie.

— Tu, în schimb, nu mi-ai dat decât *două* nume. Wayne și o femeie pe care o cheamă Ranette – care, zici tu, *probabil* că nu va încerca să te împuște la propria ceremonie de nuntă.

— Este foarte puțin probabil, a fost de acord Wax. De ani de zile n-a mai încercat să mă omoare. Cel puțin, nu la modul serios.

Steris oftă, lăsând jos foaia de hârtie.

— Steris… zise Wax. Te rog să mă ierți. N-am vrut să sune superficial. Ranette e fată bună. O luăm peste picior, dar este o prietenă adevărată. Nu ne va strica nunta. Îți promit.

— Atunci cine o va face?

— Poftim?

— Te cunosc deja de mai bine de un an de zile, Lord Waxillium, spuse Steris. Te iau așa cum ești, dar nu-mi fac niciun fel de iluzii. Cu siguranță, se va întâmpla *ceva* la nunta noastră. Va da buzna un nemernic, vor fi focuri de armă. Sau vom descoperi explozibili în altar. Ori poate părintele Bin se va dovedi a fi un vechi dușman și va încerca să te omoare, în loc să țină slujba. *Ceva se va întâmpla.* Eu doar încerc să fiu pregătită.

— Vorbești serios, nu-i așa? întrebă Wax zâmbind. Încerci să-i inviți pe câțiva dintre dușmanii mei pentru că, de fapt, *pui la cale* un moment de agitație.

— I-am selecționat în funcție de nivelul amenințării și de ușurința accesului, spuse Steris scotocind printre hârtii.

— Stai așa, zise Wax ridicându-se și apropiindu-se.

Se ghemui lângă ea, citind hârtiile peste umărul ei. Fiecare foaie conținea o biografie detaliată.

— Ape Manton… Frații Dashir… La naiba! Rick Stranger. De el uitasem. De unde ai astea?

— Toată lumea știe de isprăvile tale, zise Steris. Sunt din ce în

ce mai importante pentru societate.

— De când te ocupi cu toate astea? întrebă Wax frunzărind hârtiile din teanc.

— Am vrut să fac o treabă temeinică. Mă ajută să-mi pun gândurile în ordine. Și, în plus, am vrut să știu cum ți-ai petrecut viața.

Era chiar drăguț din partea ei. În felul bizar, specific lui Steris.

— Invită-l pe Douglas Venture, spuse el. Mi-e prieten, dar nu se poate controla când e băut. Poți conta că va face scandal după ce se încheie petrecerea.

— Excelent, spuse Steris. Și celelalte treizeci și șapte de locuri din partea ta?

— Invită liderii cusătoreselor și fierarilor din gospodăria mea, spuse Wax. Și pe șefii poliției din mai mulți octanți. Va fi un gest frumos.

— Perfect.

— Dacă vrei să te mai ajut cu ceva la organizarea nunții…

— Nu, cererea scrisă pentru oficierea ceremoniei, pe care i-ai trimis-o părintelui Bin, este singura sarcină la care te obligă protocolul. Cu restul mă descurc eu: este cel mai frumos lucru de care mă pot ocupa. Acestea fiind zise, mi-ar *plăcea* să aflu într-o zi ce scrie în cartea aceea pe care o studiezi atât de des.

— Eu…

De la parter se auzi ușa de la intrare lovindu-se de perete și tropăit de cizme pe scări. În clipa următoare, ușa încăperii se deschise cu o izbitură și Wayne intră rostogolindu-se, nici mai mult, nici mai puțin. Darriance – majordomul – apăru în spatele lui, cu aerul că-și cerea scuze.

Slab și de înălțime medie, Wayne era proaspăt ras pe obrajii rotunzi și – ca de obicei – purta vechea vestimentație din Ținuturile Necruțătoare, deși Steris, cu intenții explicite, îi dăruise haine noi în cel puțin trei ocazii.

— Wayne, poate încerci totuși soneria de la ușă, spuse Wax.

— Nuuu, asta îl previne pe majordom, răspunse Wayne.

— Tocmai *asta* este ideea.

— Ploșnițe îmbuibate, zise Wayne închizându-i ușa în nas lui Darriance. Nu poți avea niciun pic de încredere. Ascultă, Wax. Trebuie s-o ștergem! Marksman a făcut primul pas!

În fine! își spuse Wax.

— Stai să-mi iau haina!

Wayne se uită la Steris.
— Salut, Nebuno! zise el înclinând capul.
— Bună, Idiotule! răspunse ea înclinând capul la rândul ei.
Wax încheie catarama centurii cu pistoale peste costumul elegant de oraș, cu sacou și cravată, apoi își puse pe deasupra mantia-de-ceață.
— Să mergem, zise el verificându-și muniția.
Wayne ieși pe ușă ca o furtună și se rostogoli în jos pe scări. Wax se opri lângă canapeaua lui Steris.
— Eu…
— Bărbatul trebuie să aibă pasiuni, spuse ea apucând altă foaie de hârtie și studiind-o. Le accept pe ale tale, Lord Waxillium – dar *insist* să încerci să nu te lași împușcat în plină figură, pentru că diseară trebuie să pozăm pentru portretele de nuntă.
— Voi ține minte.
— Și ai grijă de sora mea, zise Steris.
— Este o urmărire periculoasă, spuse Wax grăbindu-se spre ușă. Mă îndoiesc că va participa Marasi.
— Dacă așa crezi, atunci facultățile tale profesionale sunt suspecte. Este o urmărire periculoasă, așa că *va găsi* ea o cale de a se implica.
În pragul ușii, Wax ezită. Se uită la ea, iar ea ridică privirea întâlnind-o pe a lui. Parcă lipsea ceva din despărțirea lor. Un fel de urare de rămas-bun. Afecțiunea.
Steris părea să simtă același lucru, dar niciunul nu zise nimic.
Wax își dădu capul pe spate luând o înghițitură de whisky și așchii de metal, apoi țâșni pe ușă și sări peste balustrada balconului. Își micșoră viteza împingând în inserțiile de argint din pardoseala de marmură a holului de la intrare, pocnind cu cizmele în podeaua de piatră când ateriză. Darriance îi deschise ușa de la intrare și el ieși în fugă, grăbindu-se să se așeze lângă Wayne în trăsură, ca să se ducă la…
În timp ce cobora treptele străzii, la un moment dat se opri brusc.
— Asta ce dracu’ mai este?
— Un automobil! spuse Wayne de pe bancheta din spate a vehiculului.
Wax mormăi ceva, coborând scara în grabă și apropiindu-se de mașină. Marasi ședea la volan, îmbrăcată într-o rochie

modernă de dantelă, de culoarea lavandei. Părea mult mai tânără decât sora ei vitregă, Steris, deși între ele nu era decât o diferență de cinci ani.

Practic, Marasi era acum polițistă. Asistenta inspectorului-șef din acest octant. Nu-i explicase niciodată clar lui Wax de ce renunțase la cariera de avocat pentru a se alătura poliției, dar măcar nu fusese angajată ca polițist bătăuș, ci ca analist și asistent executiv. În această postură, n-ar fi trebuit să fie expusă niciunui pericol.

Și totuși, iat-o aici. Când se întoarse spre el, ochii i se aprinseră de nerăbdare.

— Ai de gând să te urci odată?

— Tu ce cauți aici? întrebă Wax deschizând ușa fără prea mare încântare.

— Sunt șofer. Ai prefera să conducă Wayne?

— Aș prefera o trăsură și o pereche de cai buni.

Wax ocupă unul dintre locuri.

— Nu mai fi atât de demodat! zise Marasi mișcând piciorul și făcând diabolica invenție să țâșnească înainte. Marksman a jefuit Primul Sindicat, după cum ți-ai putut da seama.

Wax se ținu bine cu ambele mâini. Crezuse că Marksman intenționase să dea o lovitură la bancă în urmă cu trei zile. Pentru că nu se întâmplase nimic, bănuise că omul plecase în Ținuturile Necruțătoare.

— Căpitanul Reddi crede că Marksman se va ascunde în vizuina lui din Octantul al Șaptelea, spuse Marasi depășind o căruță și atelajul ei.

— Reddi se înșală, răspunse Wax. Ia-o spre Breakouts.

Marasi nu comentă. Automobilul trosni și se scutură până când ajunseră la tronsonul cel nou cu pavaj de piatră, unde strada devenea mai netedă și vehiculul prinse viteză. Era unul dintre cele mai noi tipuri de mașini, despre care vuiseră ziarele, cu roți din cauciuc și motor pe benzină.

Tot orașul era în transformare ca să poată ele să circule. *Atâta tevatură numai pentru ca oamenii să poată conduce monștrii aceștia,* își spuse Wax nemulțumit. Caii nu aveau nevoie de un sol atât de neted – deși, când Marasi viră în viteză, trebui să admită că automobilul lua curbele într-un mod remarcabil.

Rămânea totuși un potențial de distrugere oribil, lipsit de

viață.

— N-ar trebui să fii aici, îi spuse Wax când Marasi făcu încă un viraj.

Femeia rămase cu privirea ațintită înainte. În spatele lor, Wayne se aplecă ieșind pe jumătate pe unul dintre geamuri, ținându-și pălăria cu mâna și rânjind cu gura până la urechi.

— Te-ai pregătit să fii avocat, spuse Wax. Locul tău este la tribunal, nu să urmărești un ucigaș.

— M-am descurcat să-mi port singură de grijă în trecut. Atunci nu te-ai plâns.

— Fiecare ocazie a părut a fi o excepție. Iar acum, iată-te din nou.

Marasi acționă ceva ca o pârghie în partea dreaptă, schimbând vitezele mașinii. Wax nu fusese niciodată în stare să priceapă despre ce era vorba. Depăși rapid mai mulți cai, făcându-l pe unul dintre călăreți să strige după ei. Depășirea îl proiectă pe Wax într-o parte și el mormăi nemulțumit.

— Ce nu-ți convine de la o vreme? întrebă Marasi. Te plângi de autovehicul, de prezența mea aici, de ceaiul de dimineață că este prea fierbinte. S-ar zice că ai luat o decizie teribilă în viață, pe care o regreți cu toată ființa ta. Mă întreb care ar putea fi aceea.

Wax continuă să privească drept în față. Îl văzu pe Wayne în oglinda retrovizoare, cum se afundă în bancheta mașinii și ridică din sprâncene.

— S-ar putea să aibă dreptate, amice.

— Nu-mi ești de niciun ajutor.

— Nici nu aveam de gând, zise Wayne. Din fericire, eu știu despre ce decizie îngrozitoare vorbește. Cred că ar fi trebuit să cumperi pălăria la care ne-am uitat săptămâna trecută.

Era una norocoasă. Am un al cincilea simț pentru lucrurile astea.

— Al cincilea? întrebă Marasi.

— Da, mirosul este la pământ. Eu...

— Uite acolo, exclamă Wax aplecându-se în față și privind prin parbriz.

O siluetă țâșni în zbor de pe o stradă laterală, ateriză pe caldarâm, apoi se lansă spre pasajul din fața lor.

— Ai avut dreptate, spuse Marasi. De unde ai știut?

— Lui Marks îi place să fie văzut, spuse Wax scoțând pistolul

„Răzbunarea” din tocul lui de la brâu. Își închipuie că este un potlogar elegant. Fă drăcovenia asta să ruleze lin, dacă poți.

Marasi nu apucă să-i dea replica, căci Wax deschise portiera și sări afară. Trase un foc în jos și împinse în glonț, lansându-se în sus. O împingere într-o trăsură aflată în trecere azvârli vehiculul cât colo și îl devie pe Wax în lateral, astfel că în coborâre acesta ateriză pe capota de lemn a automobilului lui Marasi.

Se prinse cu mâna de marginea din față a capotei, cu arma lângă cap, în timp ce vântul îi învolbură mantia în urmă. În fața lui, Marks avansa în salturi prin pasaj făcând împingeri de oțel. În adâncul ființei sale, Wax resimți căldura liniștitoare a propriului metal.

Se propulsă de pe capota automobilului dincolo de marginea drumului. Marks comitea întotdeauna jafurile la lumina zilei, reușind de fiecare dată să scape luând-o pe străzile cele mai aglomerate. Iubea notorietatea. Probabil că se simțea invincibil. Puterile de Allomant aveau uneori acest efect asupra bărbaților.

Wax se lansă într-o serie de salturi peste automobile și trăsuri, trecând pe lângă locuințele de pe o parte și de pe cealaltă a străzii. Vâjâitul vântului, înălțimea și perspectiva îi limpezeau mintea și îi calmau emoțiile cu aceeași eficiență ca și un Domolitor. Îngrijorările dispărură și pentru moment nu mai rămase decât urmărirea.

Marksman era îmbrăcat în roșu, iar pe față purta o veche mască de muzicant ambulant – neagră cu colți albi, parcă ar fi fost Demonul Adâncurilor din vechile basme. Iar potrivit registrului pe care Wax îl furase de la unchiul lui, era legat de Set. După atât de multe luni, utilitatea registrului începea să se piardă, totuși mai rămâneau încă de cercetat câteva nestemate.

Marks împinse îndreptându-se spre zona industrială. Wax îl urmă sărind de pe un vehicul pe altul. Era uluitor, dar se simțea mult mai în siguranță făcând salturi prin aerul după-amiezii, decât șezând captiv într-una dintre acele oribile cutii motorizate.

Marks făcu o răsucire în plin salt și lăsă că-i cadă ceva din mână. Wax se împinse într-un felinar și sări în lateral, apoi devie bănuții aruncați de Marks, înlăturându-i din calea unui autovehicul care trecea întâmplător pe-acolo. Mașina făcu totuși un viraj și se îndreptă spre canal, scăpată de sub control.

Mânca-i-ar rugina și năruirea, bombăni Wax nemulțumit,

Împingându-se înapoi către automobil. Își accesă metalmintea sporindu-și de douăzeci de ori greutatea și ateriză pe capota acestuia.

Cu o bufnitură.

Izbitura înfundă în pământ partea din față a mașinii, hârșâind-o de pietriș, încetinind-o și în cele din urmă oprind-o înainte de a se răsturna în canal. Zări pentru o clipă figurile uluite ale pasagerilor dinăuntru, apoi renunță la metalminte și se lansă printr-o împingere în urmărirea lui Marks. Aproape că-l pierdu, dar, din fericire, îmbrăcămintea roșie era ușor de reperat. Wax îl zări când Marks țâșni în sus de pe o clădire scundă, apoi împinse pe lângă zidul unuia dintre zgârie-norii mai puțin înalți din oraș. Wax îl urmări, văzu când omul împinse și pătrunse înăuntru printr-o fereastră de la ultimul nivel, cu douăsprezece sau paisprezece etaje mai sus.

Wax se avântă spre cer, trecând pe lângă ferestre cu o viteză amețitoare. Orașul Elendel se întindea de jur-împrejur cât vedeai cu ochii, fumul se ridica din centralele cu cărbune, din fabrici și locuințe, în nenumărate coloane. Se apropie de ultimul etaj, pe lângă fereastra din stânga locului prin care intrase Marks și, când ateriză lin pe parapetele de piatră, aruncă o monedă spre geamul pe care îl folosise acesta.

Moneda se lovi de geam. Pe fereastră se revărsă o rafală de împușcături. În același timp, Wax își mări greutatea și, rezemându-se de fereastra din dreptul lui, pătrunse prin ea în clădire. Alunecă pe cioburi ridicându-l pe „Răzbunare” spre peretele de ghips care îl separa de Marks.

Linii albastre translucide se răspândiră în jur, îndreptate în mii de direcții, punând în evidență fragmentele de metal. Cuiele dintr-un birou din spatele lui, după care se adăpostise un bărbat speriat. Cablurile metalice din pereți, conexiunile becurilor electrice. Mai important era însă faptul că un mănunchi de linii duceau *prin* perete, în camera cealaltă. Erau linii vagi; obstacolele îi slăbeau simțurile Allomantice.

Una dintre linii vibră când cineva de dincolo se răsuci și ridică o armă. Wax roti cilindrul „Răzbunării” și îl blocă în poziție.

Ucigaș-de-ceață în preajmă.

Trase un foc, apoi *împinse,* etalându-și metalele și sfredelind cu glonțul mai departe, cu toată forța de care era în stare. Acesta trecu prin perete ca prin hârtie.

Metalul din camera de alături căzu la pământ. Wax se opinti în perete sporindu-și greutatea și crăpă ghipsul. Încă o izbitură cu umărul și reuși să pătrundă în cameră, cu arma pregătită, căutându-și ținta.

Nu găsi decât o baltă de sânge îmbibată în covor și un pistol-mitralieră abandonat. Camera era un fel de birou funcționăresc. Câțiva bărbați și femei se lipiseră de podea tremurând. Una dintre femei ridică un deget arătând spre ușă. Wax îi făcu semn din cap că a înțeles și se ghemui lângă peretele cu ușa, apoi privi precaut afară.

Un fișet metalic alunecă pe coridor înspre el, scoțând un hârșâit penibil. Wax se retrase lăsându-l să treacă, apoi sări în spatele lui și ținti.

Arma se smuci îndată intrând în recul. Wax o prinse cu mâinile amândouă ținând-o strâns, dar o a doua împingere îi smulse celălalt pistol din toc. Picioarele începură să-i alunece, arma îl trase înapoi, iar el mârâi și, în cele din urmă, dădu drumul „Răzbunării”. Pistolul se rostogoli până ce se propti în resturile din fișetul zdrobit de perete. Va trebui să se întoarcă după el, să-i ia după ce va termina treaba aici.

Marks se afla în capătul opus al coridorului, îl vedea în lumina blândă a becurilor electrice. O rană la umăr îi sângera, iar fața-i era ascunsă de masca negru cu alb.

— Există o mie de criminali în orașul acesta, mult mai periculoși decât sunt eu, spuse o voce înăbușită din spatele măștii, și totuși tu mă urmărești *pe mine,* justițiarule. De ce? Eu sunt un erou pentru popor.

— Ai încetat să mai fi un erou acum multe săptămâni, spuse Wax înaintând cu pași mari, în foșnetul mantiei. Atunci când ai ucis un copil.

— N-a fost vina mea.

— Tu ai fost cel care a tras cu arma, Marks. Poate că nu ai avut intenția s-o nimerești pe fată, dar *ai tras.*

Hoțul se dădu un pas înapoi. Sacul aruncat pe umăr fusese sfâșiat, poate de glonțul lui Wax sau de alte schije. Din el cădeau bancnote.

Marks se uita furios la el prin mască, cu ochii abia vizibili sub lumina electrică. Pe urmă se precipită în lateral, ținându-se cu mâna de umăr, și intră alergând în altă încăpere. Wax împinse dând fișetul la o parte din drum și țâșni cu toată viteza pe

coridor. Se opri patinând în fața ușii prin care dispăruse Marks, apoi împinse în lampa din spate îndoind-o pe perete și intră în cameră.

Fereastră deschisă. Înainte să se arunce pe geam de la etajul al doisprezecelea, Wax înșfăcă un pumn de condeie de pe un birou. Prin aer pluteau bancnote, desfășurându-se ca o coadă în urma lui Marks, care cădea ca plumbul. Wax își mări greutatea încercând să coboare mai repede, dar nu avea în ce să împingă, iar greutatea mai mare îl ajuta prea puțin împotriva rezistenței aerului. Marks reuși să ajungă jos înaintea lui, apoi împinse înlăturând bănuțul care îl ajutase să frâneze.

Vreo două condeie – cu vârfuri de metal – pe care le împinse la pământ înaintea lui reușiră, cu greu, să-i încetinească pe Wax.

Marks se îndepărtă făcând salturi, ricoșând dintr-un stâlp într-altul. Nu mai avea în corp nicio bucată de metal pe care să o fi putut detecta Wax, dar se mișca mult mai încet decât până atunci și lăsa urme de sânge.

Wax se ținu după el. Probabil că Marks se îndrepta spre Breakouts, o mahala în care oamenii îi mai ofereau încă protecție. Nu le păsa că jafurile lui deveniseră violente; se bucurau că fura de la cei care meritau să fie jefuiți.

Nu-l pot lăsa să ajungă în locul acela care-i oferă siguranță, își spuse Wax, împingând pentru a ajunge deasupra unui felinar, apoi luându-și avânt cu ajutorul lui. Se apropia de pradă, iar Marks îi aruncă peste umăr o privire disperată. Wax ridică unul dintre condeie evaluând riscul de a-l nimeri pe Marks în picior. Nu voia să-i aplice o lovitură mortală. Omul acesta știa multe.

Mahalaua era aproape.

La saltul următor, își spuse Wax strângând condeiul în mână. Trecătorii se holbau de pe zidurile din jur, urmărind cursa Allomantică. Nu putea risca să-i nimerească pe vreunul dintre ei. Trebuia…

Una dintre figurile acelea îi era cunoscută.

Wax pierdu controlul împingerii. Uluit de ceea ce văzu, abia reuși să nu-și frângă oasele când ateriză pe stradă, rostogolindu-se pe bolovani. În cele din urmă se opri, cu panglicile mantiei-de-ceață înfășurate în jurul trupului.

Se ridică sprijinindu-se pe coate și pe genunchi.

Nu. Imposibil. NU.

Se târî pe brânci până pe partea cealaltă a străzii, ignorând tropăitul armăsarului negru și înjurăturile călărețului. Chipul acela. *Chipul* acela.

Ultima dată când văzuse acel chip, îl împușcase în frunte. Ticălosul de Tan.

Bărbatul care o omorâse pe Lessie.

— A fost aici un bărbat! strigă Wax luptându-se să treacă prin mulțime. Cu degete lungi, cu părul rar. Unul aproape pleșuv. L-ați văzut? L-a văzut cineva?

Oamenii se uitau la el ca la un smintit. Poate chiar era. Wax își duse mâna la tâmplă.

— Lord Waxillium?

Se răsuci pe călcâie. Marasi oprise automobilul în apropiere și acum cobora împreună cu Wayne. Reușise oare să se țină după el cât îl urmărise pe Marks? Nu… nu, el fusese cel care îi spusese ei unde credea că se va duce Marks.

— Wax, amice? îi strigă Wayne. Ai pățit ceva? Ce-a făcut, te-a doborât de sus?

— Cam așa ceva, bolborosi Wax privind în jur încă o dată.

Rugina naibii, își spuse el. *Stresul mă împiedică să gândesc.*

— Așadar, a scăpat, zise Marasi încrucișându-și brațele cu un aer nemulțumit.

— Nu, încă nu, răspunse Wax. Sângerează și pierde bani pe drum. Va lăsa o urmă. Să mergem.

3

— Când intrăm în mahala vreau să rămâi în spate, spuse Wayne hotărât să vorbească pe un ton solemn. Nu că n-aș vrea să ne ajuți. Vreau. Dar va fi prea periculos pentru tine. Trebuie să rămâi acolo unde știu eu că ești în siguranță. Fără comentarii. Îmi pare rău.

— Wayne, spuse Wax. Nu mai vorbi cu pălăria și vino aici.

Wayne oftă mângâindu-și pălăria, apoi o dădu jos cu părere de rău și o lăsă în automobil. Wax era băiat bun, dar nu înțelegea o mulțime de lucruri. În primul rând, femeile. În al doilea rând, pălăriile.

Wayne o luă la picior ca să-i ajungă din urmă pe Wax și Marasi, care cercetau mahalaua din priviri. Păreau a se afla într-o altă lume. Din interior cerul era brăzdat de frânghii cu haine,

zdrențe abandonate, bălăbănindu-se de parcă ar fi fost niște spânzurați. Vântul sufla din acest loc în afară, bucuros să scape, ducând cu el miasme incerte. Alimente gătite pe jumătate. Trupuri îmbăiate parțial. Străzi incomplet spălate.

Casele înalte, compacte aruncau umbre dese, deși se făcuse după-amiază. De parcă acesta era locul în care înserarea venea să bea un pahar și să stea puțin la taclale, înainte de a apuca să hoinărească pe-afară, făcându-și datoria la sfârșitul zilei.

— Știi, Lordul Născut-din-Ceață n-a dorit să existe mahalale în orașul acesta, spuse Marasi când intrară toți trei. S-a străduit din răsputeri să împiedice dezvoltarea lor. A ridicat case frumoase pentru săraci, a încercat să le facă durabile…

Wax încuviință dând din cap și jucându-se neatent cu o monedă pe care o trecea peste încheieturile degetelor, în timp ce mergea. Părea să-și fi pierdut pistolul pe undeva. Șterpelise ceva monede de la Marasi? Era un gest incorect. Când Wayne împrumuta monede de la unul și de la altul, țipau la el. E adevărat că uneori uita să le ceară, dar întotdeauna era dispus la un troc cinstit.

Pe măsură ce înaintau prin Breakouts, Wayne rămânea tot mai mult în urma celorlalți doi. *Am nevoie de o pălărie bună…* își spuse el. Pălăria este un lucru important.

Așa că ciuli urechile să audă dacă tușea cineva.

Ah…

Îl găsi pe individ adăpostit sub bolta unei intrări, cu genunchii înveliți într-o pătură soioasă. Tipul caracteristic pentru mahalale. Bătrân, agățându-se de viață ca rănitul de targă, cu plămânii doldora de diverse fluide scârboase. Bătrânul tușea scurt și des în mâna înmănușată; Wayne se așeză pe trepte lângă el.

— Ce vrei? întrebă bătrânul. Cine ești?

— Ce vrei? repetă Wayne. Cine ești?

— Eu sunt nimeni, răspunse omul și scuipă într-o parte. Un vagabond împuțit. Nu am făcut nimic.

— Eu sunt nimeni, repetă Wayne scoțând o butelcă din buzunarul hainei de călătorie. Un vagabond împuțit. Nu am făcut nimic.

Bun accentul, bun. Curată bolboroseală, o vechitură clasică ambalată într-o pătură de istorie. Închise ochii și ascultă. Wayne se credea capabil să-și imagineze cum vorbeau oamenii cu ani și ani în urmă. Îi întinse butelca de whisky.

— Încerci să mă otrăvești? întrebă bătrânul.

Mânca din cuvinte, pronunța sunetele numai până la jumătate.

— Încerci să mă otrăvești? repetă Wayne mișcându-și maxilarul de parcă ar fi avut gura plină de pietre, pe care se străduia să le mestece.

Deschise ochii și înclină butelca spre bătrânul care o mirosi, apoi gustă cu vârful buzelor. Apoi sorbi un pic mai mult. Pe urmă trase o dușcă zdravănă.

— Vasăzică, întrebă omul, ești idiot? Am un fiu care este idiot. Din cel adevărat, așa s-a născut. Bine, tu pari în regulă, oricum.

— Bine, tu pari în regulă, oricum, spuse Wayne ridicându-se în picioare.

Întinse mâna să-i ia omului de pe cap șapca veche de bumbac, pe urmă arătă spre butelca de whisky.

— La schimb? întrebă bătrânul. Doamne, chiar *ești* idiot.

Wayne trase de căciulă.

— Poți să-mi zici alt cuvânt care începe cu „c”?

— Cum?

— Al dracului de frumos, spuse Wayne.

Țopăi pe scări în jos până la stradă și își azvârli haina de călătorie într-un șanț îngust – iar împreună cu el bastoanele de duel, din nefericire. Articulațiile de lemn le păstră totuși.

Îmbrăcămintea de sub haina de călătorie provenea din Ținuturile Necruțătoare și nu diferea prea mult de ceea ce purtau oamenii prin mahalalele acestea. Cămașă încheiată cu nasturi, pantaloni, bretele. Își suflecă mânecile îndepărtându-se. Hainele îi erau uzate, peticite în câteva locuri. N-ar fi renunțat la ele pentru nimic în lume. Doi ani căutase haine care să arate așa cum trebuia. Ponosite, folosite.

Mai încet cu încrederea în oamenii care umblă în haine prea noi. Din muncă cinstită nu ajungi să ai îmbrăcăminte nouă și curată.

Wax și Marasi se opriseră ceva mai încolo și stăteau de vorbă cu câteva femei în vârstă, cu basmale pe cap și boccele în brațe. Wayne deslușea destul de clar ce spuneau.

— Habar n-avem nimica.

— A trecut în fugă pe aici acum câteva clipe, părea să spună Wax*. Precis ați…*

— Habar n-avem nimica. Nu am văzut nimic.

Wayne se îndreptă spre un grup de bărbați adunați sub o marchiză de pânză murdară, mâncând niște fructe storcoșite.

— Cine mi-s străinii ăia? întrebă Wayne așezându-se și folosind accentul pe care tocmai îl auzise la bătrân.

Nu-l întrebară nimic. Printr-o mahala ca aceea umblau tot felul de oameni – prea mulți ca să-i poți ști pe toți – dar îți dădeai seama imediat dacă erau de prin partea locului sau nu. Iar Wayne era.

— Sticleți, ce să fie, zise unul dintre bărbați.

Avea un cap ca un castron răsturnat, fără păr și prea turtit.

— Caută pe careva, zise altul.

Mânca-i-ar rugina și năruirea! Fața individului era atât de ascuțită, încât ai fi putut ara câmpul cu ea.

— Sticleții vin p-aci numai când vor să salte pe careva. De noi nu le-a păsat niciodată, nici n-o să le pese vreodată.

— Dacă le-ar păsa, spuse capul-castron, ar face ceva cu fabricile alea și uzinele care aruncă cenușă peste noi. N-ar mai trebui să trăim în cenușă. Așa a zis Armonie, chiar așa.

Wayne încuviință dând din cap. Avea dreptate omul. Zidurile acelea erau *într-adevăr* cenușii. Celor din afară le păsa de acest lucru? Nu. Atâta timp cât nu erau *ei* obligați să trăiască acolo, nu. Nu-i scăpară privirile fioroase pe care le atraseră Wax și Marasi, arătați cu degetul de cei ce treceau prin apropiere sau care închideau ferestrele de deasupra.

Este mai rău, își spuse Wayne. *Mai rău decât de obicei.* Va trebui să stea de vorbă cu Wax despre acest lucru. Deocamdată însă aveau ceva de făcut.

— Caută ceva.

— Nu te băga, spuse capul-castron.

Wayne mormăi.

— Poate-i rost de bani.

— L-ai vinde pe unu de-al nostru? întrebă amenințător capul-castron. Eu te știu pe tine. Ești fiul lui Edip, nu-i așa?

Wayne privi în altă parte, neutru.

— Ascultă la mine, fiule, continuă capul-castron, scuturând din deget. Să n-ai încredere în sticleți și *să nu fii* șobolan.

— Nu-s șobolan, zise Wayne pe un ton iritat.

Chiar *nu era.* Numai că uneori omul are nevoie de bani.

— Pe Marks îl urmăresc. I-am auzit. S-au pus o mie de biștari pe capul lui, pe cuvânt.

— Aici a crescut, zise fier-de-plug. E de-ai noștri.

— A omorât-o pe fata aia, spuse Wayne.

— Îi minciună, răspunse capul-castron. Să nu stai de vorbă cu sticleții, fiule. Vorbesc serios.

— Bine, bine, zise Wayne, dând să se ridice. Mă duc doar…

— Ba să șezi la loc, porunci capul-castron. Sau îți trag una zdravănă în cap, uite-acuș.

Wayne oftă și se așeză din nou.

— Voi bătrânii vorbiți întruna de noi, dar habar n-aveți cum îi ziua de azi. Cum e să muncești într-o fabrică din-astea.

— Știm mai mult decât îți închipui, răspunse capul-castron întinzându-i lui Wayne un măr stricat.

— Ia de mâncă, ține-te departe de necazuri și nu te duce unde nu te-oi vedea.

Wayne mormăi, dar se lăsă pe spate și mușcă din măr. Nu era rău deloc. Îl mâncă pe tot, apoi mai luă câteva.

Totul se petrecu rapid. Bărbații din grupul mâncătorilor de mere se risipiră lăsându-l pe Wayne cu un coș plin de cotoare. Se despărțiră înghiontindu-se amical, fiecare dintre cei patru pretinzând că avea de făcut ceva important.

Wayne își îndesă câte un măr în fiecare buzunar, apoi se ridică și porni șontâcăind după capul-castron. Îl urmări fără mare dificultate, salutând din când în când pe cineva, care îi răspundea ca și când s-ar fi cunoscut. Era din cauza căciulii. Pune-ți pe cap acoperământul altuia, începe să gândești ca el și gata, te-ai schimbat. Trecu pe lângă el un bărbat în salopetă de docher, cu umerii încovoiați, fluierând o melodie tristă. Wayne prinse melodia. Viață dură la docuri. Trebuia să te deplasezi zilnic cu bărcile pe canal – ori așa, ori găseai vreun pat la marginea golfului, unde probabilitatea de a fi înjunghiat era egală cu aceea de a mânca de dimineață.

Așa a trăit la tinerețe. Avea cicatricile cu care să dovedească, chiar așa. Dar când băiatul crește, vrea mai mult de la viață decât să se bată la fiecare colț de stradă sau decât femei care să nu-și amintească de numele lui de la o zi la alta.

Capul-castron o apucă pe o alee. Ei bine, aici orice stradă amărâtă părea a nu fi decât o alee. Capul-castron trecu din alee în altă alee și mai mică. Wayne se retrase la marginea potecii și arse aliaj fuzibil. Mare șmecherie Allomanția, fără îndoială. Arderea metalului creă în jurul lui o mică bulă de accelerare a

timpului. Se duse agale după colț, rămânând în interiorul bulei – aceasta nu se mișca odată cu el, dar el se putea deplasa în interiorul ei.

Îhî! Iată-l, capul-castron în persoană, ghemuindu-se lângă o grămadă de gunoi, așteptând să vadă dacă era urmărit. Wayne făcuse bula un pic prea mare și era *gata-gata* să-l prindă pe om în ea.

Periculos, periculos, își spuse Wayne. O greșeală ca aceea, dacă era făcută la docuri, îl putea costa pe om viața. Pescui o pătură jegoasă dintre gunoaiele care intraseră în bula lui, apoi se întoarse înapoi, după colț, și ieși din bulă.

Dacă ar fi rămas în bula de viteză s-ar fi mișcat atât de repede, încât capul-castron n-ar fi perceput decât ceva nedeslușit – dacă și atât. N-ar fi știut ce să creadă, Wayne era sigur de acest lucru. Și-ar mânca pălăria dacă n-ar fi așa. În fine, măcar una dintre pălăriile lui Wax.

Wayne găsi câteva trepte și se așeză. Își trase căciula pe ochi, se rezemă într-o rână de perete, confortabil, și întinse pătura peste el. Un bețiv fără adăpost, ca oricare altul.

Capul-castron era om prevăzător. Așteptă minute bune pe alee înainte de a se strecura afară din ascunzătoare, uitându-se atent în jur, apoi grăbindu-se spre o clădire de vizavi. Ciocăni, șopti ceva și fu lăsat să intre.

Wayne căscă, se întinse și azvârli pătura de pe el. Traversă strada spre clădirea în care intrase capul-castron și se apucă să cerceteze ferestrele acoperite cu obloane. Obloanele erau atât de vechi, încât un strănut mai puternic le-ar fi dărâmat. Trebuia să fie atent să nu-i între așchii în obraz când se apropia să tragă cu urechea pe lângă fiecare fereastră.

Oamenii din mahalale au un puternic simț al moralității. N-ar preda poliției pe unul de-ai lor. Nici măcar în schimbul unei recompense. Dar nu era mai puțin adevărat că omul trebuie să și mănânce. N-ar vrea unul ca Marks să afle cât de loiali îi erau prietenii?

— ...erau o pereche de sticleți, cu siguranță, auzi Wayne la una dintre ferestre. O mie de biștari e mult, Marks. Mult. Bine, nu vreau să zic că nu poți avea încredere în amici; n-avem calitate proastă printre noi. Dar *zic* că puțină încurajare i-ar ajuta să se simtă mai bine fiind loiali.

Să vinzi un prieten: nu se face, neam.

Să storci un prieten: ei bine, asta nu înseamnă decât o afacere reușită.

Iar dacă Marks nu se dovedea recunoscător, atunci poate că nici prieten nu era. Wayne zâmbi trăgându-și articulațiile de lemn peste încheieturi. Făcu un pas în spate, apoi se aruncă asupra clădirii.

Izbi obloanele cu umărul, zdrobindu-le și trecând prin ele, iar în momentul în care ateriză pe podea deschise o bulă de viteză. Se rostogoli și se ridică în picioare în fața lui Marks – care se afla în interiorul bulei. Bărbatul mai purta încă pantalonii roșii, dar masca și-o scosese și își bandaja umărul. Ridică brusc capul dezvăluind o expresie de surprindere pe chipul cu sprâncene stufoase și buze pline.

Rugina naibii! Nu-i de mirare că omul poartă mereu o mască.

Wayne îi repezi un pumn în bărbie, doborându-l doar cu atât. Apoi se răsuci pe călcâie cu pumnii strânși, numai că ceilalți vreo șase ocupanți ai încăperii, printre care și capul-castron, rămăseseră încremeniți în afara bulei de viteză, chiar la marginea ei. Era un adevărat noroc.

Wayne rânji ridicându-l pe Marks pe umăr. Își lepădă articulațiile de lemn, le strecură în buzunar și scoase un măr. Luă o înghițitură zemoasă, îi făcu semn de rămas-bun cu mâna lui cap-castron – care îi privea cu ochi sticloși, înghețat –, apoi îl aruncă pe Marks afară pe fereastră și ieși după el.

Când păși în afara bulei de viteză, aceasta dispăru automat.

— Ce naiba a fost asta? strigă înăuntru capul-castron.

Wayne îl ridică din nou în spinare pe Marks, în stare de inconștiență, și porni la drum, mâncând mărul.

— Lasă-mă să discut eu cu următorii, spuse Marasi. Poate reușesc să-i fac să vorbească.

Simțea privirea lui Waxillium ațintită asupra ei. Se gândea că încerca să-i impresioneze. Cândva ar fi avut dreptate. Dar acum ea era polițistă – cu acte în regulă și în serviciul cetății. Asta era *treaba* ei. Waxillium nu era de acord cu decizia ei, dar ea nu avea nevoie de aprobarea lui ca să acționeze.

Se apropiară amândoi de un grup de proscriși așezați pe trepte, în mahala. Cei trei tineri îi priviră cu suspiciune; aveau pielea murdară și hainele prea lungi, strânse cu sfoară la brâu și la glezne. Părea a fi moda la tineretul de pe stradă. Miroseau a tămâie, pentru că era ceea ce trăgeau din pipe.

Marasi se duse la ei.

— Căutăm un bărbat.

— Dacă-ți trebuie bărbat, spuse unul dintre băieți măsurând-o din cap până-n picioare, iată-mă-s.

— Oh, termină, spuse Marasi. Ai… câți ani… nouă?

— Hei, știe cât e de lungă! zise băiatul râzând și apucându-se de prohab. Ai tras cu ochiul la mine, madam?

Bine, m-am înroșit, își spuse Marasi. *Nu e prea profesionist din partea mea.*

Din fericire, petrecuse ceva timp în preajma lui Wayne, cu metaforele lui colorate. Se întâmpla să mai și roșească. Dar continuă.

— A venit aici acum o jumătate de oră trăgând cu arma. Rănit, pierzând sânge, îmbrăcat în roșu. Sunt convinsă că știți despre cine vorbesc.

— Da, omul orelor fixe! spuse unul dintre băieți referindu-se la un personaj din poveștile pentru copii. Îl cunosc!

Tratează-i ca pe niște martori beligeranți, își spuse Marasi. *La tribunal. Fă-i să vorbească.* Trebuia să învețe cum să discute cu oameni precum băieții aceștia în lumea adevărată, nu doar în sălile de curs sterile.

— Da, omul orelor fixe, spuse ea. Unde s-a dus?

— La marginea înserării, răspunse băiatul. Nu cunoști poveștile?

— Îmi plac poveștile foarte mult, răspunse Marasi, scoțând câteva monede din carnetul de notițe.

Le ridică. Mituirea era o înșelătorie, dar… ei bine, acum *nu erau* la tribunal.

Cei trei băieți se uitară avizi la monede, foamea străfulgerându-le în priviri. Se abținură repede, dar poate că a arăta bani în locul acesta nu era prea înțelept.

— Să auzim o poveste, spuse Marasi. Despre locul în care s-ar putea ascunde acest… om al orelor fixe. Unde se află înserarea, dacă vreți. Undeva prin locuințele acestea.

— Este posibil să știm, spuse unul dintre băieți. Deși, îți dai seama, poveștile sunt scumpe. Mai mult decât ne arăți.

În spatele ei se auzi un clinchet. Waxillium scosese și el câteva monede. Băieții se uitară la ele râvnind, până ce Waxillium aruncă una în sus și o împinse până ce dispăru.

Băieții tăcură imediat.

— Vorbiți cu doamna, spuse Waxillium blând, cu vocea ușor sugrumată. Nu ne faceți să pierdem timpul.

Marasi se întoarse spre el și, în spatele ei, băieții luară hotărârea. Se împrăștiară, evident nedorind să aibă de-a face cu un Allomant.

— Mi-ai fost de mare ajutor, spuse Marasi încrucișându-și brațele la piept. Îți mulțumesc foarte mult.

— Aveau de gând să te mintă, spuse Waxillium privind peste umăr. Și atrăgeam atenția, ceea ce nu ne trebuie.

— Îmi dau seama că aveau de gând să mintă, zise Marasi. Dar i-aș fi prins. Atacarea declarațiilor false este una dintre cele mai bune metode de interogare.

— În realitate, spuse Waxillium, cea mai bună metodă de interogare implică un sertar și degetele persoanei.

— În realitate, spuse Marasi, *nu* este adevărat. Studiile arată că interogarea cu folosirea forței duce aproape întotdeauna la informații false. Oricum, ce-i cu tine astăzi, Waxillium? îmi dau seama că de la o vreme pozezi în „justițiarul dur din Ținuturile Necruțătoare”.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, spuse ea. Și înțeleg de ce. Cât ai fost în Ținuturile Necruțătoare te-ai purtat ca elegantul om al legii. Chiar tu mi-ai spus că te-ai agățat de civilizație, că ai vrut să o impui. Ei bine, aici ești înconjurat de lorzi tot timpul. Practic, te *scalzi* în civilizație. Așa că, de această dată, vrei să fii justițiarul din Ținuturile Necruțătoare – să aduci în oraș puțină justiție de modă veche.

— Mult te-ai mai gândit, spuse el și îi întoarse spatele, cercetând strada.

Rugină și Năruire! Wax credea că se îndrăgostise de el. *Idiotul… arogant și brutal*! Marasi pufni și plecă semeață.

Nu era îndrăgostită. El spusese destul de clar că nu va fi nimic între ei, mai era și logodit cu sora ei. Și cu asta, basta. Acum nu mai puteau să aibă nici măcar o relație profesională?

Wayne se odihnea pe treptele unei clădiri din apropiere, se uita la ei și mușca neglijent dintr-un măr.

— Pe unde ai umblat? îl întrebă Marasi apropiindu-se de el.

— Măr? întrebă Wayne întinzându-i unul. Nu-i foarte stricat.

— Nu, mulțumesc. Unii dintre noi s-au preocupat să găsească un criminal, nu ceva de mâncare.

— Ah, despre asta-i vorba.

Wayne dădu cu piciorul în ceva întins pe jos în apropiere, ascuns în umbra scării.

— Mda, m-am ocupat eu de asta în locul tău.

— Ai luat… Wayne, la picioarele tale se află o ființă! Fir-ar să fie de rugină! Pierde sânge!

— Bineînțeles, spuse Wayne. Dar nu-i vina mea, absolut deloc. Însă de pocnit, l-am pocnit în cap.

Marasi își duse mâna la gură. *El* era.

— Wayne, unde… Cum…

Waxillium o dădu ușor la o parte; nu-l văzuse apropiindu-se. Wax se lăsă în genunchi și-i cercetă rănile lui Marks. Apoi ridică privirea la Wayne și încuviință înclinând capul, cei doi se înțelegeau din priviri, cum făceau de multe ori. Tot ce putu pricepe Marasi din acest schimb era ceva între „Bună treabă' și „Ești definitiv prost; voiam să fac eu asta."

— Să-l ducem la sediul poliției, zise Waxillium ridicându-l pe Marks așa leșinat cum era.

— Perfect, spuse Marasi. Totuși, n-ai de gând să-i întrebi *cum* a reușit? Unde s-a dus?

— Wayne are metodele lui, zise Waxillium. Într-un loc ca acesta, ale lui funcționează mult mai bine decât ale mele.

— Ai știut, spuse ea împungându-l pe Waxillium cu degetul. Ai știut că nu vom ajunge nicăieri punând întrebări!

— M-am așteptat, spuse Waxillium. Dar Wayne are nevoie de spațiu ca să-și aplice metodele…

— …având în vedere cât sunt de nemaipomenit, adăugă Wayne.

— …așa că am făcut tot posibilul să-l găsesc pe Marks pe cont propriu…

— …dat fiind că el nu poate accepta ideea că mă pricep mai bine decât el la lucruri de acest gen…

— …pentru eventualitatea că Wayne n-ar fi reușit.

— Ceea ce nu se întâmplă niciodată.

Wayne zâmbi cu gura până la urechi și mușcă din măr, sărind de pe trepte ca să ajungă lângă Waxillium.

— Cu o singură excepție, atunci. Și încă o dată. Dar acelea nu contează, pentru că m-am lovit la cap de atâtea ori, încât nu mi le mai pot aminti.

Marasi suspină în sinea ei, străduindu-se să țină ritmul cu ei.

Trecuseră prin atâtea împreună, încât ajunseseră să se sincronizeze fără să-și dea seama, ca doi dansatori care dansează formând de mult o pereche. Ceea ce face deosebit de dificilă viața unui nou-venit, care încearcă să li se alăture.

— Ei bine, spuse Marasi, măcar poți să-mi spui și *mie* ce-ai făcut. Aș putea eventual să învăț ceva din metodele tale.

— Nuuu, zise Wayne. Nu merge cu tine. Ești prea drăguță. Într-un fel deloc drăguț pentru mine, totuși. Hai să nu ne mai învârtim în jurul acestui subiect.

— Wayne, uneori mă lași cu gura căscată.

— Numai uneori? întrebă Waxillium.

— Nu-i pot da tot ce am, frate, zise Wayne trăgându-se de bretele. Trebuie să pun deoparte pentru toată lumea. Drămuiesc fără să țin cont de privilegii, clase sociale, sex sau capacitate mentală. Sunt un sfânt care ruginește, asta sunt.

— Dar *cum,* spuse Marasi. Cum l-ai găsit? Ai făcut pe careva de pe-aici să vorbească?

— Nuuu, zise Wayne. L-am făcut să nu vorbească. La asta se pricep mai bine. Cred că vine din exercițiu.

— Ar trebui să iei lecții, adăugă Waxillium.

Marasi oftă, pentru că se apropiau de intrarea în Breakouts. Scursurile care ceva mai devreme se înghesuiau pe scări și pe alei se evaporaseră, probabil considerând prea neliniștitoare atenția atâtor oameni ai legii. Era…

Waxillium se crispă. La fel și Wayne.

— Ce-i…? începu Marasi, exact în momentul în care Waxillium îl aruncă jos pe Marks și duse mâna la buzunarul mantiei-de-ceață.

Wayne o împinse pe Marasi cu umărul, dând-o la o parte când ceva se prăbuși din senin și se zdrobi pe caldarâm, exact în locul în care se aflaseră ei. Urmară și alte proiectile, dar Marasi nu se uită la ele. În schimb, îl lăsă pe Wayne să o târască spre un adăpost relativ, în apropierea unei clădiri, apoi amândoi își întinseră gâtul să cerceteze orizontul, încercând să-i depisteze pe trăgătorul de elită. Waxillium se înălță în aer folosindu-se de o monedă pe care o lăsă să cadă, fluturându-și panglicile mantiei-de-ceață într-o învolburare întunecată. În asemenea momente părea mai primitiv, mai apropiat de străvechii Născuți-din-Ceață. Nu un apărător al legii, ci mai degrabă un spirit al nopții însăși, venit să ia ceea ce i se cuvenea.

— Oh, la naiba, zise Wayne arătând din cap spre Marks.

Trupul aterizase în mijlocul drumului, iar acum ieșea din el o tijă lungă, de lemn.

— Săgeată? întrebă Marasi.

— Săgeată de arbaletă, spuse Wayne. N-am mai văzut așa ceva de ani buni. N-ai nevoie de ele decât ca să lupți cu Allomanții.

Ridică privirea. Deasupra lor, Waxillium urmărea pe cineva, avântându-se spre acoperișul uneia dintre clădiri.

— Rămâi aici, îi spuse Wayne, apoi se repezi pe o alee.

— Stai… zise Marasi ridicând o mână.

Dar el dispăru.

Ăștia doi, își spuse ea nemulțumită. Ei bine, era evident că exista cineva care nu voia ca Marks să fie prins și să vorbească. Poate afla ea ceva, cercetând săgeata sau chiar cadavrul.

Îngenunche lângă trupul lui, verificând mai întâi dacă era mort de-a binelea – sperând că, poate, săgeata nu-și făcuse treaba până la capăt. Din păcate, *era* mort. Săgeata i se înfipsese adânc în căpățână. Cine ar fi știut că o săgeată poate străpunge craniul în acest fel? Marasi dădu din cap băgând mâna în geantă ca să-și scoată carnetul și să noteze poziția în care căzuse cadavrul.

Știi ceva, se gândi ea. *Asasinul are noroc. Au dispărut atât de repede, încât n-au avut de unde să știe că au dat o lovitură mortală. În situația în care aș vrea să știu dacă Marks a murit, cu siguranță aș…*

În spatele ei se auzi un țăcănit.

…verifica de două ori.

Marasi se întoarse încetișor și dădu cu ochii de un bărbat zdrențăros, cu o arbaletă în mână. Se uita la ea cu ochi întunecați.

Ceea ce urmă se desfășură cu mare viteză. Înainte să apuce Marasi să se ferească, omul se năpusti asupra ei. Trase cu arbaleta de pe umăr – stârnind un chelălăit pe alee, ca și cum ar fi venit de la Wayne – și o înșfăcă pe Marasi de umăr când femeia încercă să fugă.

O strânse punându-i ceva rece la gât. Un pumnal de sticlă. Waxillium ateriză în fața lor, mantia-de-ceață desfășurându-i-se pe lângă trup.

Cei doi se priviră; Waxillium ținea o monedă în mâna dreaptă.

O frecă cu degetul mare.

Adu-ți aminte ce ai învățat despre situațiile în care ești luat ostatic, femeie! își spuse Marasi. Majoritatea bărbaților iau ostatici din disperare. Își putea ea folosi puterile Allomantice? Putea încetini scurgerea timpului în jurul ei, accelerându-l totodată pentru toți cei rămași în afara bulei timpului pe care o putea crea ea. Exact invers decât putea face Wayne.

Dar ea nu înghițise niciun pic de cadmiu. Ce prostie! O greșeală pe care ceilalți doi n-ar fi făcut-o niciodată. Era absolut necesar să nu se mai simtă stânjenită pentru propriile capacități, oricât ar fi fost ele de slabe. Doar le folosise cu eficiență, și nu doar o singură dată.

Omul inspira și expira zgomotos, cu capul foarte aproape de al ei. Îi simțea barba nerasă și obrazul lipite de pielea ei.

Bărbații care iau ostatici nu vor să ucidă, își spuse ea. *Omorul nu face parte din planul lor. Îl poți determina să renunțe stând de vorbă cu el, spunându-i vorbe liniștitoare, căutând un teren comun și construind de acolo mai departe.*

Marasi nu făcu nimic din toate acestea. În schimb, scoase încetișor mâna din geantă strângând pistolul mic, cu un singur glonț, pe care îl ținea acolo. Înainte de a fi apucat să-și dea seama ce face, puse țeava în obrazul bărbatului, trase…

Și făcu să-i iasă acestuia maxilarul prin creștet.

4

Wax lăsă mâna jos, uitându-se la cadavrul de lângă Marasi. Împușcătura îi distrusese o mare parte din figură. Va fi aproape imposibil ca acest bărbat să fie identificat.

S-ar fi întâmplat la fel în orice situație. Era de notorietate că acești linge-blide ai lui Suit erau greu de găsit.

Nu te gândi la așa ceva acum, își zise el, scoțând o batistă. Se apropie și i-o întinse lui Marasi. Femeia rămăsese cu o privire fixă, cu fața plină de sânge și de fragmente de carne. Privea drept înainte, nu se uita deloc în jos. Pistolul îi scăpase din mână.

— A fost… spuse ea cu privirea pironită înainte. A fost… Trase adânc aer în piept.

— A fost neașteptat din partea mea, nu-i așa?

— Te-ai descurcat bine, spuse Wax. Oamenii presupun că au

puteri depline asupra unui captiv. De multe ori, cea mai bună cale de scăpare este riposta.

— Ce-ai spus? zise Marasi, acceptând în cele din urmă batista.

— Ai tras cu pistolul foarte aproape de capul tău, continuă Wax. Vei avea dificultăți cu auzul. Fir-ar să fie… probabil că ți-ai rablagit zdravăn urechea. Dar să sperăm că nu cu totul.

— Ce-ai spus?

Wax arătă cu mâna spre fața ei și Marasi se uită la batistă, de parcă atunci o vedea pentru prima oară. Clipi, se uită în jos. Își luă imediat privirea de la cadavru și începu să se șteargă pe față.

Wayne ieși văicărindu-se de pe alee, cu încă o gaură în haine, în dreptul umărului, și cu o săgeată în mână.

— S-a terminat cu interogatoriul lui, spuse Marasi făcând o grimasă.

— Nu-i nimic, răspunse Wax. Este mai important că ai rămas în viață.

— …ce-ai spus?

Wax îi zâmbi încurajator în timp ce Wayne făcu semn cu mâna unor polițiști sosiți, în fine, la fața locului, care înaintau acum în mahala.

— De ce mi se întâmplă mereu mie asemenea lucruri? întrebă Marasi. Da, știu că nu voi putea auzi ce-mi răspunzi. Dar este… a câta, a treia oară când cineva a încercat să mă ia ostatic? *Arăt* eu lipsită de apărare, sau despre ce este vorba?

Da, arăți, se gândi Wax, dar nu rosti nimic cu voce tare. *Și este un lucru bun. Pentru că în felul acesta te subestimează.* Marasi era o persoană puternică. În condiții de stres își păstra gândirea limpede; făcea ceea ce trebuia făcut, chiar dacă era vorba despre un lucru neplăcut. În același timp, ținea cu tot dinadinsul să se îmbrace frumos și să se machieze.

Lui Lessie nu-i dădea prin cap așa ceva. O singură dată o văzuse Wax îmbrăcată în rochie, cu ocazia unei deplasări întâmplătoare la Covingtar, unde au vizitat grădinile adepților Căii. Zâmbi aducându-și aminte că altă dată Lessie își pusese pantaloni *pe sub* rochie.

— Lord Ladrian!

Polițistul Reddi veni grăbit spre el, înveșmântat în uniforma de căpitan al poliției locale. Bărbatul zvelt avea o mustață pe oală, tunsă cu mare grijă.

— Reddi, zise Wax, salutându-i cu o mișcare din cap. Aradel e aici?

— Inspectorul-șef este angrenat în altă cercetare, milord, răspunse Reddi cu vioiciune.

Oare de ce îi venea lui Wax să-i plesnească pe omul acesta de îndată ce i se adresa? Nu era niciodată impertinent, reacționa întotdeauna cu o corectitudine impecabilă. Poate că tocmai de aceea.

Wax arătă cu degetul spre clădiri.

— Ei bine, poate ai amabilitatea să-i pui pe oamenii dumitale să securizeze zona; va trebui probabil să-i interogăm pe locuitorii de-aici și să vedem dacă nu cumva, printr-o minune, putem descoperi identitatea bărbatului pe care tocmai l-a ucis Lady Colms.

Reddi salută, deși, practic, nu era necesar. Wax se bucura de o îngăduință specială, acordată de poliție pentru acțiuni precum… ei bine, precum aceea de a se deplasa făcând salturi prin oraș, de a purta arme de foc și de a trage cu ele. Deși el nu făcea parte din structura lor de comandă.

Polițiștii se apucară să execute ceea ce li se ceruse. Wax se uită la Marksman, făcând efortul de a-și ține mânia sub control. În ritmul acesta nu va apuca *niciodată* să pornească pe urmele unchiului său, Edwarn. Wax nu avea decât o vagă bănuială despre intențiile acestuia.

Oricine poate deveni Allomant, înțelegi… Dacă n-o facem noi, o va face altcineva.

Erau cuvinte din cartea pe care i-o dăruise Ochi-de-Fier.

— Excelentă treabă, milord, spuse Reddi pe un ton calm, arătând cu capul spre cadavrul lui Marksman.

Îmbrăcămintea lămurea totul.

— Încă un ticălos căruia i-ai venit de hac, cu aceeași eficiență care te caracterizează.

Wax nu răspunse. „Treaba excelentă” de azi era doar încă o fundătură.

— Hei, ascultă! spuse Wayne de alături. Cred că am găsit unul dintre dinții tipului! Curat noroc, nu-i așa?

Marasi arăta amețită, așa că se așeză pe trepte, în apropiere. Wax ar fi vrut s-o liniștească, dar n-ar fi interpretat ea greșit acest gest? Nu voia s-o amăgească.

— Milord, putem schimba o vorbă? întrebă Reddi în timp ce în

zonă soseau tot mai mulți polițiști. Ți-am vorbit despre inspectorul-șef și un alt caz. De fapt, eu veneam deja spre dumneata când am aflat că urmăreai un om de pe-aici.

Wax se întoarse spre el, devenind dintr-odată atent.

— Ce s-a-ntâmplat?

Reddi surâse afectat, dezvăluind o emoție ce nu-i era caracteristică.

— Ceva rău, milord, spuse el pe un ton mai moale. Are de-a face cu *politica.*

Atunci, poate era implicat și Suit.

— Fii mai explicit!

— Are… ei bine, are legătură cu guvernatorul, milord. Vezi, fratele lui a găzduit aseară o licitație. Și… ar trebui să vezi cu ochii dumitale…

Lui Marasi nu-i scăpă gestul lui Waxillium, care îl apucă pe Wayne de umăr și îi arătă cu mâna o trăsură de poliție, în așteptare. Cât va mai dura până când blestematul acela avea să accepte că-i era măcar colegă, dacă nu chiar egala lui?

Frustrată, se îndreptă spre trăsură. Pe drum avu însă ghinionul să dea peste căpitanul Reddi. Acesta zise ceva, iar Marasi trebui să-și forțeze urechile țiuitoare ca să înțeleagă – și mai ales să ghicească – ce-i spunea el.

— Doamnă polițist Colms. Nu porți uniforma.

— Da, domnule, spuse ea. Sunt în ziua mea liberă, domnule.

— Cu toate acestea te afli aici, spuse el cu mâinile împreunate la spate. Cum se întâmplă că ajungi în mod repetat în situații de acest fel, deși ți s-a spus *explicit* că nu este sarcina dumitale, că nu ești polițist de teren?

— Pură întâmplare, cu siguranță, domnule, răspunse Marasi.

Bărbatul pufni sarcastic. Nostim. De obicei, asemenea reacții îi erau rezervate lui Waxillium, când acesta se uita în altă parte. Reddi mai spuse ceva ce Marasi nu desluși, apoi făcu un semn din cap spre autovehiculul cu care venise – și care era, de fapt, proprietatea poliției locale; i se ceruse să se perfecționeze în șofat și să-i raporteze inspectorului-șef despre eficiența mașinilor. Voia să le testeze pentru a înlocui trăsurile cu atelaj de cai.

— Domnule? spuse ea.

— Cu siguranță, ai trecut prin destule astăzi, doamnă polițist,

spuse Reddi vorbind mai tare. Să nu ne contrazicem în această privință. Du-te acasă, spală-te și prezintă-te la datorie mâine.

— Domnule, spuse Marasi. Aș vrea să-i raportez căpitanului Aradel despre cum l-am urmărit pe Marksman și despre decesul lui, înainte ca detaliile să se estompeze. Îl va interesa, pentru că s-a ocupat personal de acest caz.

Îl privi pe Reddi drept în ochi. Era mai înalt în grad decât ea, într-adevăr, dar nu era șeful ei. Aradel era șeful amândurora.

— În acest moment, inspectorul-șef lipsește din sediu, spuse Reddi cu evidentă reticență.

— Bine atunci, îi voi raporta și rămâne să-mi dea el liber, spuse Marasi. Dacă va dori.

Reddi scrâșni din dinți și dădu să spună ceva, dar o solicitare venită de la unul dintre ceilalți polițiști îl împiedică. Făcu un semn cu mâna înspre automobil și Marasi îl interpretă ca permisiune de a pleca și de a acționa cum propusese. Așa că, în momentul în care trăsura cu Waxillium se urni din loc, ea o urmă cu automobilul.

Până ce ajunseră la capătul călătoriei, la o vilă modernă cu vedere spre centrul orașului, Marasi își mai revenise. Se simțea în continuare slăbită, deși spera că nu lăsa să se vadă, dar putea să audă cu urechea stângă, chiar dacă nu și cu cealaltă, de lângă care trăsese cu pistolul.

Coborând din mașină, își șterse din nou obrajii cu batista, deși reușise de mult să înlăture sângele. Rochia i se stricase cu totul. Înșfăcă haina uniformei de polițist din spatele automobilului și o îmbrăcă acoperind petele de la talie în sus, apoi se grăbi să se apropie de Waxillium și de ceilalți exact când coborau din trăsură.

Mai era o *singură trăsură de poliție,* observă ea inspectând aleea de acces. Orice s-o fi întâmplat aici, Aradel nu voia să facă mult tapaj în jurul cazului. Îndreptându-se spre ușa de la intrare, Waxillium se uită în jur și dădu cu ochii de ea, așa că-i făcu semn să se apropie.

— Ai idee despre ce poate fi vorba? întrebă el cu voce scăzută, în timp ce Reddi și alți polițiști discutau lângă trăsură.

— Nu, spuse Marasi. Nu te-au pus în temă?

Waxillium făcu semn din cap că nu. Se uită la rochia ei pătată de sânge, vizibilă pe sub haina groasă, cafenie. Se abținu să facă vreun comentariu și urcă treptele cu pași mari, secondat de

Wayne.

Doi polițiști, un bărbat și o femeie, păzeau intrarea în vilă. Salutară când Reddi îl ajunse din urmă pe Waxillium – ignorând-o intenționat pe Marasi – și trecu pragul primul.

— Am încercat să ținem totul sub un control strict, spuse Reddi. Dar se va afla, având în vedere că este implicat Lord Winsting. Fi-ar să fie, va fi un coșmar.

— Fratele guvernatorului? întrebă Wayne. Ce s-a petrecut aici?

Reddi arătă cu degetul spre câteva trepte. Ar trebui să mergem la inspectorul-șef Aradel, în sala mare de bal. Te previn că nu este o imagine pentru stomacuri sensibile.

Îi aruncă o privire lui Marasi.

Ea înălță din sprânceană.

— Acum mai puțin de o oră am făcut să explodeze capul unui bărbat, efectiv peste mine, domnule căpitan. Cred că n-am să pățesc nimic.

Reddi tăcu și îi conduse în sus pe scări. Marasi băgă de seamă că Wayne șterpeli în trecere o cutiuță decorativă de trabucuri – marca Cetățenii Magistrați – înlocuind-o cu un măr stricat. Va trebui să aibă ea grijă ca la un moment dat Wayne să pună cutia la loc.

Sala de bal de la etaj era plină de cadavre. Marasi și Waxillium rămaseră în prag, privind harababura. Bărbații și femeile muriseră îmbrăcați în haine scumpe, rochii lungi, diafane, și costume negre, ajustate. Pălăriile zăceau răsturnate de pe capete, covoarele fine, de culoare bej, erau mânjite de bălți stacojii, răspândite în jurul celor prăbușiți. De parcă cineva ar fi azvârlit în sus un coș de mere roșii și le-ar fi lăsat să cadă, miezul zemos împrăștiindu-se pe toată podeaua.

Claude Aradel, inspectorul-șef din Octantul al Patrulea, scotocea încăperea. În multe privințe nu arăta ca un polițist. Pe fața dreptunghiulară îi creștea o barbă roșcovană, nerasă de mai multe zile; se bărbierea numai când avea chef. Pielea tăbăcită, brăzdată de zbârcituri, stătea mărturie multor zile petrecute pe teren, nu la birou. Părea a avea spre 60 de ani, deși refuza să-și spună vârsta reală; până și în fișele octantului, în dreptul datei lui de naștere apărea un semn de întrebare. Sigur era doar faptul că Aradel nu avea picătură de sânge nobil în el.

În urmă cu zece ani se retrăsese din poliție fără să ofere niciun motiv oficial. Umbla zvonul că atinsese plafonul nerecunoscut al promovărilor pe care le putea obține cineva lipsit de titlu nobiliar. În zece ani se pot schimba multe însă, și când Brettin ieșise la pensie – imediat după execuția lui Miles O-sută-de-vieți, acum aproape un an – căutările pentru un nou inspector-șef ajunseseră la Aradel. Iar el revenise de la pensie și acceptase funcția.

— Ladrian, spuse el ridicând privirea de la unul dintre cadavre. Bine că ai venit.

Traversă încăperea și se uită la Marasi, care îi adresă un salut. Nu-i spuse să plece.

— Aoleu, zise Wayne aruncând o privire înăuntru, distracția a luat sfârșit.

Waxillium intră în cameră, apucând mâna întinsă de Aradel.

— Acela este Chip Erikell, nu-i așa? întrebă Waxillium arătând cu capul înspre cel mai apropiat cadavru. Se presupune că făcea contrabandă în Octantul al Treilea.

— Întocmai, zise Aradel.

— Și Isabaline Frellia, spuse Marasi. Fir-ar să fie! Avem un dosar despre ea lung cât Wayne, dar procurorii n-au reușit s-o pună sub acuzare până acum.

— Șapte cadavre sunt ale unor oameni de aceeași notorietate, spuse Aradel arătând spre câțiva dintre cei căzuți. Majoritatea fac parte din cartelurile crimei, deși câțiva proveneau din familii nobile cu… reputație dubioasă. Restul au fost reprezentanți de rang înalt ai unor facțiuni importante. Avem aproape treizeci de hoituri aristocrate și mai multe gărzi de corp pentru fiecare dintre ele.

— Asta înseamnă jumătate din elita criminalității, spuse Waxillium cu glas scăzut, lăsându-se jos lângă un cadavru. Cel puțin.

— Toți cei de care nu ne-am putut atinge, preciză Aradel. Și nu pentru că n-am fi încercat, te asigur.

— Atunci de ce este toată lumea atât de posomorâtă? întrebă Wayne. Ar trebui să dăm o petrecere cu chiuituri, nu-i așa? Cineva a venit și a făcut treaba în locul nostru! Ne putem lua vacanță o lună de zile.

Marasi dădu din cap.

— Schimbarea violentă a puterii în lumea subterană poate fi

periculoasă, Wayne. Această lovitură arată o ambiție uriașă, cineva i-a eliminat dintr-o singură mișcare pe toți rivalii.

Aradel îi aruncă o privire și încuviință înclinând capul. Marasi simți un val de satisfacție. Inspectorul-șef era cel care o angajase pe ea, selecționând dosarul ei dintr-o duzină. Toți cei care mai făcuseră solicitări aveau ani întregi de experiență ca polițiști. Dar el alesese un proaspăt absolvent de Drept. Evident că văzuse în ea o promisiune, iar ea intenționa să confirme.

— În ruptul capului nu pot înțelege cine ar fi comis așa ceva, spuse Waxillium. Să răstorni dintr-o singură lovitură cea mai mare parte din puterile lumii interlope dintr-un oraș nu-i ajută în niciun fel pe făptași; este doar un mit din romanele de doi bani. Crimele de acest fel nu fac decât să atragă atenția și să consolideze rivalitatea tuturor celorlalte bande și facțiunilor supraviețuitoare, imediat ce se duce vestea.

— Dacă nu cumva este fapta cuiva din afară, spuse Marasi. Un element nesigur din capul locului, cineva care are de câștigat dacă se prăbușește întregul sistem.

Aradel mormăi ceva și Waxillium încuviință dând din cap.

— Dar cum? spuse Waxillium în șoaptă. Cum a reușit cineva așa ceva? Cu siguranță că măsurile lor de securitate au fost la cel mai înalt nivel.

Începu să umble de colo-colo, măsurând distanțe, cercetând unele cadavre, apoi altele, spunându-și ceva în barbă în timp ce se așeza din când în când în genunchi.

— Domnule, Reddi a spus că este implicat fratele guvernatorului? îl întrebă Marasi pe Aradel.

— Lordul Winsting Innate.

Lordul Winsting, șeful Casei Winsting. Avea un vot în Senatul din Elendel, poziție care îi revenise când fratele lui devenise guvernator. A fost un corupt. Marasi și ceilalți polițiști știau acest lucru. Privind retrospectiv, Marasi nu era surprinsă să-l găsească în mijlocul unei situații ca aceasta. Problema era că, după părerea lui Marasi, Winsting era un pește mic.

Guvernatorul însă… ei bine, poate că dosarul acela secret de pe biroul ei – plin de insinuări, supoziții și indicii – va fi până la urmă important.

— Winsting? îl întrebă ea pe Aradel. Este…?

— Mort? întrebă Aradel. Da, doamnă polițist Colms. Din invitațiile pe care le-a trimis știm că el a fost inițiatorul acestei

întruniri, mascate sub forma unei licitații. I-am găsit cadavrul într-un buncăr de la subsol.

Afirmația îi atrase atenția lui Waxillium. Se ridică, se uită direct la ei, apoi mormăi ceva pentru sine și păși peste alt cadavru. Ce căuta?

Wayne se apropie de Marasi și Aradel. Trase o dușcă dintr-o butelcă de argint gravată cu inițialele altcuiva. Cu bună știință, Marasi nu-l întrebă de la care mort o luase.

— Vasăzică, dragul nostru șef de casă nobiliară era bun prieten cu infractorii, nu-i așa?

— De mult îl bănuiam că era necinstit, spuse Aradel. Totuși oamenii țin la familia lui, iar fratele lui a făcut tot posibilul pentru ca păcatele lui Winsting să nu ajungă în lumina reflectoarelor.

— Ai dreptate, Aradel, spuse Waxillium din celălalt capăt al sălii. Treaba asta va fi urâtă.

— Habar n-am, interveni Wayne. Poate el n-a știut că tipii ăștia erau răi.

— Mă-ndoiesc, spuse Marasi. Și chiar dacă așa ar fi, n-ar conta. Odată ce află ziarele… Fratele guvernatorului, mort într-o casă plină de infractori cunoscuți, în circumstanțe foarte dubioase?

— Ce aud, zise Wayne trăgând încă o dușcă, este că n-am avut dreptate. Distracția *nu* s-a terminat.

— Mulți dintre oamenii aceștia au tras unii într-alții, spuse Waxillium.

Toți se întoarseră spre el. Wax se lăsă pe vine lângă alt cadavru, cercetând felul în care se prăbușise, apoi ridică privirea spre câteva găuri făcute de gloanțe în perete.

Om al legii fiind, în special în Ținuturile Necruțătoare, Waxillium fusese nevoit să-și dezvolte o serie întreagă de abilități. Era și detectiv, și cel care aplică legea, parțial lider, parțial om de știință. Marasi citise zeci de caracterizări despre el, făcute de mai mulți înțelepți, și toate studiau mentalitatea lui de om devenit o legendă vie.

— Ce vrei să spui, Lord Ladrian? întrebă Aradel.

— Lupta desfășurată aici a implicat mai multe tabere, spuse Waxillium arătând cu degetul. Dacă ar fi fost o lovitură neașteptată, dată de cineva din exterior – și Lady Colms are dreptate, aceasta ar fi fost cea mai plauzibilă explicație –, ne-am

fi așteptat ca victimele să moară într-un baraj de focuri trase de dușmanul care a dat buzna. Dar cadavrele nu arată o asemenea desfășurare. Aici a avut loc o încăierare. Haos. Oameni care au tras la întâmplare, unul într-altul. Cred că s-a declanșat când cineva a început să tragă din *mijlocul* grupului spre margine.

— Așadar, cel care a început *a fost* unul dintre participanți, spuse Aradel.

— Poate, zise Waxillium. Așa s-ar spune după cum au căzut cadavrele, după urmele de sânge. Dar mai este ceva bizar aici, foarte bizar... Toți au fost împușcați?

— Nu, ciudat lucru. Câțiva dintre participanți au fost înjunghiați cu cuțitul în spate.

— I-ai identificat pe toți cei din încăpere? întrebă Waxillium.

— Pe cei mai mulți dintre ei, răspunse Aradel. N-am vrut să le schimbăm prea mult pozițiile.

— Vreau să-i văd pe Lordul Winsting, spuse Waxillium ridicându-se în picioare cu mantia-de-ceață foșnind.

Aradel îi făcu semn unei tinere polițiste și aceasta îi conduse afară din încăpere, pe o ușă. Un fel de pasaj secret? Casa scării, cu miros de mucegai, era suficient de îngustă încât să poată fi străbătută numai în șir indian, cu polițista din frunte ducând o lampă.

— Domnișoară Colms, întrebă Waxillium cu glas scăzut, ce spun statisticile dumitale despre un asemenea act de violență?

Așa, deci, acum folosim numele de familie, nu-i așa?

— Nu prea mult. Pot număra pe degetele de la o singură mână situațiile de acest gen. M-aș uita în primul rând la relațiile dintre oamenii uciși. Toți făceau contrabandă, domnule căpitan Aradel?

— Nu, răspunse el din spate. Unii se ocupau de contrabandă, alții de extorcări, unii erau magnați ai pariurilor.

— Deci nu avem de-a face cu o încercare specifică de consolidare a puterii într-un anume tip de activitate infracțională, spuse Marasi stârnind ecou cu vocea pe scara umedă, de piatră. Trebuie să găsim legătura, ce i-a făcut pe oamenii aceștia să devină ținte. Cel care s-a aflat cel mai probabil în spatele întregii situații este mort.

— Lordul Winsting, spuse Waxillium. Vrei să spui că i-a ademenit aici, a pus la cale execuția și treaba a ieșit prost?

— Este una dintre teorii.

— N-are el atâta vlagă, interveni Wayne din celălalt capăt al șirului.

— Îl cunoști pe Winsting? întrebă Marasi uitându-se peste umăr.

— Nu în mod special, nu, răspunse Wayne. Dar a fost politician. Vâna politicianului nu e ca una obișnuită.

— Cred că sunt de acord, spuse căpitanul Aradel. Deși nu m-aș exprima chiar așa de colorat. Noi știam că Winsting e necinstit, dar în trecut s-a mulțumit cu aranjamente mărunte. Mai vindea spațiu pentru încărcături când îi convenea, afaceri dubioase cu proprietăți pe ici, pe colo. Bani în schimbul unor favoruri politice, în general.

— În ultima vreme au apărut zvonuri că intenționa să-și scoată la vânzare votul din Senat. Am făcut cercetări, dar până acum n-am găsit dovezi. Oricum, să-i omori pe cei de la care aștepți să te plătească este ca și cum ai arunca mina de argint în aer cu dinamită, încercând să găsești aur.

Ajunseră la ultima treaptă de jos, unde mai găsiră câteva cadavre. Păreau să fie gărzi de corp, ucise toate cu câte un glonț în cap.

Waxillium se lăsă în genunchi.

— Împușcați pe la spate din direcția adăpostului, spuse el în șoaptă. Toți patru rapid, unul după altul.

— Executați? întrebă Marasi. Dar cum a făcut ucigașul de i-a adunat acolo ca să-i împuște?

— N-a făcut nimic, spuse Waxillium. S-a mișcat atât de rapid, încât ei n-au mai putut să riposteze.

— Feruchimist, spuse Wayne încetișor. La dracu’!

Se numeau Alergători-de-Oțel, Feruchimiști care aveau capacitatea de a depozita viteza. O perioadă de timp se mișcau mai lent, iar mai târziu puteau apela la rezerve. Waxillium ridică ochii. Marasi citi ceva în privirea lui, un soi de foame. Credea că era implicat propriul său unchi. Era ceea ce gândea *ori de câte ori* un Născut-din-Metal comitea o crimă. Oriunde se întorcea, Waxillium vedea umbra lui Suit, spectrul unui bărbat pe care nu fusese în stare să-i oprească.

Din câte se știa, Suit încă o mai ținea captivă pe sora lui Waxillium. Marasi nu avea prea multe informații în această privință, iar el nu oferea detalii.

Waxillium se ridică având o mină întunecată și se îndreptă cu

pași mari spre ușa din spatele celor căzuți. O deschise brusc și intră, urmat îndeaproape de Marasi și Wayne. Dădură peste un singur cadavru, prăbușit într-un fotoliu capitonat din mijlocul încăperii. Avea gâtul tăiat; sângele se îngroșase pe pieptul hainelor, uscat ca vopseaua.

— Ucis cu un soi de cuțit lung sau cu o mică sabie, spuse Aradel. Încă și mai ciudat, i-a fost tăiată *limba.* Am trimis după un chirurg care să ne spună mai multe despre rană. Nu înțeleg de ce ucigașul nu a folosit o pușcă.

— Poate pentru că gărzile de corp mai erau încă în viață în momentul acela, spuse Waxillium încet.

— Ce-ai spus?

— L-au lăsat pe ucigaș să treacă, zise Waxillium uitându-se la ușă. A fost cineva în care aveau încredere, poate unul dintre apropiați. I-au îngăduit asasinului să intre în adăpost.

— Poate că acesta n-a făcut decât să se miște foarte repede, trecând pe lângă ei, spuse Marasi.

— Poate, a fost de acord Waxillium. Dar ușa se descuie din interior și nu a fost forțată. Există și un vizor. Winsting i-a dat drumul înăuntru ucigașului și n-ar fi făcut așa ceva dacă gărzile ar fi fost deja moarte. Omul stă calm în fotoliu – n-a existat o luptă, doar o tăietură rapidă, executată din spate. Ori n-a știut că mai era cineva aici, înăuntru, ori avea încredere în ei. Judecând după cum au căzut către exterior, gărzile încă mai erau atente la scară, de unde se așteptau să vină pericolul. Instinctul îmi spune că a fost unul dintre oamenii de încredere, cineva căruia i-au dat voie să intre și care l-a omorât pe Winsting.

— La naiba! exclamă Aradel încetișor. Dar... un Feruchimist? Ești sigur?

— Da, zise Wayne din prag. Aici n-a fost vorba de o bulă de viteză. Dintr-una din astea nu se poate trage, frate. Indivizii ăștia au fost omorâți cât ai zice pește. Wax are dreptate. Ori este vorba despre un Feruchimist, ori a găsit cineva soluția să tragă cu arma din interiorul unei bule de viteză – ceea ce *chiar* am dori să știm cum se poate face.

— Cineva care se mișcă cu viteză Feruchimică, aceasta ar fi explicația existenței la etaj a unora uciși cu cuțitul, spuse Waxillium ridicându-se în picioare. Câteva execuții rapide în plin haos, când toată lumea trăgea în toate părțile. Rapid și

chirurgical, iar ucigașul era în siguranță, în ciuda focurilor de armă. Căpitane Aradel, îți sugerez să faci rost de numele prietenilor și servitorilor lui Winsting. Vezi dacă lipsesc cadavre care ar trebui să fie aici. Eu mă uit la cei Născuți-din-Metal – nu sunt mulți Alergători-de-Oțel, nici măcar printre Feruchimiști.

— Și presa? întrebă Marasi.

Waxillium se uită la Aradel, care ridică din umeri.

— Nu pot trece situația sub tăcere, Lord Ladrian, spuse Aradel. Nu când sunt implicați oameni atât de mulți. Tot va ieși la lumină.

— Să iasă, zise Waxillium oftând. Dar nu pot să nu mă gândesc că asta s-a și urmărit.

— Poftim? zise Wayne. Am crezut că intenția a fost să ucidă.

— Să-i ucidă pe mulți, Wayne, spuse Waxillium. O schimbare a puterii care controlează orașul. Principala țintă au fost cei de sus? Sau a fost un atac împotriva guvernatorului însuși, o lovitură indirectă împotriva casei sale, un fel de mesaj? Expediat ca să-i spună Guvernatorului Innate că nici măcar el nu este de neatins…

Trase pe spate capul lui Winsting, cercetându-i gura deschisă. Marasi se uită în altă parte.

— I-au extras limba, șopti Waxillium. De ce? Ce pui la cale, unchiule?

— Poftim? întrebă Aradel.

— Nimic, răspunse Waxillium, lăsând capul să revină în poziția în care fusese răsturnat. Trebuie să plec pentru că am de pozat pentru un portret. Presupun că vei dori să-mi trimiți și mie raportul după ce ai toate detaliile?

— Da, pot face acest lucru, spuse Aradel.

— În regulă, zise Waxillium îndreptându-se spre ușă. Oh, și… domnule căpitan?

— Da, Lord Ladrian?

— Pregătește-te de furtună! Toate acestea nu s-au întâmplat pe tăcute; ci ca să fie remarcate. A fost o provocare. Autorul acestei situații nu se va opri aici.

Partea a doua

5

Wayne trase de pălăria lui norocoasă. Era o pălărie de birjar – un fel de melon cu boruri largi, dar fără multe farafastâcuri în partea din spate. Încuviință din cap uitându-se în oglindă, apoi își șterse nasul. Guturai. Cu o zi în urmă începuse să stocheze sănătate, imediat după ce găsiseră toate acele cadavre.

Dispunea deja de un mic depozit de vindecare, pe care se putea baza; îl ținea îndesat în compartimentele din metalmintea sa. Nu prea apelase la el în ultima vreme și întotdeauna când era mahmur prefera să îndure starea asta zile întregi, pentru că oricum avea să se simtă rău. Dar felul cum mirosiseră lucrurile, cu atât de mulți oameni importanți uciși, fusese un avertisment din punctul lui de vedere. În curând va avea nevoie de puțină vindecare. Ar fi bine să-și sporească rezerva cât mai mult cu putință.

Astăzi o lăsă mai ușurel totuși. Pentru că azi era azi, o zi în care va avea nevoie de puțin noroc. Se simțea tentat s-o numească cea mai proastă zi din viața lui, dar ar fi fost o exagerare, cu siguranță. Cea mai proastă zi din viața lui va fi aceea în care va muri.

Deși s-ar putea să mor chiar azi, își spuse el, încingându-se cu centura și strecurând bastoanele de duel la locul lor în toc, apoi ștergându-și nasul din nou. *Nu putea fi sigur deocamdată.* Fiecare om moare odată și-odată. Întotdeauna i se păruse ciudat că atât de multă lume murea la bătrânețe, pentru că, din punct de vedere logic, acela era momentul din viață când oamenii dispuneau de cea mai mare experiență pentru a evita moartea.

Ieși din camera pe care o ocupa în vila lui Wax, remarcând cu nepăsare mirosul de pâine proaspătă venind dinspre bucătărie.

Aprecia camera, deși stătea acolo, de fapt, numai pentru hrana gratuită. Bine, pentru asta, dar și pentru Wax. Omul avea nevoie de companie, ca să nu devină și mai ciudat decât era.

Wayne înaintă pe coridorul mochetat, cu miros de lemn lustruit și de servitori cu prea mult timp liber. Vila era frumoasă dar, zău așa, omul n-ar trebui să trăiască într-un loc atât de mare; pentru că acesta nu putea decât să-i aducă aminte cât era el de mic. Dă-i lui Wayne un sediu drăguț, strâmt, și ar fi cel mai fericit. Atunci s-ar simți ca un rege, când ar fi înconjurat de o grămadă de lucruri.

Ezită în fața ușii de la camera lui Wax. Ce era obiectul acela de pe suportul de lângă ușă? Un candelabru nou, de aur curat,

cu un milieu de dantelă albă dedesubt. *Exact* ce-i trebuia lui Wayne.

Căută ceva în buzunar. Oamenii bogați sunt total lipsiți de rațiune. Candelabrul valora probabil o avere și Wax îl lăsa aruncat așa, la întâmplare. Wayne se scotoci prin buzunare, căutând ceva potrivit pentru a face schimbul și găsi un ceas de buzunar.

Ah, acesta, își spuse el scuturându-l și auzind cum zornăiau piesele înăuntru. *Cât să fi trecut de când chestia asta nu mai arătase ora exactă*? Luă candelabrul, puse în buzunar milieul, apoi așeză candelabrul la loc și atârnă ceasul de el. Părea un schimb echitabil.

Am avut nevoie de o batistă nouă, își spuse el, suflându-și nasul, apoi împinse ușa și intră.

Wax stătea în fața unui șevalet și se uita la planșa mare a schiței artistului, acoperită de niște planuri complicate.

— Ai stat treaz toată noaptea, nu-i așa? întrebă Wayne căscând. La naiba, omule, nu mă lași să mă lăfăi în voie.

— Nu văd ce-are a face insomnia mea cu lenea ta, Wayne.

— Mă pune într-o lumină proastă, răspunse Wayne privind peste umărul lui Wax. Huzurul adevărat presupune companie. Când un om nu face nimic de unul singur înseamnă că este trândav; când doi oameni nu fac nimic împreună se numește *pauză de prânz.*

Wax dădu din cap și se duse să studieze niște grafice. Wayne se uită peste umărul lui, cercetându-i hârtiile. Conțineau liste lungi de idei, cu săgeți care trimiteau de la unele la altele și cu o schiță a pozițiilor în care căzuseră cadavrele atât în sala de bal, cât și în camera blindată.

— Ce-s chestiile astea? întrebă Wayne luând un creion și desenând un băț în chip de siluetă a unui om înarmat, care trage înspre cadavre.

Mâna îi tremură când trasă bățul care întruchipa arma, dar altminteri era un desen destul de grăitor.

— Dovezi că este implicat un Alergător-de-Oțel, spuse Wax. Uită-te la tiparul pe care îl creează morții din sala de bal. Patru dintre cei mai puternici oameni din încăpere au fost uciși cu aceeași armă și au fost singurii uciși acolo cu arma respectivă – dar aceeași armă i-a ucis și pe paznicii din afara adăpostului. Pun pariu că cei patru au fost omorâți primii, morți cât ai clipi,

atât de repede încât s-a auzit ca o singură împușcătură cu durată ceva mai lungă. Problema este că, judecând după răni, fiecare împușcătură a venit din altă parte.

Wayne nu știa prea multe despre armele de foc, având în vedere că nu era în stare să folosească vreuna fără ca brațul să i se comporte precum o căruță pe un drum accidentat, dar probabil că Wax avea dreptate. Wayne continuă să deseneze siluete de femei cu pieptul gol, în chip de bețe așezate chiar în centrul imaginii, dar interveni Wax și-i smulse creionul din mână.

— Ce-i asta? întrebă Wayne bătând cu degetul în centrul foii de hârtie, unde Wax desenase un mănunchi de linii drepte.

— Mă nedumerește tiparul folosit de ucigaș, spuse Wax. Cei patru oameni pe care i-a împușcat la petrecere au căzut toți în timp ce făceau conversații la întâmplare – uită-te în ce poziții zac. Toți ceilalți au murit când s-au extins împușcăturile, dar aceștia patru au murit când petrecerea era încă în plină desfășurare. Dar de ce i-a împușcat din direcții diferite? Vezi, nu mă pot gândi decât că a tras mai întâi aici, omorând-o pe Lady Lentin. Paharul de băutură pe care l-a scăpat ea din mână a fost călcat în picioare de mai multe ori în următoarele câteva minute. Pe urmă însă ucigașul și-a folosit viteza pentru a se muta repede aici și a tras în altă direcție. Pe urmă s-a mutat din nou și încă o dată. De ce patru împușcături din locuri diferite?

— Cine se afla în locurile din care a tras?

— Cei pe care i-a ucis, evident.

— Nu, vreau să spun, cine s-a aflat lângă el când a apăsat trăgaciul. Nu în cine a tras, ci lângă cine s-a aflat el când a tras?

— Aha… făcu Wax.

— Îhî. Mie mi se pare că a căutat să-i stârnească pe toți, spuse Wayne trăgându-și nasul. Să-i facă pe toți din cameră să se împuște unul pe altul. Înțelegi? Ca atunci când vrei să provoci o încăierare la cârciumă, arunci o sticlă într-un tip și pe urmă te întorci către cel de lângă tine și strigi: „Hei, de ce ai aruncat cu sticla în tipul acela simpatic? La naiba, pare un zdrahon. Iar acum vine la tine…”

— Am prins ideea, spuse Wax sec.

Bătu cu degetul în blocul de desen.

— S-ar putea să ai ceva.

— Nu se ia.

Wax zâmbi făcând o însemnare pe marginea desenului.

— Așadar, ucigașul voia să producă haos... A declanșat o ploaie de tiruri făcând salturi dintr-o parte într-alta a încăperii, lăsând impresia că diferite grupări se atacau una pe alta. Probabil că exista deja multă tensiune, că erau suspicioși unii față de ceilalți...

— Îhî! Sunt un geniu.

— Ai recunoscut scena doar pentru că ucigașul i-a determinat pe alții să facă treaba în locul lui, iar tu ești specialist în așa ceva.

— Cum am zis. Geniu. Prin urmare, cum ai să-l găsești?

— Păi, mă gândeam să te trimit pe tine în Sat, ca să...

— Nu astăzi, spuse Wayne.

Wax se răsuci spre el, ridicând din sprâncene.

— Suntem în întâi ale lunii, zise Wayne.

— Aha! Uitasem. Nu trebuie să te duci *în fiecare* lună.

— Ba da.

Wax îl studie așteptând, parcă, alte comentarii sau remarci sarcastice. Wayne nu zise nimic. De fapt, chiar era ceva serios. Wax dădu din cap, rar.

— Înțeleg. Atunci, de ce n-ai luat-o deja din loc?

— Ei bine, spuse Wayne. După cum obișnuiesc de multe ori să spun...

— Întâmpină fiecare dimineață cu zâmbetul pe buze. Pentru că așa, nu se va ști ce ai de gând să faci cu ea.

— Nu, nu la asta m-am gândit.

— Până afli că nu este adevărat, tratează fiecare femeie ca și când ar avea un frate mai mare care este mai puternic decât tine.

— Nu, nu... Ia stai, am spus eu așa ceva?

— Da, zise Wax revenind la însemnările lui. Erai într-un moment foarte cavaleresc pentru tine.

— La naiba! Chiar ar trebui să scriu pe hârtie toate lucrurile astea.

— Cred că și asta spui foarte des.

Wax își notă ceva.

— Din păcate, mai întâi ar trebui să înveți să scrii.

— Acum ești nedrept, ripostă Wayne apropiindu-se de biroul lui Wax și scotocindu-i prin sertare. Știu să scriu – cunosc patru litere, iar una dintre ele nici măcar nu se regăsește în numele

meu!

Wax zâmbi.

— Ai de gând să-mi spui ce zici de obicei?

Wayne găsi o sticluță în sertarul de jos și o ridică lăsând să cadă înăuntru, în locul ei, dantela pe care o luase de afară.

— Dacă va trebui să faci ceva teribil, oprește-te în camera lui Wax și mai întâi fă un troc pentru romul lui.

— Nu cred că ai spus așa ceva vreodată.

— Tocmai am spus.

Wayne luă o înghițitură de rom.

— Eu…

Wax se încruntă.

— N-am ce să-ți răspund la asta.

Oftă, lăsând creionul jos.

— Cu toate acestea, dacă tu nu ești într-o dispoziție bună, presupun că mă voi duce *eu* să fac o vizită în Sat.

— Îmi pare rău. Știu că nu poți să suferi locul acela.

— Voi supraviețui, zise Wax strâmbându-se.

— Vrei un sfat?

— De la tine? Probabil că nu. Dar, te rog, nu te abține.

— Înainte de a pleca, oprește-te la camera lui Wax, spuse Wayne ducându-se fără grabă spre ușă, și șterpelește-i oleacă de rom.

— Romul pe care tocmai ți l-ai strecurat în buzunar?

Wayne ezită o clipă, apoi scoase romul din buzunar.

— Ah, frate! Iartă-mă. Dificil pentru tine.

Dădu din cap. Bietul om! Închise ușa în urma lui. Trase o înghițitură zdravănă de rom și își continuă drumul, coborî scările și ieși din casă.

*

Marasi își slăbi gulerul jachetei, bucuroasă să se simtă învăluită de briza mării. Risca să-i fie cald în uniformă – astăzi se îmbrăcase regulamentar, cu bluză albă încheiată până sus cu nasturi și fustă cafenie, asortată cu sacoul cafeniu.

Vânzătorul de ziare de lângă ea nu era la fel de mulțumit că bătea vântul. Înjură și aruncă o bucată grea de fier – un rest dintr-un vechi topor, se pare – deasupra teancului de publicații.

Pe stradă, traficul se oprise din cauza aglomerației. Șoferii de automobile și birjarii din vârful trăsurilor țipau unii la alții.

— Vedea-l-aș falit pe Tim Vashin, mormăi vânzătorul de ziare

cu ochii la trafic. Cu tot cu mașinile lui.

— Nu este vina lui, spuse Marasi scotocind în portofel.

— Ba este, ripostă vânzătorul. Automobilele sunt în regulă, n-am nimic cu ele dacă merg pe drumurile de la țară sau într-o după-amiază de vară. Dar acum sunt ieftine și toată lumea și-a luat câte o rablă din asta! Nu mai poți ieși cu calul fără să te doboare câte un automobil de câteva ori.

Marasi plăti câteva monede pentru un ziar. Țipetele se răreau pe măsură ce traficul se descongestiona, iar caii și mașinile se puseră din nou în mișcare pe drumul pietruit.

— Auzi, zise vânzătorul de ziare. N-ai mai fost pe-aici?

— Am nevoie de ediția de după-amiază, răspunse Marasi absentă, îndepărtându-se.

„Strigăte de mânie în plină stradă!” titra ziarul.

Un strigăt ca scrâșnetul de metal răsună în Elendel pe măsură ce oamenii ies în stradă, indignați de corupția din guvern. La o săptămână după ce guvernatorul s-a opus prin veto Legii 775, așa-numitul manifest pentru drepturile muncitorilor, fratele acestuia, Winsting Innate, a fost găsit mort după ceea ce pare a fi fost o afacere cu infractori necunoscuți.

Winsting a fost ucis în vila sa, poate ca urmare a acțiunilor declanșate de poliție împotriva criminalității organizate. Printre cei care și-au pierdut viața se numără și celebrul Dowser Maline, de multă vreme suspectat de operațiuni de introducere frauduloasă a minereurilor în oraș, în detrimentul muncii oamenilor cinstiți. Polițiștii nu au formulat acuzații de ucidere, dar suspiciunile legate de circumstanțele misterioase în care au avut loc crimele au dus la o revoltă generală.

Marasi băgă mâna în geantă și scoase ediția de dimineață a aceluiași ziar. „Mister la vila Lordului Winsting” se intitula articolul.

Polițiștii au dezvăluit că Lordul Winsting, fratele guvernatorului, a fost găsit aseară mort în vila în care domicilia. Despre circumstanțele misterioase ale decesului său se știe foarte puțin, deși circulă zvonuri că au fost prezenți în acel moment mai mulți din înalta societate.

Celelalte articole se repetau identic în ambele ediții, cu excepția celui referitor la inundațiile din est, care, într-un rând în plus, aducea date actualizate cu privire la numărul de victime. Relatarea despre Winsting eliminase din pagină alte două, în mare parte din cauza titlului foarte mare. Despre *Elendel Daily* nu se putea spune că avea cea mai bună reputație ca sursă de știri din Bazin, dar ziarul cunoștea bine piața. Știrile care întruneau adeziunea cititorilor sau cele care creau spaimă vindeau cele mai multe exemplare.

Pe treptele sediului poliției din Octantul al Patrulea, Marasi avu o ezitare. Un șuvoi de oameni umpleau trotuarul, grăbiți, neliniștiți, cu capetele plecate. Alții pierdeau vremea, bărbați în haine negre de birjar, cu mâinile înfundate în buzunare, cu pălăriile ascuțite trase pe ochi.

Oameni fără slujbă, își spuse Marasi. *Prea mulți pierde-vară care nu au de lucru.* Automobilele și iluminatul electric schimbau atât de repede viața din Elendel, încât oamenii de rând nu aveau nicio speranță să poată ține ritmul. Cei proveniți din familii care făceau aceeași muncă de trei generații se treziseră brusc că rămăseseră fără slujbă. Iar acum, cu conflictele de muncă de la atelierele de prelucrare a metalului…

Guvernatorul rostise recent câteva discursuri politice adresându-se acestor oameni, făcându-le promisiuni. Mai multe linii de diligență, care să concureze cu căile ferate și să ajungă în zone inaccesibile trenurilor. Taxe mai mari pentru importurile din Bilming. Promisiuni deșarte, cele mai multe, dar cei lipsiți de speranță se agățau de ele. Moartea lui Winsting putea zdrobi acele promisiuni. Cum vor reacționa oamenii începând să se întrebe dacă nu cumva guvernatorul, Replar Innate, era la fel de corupt ca și fratele lui?

În oraș mocnește focul, își spuse Marasi. Aproape că putea să-i simtă dogoarea degajându-se din pagina de ziar pe care o ținea în mână.

Se răsuci pe călcâie și intră în birourile poliției, îngrijorată că Lordul Winsting, mort, ar putea face mai mult rău în Elendel decât dacă era viu – ceea ce spunea ceva.

Wax se dădu jos din caleașcă și-i mulțumi vizitiului înclinând din cap, apoi îi spuse că ar face mai bine să se ducă acasă, decât să-și aștepte stăpânul.

Wax își trase mai adânc pe cap pălăria cu căptușeală de aluminiu – cu boruri largi, cum se purtau în Ținuturile Necruțătoare, asortată cu haina de călătorie, deși pe dedesubt purta o cămașă fină și cravată. Pălăria și mantia-de-ceață îl scoteau în evidență ca și când s-ar fi prezentat înarmat cu pușcă la o luptă cu cuțite. Treceau pe lângă el muncitori în salopete și purtând bască, bancheri cu vestoane și monocluri, polițiști cu chipie sau meloane și uniforme militare.

Pălării din Ținuturile Necruțătoare nu se vedeau. Poate că Wayne avea dreptate; nu contenea să vorbească despre importanța unei pălării. Wax trase adânc aer în piept și intră în Sat.

Acesta fusese cândva, probabil, doar o stradă oarecare dintr-un oraș. Una largă, adevărat, dar nimic mai mult. În perioada de dinaintea copacilor. Răsăriseră aici făcându-și loc printre pietrele de caldarâm și dând naștere unui soi de acoperiș, întins pe tot cuprinsul târgului.

Locul acesta lăsa senzația că nu ar fi trebuit să existe. Nu era doar un parc – ci o pădure, necultivată și neîngrijită, proaspătă și virginală. În Sat nu puteai intra cu trăsura sau cu mașina; chiar dacă nu ar fi existat copacii, terenul era prea accidentat, ondulat și neregulat. Casele de pe stradă fuseseră înghițite, deveniseră proprietatea Satului. Wax nu putea să nu se întrebe dacă Elendel n-ar fi devenit la fel, dacă n-ar fi fost mâna omului. Armonie transformase Bazinul într-o regiune deosebit de fecundă; aici oamenii nu semănau atât de mult pe cât se luptau să culeagă.

Wax înaintă cu pași mari, echipat de parcă ar fi plecat la război. Cu ambele arme la șold, „Răzbunare” și „Sterrion”, un pistol cu țeavă scurtă în tocul de pe coapsă și arzând metal în trup. Își trase pălăria adânc pe ochi și pătrunse în altă lume.

Printre copaci se jucau copii îmbrăcați în salopete simple, albe. Tinerii de vârstă ceva mai mare purtau tinningdar, roba specifică din Terris, cu însemnul caracteristic al modelului în V pe partea din față. Ridicau privirea și îl urmăreau când trecea pe lângă ei. Aerul avea aici un miros *dulce.* Aer dulce. O metaforă stupidă și totuși așa era. Mirosul îi aducea aminte de mama lui.

Șoaptele creșteau în jurul lui Wax, precum vlăstarii primăvara. Își ținea privirea ațintită înainte, târându-și picioarele pe pământul prea elastic. Porți de intrare sau de ieșire din Sat nu

existau; cu toate acestea nu puteai nici să intri, nici să ieși fără a fi reperat. Și într-adevăr, chiar înainte de a pătrunde el în Sat, o tânără cu o cascadă de păr auriu a fost trimisă în fugă să-i vestească sosirea.

Și-au găsit liniștea aici, își spuse Wax. *S-au împăcat cu ei înșiși. N-ar trebui să le-o iei în nume de rău.*

Nu merse prea mult când, ieșind dintr-un pâlc de copaci, dădu peste trei Terrisieni care-l așteptau, cu brațele încrucișate, îmbrăcați toți cu roba Brutalilor, Feruchimiști capabili să-și sporească forța. Aveau trăsături suficient de diferite pentru a nu fi luați drept rude. Doi aveau înălțimea adesea moștenită genetic printre locuitorii din Terris, iar unul avea pielea ceva mai închisă la culoare – unii dintre Inițiatori, locuitorii străvechiului Terris, fuseseră negri; Wax însuși era probabil mai oacheș datorită acestei descendențe. Niciunul dintre cei prezenți nu avea trăsăturile alungite, vizibile în picturile vechi. Acestea țineau de mitologie.

— Ce nevoie te mână, străine? îl întrebă unul dintre bărbați.

— Vreau să stau de vorbă cu Sinodul, spuse Wax.

— Ești polițist? mai întrebă bărbatul, cercetându-l pe Wax din cap până-n picioare.

Câțiva copii trăgeau cu ochiul din spatele copacilor, îl urmăreau.

— Într-un fel, spuse Wax.

— Terrisienii își fac singuri legea, zise altul. Avem o înțelegere.

— Cunosc convenția, mai spuse Wax. Doar că am nevoie să discut cu Sinodul sau măcar cu Elder Vwafendal.

— N-ar trebui să te afli aici, justițiarule, spuse șeful Terrisienilor. Eu…

— Este în regulă, Razal, rosti o voce obosită din umbra unui copac din apropiere.

Cei trei Terrisieni priviră într-acolo și imediat se înclinară când se apropie o femeie bătrână. Falnică și cu părul alb, avea pielea mai întunecată decât a lui Wax și folosea un baston de care nu avea nevoie. Femeia, Vwafendal, îl cercetă pe Wax. Acesta constată că îl treceau apele.

Cu trunchiul plecat în continuare, Razal vorbi pe un ton încăpățânat.

— Am încercat să-i izgonim, Elder.

— Are dreptul să fie aici, spuse Vwafendal. Are tot atât de mult sânge de Terrisian ca și tine; mai mult decât majoritatea dintre voi.

Brutalul Terrisian tresări, apoi se îndreptă și îl studie încă o dată pe Wax.

— Vrei să spui că…

— Da, zise Vwafendal cu un aer extrem de obosit. El este. Nepotul meu.

Wayne ridică butelca de rom și sorbi ultimele picături. Apoi îndesă recipientul în buzunarul de la haină. Era o butelcă de bună calitate. Poate va reuși să facă un troc cu ea.

Sări din barca lungă și îngustă făcându-i cu mâna lui Red, barcagiul. Băiat simpatic. Îl lăsa pe Wayne să se plimbe cu barca în schimbul unei istorisiri. Wayne scoase din gură o monedă – pe care o ținuse lângă obraz – și i-o azvârli lui Red.

Red o prinse.

— De ce este udă? Ai supt-o?

— Allomanții nu pot să împingă în moneda mea dacă o țin în gură! îi strigă Wayne.

— Ești beat, Wayne! spuse Red râzând, împingând cu vâsla în mal ca să se îndepărteze.

— Nu pe cât ar trebui să fiu, îi strigă Wayne la rândul lui. Zgârcitul ăla de Wax n-a avut decența măcar să țină de rezervă o butelcă plină!

Red întoarse barca, manevrând-o în mijlocul apei, cu pelerina încrețită de vânt. Wayne se îndepărtă de stâlpul care marca punctul de andocare de pe mal și se trezi în față cu cea mai copleșitoare imagine posibilă. Universitatea Elendel.

Venise vremea celor trei probe pentru Wayne.

Întinse mâna după butelca de rom, apoi își aduse aminte – ca prin ceață – că o băuse până la fund. „Mâncao-ar rugina și năruirea”, bombăni el. Poate că n-ar fi trebuit s-o dea gata. Pe de altă parte, licoarea îl ajuta să ignore guturaiul. Când era abțiguit zdravăn, putea primi un pumn sau două în figură fără să simtă măcar. Îi conferea un soi de invincibilitate. Una cam stupidă, dar Wayne nu era chițibușar.

Se apropie de porțile Universității cu mâinile adâncite în buzunarele hainei. Literele gravate sus proclamau, în dialectul High Imperial, FOSTÂND TOTDEAUNA VOIND SĂ ȘTIIND. Cuvinte

profunde. Auzise că trebuiau înțelese astfel: „Dorința eternă a sufletului flămând este cunoașterea.” Când sufletul lui Wayne era flămând, prefera biscuiții, dar locul acesta era un furnicar de copii inteligenți și toți erau cam ciudați.

Doi bărbați îmbrăcați în haine negre se rezemau nepăsători de porți. Wayne ezită. Așadar, de această dată îl urmăreau chiar de la intrare, nu-i așa? Prima dintre cele trei încercări se desfășura chiar acolo. Al dracului de frumos!

Ei bine, la fel ca orice mare erou din poveste, și el va face tot ce îi stătea în putință pentru a evita acest test. Wayne se feri într-o parte înainte de a fi zărit de cei doi bărbați, apoi se furișă pe lângă perete. Universitatea era înconjurată de chestia aceea, de parcă ar fi fost un buncăr. Le era teamă că toată cunoașterea lor se va strecura afară, cum se scurge apa din urechile unui înotător?

Wayne își întinse gâtul încercând să identifice o cale de intrare. Închiseseră cu cărămizi spărtura pe care o făcuse data trecută. Iar copacul pe care-l folosise cu altă ocazie fusese tăiat. Sictir pentru asta! Se hotărî să urmeze o altă mare tradiție a eroilor aflați în fața unei încercări. Se puse pe căutat o cale de a trișa.

Într-un colț din apropiere dădu peste Dims. Tânărul purta melon și papion, dar cămașa de pe el avea mânecile sfâșiate. Era capul uneia dintre cele mai importante bande din zonă, totuși nu-i înjunghia niciodată pe cei încolțiți și era politicos cu cei pe care îi extorca. Era, practic, un cetățean model.

— Salut, Dims, zise Wayne.

Dims îl măsură cu privirea.

— Azi vii din tabăra vrăjmașă, Wayne?

— Nici gând.

— Ah, bine, spuse Dims așezându-se jos pe scări. Scoase ceva din buzunar – un mic container metalic.

— Să văd, zise Wayne ștergându-se la nas. Ce-i aia?

— Gumă.

— Gumă?

— Da, se mestecă.

Dims îi oferă o bucată. Era împachetată ca o bilă, moale la atingere și pudrată pe partea din afară.

Wayne se uită bănuitor la băiat, dar se hotărî să încerce. Mestecă de câteva ori.

— Miroase bine, spuse el și o înghiți.

Dims izbucni în râs.

— N-o *înghiți,* Wayne. Doar o mesteci!

— Și care-i șpilul?

— Este foarte bună.

Îi mai azvârli o bilă lui Wayne.

Wayne o aruncă în gură.

— Cum mai stați voi, întrebă Wayne, tu și Cârpacii?

Cârpacii erau banda rivală din cartier. Dims și susținătorii lui umblau cu mânecile sfâșiate la cămăși. Cârpacii nu purtau pantofi. Situația părea cu totul pe placul tinerilor de pe străzi, majoritatea dintre ei fiind copii de oameni fără adăpost. Lui Wayne îi plăcea să-i țină sub atenție. Erau băieți buni. Cândva fusese și el ca ei.

Pe urmă viața îl dusese pe căi ocolite. Acești băieți aveau nevoie de cineva care să-i dirijeze în direcția bună.

— Așa cum știi, spuse Dims. Când mai bine, când mai rău.

— Nu vor fi tulburări acum, nu-i așa? întrebă Wayne.

— Parc-ai spus că azi nu vii din tabăra vrăjmașă!

— Nu, zise Wayne trecând – din instinct – la un dialect mai apropiat de felul de a vorbi al lui Dims. Întreb și io ca pretinul.

Dims se încruntă și se uită în altă parte, dar mormăi un răspuns sincer.

— Nu suntem proști, Wayne. Nu ne pierdem capul. Știi bine asta.

— În regulă.

Dims se uită din nou la el, în timp ce Wayne se așeză.

— Vii cu banii pe care mi-i datorezi?

— Eu îți datorez ție bani? întrebă Wayne.

— De când am jucat cărți? zise Dims. Acum două săptămâni? La naiba, Wayne, ești beat? Nu-i nici prânzul încă!

— Nu-s beat, zise Wayne trăgându-și nasul. Cercetez diverse stări de sobrietate. Cât îți datorez?

Dims se gândi.

— Douăzeci.

— Ca să înțelegi, zise Wayne scotocindu-se în buzunar, îmi aduc aminte perfect că am împrumutat de la tine cinci.

Ridică în aer o bancnotă. Era de cincizeci.

Dims înălță din sprânceană.

— Vrei ceva de la mine, să presupun?

— Vreau în Universitate.

— Porțile sunt deschise, spuse Dims.

— Nu pot să intru prin față. Mă cunosc ăia.

Dims dădu din cap în semn de înțelegere. În lumea lui, situațiile de acest fel erau o permanentă nemulțumire.

— Cum te pot ajuta?

Peste puțin timp, un bărbat purtând pălăria, haina și bastoanele de duel ale lui Wayne încercă să treacă prin fața Universității. Văzu doi oameni în negru și o luă la goană când aceștia porniră după el.

Wayne își potrivi ochelarii, urmărindu-i cum se îndepărtau. Dădu din cap. Rufieni care încercau să pătrundă în Universitate! Scandalos. Intră pe poartă purtând papion și ducând în brațe un teanc de cărți. Un alt bărbat – aflat într-un loc mai ascuns, de unde privea cum tovarășii lui îl fugăreau pe Dims – nici nu-l băgă în seamă pe Wayne.

Ochelari. Erau ca un fel de pălărie pentru oamenii inteligenți. Wayne aruncă toate cărțile în curtea interioară, apoi trecu pe lângă o fântână cu statuia unei doamne îmbrăcate necuviincios – se holbă la ea, dar numai puțin – și se îndreptă spre Pashadon Hall, dormitorul comun al fetelor.

Clădirea semăna izbitor cu o închisoare: trei niveluri de ferestre mici, arhitectură din piatră și porți de fier ce păreau a spune: „Nu intrați, băieți, dacă țineți la părțile voastre intime.” Împinse ușa din față și intră, pregătindu-se pentru a doua dintre cele trei probe: Tiranul din Pashadon. Stătea la biroul ei, o femeie cât un taur, cu o față pe măsură. Era un stâlp al Universității, cel puțin așa i se spusese lui Wayne. Probabil că venise odată cu candelabrele și canapelele.

Ridică privirea de la biroul de lângă intrare, apoi sări în picioare, gata să atace.

— Tu!

— Bună ziua! salută Wayne.

— Cum ai trecut de paza campusului?

— Le-am aruncat o minge, zise Wayne vârând ochelarii în buzunar. Majoritatea ogarilor sunt încântați să alerge după ceva.

Tiranul ieși intempestiv de după birou. Parcă era o navă oceanică încercând să navigheze pe un canal orășenesc. Femeii îi plăcea să se considere un membru al înaltei societăți din Elendel și, într-un fel, chiar era. La fel cum blocurile de granit din

care erau construite treptele de la vila guvernatorului făceau parte din guvernul cetățenilor.

— Tu! zise ea împungându-l pe Wayne cu degetul în piept. Cred că ți-am spus să nu mai calci pe-aici.

— Cred că te-am ignorat.

— Ești beat?

Îi mirosi respirația.

— Nu, zise Wayne. Dacă aș fi beat, nu te-aș mai vedea cât ești de urâtă.

Femeia se îndepărtă furioasă.

— Nu pot să cred cât tupeu ai!

— Chiar așa? Pentru că sunt sigur că tot atâta tupeu am avut și altă dată. De fapt, chiar în fiecare lună. Așa că mi se pare foarte justificat să fac ce fac.

— Nu-ți permit să intri. De data asta, nu. Ești un derbedeu.

Wayne oftă. În povești, eroii nu se confruntau de două ori cu aceeași bestie. I se părea incorect că el trebuia să dea peste aceasta în fiecare lună.

— Ascultă, nu vreau decât să văd ce face fata.

— Face bine.

— Am bani, zise Wayne. Să i-i dau.

— Îi poți lăsa aici. O tulburi, ticălosule.

Wayne făcu un pas înainte și îl apucă pe tiran de umăr.

— N-am vrut să ajung în situația de-a face așa ceva.

Ea se uită la el. Și, spre surprinderea lui, își trosni încheieturile. *Uau*! El băgă repede mâna în buzunar și scoase o bucată de carton.

— O invitație pentru două persoane, se grăbi să zică Wayne, la recepția de primăvară și discursul politic al guvernatorului, care vor avea loc în seara asta, odată cu petrecerea dată de Lady Zobell la locuința sa. Pe invitație nu este trecut niciun nume. Posesorul ei poate să intre.

Femeia făcu ochii mari.

— De la cine ai furat-o?

— Te rog, spuse Wayne. Mi-a fost adusă la ușă.

Ceea ce era perfect adevărat. Le fusese adresată lui Wax și Steris. Erau oameni atât de importanți, încât invitațiile care li se adresau nu aveau înscris numele, așa că, dacă doreau, destinatarii își puteau trimite un reprezentant. În cazul oamenilor de vază, precum Wax, până și apariția unei rude sau

a unui prieten la petrecerea ta constituia un avantaj.

Tiranul nu era nici una, nici alta. Dar Wayne își închipuia că Wax va fi fericit să nu se ducă la nenorocita aceea de petrecere. Mai mult, Wayne îi lăsase în schimb o frunză foarte frumoasă, pe care o găsise. Frumos mai ruginise frunza aceea!

Tiranul ezită, așa că Wayne îi flutură invitația în fața ochilor.

— Presupun… spuse ea. Că te-aș putea lăsa să intri, dar pentru ultima oară. Nu am voie să las bărbați în sălile de vizită decât dacă sunt rude.

— Practic, eu fac parte din familie, zise el.

În locul acesta se făcea mare caz de segregarea fetelor și băieților, ceea ce lui Wayne i se părea neobișnuit. Având în vedere cât de deștepți erau oamenii aceștia, oare nu și-a dat nimeni seama ce pot să facă fetele și băieții împreună?

Tiranul îl lăsă să intre în sala de vizite, apoi o trimise pe una dintre fetele de la birou să o aducă pe Aliriandre. Wayne se așeză, dar nu se putea abține să bată din picioare. Fusese deposedat de arme, de lucruri cu care să poată mitui, chiar și de pălărie. Era practic despuiat, dar ajunsese la ultima încercare.

După câteva clipe intră Aliriandre. Adusese întăriri sub forma altor două tinere de aceeași vârstă – aproape 20 de ani. *Deșteaptă fată,* se gândi Wayne plin de mândrie. Se ridică în picioare.

— Doamna Penfor zice că ești băut, spuse Aliriandre rămânând în prag.

Wayne își accesă metalmintea și extrase din ea vindecare. În aceeași clipă, trupul lui își arse impuritățile din interior și rănile i se vindecară. Acesta considera alcoolul o otravă, ceea ce dovedea că un individ nu poate avea întotdeauna încredere în propriul trup, dar astăzi Wayne nu se plânse. În același timp, guturaiul era alungat, deși acesta avea să revină. Dintr-un motiv sau altul, greu te vindecai de boli cu metalmintea.

În orice caz, sobrietatea îl pocni ca o cărămidă în bărbie. Wayne trase adânc aer în piept, cu senzația că era și mai despuiat decât până atunci.

— Nu vreau decât să mă joc cu ea, își spuse el, fără urmă de insinuare în glas, cu privirea concentrată.

Aliriandre îl cercetă cu atenție, apoi încuviință înclinând capul. Dar fără să intre în cameră.

— Am adus banii pentru luna aceasta, spuse Wayne scoțând

un plic și așezându-l pe masa scundă cu blat de sticlă, din fața lui. Își îndreptă spatele, apoi își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Chiar el este? o întrebă una dintre fete pe Aliriandre. Se spune că folosește un cal pentru a se deplasa, împreună cu Doborâtorul. Din Ținuturile Necruțătoare.

— El este, spuse Aliriandre fără să-i slăbească pe Wayne din priviri. Nu vreau bani.

— Mama ta mi-a spus să ți-i aduc, insistă Wayne.

— Nu trebuia să vii personal ca să-i aduci.

— Ba da, spuse Wayne liniștit.

Rămaseră tăcuți, niciuna dintre părți nu făcu nicio mișcare. În cele din urmă, Wayne își drese glasul.

— Cum merge învățătura? Ești tratată bine aici? Ai nevoie de ceva?

Aliriandre băgă mâna în geantă și scoase un medalion mare. Îl deschise dând la iveală imaginea surprinzător de clar realizată prin evanotipie a unui bărbat cu o mustață amplă și o sclipire în priviri. Avea o față prelungă, prietenoasă, iar în vârful capului avea părul rar. Tatăl ei.

Îl punea pe Wayne să se uite la el de fiecare dată.

— Spune-mi ce-ai făcut, zise ea.

Vocea ei. Ar fi putut la fel de bine să fie însăși vocea iernii.

— Eu nu…

— Spune-mi!

Cea de-a treia probă.

— L-am omorât pe tatăl tău, spuse Wayne cu glas stins, cu ochii la portret. L-am tocat pe o alee, ca să-i iau carnetul cu însemnări. Am împușcat un om care a fost mai bun decât mine, nu merit să fiu în viață.

— Știi că nu ai fost iertat.

— Știu.

— Niciodată nu vei fi iertat.

— Știu.

— Atunci voi lua banii obținuți cu sânge, spuse Aliriandre. Dacă te interesează, stau bine cu învățătura. Mă gândesc să studiez în continuare Dreptul.

Spera că într-o bună zi se va putea uita în ochii fetei și va vedea în ei o emoție. Ură, poate. Altceva decât privirea aceea goală.

— Ieși afară!

Wayne lăsă capul în jos și plecă.

În mijlocul orașului Elendel n-ar fi trebuit să existe o colibă construită din bușteni, și totuși exista. Wax fu nevoit să se aplece ca să poată intra, părând că se întoarce în trecut cu sute de ani. Înăuntru mirosea a piele învechită și a blănuri.

De vatra enormă din mijloc nu va fi nevoie niciodată în clima blândă din Elendel. Astăzi fusese aprins un foc plăpând chiar în centrul ei, iar deasupra fierbea încetișor un mic vas cu apă pentru ceai. Pietrele înnegrite dovedeau însă că vatra era folosită când și când. Focul, blănurile, picturile în stil vechi de pe pereți – înfățișând în tușe simple vânturi și măzăriche și oameni pe povârnișuri – reprezentau, toate, fragmente din același mit.

Străvechiul Terris. Un tărâm legendar de zăpezi și gheață, cu animale cu blană albă și spirite ce bântuiau în furtunile înghețate. În primele zile de după Catacendre, refugiații din Terris lăsaseră însemnări cu amintiri despre ținutul lor natal, deoarece nu mai rămăsese niciunul dintre Păstrători.

Wax se așeză lângă vatra bunicii. Se spune că bătrânii Terrisieni îi așteptau în continuare pe oamenii aceia, ascunși pe undeva, în lumea concepută de Armonie. Pentru credincioși, acesta putea la fel de bine să fie Paradisul; un paradis înghețat, ostil. Viața într-un ținut în care fructele abundă de la natură, unde nu este nevoie să cultivi mare lucru, poate denatura viziunea omului.

Bunica V se așeză în fața lui, dar nu înteți focul.

— De data asta ai lăsat armele înainte de a intra în Sat?

— Nu.

Bunica pufni.

— Câtă insolență! în timpul îndelungatei tale absențe m-am întrebat adesea dacă Ținuturile Necruțătoare aveau să te mai tempereze.

— M-au făcut mai încăpățânat, atâta tot.

— Pământ al arșiței și al morții, spuse bunica V.

Zdrobi o mână de ierburi, iar firimiturile căzură în strecurătoarea pusă pe ceașca ei. Turnă apă clocotită peste ele, apoi cu degetele ei noduroase așeză deasupra un capac.

— În jurul tău totul miroase a moarte, Asinthew.

— Nu acesta este numele pe care mi l-a dat tatăl meu.

— Tatăl tău n-a avut acest drept. Ți-aș cere să-ți scoți armele, dar nu ar avea niciun sens. Tu poți să omori cu o simplă monedă sau cu un nasture sau cu ceainicul ăsta.

— Allomanția nu este chiar atât de nocivă cum o faci dumneata să pară, bunico.

— Nicio putere nu este nocivă, spuse ea. Pericolul vine din amestecul puterilor. Nu ești vinovat pentru felul tău de-a fi, dar eu nu pot să nu văd în el un semn. Alt tiran în viitorul nostru, prea puternic. Duce la moarte.

Șederea în colibă… aroma ceaiului bunicii… Amintirile îl prinseră pe Wax de guler și îl aruncară cu fața în sus în plin trecut. Un tânăr veșnic incapabil să se decidă ce era. Allomant sau Feruchimist, lord la oraș sau Terrisian de rând? Tatăl și unchiul lui îl trăgeau într-o parte, iar bunica, în cealaltă.

— Bunico, noaptea trecută un Feruchimist a măcelărit oameni în Octantul al Patrulea, spuse Wax. A fost un Alergător-de-Oțel. Știu că-i urmărești pe toți aceia din oraș care au sânge de Feruchimist. Am nevoie de o listă cu nume.

Bunica V amestecă în ceai.

— De câte ori ai fost în Sat de când ai revenit în oraș, abia de vreo trei ori, să zicem? Doi ani și ți-ai găsit timp pentru bunica ta numai de două ori până azi.

— Poți să dai vina pe mine, dacă ții cont cum se desfășoară întâlnirile noastre? Ca să ți-o spun direct, bunico, știu ce simți pentru mine. Ce rost are să ne torturăm unul pe celălalt?

— Ai rămas la impresia pe care ți-ai făcut-o despre mine acum douăzeci de ani, copile. Oamenii se schimbă. Chiar și cei ca mine.

Sorbi din ceai, apoi mai adăugă ierburi și scufundă din nou strecurătoarea în apă. Nu-l va bea până nu ieșea cum trebuie.

— Se pare că unul ca tine, nu.

— Vrei să mă momești, bunico?

— Nu. Mă pricep să insult mai bine decât tine. Tu nu te-ai schimbat. Încă nu știi cine ești.

Un vechi subiect de ceartă. Îi spusese același lucru de fiecare dată, în cele două ocazii când se întâlniseră în ultimii doi ani.

— *Nu* intenționez să încep să port robe terrisiene, să vorbesc cu voce scăzută, să mă adresez oamenilor în proverbe.

— În schimb, îi vei împușca.

Wax respiră adânc. În aer încă mai plutea un amestec de

miresme. De la ceai? Mirosuri precum acela de iarbă proaspăt tăiată. Proprietățile tatălui său, iarba pe care obișnuiau să șadă, certurile pe care le auzea între tată și bunica.

Wax trăise aici, în Sat, un singur an. Doar atât acceptase tatăl să cedeze. Dar și așa, tot a fost o surpriză; unchiul Edwarn voia ca Wax și sora lui să stea departe de locul acesta. Înainte de nașterea moștenitorului său de drept, răposatul Hinston Ladrian, când Wax avea 18 ani, Edwarn își însușise practic copiii fratelui și încercase să-i crească el. Până în ziua de azi, în mintea lui era greu să facă diferența între testamentul părinților săi și cel al lui Edwarn.

Un an printre copacii aceștia. Cât stătuse în Sat, lui Wax îi interziseseră Allomanția, în schimb el învățase ceva mult mai important. Faptul că existau criminali, chiar și în idilicul Terris.

— Singurele momente când știu cu adevărat cine sunt, spuse Wax ridicând privirea către bunica lui, sunt acelea în care îmi îmbrac mantia-de-ceață și-i vânez pe cei care au turbat.

— N-ar trebui să te definească ceea ce faci, ci ceea ce ești.

— Omul este ceea ce face.

— Ai venit să cauți un ucigaș Feruchimist? N-ai decât să te uiți în oglindă, băiete. Dacă omul este ceea ce face… gândește-te la ce ai făcut tu.

— N-am omorât niciodată un om care n-a meritat.

— Poți fi *absolut* sigur de acest lucru?

— Într-o măsură rezonabilă. Am făcut greșeli, voi plăti pentru ele într-o zi. Nu mă vei tulbura, bunico. Lupta nu este împotriva naturii celor din Terris. Armonie a ucis.

— El a omorât numai bestii și monștri. Niciodată pe unul de-ai noștri.

Wax oftă. Mereu ajungeau în acest punct. *Fir-ar să fie de rugină*! *Ar fi trebuit să-i silesc pe Wayne să vină aici în locul meu. Zice că bunica într-adevăr îl place.*

Îl surprinse o aromă nouă. Flori presate. În întunecimea încăperii, se văzu din nou stând printre copacii din satul Terris. Uitându-se în sus la fereastra spartă, pipăind glonțul din palmă.

Atunci zâmbi. Cândva amintirea aceasta îi adusese durere – durerea izolării. Acum nu mai vedea decât un gardian al legii pe cale de devenire, își aminti cât se simțise de *motivat.*

Wax se ridică, își luă pălăria, făcând mantia-de-ceață să foșnească. Ar fi preferat să creadă că aromele din încăpere,

amintirile, erau create de bunica lui. Cine știe ce punea în ceaiul acela?

— Sunt în urmărirea unui criminal, zise Wax. Dacă fac acest lucru fără ajutorul dumitale, iar el omoară din nou înainte de a putea eu să-i opresc, vei fi parțial vinovată și dumneata. Vezi dacă ai să dormi bine la noapte, bunico.

— Ai să-i ucizi? întrebă ea. Vei trage în piept când ai putea să țintești în picior? Mor oameni în preajma ta. Să nu negi acest lucru.

— Nu neg, răspunse el. Omul nu trebuie să apese pe trăgaci, dacă nu vrea să ucidă. Iar dacă celălalt este înarmat, voi ținti spre piept. În felul acesta, oamenii care mor în preajma mea sunt cei care trebuie să moară.

Bunica V rămase cu ochii pironiți pe ceainic.

— Persoana pe care o cauți se numește Idashwy. Și nu este bărbat.

— Alergătoare-de-Oțel?

— Da. Nu este o criminală.

— Ci…

— Este singura Alergătoare-de-Oțel pe care o cunosc și care ar putea fi implicată în ceva de felul acesta. A dispărut acum o lună de zile, după ce s-a comportat… foarte haotic. Pretindea că o vizita spiritul fratelui ei mort.

— Idashwy, repetă el.

Se pronunța cu accentul specific al celor din Terris, *aidașui.* Silabele se articulau apăsat pe buze, încă o amintire din vremea când stătuse în Sat. Limba Terris murise la un moment dat, dar Armonie o consemnase în memoriile lui, iar acum mulți Terrisieni învățau să o vorbească în anii de școală.

— Jur că știu numele acesta.

— Ai cunoscut-o, cu mult timp în urmă, spuse bunica V. De fapt ai fost cu ea în noaptea aceea, înainte…

Ah, da. Subțire, păr de aur, timidă, nu vorbea prea mult. N-am *știut că este Feruchimist.*

— Nu ai măcar decența de a arăta că-ți este rușine, spuse bunica V.

— Nu-mi este, răspunse Wax. Urăște-mă dacă nu poți altfel, bunico, dar faptul că am venit să stau cu tine mi-a schimbat viața, exact așa cum mi-ai promis că se va întâmpla. Nu am de gând să mă rușinez pentru că transformarea n-a fost cea la care

te-ai așteptat.

— Doar atât… încearcă s-o aduci înapoi, Asinthew. Fata nu este o criminală. Are mintea rătăcită.

— Toți sunt la fel, spuse Wax ieșind din colibă.

Cei trei bărbați de mai înainte ședeau afară aruncându-i priviri furioase, nemulțumite. Wax duse degetele la pălărie în semn de salut, lăsă o monedă să cadă, apoi se lansă în aer printre copaci, trecând pe lângă acoperișuri și ridicându-se spre cer.

*

Ori de câte ori intra în birourile de la sediu, Marasi se simțea cuprinsă de emoție.

Era emoția speranțelor reținute, a unui viitor refuzat. Chiar dacă această încăpere nu arăta cum și-o imaginase – deși era centrul administrativ și organizatoric al polițiștilor octantului, dădea mai curând senzația unui birou din lumea afacerilor –, simplul fapt că se afla aici o emoționa.

Nu așa ar fi trebuit să arate viața ei. Crescuse cu povești despre Ținuturile Necruțătoare, despre oamenii legii și ticăloși. Visase la revolvere cu șase camere și diligențe. Învățase până și să călărească și să tragă cu pușca. Și pe urmă, intervenise realitatea vieții.

Se născuse într-o familie de privilegiați. Da, era copil nelegitim, dar suma generoasă oferită cu regularitate de tată o plasase împreună cu mama ei într-o locuință respectabilă. Îi fuseseră garantați banii pentru educație. Cu o promisiune de acest fel – și cu decizia fermă a mamei că Marasi trebuia să intre în societate și să-i dovedească tatălui de ce era capabilă – nu-ți poți alege o profesie atât de prost cotată, precum aceea de polițist.

Și totuși, iat-o aici. Era minunat.

Traversă încăperea plină de oameni așezați la birouri. Deși lângă clădire se afla o închisoare, aceasta avea intrare separată și Marasi rareori călca pe-acolo. Mulți dintre polițiștii pe lângă care trecea în drum spre încăperea principală erau genul care își petreceau majoritatea timpului în birou. Locul ei era un ungher confortabil din apropierea cabinetului căpitanului Aradel. Încăperea ocupată de acesta părea un dulap și Aradel rareori rămânea înăuntru. Se plimba în schimb prin sala principală, ca un leu la pândă, permanent în mișcare.

Marasi își lăsă geanta pe birou, lângă un teanc de rapoarte

despre crimele de anul trecut – în timpul ei liber încerca să stabilească în ce măsură infracțiunile mărunte comise în regiune le prevesteau pe cele mai grave. Tot era mai bine decât să citească scrisorile politicoase, dar nemulțumite, ale mamei ei, pe care le ascunsese dedesubt. Aruncă o privire în cabinetul căpitanului și constată că vestonul lui era azvârlit pe birou, fix lângă grămada de rapoarte pe care ar fi trebuit să le vizeze. Zâmbi și dădu din cap, îi scoase ceasul de buzunar din veston și plecă la vânătoare.

Sediul zumzăia de activitate, fără a fi totuși cuprins de forfota din birourile procurorilor. Cât își făcuse ea stagiatura acolo, sub conducerea lui Daius, oamenii i se păruseră, fără excepție, frenetici. Lucrau fără pauză, iar când se anunța un caz nou, toți avocații stagiari din încăpere dădeau buzna într-un tumult de hârtii, vestoane și fuste, întinzându-și gâtul să vadă cine pusese anunțul și de câți asistenți era nevoie.

Ocazii de a acumula prestigiu și poate chiar avere existaseră din abundență. Cu toate acestea, ea nu putuse scăpa de sentimentul că, în realitate, nimerii *nu făcea* nimic. Cazuri care puteau avea însemnătate lâncezeau pentru că nu se bucurau de suficientă vizibilitate, în timp ce tot ce beneficia de patronajul unui lord sau a unei lady urca imediat în prim-plan. Precipitarea nu avea legătură cu rezolvarea problemelor urbei, ci mai ales cu nevoia de a fi sigur că avocații seniori te vedeau că ești mult mai înfocat decât colegii tăi.

Dacă nu l-ar fi întâlnit pe Waxillium, probabil că ea ar fi fost și acum tot acolo. Ar fi făcut așa cum ar fi vrut mama ei, căutându-și confirmarea prin copil. O dovadă, poate, a faptului că *s-ar fi putut* căsători cu Lord Harms, dacă așa i-ar fi fost scris, chiar dacă se născuse într-o categorie socială inferioară. Marasi clătină din cap. Își iubea mama, dar femeia pur și simplu avea prea mult timp liber la dispoziție.

Birourile polițiștilor erau cu totul diferite de ale avocaților. Aici, știi precis ce scop ai, dar este un sentiment măsurat, chiar chibzuit. Polițiștii de stradă au obiceiul să se rezeme de spătarul scaunului și să descrie dovezile pentru alți ofițeri, cărora le solicită ajutor ca să rezolve diverse cazuri. Caporalii stagiari mișună ducându-le celorlalți cești de ceai, aducând dosare sau executând diverse sarcini. Aici nu prea exista concurența pe care o resimțise printre avocați. Poate pentru că prestigiu nu

puteai obține decât prea puțin, iar avere nici atât.

Marasi îl găsi pe Aradel cu mânecile suflecate, cu un picior pe scaun, bătând-o la cap pe locotenenta Caberel.

— Nu, nu, spunea Aradel. Insist, avem nevoie de mai mulți oameni în stradă. Pe lângă cârciumi, seara, unde se adună fierarii după ce rup rândurile și încheie greva. În timpul zilei nu avem de ce să ne batem capul cu ei.

Caberel încuviință înclinând placid capul, deși când trecu pe lângă Marasi își rostogoli ochii. Într-adevăr, Aradel avea tendința să se amestece în toate detaliile, dar cel puțin era un om onest. Marasi putea spune din experiență că oamenii țineau la el, chiar dacă își mai dădeau din când în când ochii peste cap.

Smulse o ceașcă de ceai de pe tava unui caporal care trecu pe lângă ea, distribuind ceștile pe la birouri. Băiatul își văzu de drum grăbit, cu privirea ațintită înainte, dar ea îi simți aproape fizic privirea. Ei bine, nu era vina ei că dobândise această funcție și gradul de locotenent, fără a parcurge și etapa de distribuire a ceaiului.

Bine, fie, admise pentru sine însăși, luând o înghițitură și apropiindu-se de Aradel. *Poate că și aici exista totuși o oarecare concurență.*

— Vei lua măsuri să se îndeplinească întocmai? întrebă Aradel.

— Desigur, domnule, răspunse Caberel.

Polițista era una dintre puținii de aici care o tratau pe Marasi cu un oarecare respect. Poate din solidaritate feminină.

Erau mai puține femei în poliție decât printre avocați. Se putea presupune, ca o explicație, că femeile nu erau atrase de violență – dar, pentru că trecuse prin ambele slujbe, Marasi considera că știa mai bine care dintre profesii era mai sângeroasă. Și nu era vorba despre aceea în care oamenii umblau înarmați.

— Bine, bine, zise Aradel. Mă întâlnesc cu căpitanul Reddi, ca să mă pună la curent, peste…

Își pipăi buzunarul.

Marasi îi întinse ceasul, pe care Aradel îl smulse și se uită să vadă ce oră arăta.

— …cincisprezece minute. Ha! mai mult decât mă așteptam. De unde ai ceaiul acela, Colms?

— Vrei să pun pe cineva să-ți aducă? întrebă ea.

— Nu, nu, pot să-mi iau singur.

Plecă în fugă și Marasi înclină capul spre Caberel, apoi se grăbi să-i urmeze.

— Domnule, spuse ea, ați văzut ziarele de după-amiază?

El întinse mâna, iar ea i-o umplu cu ziare. Șeful apucă teancul de ziare și, în drum spre sobă și ceai, a fost cât pe ce să se ciocnească de trei polițiști.

— Rău, mormăi el. Ziceam că ne-o vor pune în cârcă nouă.

— Nouă, domnule? întrebă Marasi surprinsă.

— Bineînțeles, răspunse el. Nobili morți, poliția care nu comunică detalii presei. Din text reiese că au început prin a pune morții pe seama poliției, dar pe urmă și-au schimbat părerea. Până la sfârșit, tonul este mai furios împotriva lui Winsting decât a noastră.

— Și asta este mai rău decât furia împotriva *noastră,* pentru că-i acoperim?

— Mult mai rău, doamnă locotenent, spuse el făcând o grimasă și întinzând mâna să ia o ceașcă. De obicei oamenii nu-i suportă pe cei care li se opun. Iar noi atragem asemenea reacții ca un magnet, suntem un paratrăsnet. Ceea ce e mai bine să fim noi, decât guvernatorul.

— Doar dacă nu cumva guvernatorul chiar o merită, domnule.

— Cuvinte periculoase, doamnă locotenent, spuse Aradel umplându-și ceașca cu ceai clocotit, dintr-un vas mare, pus pe soba cu cărbuni ca să rămână fierbinte. Și probabil nepotrivite.

— Știi că umblă zvonul că ar fi corupt, spuse Marasi pe un ton scăzut.

— Ce *știu* eu este că suntem funcționari publici, spuse Aradel. Există și așa suficienți oameni cu hotărârea și poziția morală adecvată pentru a supraveghea ce face guvernul. Treaba *noastră* este să menținem liniștea.

Marasi se încruntă, dar nu spuse nimic. Guvernatorul Innate *era* corupt, știa aproape sigur acest lucru. Prea erau multe coincidențe, prea multe mici ciudățenii în deciziile lui politice. Bineînțeles că nu la vedere, dar tendințele erau specialitatea lui Marasi și totodată pasiunea ei.

Nu-și propusese să descopere cu orice preț că liderul din Elendel vindea favoruri elitei orașului, dar când identificase unele semne în acest sens, se simțise datoare să facă unele cercetări. Pe biroul ei, ascuns cu grijă sub un teanc de rapoarte

obișnuite, se afla un registru în care adunase toate informațiile.

Nimic concret, dar imaginea care se contura era clară pentru ea – deși înțelegea că altuia i s-ar fi putut părea una nevinovată.

Aradel o studie cu atenție.

— Nu ești de acord cu părerea mea, doamnă locotenent?

— Nu schimbăm lumea evitând întrebările grele, domnule.

— Atunci, ia-ți libertatea de a le adresa. În mintea dumitale, doamnă locotenent, nu cu glas tare – și mai ales nu oamenilor din afara acestui sediu. Nu ne putem permite să-i facem pe oamenii pentru care lucrăm să creadă că încercăm să-i subminăm.

— E nostim, domnule, spuse Marasi. Eu credeam că lucrăm pentru populația orașului, nu pentru liderii ei.

Aradel se opri, cu ceașca aburindă ridicată în aer.

— Probabil că așa îmi trebuie, spuse el, apoi sorbi o înghițitură dând din cap.

Îi simți fierbințeala fără să clipească. Oamenii din birou presupuneau că papilele lui gustative se uscaseră cu mulți ani în urmă.

— Să mergem!

Își croiră drum prin încăpere spre cabinetul lui Aradel, trecând pe lângă biroul la care ședea căpitanul Reddi. Bărbatul deșirat se ridică în picioare, dar Aradel îi făcu semn să se așeze și își scoase ceasul.

— Mai sunt... cinci minute până o să mă ocup de dumneata, Reddi.

Marasi îi aruncă un zâmbet căpitanului, ca pentru a-i cere scuze. Primi în schimb o privire încruntată.

— Într-o zi, remarcă ea, tot voi afla de ce mă urăște omul acela.

— Hmm? făcu Aradel. Ah, i-ai furat postul.

Marasi călcă greșit și, împiedicându-se, se ciocni de biroul locotenentului Ahlstrom.

— Poftim? întrebă ea grăbindu-se să-i ajungă din urmă pe Aradel. Domnule?

— Reddi urma să devină asistentul meu, spuse Aradel când ajunseră la cabinetul lui. Era foarte bine situat pentru a prelua funcția; angajarea lui era ca și făcută când am primit solicitarea dumitale.

Marasi se înroși până în vârful urechilor.

— De ce ar vrea *Reddi* să fie asistentul dumitale, domnule? Este polițist de teren, detectiv senior.

— Toți au convingerea aceasta, că pentru a promova, trebuie să stai mai mult la birou decât pe teren, spuse Aradel. O tradiție stupidă, chiar dacă se aplică și în ceilalți octanți. Eu nu vreau ca oamenii mei cei mai buni, fie ei bărbați sau femei, să înțepenească pe scaune. Rostul poziției de asistent este să crești pe cineva proaspăt, care promite, și nu să lași un polițist cu multă practică la activ să ruginească.

Afirmația o făcu pe Marasi să pună multe lucruri cap la cap. Ostilitatea pe care o resimțea din partea multora nu se datora doar faptului că ea sărise peste gradele inferioare – mulți oameni cu titluri nobiliare făceau același lucru. Ci faptului că i se raliaseră toți lui Reddi, prietenul lor care fusese desconsiderat.

— Atunci... spuse Marasi respirând adânc și căutându-și un punct de sprijin, ca să nu intre în panică. Dumneata consideri că eu sunt un element promițător?

— Sigur că da. Altfel de ce te-aș fi angajat?

Caporalul Maindew trecu pe lângă ei și salută, iar Aradel îi aruncă în față ziarele mototolite.

— Nu se salută când suntem înăuntru, Maindew. Într-o zi ai să-ți pierzi cunoștința dacă te pocnești în frunte de câte ori trec eu pe lângă dumneata.

Aradel se uită în urmă la Marasi, în timp ce Maindew bolborosi o scuză și se grăbi să dispară.

— E ceva în *dumneata,* Colms, îi spuse Aradel. Nu vorbesc de referințele strălucite menționate în dosarul dumitale. Nu-mi pasă ce note ai avut sau cum te-au apreciat oamenii aceia cu limbă de zinc de la biroul de avocatură. Mă interesează ceea ce ai scris despre schimbarea orașului, idei valoroase. M-au impresionat.

— Eu... vă mulțumesc pentru aprecieri, domnule.

— Nu te flatez, Colms. Este doar o constatare.

Arătă cu degetul spre ușă.

— Scria în ziar[1] că guvernatorul se va adresa cetățenilor

1 În Elendel, presa scrisă are un rol foarte important. Este urmărită cu mare interes atât de autorități, cât și de oamenii de rând. THE HOUSE RECORD este unul dintre ziarele de „civilizație, societate și cultură” care reflectă viața cotidiană din Elendel (în volumul de față, în facsimil, prima pagină dintr-o ediție de dimineață, redată în patru

orașului în această seară. Pun pariu că polițiștii din Octantul al Doilea o să ne ceară sprijinul ca să țină mulțimea sub control. Așa că o să le trimit detalii despre stradă. Du-te cu ei, ascultă, și pe urmă fă-mi un raport cu ce spune guvernatorul Innate și fii atentă la reacțiile străzii.

— Da, domnule, spuse Marasi abținându-se să salute când își luă geanta și alergă să-i prindă din urmă pe ceilalți.

---

fragmente, respectiv pp. 115, 198, 287 și 361).

THE HOUS

Market Opening

EBSE stocks +0.5
Commodities -2.1

1st of Doxil, 342
Morning Edition

THE JOURNAL OF CIVILIZATI

"GENTLEMAN JAK IN THE CITY OF FOUNTAINS"

Part Six

"The Sinister Soiree!"

I need not remind my astute readers of the precarious situation in which I was left at the end of last week's column, but for those of you whose heightened tastes have just now led them from the gutters of disgraceful journalism to the noble pages of The House Record, let me present a short recapitulation.

Through the efforts alone of my silver tongue and tin-quick mind, I gained access to Lady Lavont's private party in New Seran wherein she planned to auction the only remaining buttons from the Lord Mistborn's favorite smoking jacket. Handerwym, my faithful Terrisman steward, had prised the information that the leader of the Cobblesguilders planned to steal the buttons by swapping them with impeccable forgeries at some point during the night.

As Handerwym watched the tin buttons from the hors d'oeuvres table, I rubbed elbows with Lady Lavont, and her inner circle, who found me completely enchanting. That was when the man in the striped white suit pointed a gun at me. *(Continued Below!)*

ELENDEL FEELS E OF CORBEAU FL

Higher commodities prices to impact ma

As one of the Basin's key grain-producing regions struggles to rebuild following the breaking of the dam near Corbeau, unanswered questions still threaten the comfort of those at the heart of the Basin. The Argien-Ohr Financial Circle, Elendel's largest and most prestigious committee of bankers and other financial leaders, has called an emergency meeting to discuss sending aid to the flood-ravaged area. The biggest question haunting the Circle is if the investment of boxings and resources will be enough to affect the commodities markets, which are just now beginning to founder under the predictions of grain harvests half as large as last year's.

"There are enough supplies in reserve to meet most demands over the next four months," says Lord Chapmor Heviers, a Circle member with strong ties to Corbeau. "But after that, most grain will start going to the highest bidder. If you own bakeries, you will think twice about selling loaves at five clips each when you could be selling whiskey at forty clips a bottle."

GUEST EDITORIAL: THE NUISANCE OF NEGLIGENT COINSHOTS!

In the last sixteen months I have replaced three lamposts, an iron gate, and two steeple spires, all at my Madion Ways house. My residence in the 6th Octant, much nearer the Hub, has needed twice that attention due to it being on

VISITORS from other WORLDS

The Sinister Soiree!

I described my assailant as wearing a striped white suit, but that is not as specific as it may seem. In Elendel, someone dressed as described would stick out like afternoon tea among koloss, but in New Seran the men

Wax zbura pe deasupra Elendelului, cu pălăria legată cu șireturi sub bărbie și mantia-de-ceață fluturându-i în spate, ca un drapel. Dedesubt, orașul fremăta și se mișca, oamenii mișunând pe străzi cum curge sângele prin artere. Unii îi aruncau câte o privire, dar cei mai mulți îl ignorau. Aici Allomanții nu erau o raritate, ca în Ținuturile Necruțătoare.

Atât de mulți oameni, își spuse Wax executând o împingere într-o fântână ce întruchipa contopirea cețurilor în trupul lui Armonie, o siluetă cu brațele ridicate, pe care brățările străluceau aurii peste cuprul înverzit. Pe bordura ei de piatră ședeau câteva femei, în apă se zbenguiau copii. Automobile și trăsuri trase de cai alergau pe lângă ea dispărând pe străzile laterale, grăbindu-se spre alte drumuri, după treburile întotdeauna importante ale vieții citadine.

Atât de mulți oameni – iar aici, în Octantul al Patrulea, un procentaj înspăimântător dintre ei se afla în responsabilitatea lui. În primul rând, el era cel care plătea salariile sau îi supraveghea pe cei care făceau acest lucru; pe solvabilitatea casei lui se baza stabilitatea financiară a mii și mii de oameni. Și asta nu era decât o parte din întreg; căci prin locul pe care îl ocupa în Senat, el îi reprezenta pe toți cei care lucrau pentru el sau care trăiau pe proprietățile lui.

Existau două diviziuni în Senat. Pe de o parte erau reprezentanții profesiilor, care erau aleși și care veneau sau plecau după cum se schimbau nevoile oamenilor. Pe de altă parte erau locurile caselor nobiliare, stabile și imuabile – neinfluențate de capriciile alegătorilor. Guvernatorul, ales de cei ce ocupau aceste locuri, prezida peste toți.

Un sistem destul de bun, care îl punea însă pe Wax în situația de a purta de grijă unor mii de indivizi pe care nu avea cum să-i cunoască. Simți o tresărire a ochiului și se răsuci, Împingând într-o bară de metal lăsată cu neglijență să iasă din peretele unei locuințe.

Situația era mai bună în orașele din Ținuturile Necruțătoare, unde cunoșteai pe toată lumea. De aceea te puteai ocupa de toți, *simțind* cu adevărat că faci ceva semnificativ. Marasi ar spune că din punct de vedere statistic era mai eficient să-ți conduci casa de aici, pentru a spori nivelul general de fericire al

oamenilor, dar el nu era un om al cifrelor; el avea încredere în instinct. Iar instinctul îl avertiza că îi lipsea cunoașterea oamenilor pe care îi servea.

Wax ateriză pe un turn de apă înalt, din apropierea cupolei de sticlă a celei mai mari Biserici a Supraviețuitorului din octantul său. Credincioșii erau înăuntru, la slujbă, deși mulți dintre ei vor veni la apusul soarelui să întâmpine ceața. Biserica venera ceața și, cu toate acestea, prin domul acela de sticlă oamenii erau despărțiți de ea. Wax dădu din cap, apoi împinse pentru a înainta de-a lungul canalului din apropiere.

Trebuie să fi terminat până acum, își spuse Wax. *Probabil că se află la unul dintre cheiurile din apropiere și ascultă clipocitul apei...*

Zbură mai departe de-a lungul canalului plin de bărci. Pe Promenada Tindwyl, desfășurată pe malul canalului, era aglomerație mare – mai mare decât de obicei. Tumultul vieții. Era greu să nu te simți subjugat de marele oraș, înghițit, copleșit, mărunt. În Ținuturile Necruțătoare, Wax făcuse mai mult decât să impună legea; o interpretase, o revizuise când fusese nevoie. El *fusese* legea.

Aici trebuia să facă balet printre ego-uri și secrete.

Încercând să găsească docul pe care îl căuta, Wax fu surprins să descopere în cele din urmă explicația aglomerației de pe promenadă. Era acaparată de un grup compact de bărbați purtând anumite însemne. Wax trecu pe deasupra lor, descoperind uluit în mijlocul pichetului o mică echipă de polițiști din octantul local – erau complet încercuiți de oameni care vociferau și agitau pancarte cu violență.

Wax pluti în jos și împinse ușor în cuiele din scândurile promenadei, ca să-și frâneze coborârea. Ateriză ghemuit într-o nișă din apropiere, cu mantia umflată de vânt și armele clincănind.

Oamenii din pichet îi aruncară o privire fugară, pe urmă se risipiră, fiecare apucând-o în altă direcție. Wax nu trebui să scoată nici măcar un singur cuvânt. În câteva clipe, polițiștii asediați ieșiră la suprafață precum pietrele pe câmpie, după ce solul a fost spălat de o ploaie neașteptată.

— Mulțumim, domnule, spuse căpitanul lor, o femeie ceva mai în vârstă, al cărei păr se ițea de sub chipiu drept ca o mătură, desfășurat de jur-împrejurul capului.

— Devin violenți? întrebă Wax uitându-se după ultimul care dispărea din pichet.

— Nu le-a plăcut că am încercat să-i evacuăm de pe promenadă, Doborâtorule, spuse femeia.

O cuprinse un frison.

— Nu ne-am așteptat să iasă atât de rău, atât de repede…

— Nu pot spune că-i învinuiesc prea mult, zise unul dintre ceilalți polițiști, un individ cu un gât lung ca o țeavă de pistol.

Colegii se întoarseră spre el și omul își băgă capul între umeri.

— Uitați ce este, nu puteți spune că nu aveți amici printre ei. Nu puteți spune că nu i-ați auzit bombănind. În orașul ăsta trebuie să se schimbe ceva. Eu atât am de zis.

— Nu au dreptul să blocheze o arteră principală, spuse Wax, oricare ar fi nemulțumirile lor. Duceți-vă înapoi la sediul vostru, iar data viitoare asigurați-vă că veniți cu mai mulți oameni.

Polițiștii încuviințară și o luară din loc. Nodul de pietoni de pe promenadă se descâlci treptat, iar Wax dădu din cap îngrijorat.

Cei care organizau greva aveau *într-adevăr* o nemulțumire. Descoperise câteva situații problematice asemănătoare și în cele câteva fabrici al căror proprietar era – program de muncă prelungit, mediu dăunător – și din acest motiv fusese silit să concedieze câțiva supervizori. Îi înlocuise cu alții, care angajaseră și mai mulți oameni, pentru schimburi mai scurte, astfel încât în prezent nu existau mulți locuitori în oraș care să nu aibă de lucru. Pe urmă însă fusese nevoit să mărească salariile, astfel încât oamenii să poată trăi muncind în ture mai scurte – ceea ce dusese la scumpirea produselor. Timpuri dificile. Iar el nu avea răspunsuri, nu pentru problemele de acest fel.

Umblă puțin pe jos în lungul promenadei atrăgând nu puține priviri ale celor pe lângă care trecu. Și curând găsi ceea ce căuta. Wayne era așezat pe un ponton îngust din apropiere. Își scosese pantofii și șosetele, băgase picioarele în apă și privea pierdut în lungul canalului.

— Salut, Wax, spuse el fără să se uite la acesta când se apropie.

— A mers prost? întrebă Wax.

— Ca întotdeauna. Ciudat lucru. În cea mai mare parte a timpului nu mă deranjează că sunt ce sunt. Azi însă, da.

Wax se ghemui lângă el, punând mâna pe umărul bărbatului

mai tânăr.

— Te întrebi vreodată dacă n-ar fi trebuit să mă împuști, pur și simplu? întrebă Wayne. Atunci când m-ați găsit, tu și cu Jon?

— Nu am obiceiul să trag în oameni care nu pot să tragă la rândul lor, răspunse Wax.

— Poate doar mă prefăceam.

— Nu. Era imposibil.

Wayne era un tânăr de 16 ani când îl găsiseră Wax și Jon Deget-Mort – un jurist care îi fusese îndrumător lui Wax – ghemuit într-un spațiu strâmt de sub o casă, cu mâinile la cap și scâncind, plin de colb. Wayne pretinsese că răsunaseră focuri de armă chiar în clipa când era tras afară de Deget-Mort. Împușcături pe care numai el le auzea răzbăteau dinspre fântână...

— Oricare dintre băieții pe care-i întâlnim și pe care-i prindem, spuse Wayne. Oricare ar putea fi ca mine. De ce eu am primit a doua șansă, iar niciunul dintre ei, nu?

— Noroc.

Wayne se întoarse să-i vadă ochii.

— Le-aș da puștilor ălora a doua șansă, dacă aș putea, spuse Wax. Poate au avut și ei momente de îndoială, de regret. Dar cei în care tragem nu sunt neînarmați, nu se ascund, nu sunt dornici să fie duși la adăpost. Îi găsim când ucid. Iar dacă atunci, demult, te-aș fi găsit cu prilejul unui jaf armat, te-aș fi ucis și pe tine.

— Nu minți, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu. Te-aș fi împușcat fix în cap, Wayne.

— Ești prietenul meu, spuse Wayne. Mulțumesc, Wax.

— Ești singura persoană pe care o cunosc, care se poate înveseli când îl asigur că-l omor.

— Nu m-ai asigurat că mă omori, spuse Wayne trăgându-și șosetele. M-ai asigurat că m-ai fi omorât. Ai folosit un timp trecut.

— Cunoștințele tale de gramatică sunt surprinzătoare, zise Wax, având în vedere cât de des o maltratezi.

— Nimenea nu cunoaște vaca mai bine decât măcelarul, Wax.

— Presupun... spuse Wax ridicându-se în picioare. Cunoști o femeie pe nume Idashwy? O Feruchimistă.

— Alergătoare-de-Oțel?

Wax dădu din cap afirmativ.

— N-o cunosc, spuse Wayne. Ori de câte ori mă duc în Sat, mă alungă. Total neprietenoși.

După câte știa Wax, era un neadevăr. Din când în când, Wayne îmbrăca robe terrisiene, împrumuta accentul acestor oameni și se furișa să petreacă printre ei câteva zile. Într-un final dădea de bucluc pentru că-i spunea o grosolănie vreunei tinere, însă nu era dat afară. Îi inducea în eroare și pe ei, cum făcea cu majoritatea oamenilor, până când se plictisea și pleca singur.

— Să vedem ce putem afla, spuse Wax făcând cu mâna unei gondole care trecea pe canal.

— Cinci bancnote pentru *un coș* cu mere? Asta este furt curat!

Marasi ezită în mijlocul străzii. Venise cu mașina până la Pivot, apoi o lăsase în grija birjarilor, care o păzeau și o alimentau cu combustibil în schimbul unei sume de bani, cu intenția de a parcurge restul drumului pe jos. Risca să fie aglomerație la Pivot.

Așa ajunse lângă această mică piață amenajată pe stradă, unde se vindeau fructe. Nu-i veni să creadă când văzu că un vânzător cerea – într-adevăr – *cinci bancnote* pentru un coș. N-ar fi trebuit să coste mai mult de jumătate din această sumă, maximum. Le văzuse pentru o mână de bănuți.

— Le-aș putea lua de la taraba lui Elend cu un preț mult mai mic! spuse un cumpărător.

— Păi, de ce nu te duci matale să vezi dacă mai are? zise netulburată proprietara căruței.

Clientul o șterse din loc, lăsând-o pe proprietară cu eticheta ei cu tot, înscrisă cum era cu prețul ridicol. Marasi se încruntă, apoi aruncă o privire de-a lungul șirului de tarabe, butoaie și căruțe.

Peste tot cantități ciudat de mici. Se apropie de proprietara cu prețuri mari; femeia se ridică țeapănă, fluturându-și părul împletit și băgă mâinile adânc în buzunarele șorțului.

— Doamnă ofițer, salută ea.

— Cinci e cam mult, nu-i așa? întrebă Marasi luând un măr. Dacă nu sunt umplute cu atium.

— Fac ceva ilegal? întrebă femeia.

— Ai dreptul să stabilești ce preț vrei, spuse Marasi. Mă întrebam doar ce știi dumneata și nu mai știe nimeni altcineva.

Femeia nu răspunse.

— A întârziat transportul? întrebă Marasi. A fost slabă recolta de mere?

Femeia oftă.

— Nu merele, doamnă polițist. Ci transporturile de cereale care vin din est. Pur și simplu nu au sosit. S-au blocat din cauza inundațiilor.

— Este cam devreme să facem speculă cu prețul alimentelor, nu crezi?

— Scuză-mă, doamnă polițist, dar dumneata știi câtă hrană consumă orașul ăsta? Un transport lipsă și am ajuns la foamete, ăsta-i adevărul.

Marasi privi din nou în lungul pieței. Alimentele dispăreau rapid, cele mai multe – din câte își putea da ea seama – fiind vândute de unul și același grup de oameni. Speculanți care preluau fructele și sacii de cereale. Orașul nu se afla în pragul foametei, așa cum pretindea proprietara acestei căruțe – existau provizii care puteau fi scoase pe piață –, dar veștile proaste se răspândesc mai repede decât bat vânturile molcome. Și era foarte posibil ca femeia să aibă dreptate, să reușească să-și vândă merele la un preț excepțional până se vor calma lucrurile, peste câteva zile.

Marasi dădu din cap, lăsă mărul jos și își văzu de drum spre Pivot. Aici era întotdeauna aglomerație, oameni pe promenadă, vehicule pe străzi încercând să-și croiască drum spre inelul care împrejmuia Centrul. Azi erau și mai mulți oameni, tumultului obișnuit adăugându-i-se mulțimile atrase de discurs, blocând traficul. Marasi abia dacă reușea să zărească statuia lui Vin, Războinicul în Ascensiune, și pe aceea a soțului ei, ivindu-se deasupra gloatei pe Câmpul Renașterii.

Se alătură unui grup de polițiști de-abia sosiți, aflați la ordinele lui Aradel, și ale căror trăsuri stăteau la coadă după mașina ei. Înaintară cu toții pe străzi, deplasându-se pe jos spre sediul Executivului. Guvernatorul prefera să li se adreseze oamenilor de pe treptele acestuia, câteva străzi mai departe de Pivot, în Octantul al Doilea.

Curând ajunseră în piața amplă din fața sediului. Aici era și mai greu să te miști, dar, din fericire, polițiștii din acest octant își făcuseră treaba – împrejmuiseră cu funii diverse zone în partea din față a pieței și pe laterale. Într-una dintre ele se afla tribuna demnitarilor și a nobililor veniți să asculte discursul. Într-

alta se adunaseră polițiștii octantului, supraveghind și căutând să descopere hoții de buzunare, prin mulțimea adunată între trepte și Arhiva Națională. Alți polițiști patrulau printre oameni; pe ofițeri îi identificai imediat, după penele albastre de la pălărie.

Marasi și locotenentul Javies, comandantul echipei de teren, se îndreptară spre Arhiva Națională unde colegii din Octantul al Doilea îi lăsară să treacă. Aici dirija un polițist mai bătrân, cu mustață, ținând sub braț un coif cu două pene, însemnul gradului de căpitan. Când îi văzu pe Marasi, Javies și echipa, omul se însenină.

— Vasăzică, Aradel mi-a trimis până la urmă întăriri, exclamă el. Minune de rugină! Voi duceți-vă să supravegheați latura de est a pieței, pe strada Longard. Acolo se adună fierarii și situația nu arată prea bine. Aș zice că pichetele lor nu sunt binevenite. Poate că mai multe uniforme de poliție îi vor determina să fie mai reținuți.

— Domnule, spuse Javies salutând. Grupurile de oameni se împing spre treptele sediului! Cu respect, domnule, nu vreți să ne ducem acolo?

— Locul acela este în jurisdicția gărzilor guvernatorului, domnule locotenent, spuse căpitanul. Ne resping dacă încercăm să intervenim pe terenul propriu-zis al sediului. Niște boi de Cositorieni. Nu catadicsesc să ne avertizeze că guvernatorul intenționează să se adreseze poporului și pe urmă așteaptă de la noi să facem ordine în haosul ăsta, ca și când nici n-ar fi mare lucru.

Javies salută și echipa lui o luă imediat din loc.

— Sir, zise Marasi rămânând în urmă. Inspectorul-șef Aradel vrea să-i duc un raport de la fața locului despre discurs. Credeți că aș putea obține un loc în tribună, ca să-i pot asculta?

— Nicio șansă, spuse căpitanul. Toate nepoatele și dădacele din casele lorzilor au solicitat să participe; dacă mai trimit pe cineva pe deasupra, mă spintecă.

— Mulțumesc oricum, domnule. Voi încerca să străbat mulțimea și să ajung în față.

Marasi plecă.

— Așteaptă, doamnă polițist, spuse bătrânul. Nu cumva te cunosc?

Marasi se întoarse roșind.

— Sunt…

— Fiica Lordului Harms! spuse bătrânul căpitan. Ticălosul! Asta este! Ei, haide, nu te înroși. N-am spus-o ca o insultă, copilă. Ești cine ești și cu asta basta. Îmi place tatăl dumitale. Era destul de slab la jocul de cărți încât să-mi facă plăcere să joc cu el, dar avea grijă să nu parieze prea mult, ca să mă simt stânjenit când câștigam.

— Domnule…

Informațiile despre originea ei, tratate cu discreție cândva, se răspândiseră la un moment dat în toată înalta societate. A sta în preajma lui Waxillium, care stârnea numai valuri, avea și neajunsuri. Așa că mama ei avea *într-adevăr* oarecare dreptate să-și exprime nemulțumirea în scrisori.

Marasi își accepta statutul cu seninătate. Ceea ce nu însemna că-i plăcea să i se facă reproșuri. Totuși, remarcabilii ofițeri mai bătrâni, cum era acesta… ei bine, ei veneau dintr-o epocă în care se considera că aveau dreptul să spună orice, mai ales despre subordonați.

— Mai este loc printre jurnaliști, micuță Harms, spuse el arătându-i locul cu degetul. Acolo, spre nord. Nu prea se vede de-acolo, pentru că ai trepte în față, dar se aude foarte bine. Spune-i polițistului Wells, care stă de pază lângă frânghie, că am zis eu să-ți dea voie să treci și salută-l pe tatăl tău din partea mea.

Marasi duse mâna la chipiu, luptându-se în continuare cu un amestec de rușine și indignare. Căpitanul nu voia să zică nimic deosebit prin comentariile lui. Dar, fir-ar să fie, se luptase toată viața cu situația ei, ascunsă sub preș, nevoită să trăiască din te miri ce, pentru că tatăl ei refuzase s-o recunoască. Măcar printre polițiști, n-ar putea fi cunoscută pentru realizările ei profesionale, și nu pentru felul cum venise pe lume?

Totuși nu avea de gând să rateze ocazia unui loc mai bun, așa că începu să și-i caute înconjurând piața înspre secțiunea pe care i-o indicase căpitanul.

Ce-a fost asta? se miră Wax. Se răsuci mutându-și privirea de la grupul de cerșetori pe care îi luase la întrebări.

— Wax? strigă Wayne abandonând un alt grup. Ce…

Wax îl ignoră, luptându-se să ajungă prin mulțime spre ceea ce văzuse. Un chip.

Nu este posibil.

Gesturile lui disperate atraseră strigăte nemulțumite din partea unora și doar priviri încruntate din partea altora. Trecuseră vremurile când un nobil, fie el și Allomant, te putea reduce la tăcere cu o simplă privire. În cele din urmă, Wax dădu peste un spațiu gol și se răsuci. *Unde*? înnebunit, cu toate simțurile la pândă, lăsă să cadă carcasa unui cartuș gol și împinse în ea, țâșnind brusc vreo trei metri deasupra celorlalți. Cu priviri scrutătoare se roti în loc cu mantia fluturând.

Șirul nesfârșit de oameni de pe Promenada Tindwyl continua să se scurgă înspre Pivot, în apropierea căruia părea că va ține o cuvântare guvernatorul. *Periculoasă mulțimea aceasta,* remarcă el cu o parte a minții. Prea mulți oameni îmbrăcați ponosit, cu figuri amărâte. Problemele de pe piața muncii deveneau din ce în ce mai grave. Jumătate dintre locuitorii orașului erau plătiți prost și munceau prea mult. Cealaltă jumătate nici nu aveau un loc de muncă. Surprinzătoare dicotomie.

La toate colțurile se vedeau o mulțime de pierde-vară. Acum se îndreptau toți în aceeași direcție, într-un șuvoi continuu. Oricând se puteau transforma în torente învolburate, exact ca râurile care se revărsau peste stânci. Wax ateriză, cu inima bubuindu-i în piept precum tobele la un marș. De această dată era sigur. *Îl văzuse* în mijlocul mulțimii pe Tan cel Sângeros. Străfulgerarea unei fețe familiare, ucigașul antreprenor de pompe funebre, ultima persoană pe care o vânase Wax în Ținuturile Necruțătoare înainte de a veni în Elendel.

Omul care provocase moartea lui Lessie.

— Wax?

Wayne se precipită spre el.

— Wax, ești bine? Arăți de parc-ai fi înghițit un ou găsit la streașină.

— N-am nimic, spuse Wax.

— Ah, spuse Wayne. Atunci mutra pe care am văzut-o... să presupun că era doar pentru că te gândeai la iminenta căsătorie cu Steris?

Wax oftă, întorcându-se cu spatele la mulțime. O *închipuire. Probabil că a fost o închipuire.*

— Aș vrea să-i dai pace lui Steris. Nu e așa rea cum zici tu.

— Așa ai zis și despre calul ăla pe care l-ai cumpărat – ții minte, cel care nu m-a mușcat decât *pe mine*?

— Roseweather nu avea gusturi rele. Ai găsit ceva?

Wayne dădu din cap că da și îl trase în afara aglomerației.

— Domnișoara Alergătoare-de-Oțel s-a stabilit în împrejurimi, e adevărat, spuse el. Și-a luat o slujbă și ține registrele contabile pentru un bijutier care stă un pic mai încolo. Dar n-a mai venit la muncă de o săptămână. Bijutierul a trimis pe cineva la apartamentul ei, dar n-a răspuns nimeni la ușă.

— Ai adresa? întrebă Wax.

— Bineînțeles.

Wayne arboră un aer ofensat și își îndesă mâinile în buzunarele hainei.

— Mi-am făcut rost și de un ceas de buzunar nou.

Ridică în sus unul făcut din aur, cu încrustații de opalin pe cadran.

Wax oftă. După o scurtă incursiune până la bijutier ca să restituie ceasul – Wayne crezuse că îl putea lua la schimb, după cum susținea, pentru că fusese pus pe tejghea într-o simplă cutie de sticlă –, urcară strada înspre cartierul Bournton.

Zona avea un renume bun, ceea ce, din nefericire, însemna că era lipsită de orice specific local. Nu se puteau scoate rufele la aerisit în fața clădirilor, oamenii nu ședeau pe trepte. În schimb, de-a lungul străzilor se aliniau case albe și blocuri de apartamente, împodobite în jurul ferestrelor de la ultimul etaj cu grilaje de fier forjat terminate în vârfuri ascuțite. Verificară adresa întrebând pe stradă un localnic și în cele din urmă ajunseră în fața blocului pe care îl căutau.

— Mi-ar plăcea să locuiesc într-o bună zi într-un loc elegant ca ăsta, zise Wayne melancolic.

— Wayne, locuiești într-o vilă.

— Nu e elegantă. Este *opulentă.* Mare diferență.

— Adică?

— Are de-a face mai ales cu paharele din care bei și cu operele de artă pe care le atârni pe pereți.

Wayne avea un aer ofensat.

— De-acum trebuie să știi toate lucrurile astea, Wax, fiind așa bogat cum ești.

— Wayne, practic și tu ești bogat, după ce ai primit recompensa pentru cazul Vanishers.

Wayne ridică din umeri. Nu se atinsese de partea din bani ce-i revenise, achitată în cea mai mare parte în aluminiu recuperat

de la Miles și banda lui. Wax porni înainte, să urce scările care înconjurau clădirea. Idashwy locuia la ultimul nivel, într-un apartament mic din dos, cu vedere doar spre spatele altor clădiri. Wax scoase pistolul „Răzbunare” din tocul lui, apoi bătu, așteptând de partea cealaltă a ușii pentru eventualitatea că cineva ar fi tras prin ea.

Niciun răspuns.

— Frumoasă ușă, spuse Wayne vorbind cu glas șoptit. Lemn de bună calitate.

O deschise izbind-o cu piciorul.

Wax puse pistolul în poziție de tragere și Wayne se repezi înăuntru prelingându-se pe lângă perete pentru a nu fi iluminat din spate. În clipa următoare găsi un întrerupător și aprinse lumina electrică în apartament.

Wax ridică pistolul lângă cap, îndreptându-i spre tavan, și se strecură la rândul lui înăuntru. Nu era mare lucru de văzut în apartament. Grămada de pături stivuite într-un colț servea probabil drept pat. Wax folosi vederea de oțel, dar nu sesiză nicio bucată de metal în mișcare. Totul era încremenit și calm.

Wax aruncă o privire în baie, în timp ce Wayne intră în cealaltă încăpere din apartament, o bucătărie. Țevi interioare pentru baie, lumină electrică. *Era* o locuință modernă. Cei mai mulți dintre Terrisieni susțineau că preferau o viață simplă. Ce o făcuse pe ea să plătească pentru așa ceva?

— Ah, la dracu, spuse Wayne din bucătărie. Asta nu-i frumos.

Wax veni și el, cu pistolul pregătit, și aruncă o privire în bucătărie, pe după colț. Era mare doar cât să încapă o persoană întinsă pe jos. Își dădu seama de asta, pentru că pe podea zăcea cadavrul unei femei, cu o gaură mare în piept, privind cu ochi goi spre cer.

— Se pare că vom avea nevoie de un nou suspect principal, Wax, zise Wayne. Cel de față refuză pur și simplu să nu fie deja mort.

*

Poziția lui Marasi la rostirea discursului se dovedi a fi exact ceea ce i se spusese: într-o nișă îngustă formată în mijlocul mulțimii de scara laterală aflată în curtea din față a sediului. Membrii corpului de presă din jurul ei strângeau în mâini creioane și carnete de însemnări, pregătiți să noteze citate consistente din alocuțiunea guvernatorului, pe care să le

folosească ulterior pentru titluri atrăgătoare. Marasi era singurul polițist printre ei, iar tresele ei de locotenent nu-i câștigară cine știe ce considerație din partea jurnaliștilor.

Vederea le era obstrucționată nu numai de treptele mari de piatră, ci și de garda guvernatorului – un șir de bărbați și femei cu haine și pălării de culoare închisă, înșirați pe trepte cu mâinile la spate. Doar doi desenatori așezați într-un colț al grupului compact de reporteri se bucurau de ceea ce părea a fi o vedere bună asupra platformei pe care stătea guvernatorul și care era ridicată deasupra scării.

Pe Marasi această situație n-o deranja. Nu avea nevoie să-i vadă pe Innate ca să-i înțeleagă cuvintele și să le relateze. În plus, poziția îi permitea o vedere excelentă asupra mulțimii care se aduna și care i se părea mai interesantă. Oameni murdari, acoperiți de funingine de la munca în fabrici. Femei obosite care, după introducerea electricității, puteau fi forțate să lucreze mai multe ore, până târziu în noapte, amenințate cu concedierea dacă lăsau războiul de țesut. Și cu toate acestea, în ochi li se citea speranța. Speranța că guvernatorul le-ar putea oferi o încurajare, un sfârșit promițător pentru tensiunea ce se acumula în oraș.

Regulile lui Mirabell, își spuse Marasi, dând din cap afirmativ. Mirabell era un statistician și psiholog din secolul al III-lea, care cercetase de ce unii oameni munceau mai mult decât alții. Descoperise că probabilitatea ca un bărbat sau o femeie să muncească bine era mult mai mare dacă se investea în el sau în ea – dacă se simțeau proprietari pe rezultatul muncii lor și vedeau că acesta era important. Studiile pe care le făcuse Marasi însăși demonstrau că infracționalitatea scădea atunci când oamenii se identificau cu comunitatea lor și se simțeau stăpânii ei.

Aici era o problemă, pentru că societatea modernă eroda aceste concepte. Acum viața părea a fi într-o permanentă tranziție, cu oameni care se mutau frecvent dintr-un loc într-altul, schimbând mai multe slujbe – lucruri care nu se întâmplau aproape deloc în urmă cu un secol. Acum erau forțați de progres. În ziua de azi, la Elendel nu era atâta nevoie de birjari, cât era de mecanici pentru repararea automobilelor.

Trebuia să te adaptezi. Să te miști. Să te schimbi. Toate bune și frumoase, dacă n-ar fi fost amenințate identitatea, legăturile

și sentimentul de a avea un țel. Gardienii guvernatorului supravegheau mulțimea cu ostilitate, bombănindu-i pe răufăcători, de parcă ar fi văzut în mulțime numai borfași în permanentă căutare de pretexte pentru a crea dezordine și a delapida.

Oamenii aceștia voiau, dimpotrivă, stabilitate, ceva care să le permită să-și sprijine comunitățile sau să construiască altele noi. Dezordinea este rareori determinată de lăcomie, și mai adesea de frustrare și de lipsa speranței.

În fine, își făcu apariția guvernatorul, ieșind din sediu. Marasi îl zări prea puțin printre picioarele gărzilor de corp. Innate era un bărbat înalt, chipeș, spre deosebire de fratele său care lui Marasi i se păruse întotdeauna bondoc. Ras proaspăt, cu părul grizonant, ușor ondulat și cu o pereche de ochelari moderni, Innate fusese primul guvernator care pozase pentru portretul oficial fără să și-i scoată.

Va ști? Va înțelege ce are de făcut pentru a-i calma pe acești oameni? Era un om corupt, dar era un soi de corupție care nu ieșea în față – mici favoruri acordate pentru îmbogățirea lui însuși sau a prietenilor săi. Era foarte posibil să țină cu adevărat la locuitorii acestui oraș, chiar și atunci când urmărea să adune averi. Urcă pe podium unde se agita o femeie micuță, într-o rochie verde, reglând niște aparate în formă de conuri foarte mari, așezate cu deschiderea mai largă spre mulțime. Lui Marasi i se păru că o recunoștea pe tânără – de fapt abia ieșită din adolescență, cu un păr lung, blond și o față suptă. Unde o *mai văzuse*?

Se gândi o clipă, apoi se dădu bine pe lângă un jurnalist ca să poată citi peste umărul lui. *„Vântul adie ușor”… bla, bla… „atmosferă de suspans violent”, ce-o mai fi însemnând și asta… Uite, aici*! *„Asistat de serviciile pline de solicitudine ale domnișoarei Sophi Taresel, fiica inventatorului.”*

Sophi Taresel. Stârnise un mare tărăboi scriind în ziarele importante comentarii despre tatăl ei, un presupus mare inventator – deși Marasi nu auzise și nici nu citise niciodată numele lui înainte de aceste articole.

— Locuitori ai orașului Elendel, spuse guvernatorul Innate și pe Marasi o surprinse răsunetul vocii lui în piață, puternic și clar.

Ceva legat de aparatele acelea, se pare.

— Presa v-ar putea face să credeți că în această seară ne

aflăm în pragul unei crize, dar vă asigur, nu există o asemenea problemă. Fratele meu nu a fost un infractor cum îl consideră ziarele.

Oh, Innate, își spuse Marasi, oftând în sinea ei în timp ce scria. *Nu acesta este motivul pentru care sunt ei aici.* Nimeni n-a venit ca să afle mai mult despre Winsting. Ce se întâmplă cu problemele adevărate ale orașului?

— Nu voi tolera această defăimare a caracterului iubitului meu frate, continuă Innate. A fost un om bun, un om de stat și un filantrop. Poate ați uitat proiectul de înfrumusețare a Pivotului, pe care l-a condus cu trei ani în urmă, dar eu nu l-am uitat…

Și continuă în același fel. Marasi luă conștiincioasă notițe pentru căpitanul Aradel, dar dădu din cap. Scopul lui Innate era ușor de înțeles. Spera să salveze reputația familiei sale în ochii investitorilor importanți și ai nobililor și, poate, să mai diminueze mânia publicului. Nu va obține niciun rezultat. Oamenilor nu le păsa, *de fapt,* de Winsting. Corupția la nivel mai profund, sentimentul neputinței, acestea distrugeau orașul.

Pe măsură ce discursul continua, insistând să sublinieze ce om bun fusese Winsting, Marasi se trase într-o parte, încercând să vadă mai bine. Cum îi răspundea Innate mulțimii? Avea carismă; își dădea seama după felul în care vorbea. Poate că *reușea* să facă ceva bun prin talentul oratoric, chiar dacă discursul era lipsit de substanță.

— Le vom solicita polițiștilor o anchetă amănunțită, continuă Innate. Eu nu sunt convins că fratele meu a fost ucis, așa cum spun ei. Sursele mele dau ca sigur că ar fi vorba despre rezultatul unui raid organizat de mântuială, în care fratele meu a fost folosit ca momeală pentru prinderea criminalilor. Dacă acesta este adevărul și viața fratelui meu a fost pusă în pericol, iar acum totul este mușamalizat, cei responsabili vor răspunde pentru faptele lor.

Marasi se trase mai mult într-o parte, dar fu iarăși împiedicată să vadă de unul dintre oamenii de pază, care se așeză chiar în fața ei. Nemulțumită, Marasi își schimbă locul încă o dată, iar polițistul se mișcă și el din nou. Ar fi crezut că o făcea intenționat, dacă n-ar fi stat cu spatele la ea.

— Cât privește inundațiile din est, vom trimite ajutoare. Prietenii și rudele voastre de-acolo vor primi asistență. Suntem

alături de ei în fața acestui dezastru.

Nu e bine, remarcă ea. *Oamenii nu vor să audă despre ajutoare care pleacă în afara orașului, indiferent cât sunt de necesare, nu atâta timp cât aici mergem din rău în și mai rău...* Marasi se mișcă din nou. Aradel voia de la ea o apreciere privind reacția oamenilor, dar pentru asta ea trebuia să vadă mai bine.

Foiala îi atrase o înjurătură din partea unuia dintre jurnaliști și în sfârșit Marasi reuși să-i vadă pe Innate pe podium. Se dezlănțuise într-o tiradă la adresa presei. Poate că de aceea fusese reporterul atât de irascibil. Cu siguranță, și ea ar fi reacționat la fel...

Marasi se încruntă. Omul de ordine care se mișcase și se foise obturându-i ei perspectiva se întoarse și ea citi pe fața lui o expresie *extrem* de ciudată, ceva ca o grimasă de durere. Șoptea ceva – cel puțin, i se mișca gura. Nimeni nu părea să-i acorde atenție, pentru că toți se concentrau asupra discursului.

Așa că Marasi țipă prima când gardianul scoase un revolver de sub haină și îl îndreptă spre guvernator.

Wayne se învârti prin camera femeii decedate. Era prea curată. O cameră în care trăiesc oameni trebuie să fie într-o stare rezonabilă de dezordine. Domnișoara Alergătoare-de-Oțel nu petrecuse prea mult timp aici.

În cealaltă încăpere, Wax cerceta cadavrul. Wayne îl lăsă singur în această operațiune; nu-i făcea nicio plăcere să-și bage nasul într-un cadavru, chiar dacă Wax susținea că era ceva important. În schimb, Wayne porni să găsească bucăți de viață mai interesante. Prima descoperire a fost o ascunzătoare pentru sticle, într-un dulap de sub chiuveta din baie. Diferite variante de alcool, din cel mai puternic, fiecare un pic trezit. Toate cu o singură excepție, o sticlă goală. Wayne o mirosi. Porto.

Deloc surprinzător, își spuse el. Luă whisky-ul și trase o înghițitură zdravănă. Pfui! Prea mult deodată și mult prea cald. Mai trase o dușcă întorcându-se în camera principală. E prea multă liniște în cartierele astea elegante. Oamenii ar trebui să strige pe-afară. Este ceea ce-i *trebuia* orașului. Cercetă cufărul de lângă salteaua pe care dormise femeia și constată că conținea trei costume, fiecare curat și împăturit cu grijă. Robele de Terrisian se aflau la fund. Se șifonaseră; nu fuseseră purtate prea des. Celelalte două erau modele moderne, cea de

deasupra mai îndrăzneață decât cea de dedesubt.

Luă încă o înghițitură de whisky și se duse înapoi, în încăperea cu leșul. Wax își scosese pălăria și haina și se așezase în genunchi lângă cadavru, îmbrăcat în pantaloni și veston.

— Văd că ai găsit alcoolul, spuse Wax. Cât de neobișnuit! Wayne zâmbi larg și-i oferi sticla lui Wax, care luă o înghițitură mică.

— Vai, făcu el întinzându-i sticla înapoi. Crima asta este îngrijorătoare, Wayne.

— Sunt sigur că și ea a simțit la fel.

— Prea multe întrebări. De ce a plecat din Sat și de ce a ales să trăiască aici? Nu pare caracteristic pentru un locuitor din Terris.

— Ah, pot să-ți spun eu de ce a stat aici, zise Wayne.

— Ei bine?

— Imaginează-ți că ai fi o femeie terrisiană la 40 de ani, că ai un cămin, spuse Wayne. Ești destul de bătrână ca să fi pierdut șansa de a mai reacționa cu rebeliunea din tinerețe și regreți că n-ai făcut nimic mai îndrăzneț.

— Terrisienii nu-și doresc prea multă îndrăzneală, spuse Wax făcând însemnări într-un carnețel pe măsură ce examina rana femeii. Și nu sunt prea cutezători, sunt oameni rezervați.

— Noi ce suntem, nu Terrisieni?

— Noi suntem excepții.

— Fiecare este o excepție dintr-un punct de vedere, Wax. Fata asta a plecat din Sat și a descoperit în afara lui o lume întreagă. Probabil că avea totuși o latură de aventurier.

Whiskey.

— Așa este, recunoscu Wax. N-am cunoscut-o prea bine, dar în tinerețe obișnuia să se mai furișeze câteodată afară din Sat. Totuși a trecut mult de atunci.

— Și a plecat din nou, zise Wayne, pentru că Satul este atât de neinteresant încât l-a scos din minți până și pe scrib. La naiba, până și *Steris* ar urî locul acela.

— Wayne…

— Doamna noastră, zise Wayne arătând cu sticla înspre femeia moartă, a încercat mai întâi să rămână o conservatoare, așa că și-a luat un post de funcționară, ocupație ideală pentru cineva din Terris. S-a convins singură că un apartament frumușel – unde era ferită de presupusele orori ale unor vecini

mai nevolnici – merita risipa. Ceva simplu. Pe urmă însă, câțiva slujbași de-ai bijutierului au invitat-o la o întâlnire, iar ea s-a lăsat ademenită de băutură. L-a plăcut. Amintiri zgândărite despre escapadele la băut, din timpul tinereții. Voia mai mult, așa că a cumpărat un amestec de tot felul de spirtoase și le-a încercat pe toate. Cel mai mult i-a plăcut vinul de Porto, apropo.

— Plauzibil, zise Wax.

— O găsim cu rochii din ce în ce mai libertine, lasă la vedere tot mai mult din trup, petrece majoritatea serilor în oraș. Mai dă-i câteva luni și ar fi devenit o fată cu care să te distrezi pe cinste.

Whisky.

— Dar n-a mai avut câteva luni, spuse Wax încetișor.

Scoase un obiect din propriul buzunar și i-l întinse lui Wayne. O carte legată în piele, de format mic.

— Uită-te prin asta!

Wayne o luă, o frunzări. Ce este?

— Cartea pe care mi-a dat-o Moarte.

Țipătul lui Marasi se pierdu în vacarm când guvernatorul își sfârși discursul. Aplauze politicoase din partea nobilimii, strigăte și înjurături din partea majorității muncitorilor. Zgomotul îi înghiți strigătul ca un strop de apă în spuma valului ce se sparge.

Bâjbâi căutându-și geanta în timp ce gardianul cu haină neagră îl ochi cu arma pe guvernator. Nu. Ea nu mai avea timp să-și ia arma. Trebuia să facă altceva.

Se aruncă asupra omului și încetini timpul.

De această dată, avea metal în organism – avusese grijă de acest lucru după ce de dimineață fusese pusă într-o situație jenantă. Ridică prin Allomanție o bulă pentru încetinirea extremă a timpului, care o înglobă pe ea, pe presupusul asasin și câțiva oameni din jur.

Îl prinse pe bărbat de picioare, dar bula ei de viteză făcu toată treaba, blocându-l înăuntru – în timp ce oamenii *din afară* se estompară într-o imagine neclară. Omul apăsă pe trăgaci și împușcătura răsună printre ciudatele sunete din afară, pe care Marasi le auzi înăbușit dinăuntrul bulei. Unul dintre ceilalți gardieni, prins și el în bulă, țipă alarmat.

Glonțul lovi marginea bulei de viteză, de unde a fost deviat. O

străpunse ieșind pe deasupra mulțimii tulburi, în timp ce guvernatorul dispăru – presupuse ea – târât la adăpost. Marasi făcu un salt, dar nu suficient pentru a-l doborî pe autorul atentatului, așa că rămase pe jumătate răsturnată pe scări, agățată de picioarele lui, cu un sentiment de jenă, până când unul dintre camarazii lui îl lovi cu putere și îl puse la pământ.

Marasi coborî bula de viteză și sări înapoi, copleșită de urletul brusc al mulțimii. Bărbatul capturat se zbătea țipând, dar mai multe gărzi se aruncară peste el.

— Așadar, în esență, prin această... Hemalurgie, zise Wax, poți *face* pe cineva să devină Născut-din-Metal?

Wayne își trase nasul în timp ce răsfoia cartea și pe obraji i se întindea un fel de roșeață. *Depozitează sănătate,* își spuse Wax. De multe ori Wayne se alegea cu astfel de erupții când făcea acest lucru. Ședeau în camera principală a apartamentului lui Idashwy, la distanță de cadavru, pe care îl acoperiseră cu un cearceaf. Își întrerupseseră cercetările pentru a-l trimite pe băiatul de la ziare să-i cheme pe polițiști.

Wax scrâșni din dinți. Rănile lui Idashwy... erau identice cu cele descrise în carte. Cineva o omorâse pe această femeie înfigându-i o țepușă în piept și furându-i abilitățile de Feruchimist. Cartea numea acest proces „sfârtecarea unei bucăți din sufletul ființei”. Folosindu-te de țepușă, puteai atașa eficient acea bucată propriului tău suflet, însușindu-ți astfel puterile celui mort.

În trecut, Inchizitorii obișnuiau să înfigă țepușa prin trupul celui care trebuia omorât în trupul persoanei care urma să-i preia puterile. În felul acesta nu se risipea niciun pic de putere. Se pare că același efect se putea obține și acoperind cu sânge țepușa nou produsă.

Știau, își spuse Wax. *Ochii-de-Fier știau că urma așa ceva.* Cartea fusese scrisă de Lordul Născut-din-Ceață cu mult timp în urmă, pentru a lăsa posterității o consemnare despre arta Hemalurgiei. În cartea lui Lestibournes se spunea că el considera o crimă absența referințelor la arta întunecată din Cuvintele întemeierii – însemnările lui Armonie.

— Așadar, ucigașul nostru are cunoștințe de Hemalurgie? întrebă Wayne.

— Da, răspunse Wax. Asasinul a folosit o țepușă pentru a fura

talentul Feruchimic al lui Idashwy, apoi s-a folosit de această putere pentru a-i omorî pe Lord Winsting și invitații săi. Trebuie să luăm în considerare și posibilitatea ca ucigașul nostru să fi dispus simultan și de multe alte abilități: orice combinație între puterile de Allomant și cele de Feruchimist. Sau chiar de ele toate.

Wayne fluieră încetișor.

— Ai mai găsit și altceva cât ai mai scotocit prin cameră? întrebă Wax.

— Nu mare lucru…

— Aici înțeleg motivația, spuse Wax aruncând o privire înapoi spre bucătărie, unde se afla cadavrul. Dar încă nu găsesc una pentru uciderea lui Winsting. Sau… bine, știu *prea multe* posibilități. Nu cunosc motivul adevărat.

— Ce-ai găsit în buzunarele moartei?

Wax ezită.

— N-ai scotocit prin buzunare? întrebă Wayne uluit. Wax, ești un jefuitor de morminte *absolut îngrozitor*!

— M-a buimăcit felul în care a murit, spuse Wax ridicându-se. Dar aș fi ajuns și acolo.

Cuvântul „buimăcit” nu exprima tocmai corect emoțiile lui – șocul profund, stupefacția. Luni de zile, cartea aceea nu fusese decât un obiect de studiu, acum însă cuprinsul ei încetă să mai reprezinte niște simple cuvinte înscrise pe o pagină și deveni motiv de crimă.

Ne-am depășit capacitatea de cunoaștere, își spuse Wax, revenind în bucătărie. *Am pătruns pe tărâmul zeilor. Armonie, Ochi-de-Fier, Lordul Născut-din-Ceață…*

Wayne dădu la o parte cearceaful lăsând la vedere gaura din pieptul femeii – fix prin stern. Cine putea să știe că trebuia să facă așa ceva? Cui i-ar *îngădui* Armonie să știe că trebuia să facă așa ceva?

— Aici, zise Wayne scotocind prin buzunarele de la fusta femeii.

Scoase o hârtie împăturită. O desfăcu, apoi mormăi:

— Poftim. Este pentru tine.

Lui Wax i se strânse stomacul. Wayne răsuci foaia de hârtie, fără grabă. Era smulsă dintr-un registru și era plină de cifre și sume. De-a curmezișul fusese mâzgălită o singură propoziție – o propoziție bine cunoscută. Erau chiar cuvintele rostite de Tan

cel Sângeros înainte de a o împinge pe Lessie în calea glonțului lui Wax, făcându-l s-o ucidă pe femeia pe care o iubea.

Există cineva care ne dirijează acțiunile, justițiarule.

7

— Ascultă, Wax, spuse Wayne când intrară amândoi în conacul Ladrian, am văzut cadavrul lui Tan. L-ai împușcat direct în cap. Individul era mai mort decât leul împăiat din cabana de vânătoare. Nu-i el.

— Dar dacă a fost un Născut-din-Metal, fără ca noi să știm? întrebă Wax. Miles ar fi supraviețuit dacă ar fi fost împușcat în cap.

— Nu merge așa, amice, zise Wayne închizând ușa și azvârlindu-și haina spre Darriance.

Îl nimeri pe majordom în plină figură.

— Dacă ești Creator-de-Sânge trebuie să vindeci o rană la cap *în momentul* în care apare. Odată ce individul a murit, nimic nu-l mai poate aduce înapoi – nici Allomanția, nici Feruchimia.

— L-am *văzut*, Wayne. De două ori. *Prima dată când îl urmăream pe Marksman și încă o dată chiar azi-dimineață.*

— Stăpâne, interveni Darriance în timp ce împăturea haina lui Wayne. A sosit un nou echipament pentru dumneata, de la Miss Ranette. Se întreba dacă ai avea amabilitatea să-i încerci.

— Ah, bată-o-ar Năruire! exclamă Wayne. Am ratat-o? Pentru mine ce-a lăsat?

— A… a zis să-ți trag o palmă, recunoscu Darriance.

— Aha. Îi pasă, asta este. Înțelegi, Wax, îi pasă!

Wax încuviință dând din cap absent, în timp ce Wayne încercă să-l convingă pe Darriance să-i tragă o palmă peste fund, deși se îndoia că era ceea ce avusese în minte Ranette.

— Domnule, spuse Darriance lăsându-l pe Wayne cu posteriorul expus. În afară de pachet, Lady Harms vă așteaptă în salon.

Wax ezită, nerăbdător să se ducă sus. Avea nevoie de timp ca să se gândească – preferabil înainte de a-și scoate cercelul – și voia să vadă ce conținea pachetul de la Ranette. Pachetele de la ea erau întotdeauna foarte interesante.

Pe Steris nu putea totuși să o ignore, așa, pur și simplu.

— Trimite-i un bilet bunicii mele, în Sat și spune-i c-am găsit-o

pe Terrisiana dispărută, dar că cineva a ajuns la ea înaintea noastră și, regret, dar a omorât-o. Spune-i că Poliția va da restul explicațiilor și că s-ar putea să-i pună și ei câteva întrebări.

— Am înțeles, milord.

Wax se îndreptă spre salon. Steris se ridică în picioare să-i întâmpine și Wax îi sărută mâna.

— N-am prea mult timp la dispoziție, Steris…

— Înseamnă că te-ai băgat într-un caz interesant, spuse ea, măsurându-l insistent de sus până jos. Presupun că ar fi vorba despre ceva util. Din punct de vedere politic, avantajos ar fi să-i prinzi pe cel care l-a ucis pe fratele guvernatorului.

— Asta numai dacă nu scot la lumină ceva cadavre.

— Ei bine, ne-am putea pregăti pentru această perspectivă, spuse ea. Petrecerea de la Lady Zobell. Ai de gând să vii cu mine?

A naibii rugină! Uitase cu totul de petrecere.

— Invitația noastră a dispărut – presupun că de vină este Wayne – dar nu contează. Ești șeful unei case mari. Nu ne vor întoarce de la ușă.

— Steris. Nu știu dacă voi avea timp…

— Participă și guvernatorul, spuse Steris. Ar fi o ocazie să discutați despre fratele lui.

Altă conversație fără rost, își spuse Wax. *Iar dansuri și jocuri politice.* El avea nevoie de activitate, să se ducă la vânătoare.

Tan cel Sângeros. L se zbătea ochiul.

— Umbla zvonul că guvernatorul nu va participa, spuse Steris, dat fiind cele întâmplate azi. Totuși știu din sursă sigură, ca *va veni.* Nu vrea să lase impresia că ar avea ceva de ascuns în vremurile acestea precare.

Wax se încruntă.

— Ia stai. Ce s-a întâmplat azi?

— Tentativă de asasinare a guvernatorului, spuse Steris. Chiar nu știi nimic?

— Am fost ocupat. Rugina naibii! A încercat cineva să-l omoare? Cine?

— Unul deranjat la cap, spuse Steris. Cu mintea plecată la plimbare. L-au prins, din câte mi s-a spus.

— Trebuie să stau de vorbă cu suspectul, zise Wax îndreptându-se spre ușă. Poate că există o legătură.

— N-a reprezentat o amenințare serioasă, continuă Steris.

Toată lumea spune că habar n-a avut să ochească. Nici măcar n-a reușit să se apropie de victimă. Waxillium?

— Wayne? strigă Wax deschizând ușa cu o smucitură. Trebuie…

— Am pornit, spuse Wayne luând ziarul de pe masă.

Ediția de seară; Wax era abonat. Titra mare, pe prima pagină: „Atac direct asupra Guvernatorului, în plină zi!” Wayne luă pălăria lui Wax din cuier și i-o aruncă, apoi pocni din degete înspre majordom – care tocmai agăța haina lui Wayne în dulap. Darriance oftă, scoțând-o din nou ca să i-o ducă.

— Voi încerca să ajung la petrecere, îi spuse Wax lui Steris punându-și pălăria. Dacă nu mă întorc la timp, te poți duce fără mine.

Steris își încrucișă brațele la piept.

— Oh? Și să-l iau pe majordom în locul tău?

— Dacă vrei.

— Dar să ai grijă, Steris, completă Wayne. Majordomii lui Wax au obiceiul să explodeze.

Wax îl străfulgeră cu privirea și amândoi se repeziră pe ușă afară, spre trăsură.

— Tot mai ai nevoie să fii lăsat în pace ca să poți cugeta? întrebă Wayne.

— Da.

— Nici eu n-am pus gura, spuse Wayne. Îmi dă dureri de cap. Hei, Hoid. Mă iei și pe mine sus pe capră, lângă tine?

Noul vizitiu ridică din umeri indiferent și îi făcu loc lui Wayne să urce deasupra trăsurii. Wayne urcă lângă el, iar Wax înăuntru. Nu era o situație ideală, dar trebuiau să se mulțumească cu ea. Wax trase storurile și, când trăsura se puse în mișcare, se afundă în perne.

Wax scoase cercelul din buzunar – cercelul Adepților Căii. Al lui era unul special. Îi fusese livrat individual, în condiții misterioase. Evitase să-i poarte, deoarece cartea spunea clar la ce ar fi trebuit să se aștepte. În vremuri demult apuse, o bucată mică de metal ca aceasta le-ar fi permis oamenilor să comunice cu Năruire și Dăinuire, zeii lumii antice. Aceasta era Hemalurgia.

Prin urmare, fusese ucis un om pentru a se confecționa acest cercel?

Ezitând, îl vârî în ureche.

Din păcate, îi spuse o voce în gând, *temerile tale legate de*

cercel sunt corecte. El este într-adevăr o *țepușă Hemalurgică.*

Wax tresări și, folosindu-se de Allomanție, deschise brusc ușa trăsurii – gata să o ia la fugă – scoțând în același timp pistolul „Răzbunare” din teacă. Fir-ar să fie de rugină! auzise vocea de parcă ar fi stat cineva lângă el.

Dacă ai trage cu arma asta, cred că n-ai obține efectul dorit, rosti vocea. *Chiar dacă m-ai putea vedea, împușcându-mă n-ai face decât să distrugi interiorul trăsurii și ar costa exact optzeci și patru de lăzi cu bani s-o repari când o va duce Miss Grimes la atelier, săptămâna viitoare. Te-ai alege cu un panou de lemn nou în scheletul trăsurii, fix în spatele meu, care nu s-ar asorta defel cu restul.*

Wax răsuflă adânc, inspirând și expirând.

— Armonie.

Da? răspunse vocea.

— Erai aici, la mine în trăsură.

De fapt, mă aflu pretutindeni.

Wax se înfioră, gura i se uscă. Făcu un efort să închidă portiera și să se așeze la locul lui.

Spune-mi, continuă vocea vorbind în capul lui, ce *te-ai așteptat să se întâmple când ai pus cercelul în ureche, dacă nu acest lucru*?

— Eu… Wax îl împinse pe „Răzbunare” la loc în tocul lui. Nu mă așteptam la un răspuns atât de… prompt. Iar în ultima vreme, reflexele mele tind să fie mai degrabă în stare de alertă. Hm, Preamărite Zeu.

Spune-mi Armonie sau milord, dacă ții neapărat să mă numești cumva. Vocea părea amuzată. *Așadar. Despre ce vrei să discutăm*?

— Știi bine.

Prefer să aud de la tine.

— Preferi să auzi de la mine, rosti Wax, sau să mă aud eu pe mine însumi vorbind?

Ambele.

— Am înnebunit? întrebă Wax.

Dacă ai fi nebun, să-i vorbești unei născociri a minții rătăcite n-ar duce la diagnosticarea problemei.

— Nu-mi ești de mare ajutor.

N-ai decât să pui întrebări mai inteligente, Waxillium.

Wax se aplecă în față.

— Eu…

Își împreună mâinile.

— Ești adevărat.

Mi-ai auzit vocea; mi-ai urmat calea.

— Câteva vorbe șoptite într-un moment de mare tensiune, când eram grav rănit, spuse Wax. Cuvinte de care m-am îndoit mereu de-atunci încoace. Acum este altceva. Acum totul este… mai real.

Atunci, simți nevoia să afli, nu-i așa? spuse vocea. Părea clară și banală, ca și când cineva real, *vizibil,* ar fi stat lângă el și i-ar fi vorbit. *În regulă. Eu sunt Armonie, Eroul Evurilor, cândva numit Sazed. La sfârșitul unei lumi, mi-am însușit puterea de a proteja și de a distruge și, așa făcând, am devenit păzitorul lumii ce avea să vină. Mă aflu aici, Waxillium, ca să-ți spun că nu ești nebun.*

— Tan cel Sângeros trăiește.

Nu tocmai.

Wax se încruntă.

Există… Pe lumea aceasta făpturi care nu sunt nici oameni, nici kolossi. Ci mai degrabă ceva înrudit cu ambele. Se numesc Nemuritori-fără-Chip.

— Kandra, spuse Wax. Precum TenSoon, garda de corp. Sau persoana care mi-a dat cercelul acesta.

Ei pot să ia trupurile morților și să le folosească oasele pentru a-și însuși chipul și silueta persoanei decedate – se *îmbracă în trupuri umane ca și cum și-ar pune o haină, schimbându-se dintr-unul într-altul după cum doresc. Au fost creați de Lordul Legiuitor prin Hemalurgie.*

— Cărțile tale Sfinte dau puține detalii despre organizarea lor, spuse Wax. Dar toată lumea știe că Nemuritorii-fără-Chip sunt servitorii *tăi.* Nu sunt niște criminali.

Orice ființă este liberă să aleagă, spuse Armonie. *Chiar și kolossii au șansa de a alege. Acesta… cel care poartă trupul lui Tan cel Sângeros… n-a făcut alegeri prea bune.*

— Cine este el?

Ea. Face parte din Generația a Treia și ar trebui să știi mai bine, nu să presupui că orice persoană periculoasă este bărbat. Paalm a fost ceea ce spuneam, dar a ales să-și spună Bleeder. Waxillium, Bleeder vine din străbuni, este mai bătrână decât distrugerea lumii – vine de pe vremea Ultimului Imperiu. Într-

adevăr, este mai bătrână și decât mine, dar nu și decât puterile mele. Este talentată, precaută, extrem de inteligentă. Și mă tem că este posibil să-și fi pierdut mințile.

Trăsura luă o curbă.

— Unul dintre străvechii tăi servitori, spuse Wax, a înnebunit și ucide oameni.

Da.

— Atunci, oprește-o!

Nu este așa de simplu.

— Liberul-arbitru? întrebă Wax iritat.

Nu, în acest caz, nu. Am control direct asupra unei persoane care și-a inoculat prea multă Hemalurgie. Iar în situația ei aș acționa „pentru că Bleeder a încălcat învoiala pe care-o are cu mine, așa că s-a expus intervenției mele. Din păcate, ceva nu este în regulă.

— Ce anume? întrebă Wax.

Zeul rămase o vreme tăcut.

Încă nu știu.

Wax înlemni.

— Cum este posibil?

Așa se pare. Într-un fel sau altul, Bleeder a reușit să se ascundă de mine. Uneori o zăresc, dar numai atunci când întreprinde o acțiune directă și evidentă.

Din păcate, și-a îndepărtat una dintre Binecuvântări – una dintre cele două țepușe pe care trebuie să le păstreze kandra în corpul lor pentru a acumula cunoaștere. Aș controla-o cu forța dacă aș putea, dar una dintre țepușe nu pătrunde în suflet suficient pentru a-mi permite mie să intru.

— Cunoaștere, spuse Wax. Kandra are nevoie de două țepușe pentru a putea raționa. Numai că femeia umblă cu una singură. Ceea ce înseamnă…?

Demență, spuse Armonie, coborându-și glasul în urechea lui Wax. *Dar mai există ceva care este în neregulă. Se poate ascunde de mine și, chiar dacă eu îi pot vorbi, ea nu este obligată să asculte – iar eu nu pot s-o urmăresc pe unde umblă.*

— Nu spuneai că te afli peste tot?

Esența mea, da, spuse Armonie. *Dar ceea ce sunt eu… este mai complex decât te-ai putea aștepta.*

— A fi zeu este ceva mai complex decât ar putea înțelege un muritor? întrebă Wax. Ce surpriză!

Armonie chicoti încetișor.

Stai puțin, își spuse Wax. *Am devenit sarcastic cu Divinitatea însăși*?

Chiar așa, spuse Armonie. E bine. Puțini se comportă în acest fel cu mine, chiar și printre kandra. Îmi face bine. E ca în timpurile de demult. De când Kelsier... ei bine, n-am prea avut parte de așa ceva.

— Îmi poți auzi gândurile? întrebă Wax.

Când porți cercelul, da. Am obținut puterea de a te auzi de la Dăinuire și pe cea de a-ți vorbi de la Năruire. Fiecare deținea câte o jumătate. Niciodată n-am înțeles de ce.

Să trecem peste, știu că în ultima vreme ai citit cartea lui Lestibournes. Nu sunt bucuros că a scris-o, dar nu i-am putut interzice. Am încredere că Marsh a procedat cu înțelepciune când ți-a dat-o. Bleeder poate folosi Hemalurgia, dar într-un fel în care n-ar trebui să poată. Kandra nu au puteri Allomantice și nici Feruchimice. Bleeder însă a învățat să și le însușească și să le folosească pentru a-și menține forma de kandra.

Din fericire, are limitele ei. Nu poate folosi țepușele decât pe rând, altfel se deschide în fața controlului meu. Dacă vrea să facă schimb de țepușe, nu poate decât să o smulgă din ea pe cea activă și apoi să cadă peste cealaltă, să o digere și să revină la înțelepciune.

Nu știu ce sfori trage în orașul acesta, dar sunt alarmat. Studiază de secole comportamentul uman. Pune ceva la cale.

— Atunci, eu va trebui s-o opresc.

Îți voi trimite ajutoare.

— Având în vedere sursa, presupun că vor fi spectaculoase.

Armonie oftă încetișor. În ochiul minții lui Wax văzu brusc imaginea unei ființe care stătea cu brațele încrucișate în spatele Lui, în timp ce eternitatea se întindea în întunecimea din fața Lui. Înalt, înveșmântat în robă, cu spatele la Wax, vizibil și deslușit, dar în același timp, cumva, total necunoscut.

Waxillium, spuse Armonie, *am încercat să-ți explic, dar cred că nu am prea reușit. Am mâinile legate și puterile limitate.*

— Cine îi leagă Zeului mâinile?

Mi le-am legat singur.

Wax se încruntă.

În mine se reunesc Năruire și Dăinuire, spuse Armonie. *Pericolul de a deține puterile amândouă constă în faptul că pot*

vedea ambele laturi – nevoia de viață, nevoia de moarte. Eu sunt echilibrul. Și, într-o oarecare măsură, eu sunt neutralitatea.

— Dar Bleeder făcea parte dintre Voi, iar acum acționează împotriva Ta.

Ea aparținea domeniului guvernat de Dăinuire. S-a transformat și a trecut acum la Năruire. Este nevoie de amândouă.

— Este nevoie de ucigași, spuse Wax fără perdea.

Da. Nu. Este nevoie de potențialul de a avea ucigași. Waxillium, eu – personalitatea cu care stai de vorbă – accept indignarea ta. Dar puterile pe care le reprezint, esența eului meu, nu-mi permit să fiu părtinitor.

Mă tem că deja am ușurat prea mult soarta oamenilor. Orașul acesta, clima, solul care se regenerează... Ar fi trebuit să cunoașteți radioul încă din secolul trecut, dar nu v-a trebuit, așa că nu v-ați străduit să-l construiți. Aviația o ignorați și nu puteți îmblânzi mediul ostil pentru că nu vă pasă să studiați temeinic irigațiile și fertilizarea.

— ...radioul? Ce este acela?

Voi *nu explorați,* continuă Armonie fără a lua în seamă nedumerirea lui Wax. *De ce ați face-o*? *Aveți aici tot ce vă doriți. Din punct de vedere tehnologic ați progresat foarte puțin față de ceea ce v-am dat eu prin intermediul cărților. Alții însă, care au fost distruși aproape complet...*

În privința voastră am făcut o greșeală, acum îmi dau seama... încă mai fac multe. Asta vă distruge credința, Waxillium? *Te îngrijorează faptul că Zeul tău nu este infailibil*?

— Niciodată n-ai pretins că ești infailibil, din câte îmi aduc eu aminte.

Nu, n-am pretins.

Wax simți o căldură, un foc, de parcă interiorul trăsurii s-ar fi încins la temperaturi incredibile.

Urăsc suferința, Waxillium. Urăsc faptul că unor ființe precum Bleeder trebuie să li se permită să facă ceea ce fac. Nu le pot opri. Tu poți. Te implor s-o faci.

— Voi încerca.

Bine. Ah, și... Waxillium?

— Da, Preamărite?

Te rog să nu mai fi așa aspru cu Marasi Colms. Nu ești singurul meu agent în treburile de bărbați; m-am străduit mult

până am împins-o pe Marasi într-o poziție din care poate face bine orașului. Este obositor să te văd că o trimiți mereu la plimbare pentru că admirația pe care ți-o poartă te stânjenește.

Lui Wax i se uscă gâtul.

— Da, Preamărite.

Îți voi trimite ajutoare.

Vocea dispăru. Temperatura reveni la normal. Wax se lăsă pe spate, transpirat, secătuit.

Cineva bătu la fereastră. Wax trase storul la o parte, ezitând. În fața ochilor îi apăru chipul lui Wayne, atârnând răsturnat cu susul în jos, ținându-și pălăria cu mâna.

— Ai terminat de discutat cu tine însuți, Wax? întrebă el.

— Eu… Da, am terminat.

— Știi, odată am auzit și eu voci în cap.

— Chiar așa?

— Sigur. M-am speriat teribil. M-am dat cu capul de perete până mi-am pierdut cunoștința. De atunci nu le-am mai auzit niciodată! Ha! Le-am arătat eu lor, pe bune. Dacă intră șobolani, cel mai bine este să dai foc la cuib și să-i alungi la dracu'-n praznic.

— Iar cuibul… era capul tău.

— Îhî.

Mai trist era că probabil Wayne nu mințea. Faptul că nu puteai fi ucis, atâta timp cât aveai depozitată ceva putere de vindecare, producea efecte neobișnuite asupra simțului de autoconservare al omului. Desigur, Wayne era probabil beat în momentul acela. *Și acest lucru* avea efecte neobișnuite pentru simțul de autoconservare al omului.

— În orice caz, zise Wayne. Aproape c-am ajuns la secție. E momentul să redevenim niște borfași nenorociți. Poate au măcar niște biscuiți înăuntru.

În biroul Poliției, Marasi își ținea brațele încrucișate, în bună parte dorind să ascundă faptul că mâinile încă îi mai tremurau. Nu era corect. Participase până acum la nenumărate acțiuni în care se folosiseră arme de foc. Ar fi trebuit să fie obișnuită… și totuși, câteodată, după trecerea șocului – momentul de emoție și acțiune – constata că se simțea epuizată. Bineînțeles, în cele din urmă își revenea.

— Iată ce purta, domnule, spuse Reddi trântind pe masă o

pereche de brățări. N-avea alte bucăți de metal pe corp, doar pușca și ceva mărunțiș, cât să-i umple buzunarul. Am chemat-o pe Leecher de la sediul Primului Octant, ca să fim siguri că n-a înghițit metal, dar nu vom ști cu certitudine decât după sosirea ei.

Aradel luă una dintre brățări și o întoarse pe toate părțile. Încăperea întunecoasă era un soi de balcon peste sala de dedesubt, în care se desfășurau interogatoriile și unde rămăsese prăbușit asasinul împiedicat de Marasi să acționeze. Se numea Rian; fără domiciliu, deși reușiseră să-i localizeze familia. Era legat cu frânghii de un bolovan uriaș din spatele scaunului, încăperea nu conținea elemente de metal, pentru că trebuia să poată primi în siguranță Monedazvârlitori și Deviatori. Podea de piatră, pereți din scânduri groase, îmbinate cu pene tot din lemn. Părea aproape primitivă. Balconul cu pereți din sticlă îi lăsa să-i vadă pe deținut uitându-se în jos, fără a fi auziți.

— Carevasăzică, este un Născut-din-Metal, spuse locotenentul Caberel, singura persoană care se mai afla în încăpere.

Femeia corpolentă luă cealaltă brățară.

— De ce nu a comis asasinatul folosindu-și puterile? Dacă l-a ucis pe Winsting utilizând viteza Feruchimică, după cum spune bătrânul Waxillium Doborâtorul, ar fi trebuit să procedeze și astăzi la fel.

— Poate că nu el l-a ucis pe Winsting, spuse Aradel. Poate că nu există nicio legătură între cele două atacuri.

— Totuși, are profilul corespunzător, domnule, interveni Reddi. Probabil că gărzile de corp ale lui Winsting ar fi avut încredere într-un membru al pazei personale a guvernatorului. Iar el i-ar fi putut duce cu vorba, ca să treacă de ei și să-și facă treaba.

— Este greu de imaginat că oamenii care-l păzeau pe Winsting l-ar fi lăsat chiar și pe unul ca el singur înăuntru, cu obiectivul lor, domnule căpitan, spuse Aradel. După împușcăturile care le-au curmat viața celorlalți? Trebuie să fi fost nervoși. Suspicioși.

În încăperea de dedesubt, suspectul începu să se bâțâie pe scaun, înainte și înapoi. Fantele care le-ar fi permis să-i audă erau închise, dar se simțea că omul mormăia ceva pentru sine.

— Haideți să-i punem întrebări, spuse Caberel.

— Din nou? vru să știe Reddi. Ai mai auzit o dată. Nu face

decât să mormăie.

— Atunci încurajează-l, spuse Caberel. Doar te pricepi destul de bine, Reddi.

— Presupun că mai poate primi câteva vânătăi pe față, zise Reddi.

— Știi bine că nu poți face așa ceva, interveni Marasi de lângă fereastră.

Reddi îi aruncă o privire.

— Să nu-mi citezi mie din statistici, Colms. Am constatat că pot face un om să vorbească, indiferent ce ai pretinde dumneata.

— De data asta nu-i vorba de statistici, continuă Marasi. Dacă-l torturezi, omul n-ar mai fi bun de pus sub acuzare. L-ar salva avocații lui, fără nicio îndoială.

Reddi se uită la ea încruntat.

— Atunci, trimiteți după fiică-sa, zise Caberel aruncând o privire pe fișa cu datele bărbatului. O amenințăm pe ea în fața lui, fără să-i facem însă vreun rău. Iar el va vorbi.

Marasi se freacă pe frunte.

— Așa ceva este interzis de lege, *în mod specific,* Caberel. Voi, oameni buni, nu știți nimic despre Articolul 89? Omul are niște drepturi.

— Este un criminal, spuse Reddi.

— Este doar suspect de crimă.

Marasi oftă.

— Nu mai puteți acționa ca în trecut, Reddi. Acum există legi. Care vor deveni din ce în ce mai stricte, iar avocații apărării sunt tot mai abili.

— Avocații s-au dat de partea adversarilor, confirmă Caberel clătinând din cap. Are dreptate ea.

După această victorie, Marasi tăcu. Desigur, nu se punea problema de a trăda vreun principiu – doar că ar fi fost mulțumită dacă polițiștii învățau să respecte regulamentele, indiferent de convingerile lor.

— După părerea mea, spuse Reddi, este regretabil că avem printre noi o persoană care ține mai mult partea avocaților decât a dreptății. Colms e mai familiarizată cu modul lor de a acționa, decât cu al nostru.

— Poate că așa este, interveni Aradel cu voce joasă, dar severă. Și te-ai putea gândi că tocmai de aceea am adus-o

printre noi, domnule căpitan Reddi. Colms cunoaște actualele coduri juridice. Dacă ai fi acordat mai multă atenție legilor pe care-ai jurat să le aperi, poate că Daughnin nu s-ar mai fi întors pe stradă luna trecută.

Reddi se înroși și lăsă capul în pământ. Aradel se apropie de Marasi și se uită de sus la deținut.

— Te pricepi să interoghezi martori ostili, doamnă locotenent?

— Mai puțin decât mi-ar plăcea, răspunse ea cu un surâs afectat. Aș vrea să încerc, dar am putea să mai așteptăm câteva minute.

— De ce?

De departe se auzi o ușă trântită.

— Iată de ce, spuse Marasi.

În clipa următoare, ușa sălii de observare se deschise brusc, împinsă de Waxillium, care se apropia. Nu i se putea cere acestui om să-și folosească din când în când mâinile? Wax intră cu pași mari, urmat îndeaproape de Wayne care, din nu se știe ce motiv, purta pe cap o caschetă de polițist din Terris.

Waxillium privi în jos la deținut. Își îngustă ochii, apoi se uită la brățările de pe masa din apropiere. Una dintre ele sări și căzu de pe masă, împinsă de nevăzutele lui puteri Allomantice.

Wax bombăni.

— Acelea nu sunt metalminți, zise el. Omul acesta este o capcană. Ați fost trași pe sfoară.

Se întoarse de parcă ar fi dat să plece. Wayne se trânti într-un fotoliu și își ridică picioarele pe birou, așezându-le lângă brățări, apoi începu să sforăie.

— Stai puțin, *asta-i tot*? întrebă Reddi privindu-l pe Waxillium. N-ai de gând nici măcar să-i interoghezi?

— O să stau de vorbă cu el, spuse Waxillium. Ne-ar putea da câteva indicii care să ne ajute să-i prindem pe ucigașul lui Winsting. Dar nu este el acela.

— Cum de ești atât de sigur, Waxillium? întrebă Marasi.

— Ca să împingi folosind metalminți adevărate este nevoie de un efort mai mare, spuse Waxillium arătând cu degetul. Omul acela prea este pradă ușoară. Autorii, oricine ar fi ei, au mizat pe bănuiala noastră că în spatele crimei s-ar afla vreuna dintre gărzile lui Innate; vor să ne repezim la acest om, să-i considerăm suspect. Dorința lor este să credem că avem în custodie asasinul. De ce, totuși? Pun la cale ceva pentru

diseară…?

Tulburat, se îndreptă spre ușă.

— Mă duc să discut cu deținutul. Marasi, nu m-ar deranja încă o pereche de urechi.

Marasi tresări. Îi cerea *ei* ajutorul? Iată o schimbare, pentru că de obicei o făcea să se simtă vinovată când apărea și ea la locul crimei. Îi aruncă o privire lui Aradel, care îi dădu încuviințarea, și pe urmă se grăbi după Waxillium.

Pe scara ce ducea jos, Waxillium se opri și se întoarse spre ea. Purta pălăria din Ținuturile Necruțătoare. O folosea numai când „funcționa în modul justițiarului dur”.

— Am auzit că tu l-ai dovedit pe tipul ăsta.

— Așa este.

— Bună treabă.

Vorbele *n-ar* fi trebuit să-i provoace asemenea emoție, dar au reușit. Doar nu avea ea nevoie de susținerea lui.

Gestul era totuși frumos.

Wax continuă să o studieze, de parcă i-ar fi stat pe buze să mai spună ceva.

— Ce este? întrebă Marasi.

— Venind pe drum încoace, am vorbit cu Zeul.

— În regulă… zise Marasi. Mă bucur că ești atât de credincios, încât să spui câte o rugăciune din când în când.

— Da, problema este că a vorbit și El cu mine.

Marasi se uită în sus la el, încercând să înțeleagă ce voia să spună. Dar Waxillium Ladrian părea a fi cel mai onest om. Fir-ar să fie, uneori vorbea prea direct.

— Bine, zise ea. Și ce ți-a spus?

— Ucigașul pe care-l căutăm este un Nemuritor-fără-Chip, spuse Waxillium pornind să coboare mai departe. O făptură care-și spune Bleeder. Femeia își poate schimba forma preluând oase de la morți și a înnebunit. Nici măcar Armonie nu știe ce pune la cale.

Marasi îl urmă pe scări în jos, încercând să digere cele auzite. Nălucile-de-Ceață și kandra… acestea făceau parte din Historica, nu din viața reală. Nu-i mai puțin adevărat că și ea ar fi spus cândva că Miles O-Sută-de-Vieți și Waxillium Doborâtorul erau personaje din basme. Într-o surprinzătoare măsură ei confirmau legenda.

— Deci, acela *ar putea* să fie ea, spuse Marasi arătând spre

peretele care îi despărțea de deținut. Ea ar putea avea orice formă, orice chip! De ce ești atât de sigur că nu acesta este ucigașul?

— Pentru că guvernatorul este încă în viață, spuse Waxillium cu glas scăzut. Creatura din spatele acestei crime l-a ucis pe Winsting fără nicio dificultate, într-o cameră blindată, în spatele unui baraj format din gărzi de corp, după ce a declanșat cu bună știință un schimb de focuri în încăperea de deasupra. N-ar fi putut fi prinsă ca omul acesta. Este o înscenare.

Se uită la Marasi.

— Dar nu pot fi sigur, nu sută la sută. Așa că am nevoie de tine ca să ne dăm seama cu ce ne confruntăm.

Ea dădu aprobator din cap și el repetă același gest, pornind apoi mai departe, ieșind din casa scării și cotind spre sala de interogatorii. Marasi simți oarecare satisfacție când caporalul de pază se uită la ea cerându-i încuviințarea de a-i deschide ușa lui Waxillium.

Bietul captiv ședea cu mâinile legate strâns, holbându-se la masa din fața lui. Mormăia ceva încetișor. Waxillium se duse direct la masă, se așeză vizavi și își puse pălăria pe masă.

Marasi rămase în spate, unde – în cazul în care se înșelau în privința deținutului – nu putea fi atinsă, dar putea oferi ajutor.

Waxillium bătu cu arătătorul în masă, de parcă s-ar fi gândit ce să spună. Deținutul, Rian, ridică în fine privirea.

— Mi-a spus că vei veni să vorbești cu mine, rosti Rian cu glas scăzut.

— Cine? întrebă Waxillium.

— Zeul.

— Armonie?

— Nu. Ea. Mi-a spus că trebuie să-l omor pe guvernator. Trebuia să-i atac. Am încercat să nu ascult…

Waxillium privi printre gene.

— Ai întâlnit-o? Cum arăta? Ce chip purta?

— Nu-l poți salva, șopti Rian. Îl va omorî ea. Mie mi-a promis libertatea, dar uite unde sunt, legat. Of, pentru numele lui Năruire!

Respiră adânc.

— Am ceva pentru tine. În braț.

— În…

Waxillium avea un aer tulburat. Fără să vrea, Marasi făcu un

pas înainte observând pentru prima oară o mică proeminență pe brațul deținutului.

Până să apuce ea să citeze din prevederile legii pentru asemenea situații, Waxillium se ridică, puse mâna pe brațul omului și făcu rapid o tăietură în piele. Scoase de acolo ceva plin de sânge. O monedă? Marasi făcu încă un pas înainte, iar deținutul duse brațul însângerat la cap și începu să murmure ceva pentru sine.

Waxillium șterse moneda cu batista. O cercetă, o întoarse pe partea cealaltă. Apoi înmărmuri pălind. Se ridică brusc în picioare.

— De unde-o ai? întrebă el.

Rian continuă doar să murmure.

— De unde? întrebă Waxillium, apucându-l pe bărbat de pieptul cămășii.

— Waxillium, spuse Marasi venind în fugă și apucându-l de braț. Stai!

Se uită la ea, apoi îi dădu drumul lui Rian.

— Ce-i cu moneda aceea? întrebă Marasi.

— Un mesaj, spuse Waxillium strecurând moneda în buzunar. Omul ăsta nu știe nimic folositor. Bleeder și-a dat seama că l-am putea prinde. Ai planuri pentru diseară?

Marasi se încruntă.

— Ce… ce-mi ceri?

— Guvernatorul dă o petrecere. Steris zice că n-o va contramanda, în ciuda celor întâmplate, și este o situație din aceea în care ea are întotdeauna dreptate. Innate va dori să arate că este puternic, nu-i va lăsa pe dușmanii săi politici să creadă că are ceva de ascuns sau că se teme. Trebuie să fim prezenți acolo. Îți garantez că și Bleeder va fi.

8

Tânărul Waxillium, în vârstă de 12 ani, se uită pe rând când la o monedă, când la cealaltă. Ambele purtau pe avers imaginea Lordului Născut-din-Ceață arătând cu mâna întinsă spre Bazinul Elendel. Pe revers, fiecare avea imaginea Primei Bănci Centrale, din care mare parte era proprietatea familiei sale.

— Ce zici? întrebă Edwarn.

Avea o față severă și o frizură impecabilă. Își purta costumul

de parcă așa s-ar fi născut îmbrăcat, dar pentru el era uniformă de război.

— Eu…

Tânărul Waxillium se uita când la una, când la cealaltă.

— Este de înțeles că nu poți sesiza diferența, spuse Edwarn. Trebuie să fii expert, de aceea au fost descoperite foarte puține monede de acest fel. S-ar putea să existe câteva în circulație, dar nu putem ști câte. Una dintre ele este obișnuită; cealaltă are un defect cu totul special.

Trăsura continuă să huruie pe străzi, în timp ce Waxillium examina monedele. Pe urmă își făcu privirea să defocalizeze. Învățase șiretlicul recent, de la un prieten, la o petrecere; era folosit pentru a face două desene să se animeze, prin suprapunere.

Privind în acest fel monedele din fața lui, își încrucișă ochii astfel încât cele două imagini să se suprapună. Când imaginile se stabilizară, elementul care nu coincidea – unul dintre stâlpii de la clădirea băncii – îi apăru neclar, pentru că ochii nu focalizau pe el.

— Greșeala s-a produs din cauza unei defecțiuni în procesul de batere a monedelor, continuă unchiul Edwarn. Unul dintre muncitorii de la monetărie a venit acasă cu buzunarul plin de aceste curiozități, care n-ar fi trebuit să intre în circulație niciodată. N-o vei putea vedea, dar eroarea…

— Este la stâlpi, spuse Waxillium. În partea dreaptă pe imaginea băncii. Sunt prea apropiați.

— Așa este. De unde ai știut? Cine ți-a spus?

— Am văzut-o, spuse Waxillium înapoindu-i monedele.

— Prostii, zise unchiul Edwarn. Minciuna ta nu poate fi crezută, dar apreciez încercarea de a-ți proteja sursa.

Ridică una dintre piese.

— Este cea mai valoroasă monedă cu defect din toată istoria orașului Elendel. Valorează cât o casă mai mică. Cercetând-o, am învățat ceva important.

— Că bogații sunt nesăbuiți? Vor plăti mai mulți bani pentru o monedă decât valoarea ei?

— Toți oamenii sunt nesăbuiți, numai că în feluri diferite, spuse unchiul Edwarn absent. Lecția de care îți vorbesc am învățat-o în altă parte. Nu, această monedă mi-a relevat un adevăr dur, dar neprețuit. Banii nu înseamnă nimic.

Waxillium deveni extrem de atent.

— Cum?

— Numai așteptările au valoare de schimb, Waxillium, spuse unchiul Edwan. Această monedă valorează mai mult decât altele pentru că așa *cred* oamenii. Ei se *așteaptă* la așa ceva. Cele mai importante lucruri din lume valorează atât cât sunt oamenii dispuși să plătească pentru ele. Dacă poți face să crească așteptările oamenilor... dacă îi poți face să aibă *nevoie* de ceva... aceea este sursa bogăției. Posesia lucrurilor de valoare este ceva secundar față de crearea lucrurilor de valoare acolo unde ele nu există.

Trăsura se opri. Afară, o impresionantă succesiune de trepte din piatră ducea chiar la banca înfățișată pe monedă. Unchiul Edwarn așteptă să-i deschidă birjarul ușa, dar Waxillium sări singur jos.

Unchiul Edwarn i se alătură pe scări.

— Tatăl tău, spuse unchiul, este complet nepriceput la chestiunile economice. L-am instruit ani la rândul, dar el nu poate – sau nu vrea – să învețe. Îmi pun mari speranțe în tine, Waxillium. Să devii bancher nu este singurul mod de a-ți sluji familia. Totuși, eu sper că după ziua de azi îl vei considera a fi cel mai bun.

— Eu nu voi fi bancher, spuse Waxillium urcând treptele.

— Nu? Te gândești serios să administrezi activitatea birjarilor, atunci?

— Nu, spuse Waxillium. Eu voi deveni erou.

Unchiul se hotărî să nu-i răspundă pe loc, pentru că ajunseseră aproape în capul scărilor. Dar în cele din urmă îi spuse șoptit:

— Ai 12 ani și încă mai spui așa ceva? M-aș fi așteptat la o prostie ca asta de la sora ta, dar tatăl tău ar fi trebuit să-ți scoată până acum gărgăunii din cap, cu bătaia.

Waxillium se întoarse spre unchiul său cu o privire sfidătoare.

— Vremea eroilor a trecut, spuse unchiul Edwarn. Poveștile despre oameni care se remarcă în istorie aparțin altei lumi. Am ajuns în era modernismului, care este în același timp mai gălăgioasă și mai tăcută. Privește în jurul tău. Acolo unde în trecut regii și războinicii configurau lumea, acum sunt oamenii tăcuți din birouri care fac acest lucru – și îl fac cu multă, mult mai multă eficiență.

Intrară în holul băncii, cu plafonul scund și un șir de colivii construite din drugi de fier, în care oameni aduși de spate primeau ori distribuiau bani lichizi de la sau pentru oamenii care stăteau la cozi. Unchiul său îl conduse pe Waxillium în partea din spate. Mobilierul din lemn de culoare închisă și covorul parcă mucegăit dădeau impresia că se lăsa înserarea, deși ferestrele erau deschise și lămpile cu gaz aprinse.

— Am astăzi două întâlniri la care vreau să asiști, îi spuse unchiul Edwarn când intrară într-o cameră lungă, austeră.

Scaunele erau așezate cu fața la perete; era o cameră de observație, un loc folosit pentru a spiona în timpul ședințelor care se țineau la bancă. Unchiul îi făcu semn să se așeze, apoi trase un panou de perete, dând la iveală o fantă de sticlă prin care puteau vedea doi bărbați din încăperea învecinată. Unul era bancher, îmbrăcat cu veston și pantaloni. Ședea la un birou impunător și discuta cu un bărbat de vârstă mijlocie, în haine prăfuite, care ținea în mâini o șapcă de fetru.

— Împrumutul ne va ajuta să mergem înainte, spuse bărbatul murdar. Să ne luăm o locuință în afara mahalalelor. Am trei fii. Vom munci din greu, vă promit, vom munci.

Bancherul se uită la el de sus, prelingându-și privirea pe lângă nas, apoi frunzări niște hârtii. Unchiul Edwarn acoperi fanta, surprinzându-l pe Waxillium cu mișcarea lui bruscă. Unchiul se ridică și Waxillium îl urmă, mutându-se pe alt grup de scaune din lungul aceluiași perete. O a doua fantă de spionaj le permise să privească în altă încăpere, asemănătoare primei. O femeie-bancher, îmbrăcată în jachetă și fustă, stătea la un birou la fel de intimidant. Clientul însă era înalt, curat și relaxat.

— Sunteți sigur că aveți nevoie de *altă* barcă, Lord Nikolin? întrebă angajata băncii.

— Bineînțeles că sunt sigur. M-aș deranja să vin până aici, dacă n-aș vorbi serios? Zău așa! Voi cei de-aici ar trebui să-i permiteți asistentului meu să se ocupe de aceste aranjamente. *Pentru asta* există asistenți, până la urmă.

Unchiul Edwarn acoperi fanta cu o mișcare rapidă, apoi se întoarse spre Waxillium.

— Ceea ce vezi este o revoluție.

— O revoluție? întrebă Waxillium.

Studiase activitatea băncilor – bine, l-au forțat profesorii lui particulari să o învețe.

— Mie mi se pare că este ceea ce se întâmplă în fiecare zi într-o bancă.

— Aha, spuse unchiul Edwarn. Cunoști deja aceste lucruri. Și căruia dintre cei doi clienți le vom acorda împrumutul?

— Celui bogat, răspunse Waxillium. Presupunând că nu minte sau nu joacă teatru.

— Nu, Nikolin are o avere legitimă, spuse unchiul Edwarn. A lucrat cu banca noastră de nenumărate ori până acum și niciodată nu omite să-și plătească ratele.

— Prin urmare, lui îi veți împrumuta bani, nu celuilalt.

— Greșit, spuse unchiul Edwarn. Le vom împrumuta ambilor.

— Veți folosi creditul sigur al omului bogat pentru a diminua riscul de a-l ajuta pe cel sărac?

Unchiul Edwarn păru surprins.

— Ai avut profesori buni.

Waxillium ridică din umeri, dar în sinea lui se simțea atras. Poate că aceasta era modalitatea de a deveni erou. Poate că unchiul Edwarn avea dreptate și frontiera se estompa, dispărând nevoia de oameni de acțiune. Poate că această lume nouă nu semăna deloc cu cea în care trăiseră Războinicul în Ascensiune și Supraviețuitorul.

Waxillium avea capacitatea de a evalua corect riscurile, astfel încât să le dea bani celor care aveau nevoie de ei. Dacă într-o zi lumea va fi condusă de oameni în costum, nu puteau aceștia și să o facă mai bună totodată?

— Evaluarea ta este corectă pe de o parte, spuse unchiul Edwarn fără a sesiza direcția în care mergeau gândurile lui Waxillium, dar greșită pe de alta. Da, îl vom împrumuta pe omul sărac… însă făcând acest lucru nu vom accepta să ne asumăm riscuri.

— Dar…

— Documentele pe care i le va prezenta bancherul îl vor lega pe muncitor de datorie într-un fel din care nu va putea să scape. Dacă nu-și va plăti ratele, semnătura lui pe act ne va da nouă voie să ne ducem direct la angajatorul lui și să-i reținem un anumit procentaj din leafă. Dacă nu este de ajuns atât, vom putea face același lucru și cu fiii lui. Omul bogat a făcut operațiuni bancare cu noi de multe ori și a negociat termeni avantajoși. Nu vom câștiga decât 3 din ceea ce îi vom da. Dar muncitorul este disperat și nu-l va lua în seamă nicio altă bancă.

El ne va plăti *12.*

Unchiul Edwarn se aplecă spre el.

— Celelalte bănci încă nu înțeleg. Acordă numai și numai împrumuturi fără risc. Ele nu s-au schimbat odată cu lumea. Acum muncitorii câștigă mai mult ca niciodată și sunt dornici să plătească pentru lucruri la care altădată nici nu visau. În ultimele șase luni am avansat agresiv în direcția împrumuturilor pentru locuitorii de rând ai orașului. Vin la noi grămadă și în curând ne vor face foarte, foarte bogați.

— Dar voi îi veți transforma în sclavi, spuse Waxillium îngrozit.

Unchiul scoase moneda cu defect și o puse pe tejgheaua de lângă Waxillium.

— Această monedă este o greșeală. Una stânjenitoare. Acum valorează mai mult decât o mie de surate de-ale ei la un loc. Valoare creată acolo unde nu exista niciuna. Voi lua săracii acestui oraș și voi face cu ei același lucru. Cum ți-am spus, o revoluție.

Waxillium simți că i se făcea greață.

— Moneda este a ta, spuse unchiul Edwarn ridicându-se în picioare. Vreau să-ți slujească drept aducere aminte. Darul care va...

Waxillium înșfăcă moneda de pe tejghea și țâșni pe ușă afară.

— Waxillium! strigă unchiul după el.

Banca era un labirint, dar Waxillium găsi drumul. Dădu buzna în încăperea strâmtă în care omul cel sărac primea consiliere de la bancherul specializat în împrumuturi. Muncitorul ridică ochii din teancul de hârtii; probabil că abia știa să citească. Nu va înțelege pe ce își punea semnătura.

Waxillium depuse moneda pe birou în fața lui.

— Aceasta este o monedă cu o greșeală de fabricație, ceva ce râvnesc colecționarii. Ia-o, vinde-o la un magazin de curiozități – nu accepta mai puțin de două mii pentru ea – și folosește banii pentru a-ți scoate familia din mahala. Nu semna documentele acelea! îți vor fi ca un laț în jurul gâtului.

Wax se opri din povestit. Ridică moneda în fața ochilor, studiind-o în timp ce se îndrepta spre petrecere în trăsură, alături de Steris.

— Ei bine? întrebă Steris, așezată vizavi de el. Ce-a făcut unchiul tău?

— Era livid, bineînțeles, spuse Wax. Muncitorul a semnat hârtiile; n-a crezut că i-am dat ceva atât de valoros. Unchiul a intrat, a împrăștiat în jur numai minciuni, de parc-ar fi suflat rotocoale de fum frumos colorate și a ridicat documentele.

Wax întoarse moneda pe partea cealaltă și se uită la imaginea Lordului Născut-din-Ceață, gravată pe avers.

— Muncitorul – Jendel se numea – s-a sinucis aruncându-se de pe un pod opt ani mai târziu. Fiii lui mai datorează și astăzi bani băncii, totuși Casa Ladrian nu mai deține participațiuni la Prima Bancă Centrală; unchiul meu le-a vândut pe bani lichizi înainte de a devasta locuința și a-și înscena moartea.

— Îmi pare rău, spuse Steris cu voce stinsă.

— Este unul dintre motivele care m-au făcut să plec, spuse Wax. Evenimente de felul acesta – și ceea ce s-a întâmplat în Sat, desigur. Mi-am spus că pornesc în căutarea aventurii; n-am avut niciodată de gând să devin un gardian al legii. Cred că undeva, în străfundul meu, am știut că nu pot schimba nimic în Elendel. Era prea mult, oamenii în costume erau prea abili. În Ținuturile Necruțătoare, un bărbat înarmat însemna ceva. Aici e greu să-l vezi însemnând mai mult decât o relicvă.

Steris strânse din buze, lăsând să se vadă limpede că nu știa ce să spună. Wax n-o învinui. Se gândise adesea la cele întâmplate la bancă și nu știa nici în ziua de azi ce – sau dacă – ar fi putut face altfel.

Răsuci moneda între degete. Pe dosul ei, erau scrijelite cu litere mărunte cuvintele *De ce ai plecat, Wax*?

— Cum a dobândit Bleeder moneda? întrebă Steris.

— Nu-mi pot imagina, răspunse Wax. Eu am vândut-o înainte de a pleca în Ținuturile Necruțătoare. În momentul acela, tatăl meu îmi blocase susținerea financiară și aveam nevoie de bani ca să-mi cumpăr cele necesare călătoriei.

— Și cuvintele acestea?

— Nu știu, spuse Wax, băgând moneda în buzunar. Problema este că mă tulbură amintirea acestor întâmplări. Mi-am spus la vremea respectivă că am încercat să-l salvez pe bietul om, dar nu cred că era adevărat. Când privesc înapoi, aș spune că n-am vrut decât să-l înfurii pe unchiul meu. Și acum sunt la fel, Steris. De ce am plecat în Ținuturile Necruțătoare? Am vrut să fiu erou – am vrut să ies în evidență și să devin cunoscut. Aș fi putut face mult bine luând poziție în casa mea, aici, la Elendel, dar ar fi

trebuit s-o fac fără să știe nimeni. Plecarea, încercarea de a-mi construi în final un renume ca om al legii, a fost până la urmă egoistă. Chiar și colaborarea cu polițiștii de-aici mi se pare un act de impardonabil orgoliu.

— Mă îndoiesc că-ți pasă, spuse Steris aplecându-se spre el, dar eu consider motivele tale irelevante. Salvezi vieți. Mi-ai... salvat viața *mie.* Recunoștința mea nu este influențată de ceea ce-ți trecea ție prin minte când ai făcut-o.

Wax îi întâlni privirea. Steris avea această înclinație – spre momente de pură sinceritate, când dădea totul la o parte și rămânea cu sufletul dezgolit.

Trăsura încetini și privirea lui Steris se întoarse repede spre fereastră.

— Am ajuns, dar va mai dura până intrăm. Sunt multe trăsuri înaintea noastră.

Wax se încruntă, deschise fereastra și scoase capul afară. Într-adevăr, un șir de trăsuri și chiar câteva automobile se înghesuiau pe drumul spre porticul Turnului Zobell. Un zgârie-nori se înălța cu vreo douăzeci de etaje spre cerul nopții, vârful pierzându-se în cețurile întunecate.

Wax se retrase în trăsură, iar cețurile se rostogoliră înăuntru prin fereastra deschisă acum lângă el. Steris privi, dar nu-i ceru să tragă storul.

— Cred că vom întârzia, spuse Wax.

Dacă, desigur, nu inventa el ceva.

— Aceasta este prima petrecere care se desfășoară în spațiul din vârful turnului, spuse Steris scoțând din poșetă un mic carnet de însemnări, iar servitorii care se ocupă de trăsuri nu sunt obișnuiți cu un trafic atât de aglomerat.

Wax zâmbi.

— Ai luat în calcul întârzierea, nu-i așa?

Steris se opri la o pagină din carnet, apoi îl întoarse spre el. Acolo, cu ortografia ei ordonată, se afla agenda detaliată a evenimentelor petrecerii din acea seară. La punctul al treilea se specifica, *8:17 Intrarea în clădire probabil blocată din cauza aglomerației, Lord Waxillium ne transportă la ultimul etaj prin Allomanție, ceea ce este cu totul neadecvat și în același timp uluitor.*

El ridică din sprânceană și se uită la ceasul de buzunar pe care îl purta la cingătoare – nu în veston – pentru a putea fi

aruncat ușor împreună cu celelalte metale.

— Este 8:13 minute. Îți lipsește precizia.

— Pe promenadă traficul a fost mai lejer decât m-am așteptat.

— Vrei într-adevăr să rezolvăm situația pe această cale dură?

— De fapt, cred că este calea cea ușoară, spuse Steris. Dar cu totul neadecvată.

— Cu totul.

— Din fericire, ai reputația că faci lucruri din acestea, iar de la mine nu se așteaptă nimeni să te țin în frâu. Mi-am pus totuși lenjerie neagră, ca să nu fie chiar atât de vizibilă de jos în timpul zborului.

Wax zâmbi, apoi duse mâna sub banchetă, de unde scoase pachetul pe care i-l trimisese Ranette. Și-l îndesă sub braț, apoi împinse ușa și o deschise.

— Oamenii te subestimează, Steris.

— Nu, zise ea pășind pe trotuarul cețos.

Wax văzu că purta pantofi bine închiși pe picior.

— Nu fac decât să considere că mă cunosc, când de fapt nu este așa. A înțelege convențiile sociale nu este același lucru cu a le trece cu vederea. Așadar, cum facem să… *Oh*!

Rosti ultimele cuvinte în timp ce Wax o cuprinse într-o îmbrățișare strânsă, apoi scoase pistolul „Răzbunare” din toc și trase un glonț în jos – între trei bolovani – la picioarele lor. Zâmbi când din trăsuri se iviră capete, cât era șirul de lung. Va trebui acum să-i lase pe Wayne și Marasi să se descurce singuri, ceea ce putea fi chiar mai bine. Erau astfel feriți de priviri.

Wax își diminuă greutatea, se poziționă împreună cu Steris în unghiul corect față de glonț și *împinse.* Țâșniră oblic spre cer, zburând pe deasupra trăsurilor care stăteau la coadă. Aterizară pe una dintre ornamentațiile clădirii, cu câteva etaje mai sus. Steris se agăța de el ca o pisică atârnată deasupra oceanului, cu ochii cât cepele. Apoi îi dădu drumul cu băgare de seamă și porni să înainteze până la marginea ornamentului de piatră, scrutând adâncimile neguroase. Dedesubt trepidau lumini: calești, felinare stradale, lampioane ținute în sus de pietoni. Printre neguri, cele mai multe nu erau decât globuri și umbre.

— Mă simt de parcă aș pluti pe o mare de fum și ceață, spuse ea.

Fuioarele de ceață se răsuceau și clocoteau de parcă ar fi fost vii. Volburi și vârtejuri păreau să străbată curenții de aer, într-o

neîntreruptă frământare.

Wax deschise pachetul de la Ranette, extrăgând toată funia strâns încolăcită înăuntru. Se uită în sus. În bilet, Ranette îi cerea să experimenteze utilizarea unei frânghii în salturile produse prin Allomanție, apoi să-i facă un raport.

— Ai ținut să vii astă-seară, spuse Steris. Este mai mult decât dorința de a-l întâlni pe guvernator. Ești la muncă. Citesc asta în tine.

Wax cântări frânghia – îngreunată la un capăt cu un cârlig de fier – căutând să simtă ce-ar fi însemnat să o arunce.

— Vezi, îmi dau seama pentru că ești cu toate simțurile la pândă. Ești un prădător, Waxillium Ladrian.

— *Vânez* prădători.

— Și tu ești unul.

Steris îl privi prin negurile translucide care dansau între ei. Ochii îi scăpărau, reflectând strălucirea mării de cețuri de dedesubt.

— Ești ca un leu. În cea mai mare parte a timpului ești prezent numai parțial lângă mine. Te relaxezi, pe jumătate adormit. Faci ceea ce ai de făcut, îndeplinești treburile casei, dar nu înflorești. Pe urmă apare prada. Te trezești. Impulsul de iuțeală, mânia și puterea; asaltul, pulsația, accelerația vânătorii. Acesta ești tu cu adevărat, Waxillium Ladrian.

— Dacă ceea ce spui este adevărat, atunci toți oamenii legii sunt prădători.

— Cei veritabili, poate. Nu știu să fi întâlnit altul.

Când Wax se uită în sus, îi urmări privirea.

— Iată întrebarea mea. Ce vânezi în seara asta?

— Bleeder va fi aici.

— Ucigașa? De unde știi?

— Va încerca din nou să-i omoare pe guvernator, spuse Wax. Va dori să mă pună pe mine la încercare, să vadă dacă reușesc să mă apropii, să evalueze cum reacționez.

— Te porți de parcă ar fi ceva personal între voi doi.

— Regret că nu este.

Altcineva ne dirijează acțiunile.

— Regret că n-o cunosc pe Bleeder suficient de bine pentru ca această situație să devină ceva personal, pentru că m-aș simți stimulat. Dar o interesez cu siguranță, ceea ce înseamnă că nu pot să ratez această petrecere. În caz contrar, ar înțelege că o

îndemn să lovească.

Wax încolăci toată frânghia într-o mână, ținând-o astfel încât capătul terminat cu cârligul de fier să penduleze liber. Întinse brațul și Sterris se apropie imediat de el.

Căută o linie de metal direcționată spre una dintre grinzile de oțel încastrate în piatra de sub picioare. Cu atât de multă piatră în cale, grinda nu-i va oferi obișnuitul punct de sprijin solid – dar cum era lată și rezistentă, va fi totuși suficientă pentru ce îi trebuia acum. Wax împinse și țâșni în aerul nopții, transportând-o cu el pe Steris. Zgârie-norii precum cel de față îi puneau o problemă, pentru că se ascuțeau pe măsură ce se înălțau. Mai mult, o mare parte dintre punctele pe care își putea sprijini picioarele erau cornișe înguste, care nu-i permiteau să împingă direct în sus – ci îl propulsau ușor în afară, pe o traiectorie care forma un unghi cu clădirea. În orice caz, cu cât urca, cu atât se depărta mai mult de perete. De obicei contracara acest efect folosindu-se de pistol și de capacitatea de a-și diminua greutatea. Ceea ce nu ar fi funcționat și de această dată, când o transporta și pe Steris.

Funia lui Ranette și cârligul l-ar putea ajuta. Atinse o înălțime la care începu să încetinească, deoarece punctul de împingere rămăsese prea mult în urmă și nu-i mai folosea să se ridice. Ca de obicei, deviase cam trei metri față de clădire. De aceea, când încetini azvârli capătul cu cârlig spre un balcon și îl împinse, desfășurând frânghia până la balustrada acestuia. Cârligul pătrunse printre barele de metal din parapet, dar nu se fixă. Wax pluti în derivă și se opri, într-o poziție precară, riscând să cadă într-o parte, departe de clădire. Blestemă și încercă din nou, iar de această dată reuși să fixeze cârligul într-o poziție stabilă.

Se trase spre perete, ca peștele când se înfășoară firul cu mulineta. Manevra îi aduse pe amândoi la balcon. O lăsă jos pe Steris și încolăci din nou frânghia, uitându-se în sus.

— Bine lucrat.

— Prea lent, răspunse Wax absent.

— Oh, Doamne!

El zâmbi, o prinse din nou și împinse țâșnind de la balcon mai sus. De această dată, când se apropie de jumătatea distanței până la nivelul de desfășurare a petrecerii, lansă cârligul spre un balcon pe lângă care trecură în mare viteză, agățându-se ferm

de el. Continuă să împingă, urcând pe lângă balconul rămas în dreapta. Pe urmă, o smucitură puternică de frânghie îl făcu să se răsucească în zbor și să vireze spre clădire.

Wax atinse peretele mai întâi cu cizmele, ținând frânghia într-o mână, cu cealaltă înconjurând-o pe Steris. Aterizară la câțiva centimetri de balcon. Mai bine, mai bine! Marea slăbiciune la un Monedazvârlitor ca el era faptul că putea doar să Împingă în diverse obiecte, niciodată să Tragă folosindu-se de ele. O coardă ar putea fi într-adevăr utilă.

Scutură cârligul până ce reuși să-i desprindă. Era penibil. Ce se întâmpla dacă avea nevoie să-i desprindă în timp ce se afla în zbor sau în mijlocul unei lupte? N-ar fi putut Ranette să facă cârligul să se desprindă cumva la ordin? împinse în balcon, pornind amândoi în sus din nou. Steris își înfipse degetele în umerii lui. Negurile se desfășurau leneș împrejurul lor. Un Monedazvârlitor se simțea mai bine cu cât urca mai mult – oricât ar fi căzut de sus, aruncând o singură monedă și împingând corect putea ateriza în siguranță.

— Mereu uit cât de amețitor poate fi, puse Wax încetinind ascensiunea. Închide ochii.

— Nu, zise Steris.

Părea a nu mai avea suflu.

— Este… este minunat.

Cred că n-o voi înțelege niciodată pe femeia aceasta, își spuse Wax. Ar fi putut să jure că era îngrozită. Următoarele câteva salturi se desfășurară fără peripeții, pe măsură ce el se obișnuia cu frânghia. *Coarda este mult prea voluminoasă,* se gândi el. *S-o târăști după tine ar fi o serioasă bătaie de cap.* Iar cârligul se putea încurca ușor. Dacă ar fi s-o folosească într-o luptă, ar trebui probabil să lase frânghia să atârne în urmă, după primul salt.

Astă-seară funcționă totuși destul de bine și, în numai câteva secunde, ajunseră din balans pe balconul de la ultimul etaj, cu fusta ei și panglicile mantiei lui fluturând. Aici se afla un grup mic de invitați la petrecere, care la sosirea lui Wax scoaseră exclamații de uimire, iar unul chiar scăpă din mână un pahar. Wax își îndreptă trupul și o puse pe Steris jos. Deși trecuse prin ce trecuse, Steris își reveni rapid, își aranjă fusta și își dădu părul pe spate, punându-și în ordine șuvițele rebele.

— Cred, spuse ea șoptit, ca ți-ai făcut o intrare la înălțimea

reputației tale.

— Măcar am alertat gărzile, spuse Wax, salutând cu o înclinare a capului oamenii postați la marginea balconului, care nu-i scăpau din ochi. Își făceau treaba, era reconfortant să-i vezi. Niciun Monedazvârlitor nu putea veni la petrecere fără să fie văzut. Cu toate acestea, pe el nu-l opriră. Era un personaj prea important, de care nu merita să se ocupe.

Wax înfășură frânghia cu cârlig cu tot și o legă la brâu, pe sub haină, ceea ce o făcu pe Steris să-și dea ochii peste cap. Pe urmă își puse mâna pe brațul lui. Înainte de a pleca de la Conacul Ladrian, îl pregătise cu minuțiozitate, instruindu-i cum să calce și ce ținută să adopte – a șasea oară de când erau împreună. Probabil, pentru că el nu făcea niciodată ceea ce se cuvenea. Într-adevăr, și în seara aceasta el o prinse de braț cu un gest mai familiar decât îi explicase ea. Doar erau logodiți. Rugina naibii, avea dreptul s-o țină de braț.

Steris îi aruncă o privire aspră, dar nu rosti niciun cuvânt când Wax împinse ușile de la balcon deschizându-le dintr-o singură mișcare Allomantică și amândoi își făcură intrarea în plină petrecere.

9

De la picioarele Turnului Zobell, Wayne îi privi pe Wax și Steris dispărând în cețuri. Dădu din cap, apoi scoase o bilă de gumă din cutiuța din buzunar. Își procurase mai multe. De fapt, era chiar distractiv să le mesteci.

O băgă în gură dintr-o aruncătură, spunându-și că prietenul său era un prost dat naibii. În mod clar, Wax continua mizeria de logodnă cu Steris pentru că îi lipsea Lessie foarte mult. De aceea, Wax alesese un mariaj pentru care nu era nevoie de implicare emoțională. Iată ceva la fel de ușor de înțeles precum faptul că ai ajuns la fundul halbei, într-o crâșmă unde berea este îndoită cu apă.

Wayne întinse mâna ajutând-o pe Marasi să coboare din trăsură.

— Arăți bine, îi spuse ea. Mă mir c-ai fost de acord să te îmbraci așa.

Wayne se uită în jos la costumul care i se potrivea perfect, continuând să mestece absent. Marasi părea uimită să-i vadă în

costum, asortat cu pălăria modernă de pe cap și o cravată verde-închis. De ce n-ar avea un asemenea costum? Avea costume de cerșetor, de polițist și de doamne bătrâne. Omul are nevoie să se poată pierde în peisaj. În Ținuturile Necruțătoare îi trebuise un costum elegant și ridicol.

Prostia de coadă era atât de lungă, încât și aluminiul ar fi ruginit în răstimpul de care ar fi avut ei nevoie ca să ajungă până la jumătatea ei. *Al naibii Wax și șmecheriile lui,* își spuse Wayne. Ar fi putut măcar să-i ia cu el pe Wayne în locul lui Steris.

Mai în față la rând, ciudat lucru, o pereche era obligată să dea înapoi, spre trăsura lor, în ciuda faptului că așteptase o mulțime de timp. *Ce se întâmpla acolo*? Oameni importanți precum aceștia nu sunt de obicei alungați de la o petrecere, nu-i așa? Toată lumea avea invitație, chiar dacă a lui era un fals. La fel ca aceea pe care i-o dăduse zgripțuroaicei aceleia bătrâne de la școală.

Ei bine, nu puteau ști nimic sigur până ce nu ajungeau. Iar coada înainta *înceeeeeet.*

— Tipul pe care l-ați prins a zis ceva folositor? o întrebă pe Marasi.

— Nu, răspunse ea. Nu e-n toate mințile. Am găsit totuși în el ceea ce pare a fi o țepușă Hemalurgică.

— A naibii rugină! Ai auzit și tu de-așa ceva?

— Am reușit să citesc cartea, răspunse Marasi absentă. Până la urmă, Moarte *mi-a dat-o mie* mai întâi, iar Waxillium m-a lăsat s-o copiez. Prizonierul nostru avea băgată sub piele o bucată de metal. După ce i-am scos-o, s-a calmat. Dar refuză în continuare să vorbească.

În cele din urmă, după o căruță de vreme, le veni rândul să intre. Marasi prezentă invitația. Matahala postată la intrare o cercetă încruntându-se.

— Din păcate ni s-a poruncit să nu acceptăm invitații nenominale, care nu sunt în posesia persoanelor cărora le-au fost trimise. Din pricina tentativei de asasinare a guvernatorului nu-i putem lăsa să intre decât pe invitații ale căror nume sunt trecute pe listă.

— Dar, zise Marasi…

— Uite ce-i, interveni Wayne. Suntem oameni importanți. Nu vezi ce cravată modernă am?

Lângă ușă ieșiră în față câțiva bărbați în uniforme negre, cu un aer amenințător. Nemernica securitate a guvernatorului. Polițiștii erau oameni în carne și oase – ah, da, poate că din când în când îi mai rupeau omului gâtul, dar proveneau de pe stradă, ca toată lumea. Însă stafiile acestea... nici măcar suflet nu aveau.

— Eu i-am salvat azi viața guvernatorului, spuse Marasi. Cu siguranță *pe mine* nu mă puteți respinge.

— Mă tem că nu pot face nimic, spuse matahala, cu o figură complet lipsită de expresie.

Da, aici se petrecea ceva ciudat.

Wayne o prinse pe Marasi de braț și o trase într-o parte.

— Să mergem, mânca-i-ar rugina de idioți.

— Dar...

Wayne se uită peste umăr în spate și la momentul cel mai potrivit ridică o bulă de viteză.

— Așa, carevasăzică, spuse el. Alt plan!

— Pari emoționat, zise ea inspectând marginile bulei.

Erau mai clar conturate decât de obicei, pentru că ceața dinăuntrul bulei continua să se miște, în timp ce aceea dinafară atârna înghețată în aer, de parcă ar fi fost o plasă.

— Sunt un tip ușor de emoționat, spuse Wayne grăbindu-se să revină la bariera unde se afla matahala.

Wayne reușise să cuprindă bariera în bulă, dar nu și matahala. O precizie de ceasornicar, din partea lui. Îl aștepta deja un mic piedestal.

— Cred că ai renunțat prea repede la posibilitatea de a intra ca toată lumea, spuse Marasi încrucișându-și brațele.

— Numele noastre apar aici, spuse Wayne atent să avanseze în timp ce citea lista. Pe coloana celor nominalizați să nu între. Puteai să aduci câte argumente pofteai.

— Cum? întrebă ea înghesuindu-se lângă el. La dracu! I-am salvat *viața,* nenorocitul.

— Marasi! zise Wayne zâmbind. Începi să te exprimi ca un om normal.

— Din cauza ta, spuse ea, apoi făcu o pauză. Ticălosule!

Wayne zâmbi mestecând gumă și plescăind.

— I-ai salvat viața guvernatorului, în regulă, dar probabil că cei care vor să te țină la distanță sunt gărzile lui, nu el. I-ai împroșcat cu noroi pentru că unul dintre ei s-a vândut și i-ai pus

într-o situație neplăcută pentru că ai băgat de seamă înaintea lor.

— Dar asta este o meschinărie! Se joacă cu viața guvernatorului!

— Oamenii sunt meschini.

Făcu un salt grațios într-o parte.

— De ce faci mișcări dintr-astea?

— Dacă stau prea mult pe loc, risc să fiu văzut, chiar dacă în interiorul bulei avansăm cu viteză. Dacă nu ne oprim, nu vom avea contururi clare și, cu ceața de-afară, nu ne vor putea repera.

Începu și ea să se miște, fără tragere de inimă.

Wayne mai aruncă o privire pe liste și recunoscu un nume.

— Ah, iată. Acesta va fi perfect.

— Wayne, ai să ne bagi în bucluc, asta ai să faci.

— Numai dacă vor pune mâna pe noi!

Arătă cu mâna.

— Au două liste – oameni pe care trebuie să-i refuze cu orice chip și oameni cărora le vor permite să intre. Vezi ce scrie? Patru nume mai jos? zice că omul a anunțat că s-ar putea să nu vină, iar ei trebuie să se asigure că nimeni altcineva nu folosește invitația lui.

— Wayne, spuse Marasi, acela este profesorul Hanlanaze. Este un matematician strălucit.

— Hm, făcu Wayne frecându-și bărbia. De la Universitate.

— Nu, de la Noul Seran. Este autorul unor descoperiri legate de tehnologia combustiei.

Wayne întinse gâtul.

— Vine din afara orașului. Este posibil ca oamenii să nu-l cunoască.

— Îl cunosc, după reputație.

— Dar personal?

— Trăiește destul de retras, spuse Marasi. Este invitat des la petreceri ca asta, dar nu vine decât rareori. Wayne, îți citesc în priviri. *Nu-l* poți imita.

— Care ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?

— Să fim prinși, spuse ea continuând să se miște lângă el prin bula de viteză. Ne aruncă-n închisoare, ne acuză de conspirație, îi creăm neplăceri lui Waxillium.

— Aici la urmă, zise Wayne revenind cu pași mari în locul în

care se afla când a accelerat timpul, ai cel mai bun argument ca să mă determini să încerc ce n-a mai făcut nimeni. Vino înapoi, ca să pot coborî bula de viteză. După aceea va trebui să ne facem rost de niște arme.

Marasi păli apropiindu-se de el.

— Dacă încerci să strecori înăuntru arme…

— Nu pistoale, spuse Wayne zâmbind. Altfel de arme.

Matematica.

*

— Prin urmare, kandra este pe-aici, spuse Steris în șoaptă, cum stătea agățată la brațul lui Wayne, cercetând încăperea din priviri. Pe undeva.

Apartamentul din Turnul Zobell ocupa în întregime ultimul nivel, separat de exterior prin pereți de sticlă. Luminile blânde de la zeci de candelabre se reflectau în pahare cu vin, bijuterii cu diamante și paiete de pe rochii. Apăruse o modă nouă. Atât de opac era el în fața modei, încât nici nu băgase de seamă ce schimbare spectaculoasă se produsese?

Steris era îmbrăcată în ceva mai tradițional – un fel de rochie drapată și ușor străvezie, cu o pernuță foarte mică la spate și talia bine marcată. Gulerul și manșetele erau totuși împodobite cu paiete și toată ținuta era diafană, mai ușoară decât ceea ce purta ea de obicei și, ca să fie drept, îi venea foarte bine. Montura de paiete o apropia oarecum de celelalte ținute foarte moderne.

Participanții la petrecere se mișcau printre numeroase mese pline cu băuturi și mici vitrine risipite pe podeaua acoperită cu mochetă roșie. Wax și Steris trecură pe lângă una dintre ele, un suport cu o cutie de sticlă adăpostind un bulgăre de aur neprelucrat, mare cât capul unui om. Suprafața lui strălucea în lumină.

Metale Allomantice, își spuse Wax trecând pe lângă altă vitrină. Zeci de specimene, cu plăcuțe ce precizau proveniența bulgărelui sau filonului. Stârneau conversații în încăpere, căci oamenii stăteau de vorbă ținând în mână pahare cu băuturi colorate.

— Atragi atenția, observă Steris. Nu sunt sigură că a fost o idee bună să te îmbraci așa.

— Mantia-de-ceață este un simbol, spuse Wax. Pentru aducere aminte.

Reușise să-l convingă să renunțe la pălărie, dar nu și la mantie.

— Te face să arăți ca o brută.

— Așa și trebuie. Poate se vor gândi de două ori înainte să-mi spună o minciună; nu vreau să particip la jocurile lor.

— Dar *faci* deja parte din jocurile lor, Lord Waxillium.

— Acesta este și motivul pentru care nu-mi place să merg la petreceri.

Ridică mâna făcând-o să tacă.

— Știu, este important să fim aici. Hai să mergem să stăm de vorbă cu participanții pe care-ai stabilit că trebuie să-i abordăm.

Steris avea întotdeauna o listă întocmită cu mare grijă. Era singura persoană de care auzise el că venea la cocteil cu un desfășurător.

— Nu, spuse ea.

— Nu?

— Este ceea ce facem de obicei, spuse Steris zâmbind într-un anume fel spre Lady Mulgrave – avea diferite feluri de a zâmbi – când trecură pe lângă ea. Astă-seară tu ești cel care urmărește un scop precis. Hai să ne ocupăm de el și să-l găsim pe ucigaș.

— Ești sigură?

— Da, spuse ea, făcând cu mâna altui cuplu. Este de datoria unei soții să se intereseze de pasiunile soțului ei, dacă nu chiar să se implice în ele.

— Nu este nevoie să faci acest lucru, Steris. Eu…

— Te rog, spuse Steris. Este.

Wax nu continuă să mai argumenteze. Adevărul era că îi făcea plăcere. Existând posibilitatea ca Bleeder să se afle pe acolo pe undeva, Wax nu va putea oricum să se relaxeze.

Așadar, ce putea face ca s-o găsească pe creatura aceea? Încă și mai important, cum putea să doboare pe cineva care se mișca fără a fi prea vizibil? Spre deosebire de Allomanție – care însemna ardere pe câteva niveluri standard –, puterile Feruchimice puteau fi folosite toate deodată. Bleeder era capabilă să-și epuizeze metalmințile într-o singură izbucnire de viteză – doborând probabil zeci de persoane cât ai clipi din ochi. Poate chiar sute. Iar Wax nu va fi în stare să intervină în niciun fel.

Poate că nu-i vor mai rămâne însă suficiente resurse pentru acest lucru. Ea nu putea să înghită metale, cum putea un

Allomant pentru a-și reîncărca rezervele. Ea trebuia să se bazeze pe viteza depozitată în prealabil, iar țepușa și-o dobândise abia recent. Uciderea participanților la petrecerea lui Winsting consumase probabil mare parte din ceea ce reușise, teoretic, să stocheze în ultimele câteva săptămâni.

Prin urmare, Wax avea la dispoziție două opțiuni. Să o omoare înainte de a trece ea la acțiune sau să o provoace, într-un fel sau altul, făcând-o să-și epuizeze rezervele Feruchimice, înainte de a face rău cuiva.

Wax se apropie de bar, ceru ceva de băut, apoi se întoarse să cerceteze mulțimea. Trecuseră douăzeci de ani de când nu mai frecventa înalta societate, iar cei doi ani scurși de la revenirea în Elendel încă nu îndepărtaseră complet rugina. Toți de-aici aveau același comportament fals – discutau lejer, cu un aer vesel, studiat, dar în secret își urmăreau interesele. Un ucigaș nu găsea loc mai bun decât acesta pentru a se ascunde.

Cu paharele în mâini, Wax coborî de la bar și își activă bula de oțel.

Nu-i reușea întotdeauna și nici nu știa prea bine cum făcea când reușea. Ah, principiile mecanice de bază erau evidente: ardea oțel, apoi împingea ușor spre exterior, în toate direcțiile simultan. Dar cum învățase să evite metalul din propriul corp? Nu știa nici până în ziua de azi. Era ceva ce venise cu timpul.

Cu bula activată, instinctele lui Allomantice începeau să caute fragmente de metal care veneau rapid spre el făcându-l să împingă în ele cu tot mai multă forță, pe măsură ce se apropiau. Wax devenea din ce în ce mai priceput. Îl ajutau exercițiile, când el stătea în fața lui Darriance, iar acesta trăgea în pieptul lui protejat cu armură și o căptușeală groasă de peste treizeci de centimetri. Nu putea să devieze gloanțele, dar bula îi era de folos.

— Ce-ai făcut? îl întrebă Steris când ajunse la ea. Brățara mea e gata să-mi sară de pe mână.

— Scoate-o, spuse Wax. Nu vreau să porți niciun fel de metal, în eventualitatea unei lupte între Allomanți.

Steris ridică din sprânceană, dar își scoase brățara și o puse în poșetă. Wax își notă în minte o excepție în privința ei.

— Nu știu dacă este important, zise Steris. Dar în locul acesta mișună metale, fără niciun dubiu. Ce faci cu băutura din mână?

Wax ridică privirea. Tocmai terminase de pus pe ascuns puțin

praf maroniu în cană.

— Mi-am luat apă, răspunse el. Praful o va face să arate ca un brandy. Dacă mai târziu mă voi preface că sunt beat, acesta mă va stimula.

— Fascinant, spuse Steris.

Părea cu adevărat impresionată.

Se deplasară prin încăpere, trecând pe sub un candelabru. Țurțurii de cristal – suspendați cu sârmă – se depărtară ușor de Wax, precum acul busolei când întâlnește polul magnetic corespunzător. Din greșeală, Wax doborî un bulgăre de aur când trecu pe lângă el. Fir-ar să fie! Deși știa că nu este lucru înțelept, Wax își micșoră bula de oțel.

— Hai să-i căutăm pe guvernator, spuse Steris.

Wax încuviință dând din cap. Nu reușea să scape de sentimentul că în orice direcție ar fi luat-o, cineva îndrepta arma spre spatele lui.

Altcineva ne dirijează mișcările, justițiarule.

Pete roșii pe pereți. Lessie în brațele lui, moartă deja. Mâinile lui mânjite de sângele ei…

Nu. Depășise acea etapă. *Jelise.* Nu se va lăsa tras în jos din nou de acea spirală. Cum înaintau prin mulțimea adunată la petrecere, o pereche de nobili mai puțin importanți, îmbrăcați în culori închise, încercă să-i intercepteze, dar Wax le aruncă o privire încruntată și fu suficient pentru a-i determina să renunțe.

— Lord Waxillium… spuse Steris.

— Ce este? întrebă Wax. Ai zis că ne ducem la guvernator.

— Asta nu înseamnă că poți să mârâi la toți ceilalți.

— Eu n-am mârâit.

A mârâit el?

— Data viitoare să mă lași pe mine să mă ocup, spuse Steris dirijându-l pe lângă un piedestal pe care – ciudat lucru – nu se afla nimic. Pe plăcuță era scris: ATIUM, METALUL PIERDUT.

Când tocmai se apropiau de guvernator – care era înconjurat de o mulțime de oameni în apropierea ferestrelor dinspre nord – un bărbat cu papion galben-aprins îl remarcă pe Wax. Grozav. Lordul Stenet. Iar va dori să-i vorbească despre prețul textilelor. Dar, desigur, nu va *recunoaște,* nu de la început. Pe-aici oamenii nu spuneau niciodată ce gândeau.

— Lord Waxillium! exclamă Stenet. Tocmai mă gândeam la dumneata! Cum avansează pregătirile de nuntă? Să mă aștept

la o invitație în curând?

— Nu prea curând, îi răspunse Steris. Abia ne-am hotărât la ce preot să apelăm. Dar dumneata? Logodna dumitale este pe buzele tuturor!

Lordul Stenet rămase perplex.

— Oh, despre asta…

Își drese glasul. Steris insistă, dar Stenet își găsi o scuză imediat, schimbă subiectul, apoi se retrase politicos.

— Ce-a fost asta? întrebă Wax.

— Omul o înșală, răspunse Steris distrată. Este evident că subiectul îl stânjenește.

— Bine lucrat, spuse Wax. Te pricepi de minune la asemenea situații.

— Sunt eficientă.

— Așa am spus și eu.

— Există o diferență, zise Steris scuturând din cap. În această încăpere se află adevărați maeștri ai interacțiunii sociale. Eu nu sunt ca ei. Am învățat regulile sociale, le-am studiat, iar acum le pun în aplicare. Altă femeie ar fi purtat conversația și s-ar fi despărțit de el lăsându-l fericit, dar tulburat. Eu am folosit forța brută, ca să spun așa.

— Ești o femeie bizară, Steris.

— Spune singurul bărbat de-aici care poartă arme la cingătoare, veni replica ei, un bărbat care, fără să-și dea seama, încearcă să împingă cerceii jos de la urechile femeilor pe lângă care trece. N-ai băgat de seamă că lui Lady Remin i-a căzut cercelul în paharul de băutură, nu-i așa?

— Mi-a scăpat.

— Păcat! A fost distractiv. Acum haide, ocolește; nu vrem să legăm nicio conversație cu Lord Bookers. Este îngrozitor de plictisitor.

Wax o urmă coborând trei trepte, trecură pe lângă o vitrină în care făcură să zornăie bulgării strălucitori de cositor și apoi pe lângă câteva tablouri cu faimoșii Cositorieni, inclusiv câteva schițe ale Lordului Născut-din-Ceață – care fusese și el Cositorian înainte de Catacendre. *E nostimă Steris, să zică despre altcineva că e plictisitor…*

— Te gândești că este o ironie să observ eu când o persoană este plictisitoare – atâta timp cât eu însămi am reputația unui asemenea defect de caracter.

— Eu nu m-aș fi exprimat în acești termeni.

— Nu face nimic, spuse Steris. După cum am mai afirmat și altă dată, sunt conștientă de ceea ce se spune despre mine. Trebuie să-mi accept felul de a fi. Și recunosc când altcineva este plictisitor, așa cum și tu recunoști un Allomant – ca pe un coleg ale cărui talente nu vreau neapărat să le pun la încercare.

Wax se trezi zâmbind.

— Ca fapt divers – spuse Steris cu voce scăzută, îndreptându-se spre locul în care guvernatorul discuta cu stăpânul casei, Erikell –, dacă identifici criminala, du-mă la ea. Mă voi strădui s-o încânt cu detalii despre situația financiară a familiei noastre. Cu puțin noroc, va cădea de plictiseală în propriul pahar de băutură și se va îneca, iar eu voi comite astfel primul meu omor.

— Steris! Ai spus ceva chiar amuzant.

Steris se înroși. Apoi își luă un aer conspirativ.

— Am trișat, după cum ți-ai dat seama probabil.

— ...ai trișat?

— Știu că-ți plac discuțiile pline de spirit, spuse ea, așa că am venit pregătită, mi-am făcut o listă cu ce pot să spun care să te atragă.

Wax râse.

— Planifici totul, nu-i așa?

— Îmi place să fiu temeinică, răspunse ea. Deși, trebuie să recunosc, uneori pot fi atât de temeinică încât până la urmă am nevoie de planificarea planurilor. Sfârșesc prin a mă simți ca o minunată corabie acostată pe uscat, în care s-au construit optsprezece cârme, fiecare pentru altă direcție, ca să fim siguri că avem mecanism de direcție.

Ezită, apoi roși încă o dată.

— Da, și calamburul acesta era pe listă.

Wax râse din nou.

— Steris, cred că nu te-am văzut niciodată atât de naturală.

— Dar este un trucaj. Mi-am pregătit replicile în avans. Nu sunt *cu adevărat* amuzantă.

— Ai fi surprinsă să afli cât de mulți oameni fac același lucru, spuse Wax. Și pe urmă, așa *ești* tu. Deci, ești naturală.

— Atunci sunt întotdeauna naturală.

— Presupun. Numai că nu mi-am dat eu seama până acum.

Se apropiară de Innate, suficient de mult încât guvernatorul să-i vadă că așteptau. Alte cupluri și grupuri din apropiere le

aruncară priviri piezișe. Ca lord al unei case foarte importante, Wax avea un rang mai înalt decât toți ceilalți din încăpere. Vechile titluri nobiliare ajunseseră cu timpul să însemne tot mai puțin, dar sprijinit de banii lui Steris, Wax reușise să iasă din numeroasele datorii. La rândul lui, acest lucru i-a permis să evite stingerea dreptului de răscumpărare a ipotecilor și să reziste până la apariția unor noi investiții. Casa Ladrian era din nou una dintre cele mai bogate din oraș. Ceea ce devenea, tot mai adesea, mai important decât rădăcinile nobiliare.

Wax considera a fi un neajuns, deși nu unul surprinzător, faptul că a fi nobil prin naștere însemna automat și a avea putere economică și politică. Legile Lordului Născut-din-Ceață, izvorâte din idealul Ultimului împărat, aveau drept țel transferul puterii în mâinile oamenilor de rând. Și cu toate acestea, aceleași grupuri se aflau mereu la putere. Wax făcea parte din ele. Cât de vinovat ar fi trebuit să se simtă?

Mă tem deja că am ușurat prea mult viața unora…

Drim, șeful gărzilor de corp și al securității guvernatorului, se apropie de Wax.

— Presupun că urmezi dumneata, mormăi bărbatul cu gât gros. Aflu că oamenii mei de la ușă ți-au permis să-ți păstrezi armele.

— Uite cum stă treaba, Drim, spuse Wax, dacă există și cel mai mic risc pentru guvernator, vei *dori* să fiu cu arma în mână.

— Presupun că da. Oricum pistolul nu înseamnă mare lucru pentru dumneata, nu-i așa? Poți ucide cu mărunțișul rămas prin buzunar.

— Sau cu o pereche de cătușe. Ori cu capsele care țin covorul fixat de podea.

Drim bombăni ceva.

— Îmi pare rău pentru adjunctul dumitale.

Wax își întoarse atenția spre Drim.

— Wayne. Ce-i cu el?

— Reprezintă o amenințare pentru securitate, spuse Drim. Nu l-am putut lăsa să intre nici măcar la parter.

Wax se relaxă.

— Ah. Nu-i nimic.

Drim zâmbi, evident cu sentimentul că a câștigat ceva din această conversație. Se retrase pentru a reveni la locul lui, lângă perete, urmărindu-i pe cei ce se apropiau să stea de vorbă

cu guvernatorul.

— Nu te îngrijorează situația lui Wayne? întrebă Steris în șoaptă.

— Nu, gata. M-am temut că petrecerea i se va părea plictisitoare și că va pleca. Dar dimpotrivă, omul acesta amabil l-a pus pe Wayne în fața unei provocări.

— Atunci… vrei să spui că se va furișa înăuntru?

— Dacă Wayne nu se află deja pe-aici, pe undeva, spuse Wax, voi încerca să-ți înghit poșeta și s-o ard ca să-mi sporesc puterea Allomantică.

Așteptară în continuare. Interlocutorul din acel moment, Lady Shayna, era o îngâmfată care nu mai termina, iar după ce îi pusese la dispoziție guvernatorului tot sprijinul ei politic și financiar, nici măcar acesta n-o mai putea opri. Wayne privi în jur, întrebându-se pe unde putea fi Wayne.

— Lord Waxillium Ladrian, salută o voce feminină. Am auzit de dumneata. Ești mai chipeș decât umblă zvonul.

Wax ridică din sprâncene în fața vorbitoarei, o femeie înaltă care aștepta să-i adreseze câteva cuvinte guvernatorului. Extrem de înaltă – cu cel puțin zece centimetri mai mult decât el. Buze cărnoase și un bust plin, o piele de culoarea fildeșului și părul precum praful de pușcă; purta o rochie roșie a cărei parte de sus lipsea în mare măsură.

— Nu cred că ne cunoaștem, spuse Steris cu răceală.

— Mă numesc Milan, spuse femeia.

Nu catadicsi să se uite la Steris, dar îl cercetă pe Wax de sus până jos, apoi zâmbi misterios.

— Lord Waxillium, ai venit la cocteil cu arme la brâu și mantie-de-ceață după moda din Ținuturile Necruțătoare. Foarte îndrăzneț.

— Nu este nimic îndrăzneț să faci ceea ce ai făcut întotdeauna, îi răspunse Wax.

În schimb, să flirtezi cu un bărbat când logodnica este lângă tine…

— Ai o reputație interesantă, continuă Milan. Este adevărat ceea ce se spune despre dumneata?

— Da.

Femeia își țuguie buzele zâmbind, așteptând mai mult. Dar el îi susținu privirea și rămase în expectativă. Ea se foi, își mută paharul dintr-o mână în cealaltă, apoi își ceru scuze și se

îndepărtă.

— Vai, exclamă Steris. Să mai spui că eu sunt cea care pune oamenii într-o situație jenantă.

— Te lași prea repede afectată de o situație neplăcută, spuse Wax întorcându-și atenția asupra guvernatorului.

O evaluă vag în minte pe Milan și se hotărî s-o țină sub supraveghere. Să fi fost Bleeder deghizată, încercând să-l testeze? Ori să fi fost doar o nebună prezentă la petrecere, care îngurgitase prea mult vin și avea o exagerată opinie despre efectul ei asupra bărbaților?

Fir-ar să fie, nu va fi ușor.

Wayne se plimba de colo-colo printre invitați, cu farfuria plină ochi de gustări. De ce oare se foloseau farfurii atât de mici la toate petrecerile mondene? Ca să nu poată oamenii să mănânce prea mult? A naibii rugină! Cei bogați nu au o judecată sănătoasă. Pun la bătaie cea mai scumpă băutură din oraș, dar își fac griji că mănâncă invitații toți cârnăciorii?

Wayne era un rebel. Refuza să respecte regulile, chiar așa. Inventă pe loc un plan de bătaie. Doamnele cu cârnăciorii minusculi ieșeau pe după tejgheaua din est, în timp ce la tejgheaua din vest se pregăteau biscuiții cu somon. Sendvișuri minuscule la nord și mai multe feluri de desert la sud. Dacă făcea turul sălii de petrecere în exact treisprezece minute, reușea să fie prezent în fiecare loc fix atunci când intrau servanții cu un nou rând de platouri pline.

Aceștia începură să se uite la el cu atenție. Omul știe că-și face bine treaba când începe să fie privit cum era el acum.

Marasi se ținea pe aproape, intrând în rolul de asistentă a profesorului Hanlanaze. Wayne se scărpină în cap. Nu-i plăceau bărbații cu barbă, dar Marasi îi spusese că în puținele sale imagini de evanotipie, profesorul Hanlanaze așa era înfățișat. Hanlanaze era totodată mai gros în talie decât Wayne. Ceea ce era foarte bine. Putea ascunde tot felul de lucruri în umplutura de care avusese nevoie la brâu.

— Încă nu-mi vine să cred că ai adus toate astea în trăsură, îi șopti Marasi, apoi îi fură un cârnăcior.

Direct din farfurie. Revoltător!

— Femeie, spuse Wayne scărpinându-se în capul acoperit cu o pălărie colorată de Terrisian, mândra emblemă a neamului lui

Hanlanaze. Statutul de universitar calificat depinde, înainte de toate, de o pregătire adecvată. N-aș pleca de-acasă fără dotările necesare oricărei situații neașteptate, cum nici n-aș lucra în laborator fără să respect toate măsurile de siguranță!

— Totuși, vocea te poate *trăda* când te deghizezi, spuse Marasi. Cum o rezolvi?

— Draga mea, accentul este haina gândurilor, spuse Wayne. Fără el, cuvintele noastre ar fi despuiate și n-am avea decât să țipăm unii la alții. Oh, privește! Doamna cu desertul aduce din nou fursecuri cu ciocolată! Mi se par *cu adevărat* irezistibile!

Făcu un pas spre ele când îl întrerupse un comentariu.

— Domnule profesor Hanlanaze?

Wayne înlemni.

— Nu se poate, chiar dumneata *ești*! exclamă vocea. N-am crezut că vei veni.

Un bărbat înalt se apropie de el, înfășurat într-un șal atât de amplu încât l-ai fi putut pironi de un stâlp și transforma în drapel.

Wayne era pe de o parte mulțumit. Își concepuse înfățișarea numai după cum i-l descrisese Marasi pe Hanlanaze, așa încât faptul că păcălise pe cineva care în mod clar văzuse un portret al profesorului era de-a dreptul impresionant.

Pe de altă parte… fir-ar să fie!

Wayne îi întinse lui Marasi farfuria, însoțind-o cu o privire severă prin care îi spunea: „Să nu te atingi de ea!” Apoi îi strânse mâna celui nou-venit. Țesătura din care era făcut costumul era cu totul deosebită. Atelierul care îl țesuse epuizase probabil stocul de dungi pe un an întreg.

— Dumneata ești…? întrebă Wayne pițigăindu-și vocea.

Aflase că oamenii corpolenți, precum profesorul Hanlanaze, aveau adesea o voce mai plăpândă decât fizicul. Era mulțumit și că studiase accentele din sud. Desigur adăugă și un ton universitar și le sublinie pe amândouă pronunțând un „v“ Thermolian, specific satului mai îndepărtat în care copilărise profesorul.

Să obții accentul potrivit era ca și cum ai amesteca vopselele ca să ajungi la nuanța de pe perete. Dacă nu amesteci proporțiile corecte, defectele vor arăta mai urât decât dacă ai folosi cu totul alte culori.

— Eu sunt Rame Maldor, spuse omul strângându-i mâna lui

Wayne. Știți… lucrarea despre efectul Higgens?

— Ah, da, spuse Wayne retrăgându-și mâna și dându-se un pas în spate.

Lăsă clar impresia că se simțea iritat de prezența unui public atât de numeros, ceea ce-i reuși cu mai mult succes decât dacă ar fi vândut băuturi de doi bani după o zi de post negru. Într-adevăr, Maldor era perfect de acord să-i recunoască dreptul la recluziune.

Ceea ce îi permise lui Wayne să accelereze timpul numai în jurul lui și al lui Marasi.

— Despre ce vorbește, pentru numele lui Armonie? șuieră Wayne.

Marasi scoase din poșetă cartea pe care o cumpărase de la un magazin din apropiere, cât se costumase Wayne. Găsi repede pagina pe care o căuta.

— Efectul Higgens. Se referă la influența magneților asupra unui câmp spectral.

Mai dădu câteva pagini.

— Aici, încearcă asta…

Îi mai turui ceva în jargon lui Wayne, care dădu din cap afirmativ și renunță la bula de viteză.

— Efectul Higgens nu mai este o noutate! spuse Wayne. Mă interesează mai mult cum am putea obține aceleași rezultate cu ajutorul unui câmp *electrostatic.* Ei bine, ar trebui să *vezi ce* suntem pe cale să descoperim!

Rame se îngălbeni la față.

— Dar… Dar… Urma să studiez chiar eu acest efect!

— Atunci ai rămas în urmă cu cel puțin trei ani!

— De ce nu mi-ați spus nimic despre asta în scrisori?

— Ca să dezvălui următoarea mea descoperire? întrebă Wayne.

Rame plecă împleticindu-se și se grăbi spre ascensor. Wayne nu mai văzuse niciodată un om de știință mișcându-se cu o asemenea viteză. Ai fi zis că era cineva în holul de la intrare care distribuia halate de laborator gratis.

— Vai de mine, spuse Marasi. Îți dai seama ce haos ar putea produce toate acestea în domeniul lor?

— Îhî, făcu Wayne luându-și înapoi farfuria cu mâncare. Va fi bine pentru ei. Îi va împiedica să mai piardă timpul gândind atât de mult.

— Wayne, sunt oameni de știință. Nu *asta* trebuie să facă?

— Să fiu al naibii dacă știu, răspunse Wayne îndesându-și un cârnăcior în gură. Dar, fir-ar să fie de rugină, dacă așa stau lucrurile, atunci s-ar explica *atât de multe.*

Guvernatorul Innate termină discuția și se întoarse spre Wax. Drim, garda de corp, le făcu semn să înainteze. Nu-i plăcea Wax, dar din câte știa Wax, Drim era un om puternic, loial, pe care te puteai bizui. Care înțelesese că Wax nu reprezenta o amenințare.

Din păcate, Drim nu-și dădea seama că se *confruntau* cu o amenințare. Un kandra… care putea fi oricine. Wax nu ar fi avut la fel de multă încredere.

N-aș fi avut? se întrebă el strângând mâna guvernatorului. *Dar dacă Drim este chiar el acel kandra*? *M-am gândit la asta*?

La urma urmei, în felul acesta reușise Bleeder să-i omoare pe Lord Winsting. Purtase chipul unei persoane în care oamenii lui Winsting aveau încredere. *Mama ei de rugină,* își spuse Wax. *Aveau în față o sarcină foarte, foarte grea.*

— Lord Waxillium? întrebă Innate. Te simți bine?

— Scuze, milord, spuse Wax. Ceva mi-a furat gândurile o clipă. Ce mai face Lady Innate?

— A avut o indispoziție trecătoare, spuse guvernatorul sărutându-l mâna lui Steris. Și s-a dus acasă să stea puțin întinsă. Îi voi transmite că ai întrebat. Lady Harms, arăți minunat astă-seară.

— Iar dumneata ești un gentleman, ca întotdeauna, răspunse Steris zâmbindu-i cu sinceritate.

Lui Steris îi plăcea guvernatorul, deși se situau în tabere politice opuse – Steris era o progresistă calculată, care credea că noii îmbogățiți trebuiau să susțină mersul înainte, în timp ce Innate era conservator. Dar lucrurile de acest fel n-o deranjau pe Steris. Ei îi plăceau oamenii cu motivații practice și credea că trecutul politic al lui Innate era curat.

— Sper că Lady Aliri își va reveni repede.

— Este o afecțiune nervoasă și nimic altceva, spuse Innate. N-a reacționat prea bine la cele întâmplate astăzi.

— Dumneata pari într-o formă remarcabilă, spuse Wax. Având în vedere situația.

— Presupusul asasin era unul dintre ultimii nou-veniți între gărzile mele și suferea de o tulburare psihică. Un țintaș foarte

prost, care cel mai probabil nici n-a vrut să mă omoare *de fapt.*

Guvernatorul chicoti.

— Ca să vezi cum Supraviețuitorul îmi trimite mereu dușmani în preajmă și cel mai adesea în întâmpinarea alegerilor.

Wax arboră un zâmbet forțat, apoi se uită în altă parte. Femeia de mai înainte, cea drăguță, cu ochi mari, stătea pe aproape. Cine se mai afla suspect de aproape?

Bleeder n-ar putea fi cineva ușor de identificat în mulțime, își spuse Wax. *Nemuritorii-fără-Chip au învățat de secole cum să se integreze în societatea umană.*

— Dumneata cum vezi lucrurile, Lord Waxillium? întrebă Innate. Care să fi fost motivele omului?

— A fost pus să atace, spuse Wax. A fost o diversiune. Altcineva l-a ucis pe fratele dumitale; vor încerca și cu dumneata.

În apropiere, Drim stătea în poziție de drepți, privindu-i concentrat.

— Curios, spuse Innate. Se știe despre dumneata că vânezi umbre, nu-i așa?

— Fiecărui justițiar i se întâmplă din când în când să urmărească un fir greșit.

— Vei constata, milord, că Lord Waxillium are dreptate mult mai des decât greșește, spuse Steris. Eu l-aș asculta când atrage atenția asupra unui pericol.

— Așa voi face, se angajă Innate.

— Aș dori să ne întâlnim ca să discutăm câteva probleme importante, spuse Wax. Mâine, cel mai târziu. Trebuie să afli cu ce ne confruntăm.

— Îmi voi trece în program.

Venită din partea lui Innate, afirmația era o promisiune. Wax își va obține întâlnirea.

— Lady Harms, pot să intreb ce face verișoara dumitale? încă nu i-am mulțumit pentru ceea ce a făcut astăzi, chiar dacă omul a greșit ținta și eu aș fi fost oricum la adăpost.

— Marasi este bine, spuse Steris. Ar trebui să vină astă-seară aici ca să...

Privește-i.

Gândul se strecură cu forța în mintea lui Wax. Steris și guvernatorul continuau să stea de vorbă, dar el înlemni.

Se îmbracă în paiete colorate. Beau vin. Râd, zâmbesc și

joacă roluri, dansează, mănâncă și ucid pe tăcute. Totul face parte din planurile lui Armonie. Toți sunt actori pe o scenă. Asta ești și tu, Waxillium Ladrian. Asta sunt toți oamenii.

Wax se simți cuprins de un fior, parcă i-ar fi alergat furnici pe piele. Gândul din mintea lui era o voce, la fel ca vocea lui Armonie, numai că aspră și crudă. Brutală. O șoaptă îngrozitoare.

Wax purta încă cercelul. Bleeder găsise o cale de a comunica cu cineva care purta o țepușă Hemalurgică.

Ucigașul pătrunsese în mintea lui.

10

Wayne se răsuci când trecu pe lângă el doamna cu cârnăciorii. Intenționa să mai ia o dată câți îi încăpeau în farfurie. În schimb, primi o palmă.

Clipi, presupunând în primul moment că servanții se săturaseră să-i vadă întrecându-i la nivelul de inteligență. Dar cel care îl pălmuise nu era unul dintre ei. Era o copilă. O fixă cu privirea în timp ce Marasi se grăbi să revină lângă el. Puștoaica nu putea avea mai mult de 15 ani. Și îl *pălmuise,* pe el!

— Tu, spuse fata, ești *un monstru.*

— Eu…

— Remmingtel Taresel! zise fata. Crezi că există cineva la această petrecere care să fi auzit de acest nume?

— Ei bine…

— Nu, n-au auzit. Am întrebat eu. Stau toți aici folosind luminile incandescente ale tatălui meu – pentru crearea cărora a muncit din greu ani de zile – și nimeni nu-i cunoaște numele. Știi de ce, domnule Hanlanaze?

— Cred că nu…

— Pentru că dumneata i-ai furat planurile și, odată cu ele, viața. Când tatăl meu a murit, era un om descompus, sărac și deprimat, din cauza unora ca dumneata. Nu ești om de știință, domnule Hanlanaze, oricât ai susține acest lucru. Nu ești inventator. Ești un hoț.

— Aici la urmă ai dreptate. Eu…

— Îți voi veni de hac, șuieră fata, apropiindu-se și împungându-l în pântec, foarte aproape de locul unde își ascunsese bastoanele de duel. Am planuri. Și spre deosebire de

tatăl meu, eu știu că această lume n-are nevoie numai de cei cu idei excepționale. Are nevoie și de oameni capabili să pună pe piață aceste idei. Eu voi găsi investitori și voi schimba acest oraș. Iar când vei fi în lacrimi, sărac și discreditat, îți vei aminti de numele tatălui meu și ce ai făcut.

Fata se răsuci pe călcâie – plesnindu-l peste față cu părul blond, lung și drept – și se depărtă pășind cu aroganță.

— Ce dracu' a fost asta? șopti Wayne.

— Prețul pentru că ți-ai însușit identitatea altcuiva, presupun, spuse Marasi.

A naibii femeie părea că *se amuză*!

— Tatăl ei, spuse Wayne. A zis că… l-am ucis pe tatăl ei… Da. Se pare că Hanlanaze a făcut puțină murdărie în trecut.

Hanlanaze. Așa este. Hanlanaze. Profesorul.

— Am citit câteva articole scrise de fata asta în principalele ziare, spuse Marasi. Ar fi păcat, dacă este adevărat că invențiile acelea au fost furate.

— Da, zise Wayne frecându-se pe obraz. Păcat!

Zări platoul cu cârnăciori când trecu pe lângă el, dar nu putu aduna atâta voință încât să se ia după el. Distracția se evaporase, dintr-un motiv sau altul.

În schimb, se apucă să-i caute pe Wax.

— Scuzați-mă, le spuse Wax guvernatorului și lui Steris.

Uimiți, îl văzură amândoi îndepărtându-se. O mișcare lipsită de politețe. Dar el nu se lăsă intimidat. Ajunse în mijlocul încăperii, cu instinctele provocate la maximum.

Armele scoase!

Începe focul!

Adăpostește-te!

Fugi!

Nu făcu nimic din toate acestea, dar nu-și putea stăpâni ochiul care i se zbătea. Oțelul din corp îl ardea, o mulțime de mici linii albastre, translucide îl conectau cu sursele de metal din apropiere. De obicei, le ignora.

De această dată, le urmări cu atenție. Tremurau, își schimbau locul, în ritmul și pulsul celor o sută de oameni din încăpere. Tăvi cu alimente, bijuterii, ochelari. Elemente de metal din mese și scaune. O mare cantitate de metal ce alcătuia cadrul de desfășurare a vieții pentru bărbați și femei. Aceștia erau carnea

civilizației, iar oțelul era acum scheletul ei.

Așadar, înțelegi ce sunt, spuse vocea din mintea lui. Feminină, dar aspră.

Nu, ce ești? reacționă Wax. Un test.

Ți-a spus Armonie. Știu că ți-a spus:

Ești un kolos, spuse Wax folosind intenționat cuvântul greșit.

Faci balet pentru Armonie, veni replica vocii. *Te apleci și te miști după cum te dirijează el. Nu-ți pasă cât de slab este acest zeu.*

Wax nu era sigur – nu avea cum să fie sigur – dar se părea că Bleeder nu-i putea citi gândurile. Kandra nu putea decât să emită gânduri. Ce anume îi spusese Armonie? Că puterea de a auzi gândurile provenea de la Dăinuire, dar integrarea lor provenea de la Năruire?

Wax se uită în toate direcțiile prin cameră, urmărind liniile. Bleeder nu avea probabil metal în corp. Oamenii care știau despre efectele metalului erau mai prudenți cu lucrurile acestea. Gărzile guvernatorului, de exemplu. Jumătate dintre ei erau înarmați cu puști, dar cealaltă jumătate doar cu bastoane de duel.

Cum suporți, Wax? întrebă Bleeder. *Să trăiești printre ei. De parcă te-ai adânci până la genunchi în scursura din canal.*

— De ce l-ai omorât pe Winsting? întrebă Wax cu glas tare.

L-am omorât pentru că trebuia să moară. L-am omorât cu, pentru că n-o făcea nimeni altcineva.

— Atunci, ești un erou, zise Wayne întorcându-se în altă direcție.

Este undeva în apropiere, își spuse el. *Mă urmărește. Cine*? *Care dintre ei*?

Iar dacă ar fi crezut că o descoperise… ar îndrăzni să tragă primul?

Lovitura de trăsnet nu este un erou, spuse Bleeder. *Cutremurul de pământ nu este un erou. Lucrurile acestea există pur și simplu.*

Wax porni să se plimbe prin încăpere. Poate că Bleeder va încerca să se deplaseze odată cu el. Își ținea în continuare mâinile pe lângă corp, strângând câte o monedă în fiecare pumn. Fără pistoale deocamdată. Acelea ar provoca panică.

— De ce guvernatorul? întrebă Wax. Este un om bun.

Nu există oameni buni, spuse Bleeder. *Există cei creați pentru*

a fi egoiști și există cei creați pentru a fi altruiști. Asta nu-i face nici buni, nici răi, cum nu poți spune că este rău leul devastator, dacă îl compari cu iepurele placid.

— Ai zis că sunt o scursură din canal.

Scursura din canal nu este ceva rău. Ceea ce nu înseamnă că este dezirabilă.

Vocea lui Bleeder, răsunând în mintea lui, părea să-și dezvăluie personalitatea pe măsură ce vorbea. Moale, obsedantă, posomorâtă. Așa cum fusese Tan cel Sângeros.

Altcineva ne dirijează acțiunile…

— Dar tu? întrebă Wax. Tu ce ești? Lup sau iepure?

Eu sunt chirurgul.

Femeia, frumusețea în roșu, îl urmărea. Încerca să fie discretă, se ducea la un grup să salute și să stea de vorbă – dar se mișca în paralel cu Wax. Mai era încă o persoană care se ținea după el. Lin bărbat scund, costumat în chelner, care ducea o tavă cu tratații. Își urmărea traseul, dar ceilalți servanți se deplasau în sensul acelor de ceasornic. Wax mergea în sens invers acelor de ceasornic.

Erau ei suficient de aproape ca să-l audă vorbind? Nu, dacă foloseau urechile naturale. Poate că Bleeder avea capacitatea de a arde cositor. Dacă aceea era puterea pe care și-o alesese pentru seara petrecerii.

Și tu ești chirurg, spuse Bleeder. *Ție îți spun lord, îți zâmbesc, dar tu nu ești unul dintre ei. Numai de-ai putea fi liber cu adevărat. Numai de-ai…*

— Eu respect legea, șopti Wax. Tu ce respecți?

Bleeder nu răspunse la întrebare. Poate că nu auzise, pentru că-i vorbise în șoaptă.

Guvernatorul este corupt, spuse Bleeder. *Ani de zile l-a acoperit pe fratele lui, dar adevărul este că mai bine s-ar fi acoperit pe sine însuși.*

Wax privi într-o parte. Făcuse înconjurul încăperii, revenind aproape exact în punctul din care plecase. Servitorul îl urmărise permanent.

Am mult de muncit, spuse Bleeder. *Trebuie să-i eliberez pe toți din acest oraș. Armonie zdrobește societatea cu palma, o înăbușă. Pretinde că nu se amestecă, pe urmă însă ne mută ca pe niște pioni pe tabla de joc.*

— Prin urmare, îl vei ucide pe guvernator? întrebă Wax. În

felul acesta orașul va fi eliberat?

Da, va fi, spuse Bleeder. *Dar, desigur, încă nu-l pot ucide, Wax. Nu l-am omorât nici pe părintele tău deocamdată.*

Lui Wax i se făcu frig, brusc. Tatăl lui era mort deja. Se răsuci pe călcâie, cu mâna pe pistol și întâlni privirea chelnerului. Omul încremeni, cu ochii holbați.

Pe urmă o luă la fugă.

Wax blestemă și se repezi după el, aruncând o monedă înainte. Aceasta se învârti în aer, dar chelnerul se piti după un grup de oameni. Wax scrâșni din dinți și lăsă moneda să cadă fără să împingă în ea, în schimb scoase pistolul „Răzbunare". Reuși să stârnească strigăte de îngrijorare printre participanții la petrecere. Chelnerul se ascunse mai departe în spatele grupurilor de invitați, gata să se joace cu Wax.

Din fericire, el – sau ea sau ce o fi fost – nu era pregătit pentru Wayne, care țâșni printre două femei durdulii, cu pahare de vin în mâini, și se aruncă asupra chelnerului. Amândoi căzură rostogolindu-se. Wax încetini ridicând arma și ochind. Nu-i putea lăsa lui Bleeder șansa de a folosi Allomanția sau Feruchimia, mai ales dacă greșea crezând că ea ardea cositor chiar în momentul acela. Presupunea că un glonț în cap nu putea ucide un kandra, dar ar fi trebuit să-i mai potolească. Wax nu trebuia decât să se asigure că nu-l nimerea pe Wayne…

Gărzile de corp ale guvernatorului se aruncară grămadă pe Wayne și Bleeder. Wax blestemă repezindu-se înainte, cu pistolul deasupra capului și mantia-de-ceață fluturându-i în urmă. Făcu un salt pe deasupra invitaților care se ghemuiseră – împingând în capsele de pe podea pentru a se ridica mai sus – și ateriză lângă grupul de gărzi în plină luptă.

Wayne, purtând o barbă falsă și înjurând ca un lucrător de la canal pe care-l doare capul, se zbătea în stânga și-n dreapta, ținut de cinci gărzi. Din abdomen îi curgea sânge.

— Dați-i drumul! spuse Wax. Este adjunctul meu. Unde este celălalt?

Gărzile se împleticiră, cu excepția uneia singure care zăcea întinsă pe podea.

Wax ridică brusc capul și zări un bărbat îmbrăcat în uniformă de chelner luptându-se să-și croiască drum spre peretele exterior din apropiere. Wax ochi cu „Răzbunare", fiind pe punctul să tragă.

Ar trebui să știi, spuse Bleeder, *că mi-a părut rău pentru moartea iubitei tale. Nu mi-a plăcut că a fost necesar să moară.*

Lui Wax i se blocă mâna. Lessie. Moartă.

Fir-ar să fie, am trecut peste asta! Wax apăsă totuși pe trăgaci, dar Bleeder se lăsă în jos, alunecând pe podea. Glonțul făcu o gaură în fereastra de deasupra capului său.

Bleeder aruncă un scaun în geamul șubrezit, făcându-l țăndări. Apoi, când Wax trase din nou, sări pe fereastră.

De la o înălțime de peste douăzeci de etaje.

Wax răcni și se repezi la geam. Wayne i se alătură, prinzându-l pe Wax de braț.

— Am să mă țin bine, amice. Să mergem.

— Rămâi, spuse Wax, străduindu-se să gândească în mijlocul vâltorii de emoții. Ai grijă de guvernator. Ar putea fi o diversiune, ca și încercarea de dinainte.

Wax nu-i lăsă lui Wayne timp să protesteze. Se smulse din strânsoarea lui și plonjă în neguri.

E RECORD

The Weather

Gentle westerly winds will pick up by the evening.

ION, SOCIETY, AND CULTURE

3¢/Issue
20¢/Week

EFFECTS OODING

arket performance

Reckless Roughian Apprehends, Kills Marksman

A year has passed since the Fourth Octant Constabulary's unpopular Decision to deputize the controversial former Roughs lawman Lord Waxillium Ladrian, and the Octant continues to run from a long List of Embarrassments the man has caused.

Foremost are Waxillium "Wax" Ladrian's reckless Efforts to apprehend the notorious Marksman, who stole from institutions essential to the Commerce of our Grand City and took the life of an Innocent Child.

"Wax's" latest caper, though successful, also ended in the death of the accused (as well as an unidentified Bystander), robbing the City of the chance to see Justice done with a proper Trial. In the process Ladrian destroyed the motorcar of Lady Dorise Chevalle who was enjoying a leisurely Drive, and shot up the accounting offices of Linville & Lyons, doing over 400 Boxings of damage. Both have retained solicitors.

Lord Waxillium "Wax" Ladrian

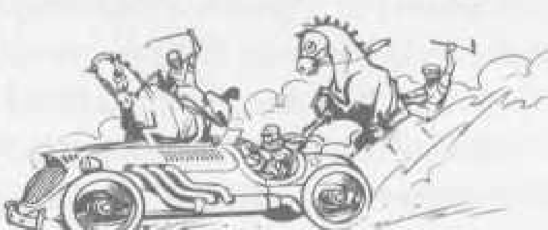
DISTURBANCE At Lord Winsting Innate's cottage—*See Back, Column 8.*

CADMIUM MISTING slows time to "pulse" through stodgy board meeting—*See Back, Column 4.*

FAMOUS BAKER decorates exquisite pastries with flakes of atium—*See Back, Column 5*

"Street Racing" Threatens Grand Old Sport

What do you hear the closer one gets to the Hub and the hour gets later? Motorcar engines growling like Roughs beasts and the yell of tires ripping up the roads. It has been half a decade at least since one could hear the nighttime clip-clop of horseshoes on cobble and the chirping of crickets. In the last six months, young ladies and lordlings—some of them the very children of our readers!—have taken to racing each other through some of our best-known streets. The betting and exchange of boxings began not long after, and the youths began paying gangs of street urchins to deliberately lead the constables away from these so-called street races at predetermined times.

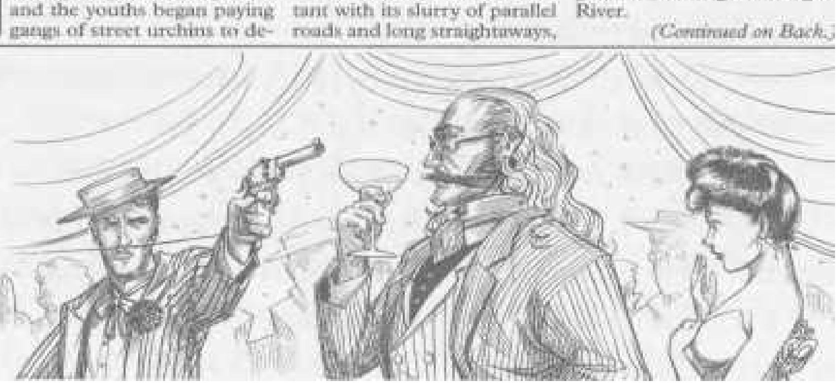
Hardest hit is the 3rd Octant with its slurry of parallel roads and long straightaways, and in a little under a month young Lady Carmine Feltry will be opening a motor-car only circuit at the old fairgrounds abutting the Irongate River.

(Continued on Back.)

for any person in the room. Had I not bested the tribes at the Pits of Eltania? Was I not the first to bring back tales of the slopes of the Ashmounts, now gone green with vegetation? And wasn't it I that had domesticated the fabled long-necked horses of the Plains of Kaermeron?

"I shall not lower this gun," said the man, "until you pay for your crimes."

My enhanced senses picked up a faint tremor in the man's speech. I noticed the

Căderea era ceva natural pentru un Monedazvârlitor. Momentul brusc de accelerație, pântecul care atârnă, spiritul care se avântă. Rafala de vânt. Răcoarea cețurilor pe piele.

Deschise ochii și prima imagine ce-i apăru a fost albul rotindu-se peste negru, cețurile dansând în jurul lui, ademenitoare, nerăbdătoare. Toți Allomanții aveau o legătură specială cu negurile, pe când celelalte specii habar n-aveau de fiorul saltului în tumultul lor. De contopirea aproape deplină cu ele. În asemenea momente, Wax îl înțelegea pe Războinicul în Ascensiune. Vin – rareori îi spuneau pe nume. Titlul ei, ca și ale Celorlalți ce-i erau devotați lui Dăinuire, era folosit pentru a-i arăta respect.

Historica, un capitol din Cuvintele întemeierii, arăta că ea s-a contopit cu cețurile. Și le-a însușit, devenind păstrătoarea lor, așa cum ele au devenit esența ei. Așa cum Supraviețuitorul veghea asupra celor ce luptau, Vin îi veghea pe cei ce treceau prin noapte. Uneori avea impresia că îi deslușea formele în tiparele acestora: o constituție fragilă, păr scurt răvășit în mișcare, vălul de ceață plutind în urma ei.

Era o închipuire, nu-i așa?

Wax trase un foc cu „Răzbunare”, înfigând glonțul în pământ și împingând în el ca să-și frâneze coborârea. Ateriză pe stradă în fața intrării în clădire, căzând în genunchi. În apropiere, câțiva optimiști mai așteptau încă permisiunea de a intra la petrecere.

— Unde? întrebă Wax uitându-se la ei. A aterizat cineva înaintea mea. Unde s-a dus?

Încă nici nu l-am ucis pe părintele tău…

Fir-ar să fie de rugină! Se referea la tatăl lui Steris, care avea să devină socrul lui nu peste mult timp?

— Nu… n-a fost nimeni, răspunse un bărbat îmbrăcat într-un costum negru. Doar acela.

Îi arătă cu mâna un scaun zdrobit.

În depărtare se auzi pornind motorul unui automobil. Apoi demarajul, într-un scrâșnet asurzitor.

Bleeder ar putea fi acum un Monedazvârlitor, își spuse Wax alergând după zgomot, sperând că ea era. *Dar, dacă ar fi așa, n-ar avea nevoie de automobil.* Poate că a preferat o putere Feruchimică pentru a-și micșora greutatea și a putea coborî

plutind pe aripa vântului.

Wax se avântă în sus, urmărind să vadă dacă liniile de metal se mișcau. Vederea obișnuită nu era de niciun folos în negură, dar liniile albastre ale vederii de oțel străpungeau cețurile precum o săgeată. Distingea clar automobilul deplasându-se cu mare viteză, dar nu era sigur că în el se afla Bleeder. Se opri o clipă ca să observe mișcările celorlalte vehicule din apropiere. Pe o stradă mai încolo, se opri o trăsură. Își dădea seama după tremurul liniilor – era vorba despre armătura de metal din harnașamentul calului. De-a lungul Promenadei Tindwyl înaintau încet pietonii. Nimic suspect.

Decizia fiind luată, Wax împinse în câteva felinare de pe stradă și se lansă în urmărirea mașinii care rula în plină viteză. Sări din felinar în felinar, apoi se avântă pe deasupra unei clădiri când automobilul făcu un viraj. Wax depăși clădirea într-un vârtej de cețuri, trecând la centimetru peste acoperișul ei. Câțiva copii care se jucau pe terasa de deasupra îl văzură trecând, cu gurile căscate. Wax ateriză la capătul opus al acoperișului cu panglicile mantiei-de-ceață despletindu-se în jurul său, apoi sări jos, când autovehiculul trecu pe dedesubt.

De data asta, se gândi el, *nu-ți va ieși cum ai dorit, Bleeder.*

Wax își spori greutatea, apoi împinse de sus în motor.

Nu zdrobi persoana dinăuntru – nu era sigur că pusese mâna pe prada căutată. Greutatea apăsată cu precizie făcu anvelopele să explodeze ca niște roșii strivite, apoi turti capota atât cât să îndoaie ușile în carcasa lor. Chiar dacă Bleeder avea acces la accelerație, prin aceste uși n-ar fi putut ieși.

Wax ateriză lângă autovehicul, cu „Răzbunare” gata de luptă; o îndreptă prin fereastră spre un bărbat derutat, cu șapcă de taximetrist pe cap.

Șoferi de taxi? Când au apărut?

— S-a dat jos! îi spuse taximetristul. Cu două străzi în urmă. Mi-a zis să plec mai departe; nici măcar nu m-a lăsat să opresc, a sărit din mers!

Wax nu schiță niciun gest, cu pistolul la capul omului. Ar fi putut fi Bleeder. Era capabilă să-și schimbe chipul.

— V-vă rog… zise taximetristul izbucnind în plâns. Eu…

La dracu! Wax nu știa destul. *Armonie. El este*?

I se răspunse printr-o vagă senzație de incertitudine. Armonie nu știa.

Wax bombăni, dar îndepărtă arma de taximetristul înspăimântat, bazându-se pe instinct.

— Unde l-ai lăsat?

— Strada Tage.

— Du-te la sediul poliției din Octantul al Patrulea, spuse Wax. Așteaptă acolo până vin eu sau niște polițiști pe care-i voi trimite eu. Va trebui probabil să-ți punem câteva întrebări. După ce voi obține ce mă interesează, îți vom cumpăra un autovehicul nou.

Wax se lansă în sus printr-o împingere, îndreptându-se spre intersecția dintre Tage și Guillem, localizată la marginea unui labirint de alei de serviciu, care făceau legătura între depozite și docurile la care se descărcau bărcile. Cu vederea de oțel activată și bula de împingere pregătită, se strecură printre cețuri fără mare speranță. Îi va fi al naibii de greu să dibuiască pe cineva pe-aici, de unul singur, pe întuneric.

Tot ce avea Bleeder de făcut, era să-și aleagă un loc și să se ascundă acolo. Mulți criminali nu făceau însă o alegere corectă în asemenea situații. Era greu să stai perfect nemișcat, să nu deplasezi nicio bucățică de metal, în timp ce prin jur se vântură un Allomant în căutarea ta.

Wax insistă înaintând pe o alee întunecată, verificând frânghia pe care o purta la brâu, asigurându-se că o putea desfășura rapid în caz că Bleeder ar fi fost un Monedazvârlitor sau un Deviator și ar fi avut nevoie să-și lepede metalele. Negurile se închiseră curând în urma lui lăsându-i senzația că s-ar afla într-un coridor nesfârșit, că în orice direcție ar fi apucat-o, dispărea în neant. Deasupra la fel, doar întuneric, cețuri învolburate. Wax se opri într-o intersecție pustie, în care depozite mute, scufundate ca un leviatan în adâncuri, ocupau cele patru colțuri; doar unul dintre ele era iluminat de un felinar. Privi în jur folosindu-și vederea de oțel, așteptând, numărându-și bătăile inimii.

Nimic.

Ori taximetristul fusese chiar Bleeder deghizată, ori prada lui Wax reușise să scape. Wax oftă și lăsă arma jos.

Una dintre ușile depozitului mare se prăbuși în afară bubuind și scoase la vedere o duzină de bărbați. Wax se simți cuprins de un val de ușurare. Nu-și pierduse vânatul – fusese pur și simplu atras într-o capcană!

Stai așa!

Fir-ar să fie, își spuse Wax pregătit de tragere cu „Răzbunare”, dar scoțând și pistolul Sterrion de la șold. Împinse în oameni, în toți deodată, ceea ce îl aruncă în spate, la adăpostul unei construcții terminate pe jumătate.

Din păcate, oamenii deschiseră focul înainte de a apuca el să ajungă la adăpost. Bula de oțel a lui Wax devie mai multe gloanțe, îndepărtându-le pieziș prin văzduh. Gloanțele străpunseră ceața lăsând în urmă brazde. Unul totuși îl ciupi de braț.

Wax icni când din împingere fu azvârlit într-un perete neterminat. Trase un glonț în pământ, apoi împinse în el, sărind în spate peste zidul de cărămidă și adăpostindu-se.

Gloanțele continuară să răpăie în cărămizi, în timp ce Wax lăsă arma jos și apăsă cu mâna stângă în partea de dedesubt a brațului drept, străfulgerat de durere, făcând să-i țâșnească sângele. De partea cealaltă a zidului, oamenii continuau să tragă, iar unele gloanțe nu lăsau linii albastre. Gloanțe de aluminiu. Bleeder era mult mai bine dotată decât se așteptase Wax.

De ce continuau să tragă frenetic? Încercau să dărâme peretele prin forța loviturilor? *Nu. Încearcă să-mi distragă atenția ca să fiu înconjurat.*

Wax apucă pistolul „Răzbunare” și îl ridică ținându-se cu mâna de brațul rănit – îl durea – exact în momentul când niște siluete fără urmă de metal se strecurară aplecându-se pe partea cealaltă a șantierului de construcții. Wax o lovi pe prima în cap, iar pe a doua o doborî cu un glonț în gât. Alte trei se lăsară în genunchi ridicând arbaletele.

Ceva o trase pe una dintre ele în umbră. Wax percepu vag *un geamăt* de durere chiar înainte de a o împușca și pe cea de-a doua. Întoarse arma spre cea de-a treia siluetă, dar o găsi prăbușită la pământ, cu ceva înfipt în cap. Un cuțit?

— Wayne? întrebă Wax încărcând rapid pistolul, cu degetele însângerate.

— Nu tocmai, răspunse o voce feminină.

O figură înaltă se profilă din neguri, trecând peste o grămadă de cărămizi și venind spre el. Când se apropie, distinse doi ochi mari, un păr drept și o rochie lucioasă, elegantă – lipsea din ea, de data aceasta din jumătatea de jos, partea de sub genunchi.

Femeia de la petrecere, cea care încercase să flirteze cu el.

Wax îl întoarse pe „Răzbunare” în sus cu o mișcare lină, îl armă și-l îndreptă spre capul femeii. Pe partea cealaltă, gloanțele încetară să mai izbească zidul. Tăcerea era mult mai amenințătoare.

— Oh, te rog, spuse femeia oprindu-se lângă perete, în apropierea lui. De ce te-aș lăsa în viață, dacă aș fi dușman?

Pentru că ai putea fi Bleeder, își spuse Wax. Oricare dintre cei de-acolo ar fi putut fi Bleeder.

— Hm… ești rănit, constată femeia. Cât de grav? Pentru că acum *ar fi mai bine* s-o luăm la fugă. În curând se vor năpusti peste noi trăgând.

Fir-ar să fie! *N-am de ales.* Ori am încredere în ea și pot să mor, ori nu am încredere în ea și mor sigur.

— Vino aici, spuse Wax înșfăcând femeia și trăgând-o lângă el.

Lăsă pistolul în jos.

— Au trăgători de elită, spuse ea. Pe cinci acoperișuri, te așteaptă să împingi și să te lansezi în ceață. Gloanțe de aluminiu.

— De unde știi?

— I-am auzit șușotind pe indivizii înarmați cu arcuri, în timp ce-și ocupau pozițiile pregătindu-se să vină după tine.

Wax mârâi.

— Cine ești? întrebă el printre dinți.

— Este important în clipa aceasta?

— Nu.

— Poți alerga?

— Da. Nu-i atât de rău cum pare.

Wax o luă la fugă, cu femeia alergând alături. Rana îl durea îngrozitor, dar era ceva cu cețurile… înconjurat de ele se simțea mai puternic. N-ar fi trebuit să se întâmple așa – pentru că el nu era un Braț-de-Fludor – și totuși se întâmpla.

Adevărul era că a fi rănit prin împușcare durea, dar nu chiar atât de tare pe cât pretindeau oamenii. Glonțul trecuse prin piele și mușchi în partea din spate a brațului, ceea ce îl împiedica să-i ridice, dar nu va sângera până la moarte. De cele mai multe ori glonțul îl împiedică pe om să se mai miște, dar din punct de vedere psihologic, cel mai mare rău îl produce panica.

Cei doi ieșiră alergând prin spatele clădirii, trecând pe lângă

bărbatul cu un cuțit înfipt în cap. În spatele lor se întețeau strigăte în ceață; câțiva dintre autorii ambuscadei recepționară rafale puternice de gloanțe când încercară să intre în clădire.

Femeia alerga bine, în ciuda faptului că purta rochie. Da, o sfâșiase în partea de jos, dar tot alerga cu aparent prea mare ușurință, fără să dea semne că ar transpira sau că ar rămâne fără suflu.

Linii albastre. În față.

Wax o prinse pe Milan de braț și o împinse grăbit într-o parte, pe o alee, când un grup de patru bărbați ieși pe neașteptate de pe o stradă laterală, cu armele îndreptate spre ei.

— Rugina dracului! înjură Wax trăgând cu ochiul pe după colț.

Aleea scurtă se sfârșea într-un zid. Ticăloșii îl încercuiseră.

— Câți oameni are Bleeder? mormăi Wax trăgând încă o înjurătură cu glas scăzut.

— Aceștia nu pot fi oamenii lui Bleeder, spuse Milan. De unde să fi recrutat ea o armată întreagă? Până acum n-a lucrat decât pe cont propriu.

Wax îi aruncă o privire severă. Cât de multe știa ea despre această situație?

— Va trebui să acceptăm lupta, spuse Milan pe măsură ce strigătele se apropiau în spatele lor.

Duse mâna la piept, unde rochia lăsa expus un decolteu generos.

Waxillium văzuse destule ciudățenii în viață. Vizitase taberele de kolossi din Ținuturile Necruțătoare, fusese chiar invitat să intre în rândurile lor. Se întâlnise cu zeul însuși și stătuse de vorbă cu el, primise un dar de la Moarte. Toate acestea nu-l pregătiseră totuși să vadă bustul unei tinere frumoase devenind aproape transparent, unul dintre sâni despicându-se și dând la iveală prăselele unui pistol de mici dimensiuni.

Femeia îl apucă și îl trase afară.

— Extrem de convenabil, spuse ea. Poți depozita tot felul de lucruri în ăștia doi.

— Cine *ești*?

— MeLaan, spuse ea ridicând arma și ținând-o cu mâinile amândouă.

Avu o pronunție ușor diferită când își rosti numele de această dată.

— Tatăl Nostru ți-a promis ajutor. Eu sunt acela.

Un Nemuritor-fără-Chip. Imediat ce femeia tăcu, Wax percepu un foșnet în propria minte. *În ea poți avea încredere.* Vocea lui Armonie, însoțită de un sentiment al nemărginirii, o viziune pe care o mai avusese și mai înainte. Era cea mai bună confirmare pe care ar fi putut-o primi, că femeia de lângă el nu era Bleeder.

Wax o privi îngustându-și ochii.

— Stai! Cred că te cunosc.

Ea zâmbi.

— Ne-am mai întâlnit o dată astă-seară. Sunt încântată că-ți amintești. Îi vrei pe cei din spate sau pe cei din față?

Cel puțin o duzină îi urmăreau.

— Mă ocup eu de cei din spate.

— Ești un domn, spuse ea. Apropo, de fapt, eu n-ar trebui să omor oameni. Eu... oh... cred că am încălcat deja această regulă. Dacă vom reuși să supraviețuim, te rog să nu-i spui lui TenSoon că iar am ucis niște oameni. Se supără.

— Sigur. Pot să fac asta.

Femeia zâmbi – oricine o fi fost, această latură a ei era complet diferită de ceea ce-i arătase până atunci.

— Să spui când trebuie să plecăm.

Wax trase din nou cu ochiul după colț. În negurile din spatele lor se mișcau figuri întunecate, apropiindu-se de locul în care se aflau. Dacă femeia avea dreptate și nu era Bleeder, atunci cine...

Gloanțe de aluminiu. Trăgători de elită care vegheau să nu-l scape.

Era unchiul lui. Într-un fel sau altul, Wax fusese manipulat. Oh, Armonie... Dacă Bleeder și Set și-ar da mâna...

Aruncă tubul gol al unui glonț, lovindu-l de peretele din dreapta și îl ținu în loc cu o ușoară împingere Allomantică. Își îndoi brațul rănit, apoi ridică ambele arme.

— Fugi!

Wax nu așteptă să vadă ce făcu MeLaan. Împinse în carcasă și sări în stradă, făcând cețurile să se zbată. Oamenii începură să tragă și Wax își spori greutatea, apoi *împinse* cu o izbucnire copleșitoare de forță Allomantică. Oamenii mormăiră aruncați în spate de împingerea lui.

Armele a doi dintre ei scăpară de efectul împingerii. Wax îi împușcă mai întâi pe aceștia. Căzură, iar Wax nu le lăsă celorlalți timp să le ia armele cu aluminiu. Wax își micșoră mult

greutatea și împinse în cei din spatele lui, sperând că brânciul o ajuta pe MeLaan.

Împingerea îl proiectă în mijlocul grupului cu care se lupta. Ateriză, lovi cu piciorul una dintre puștile cu aluminiu împingând-o în pâclă, apoi îl coborî pe „Răzbunare” și foră în capul unui asasin, imediat după ureche. Detunătura răsună în noapte.

Wax continuă să tragă răsucindu-se în ceață, doborând oameni în jurul său. Unii se apropiară de el cu bastoane de duel, în timp ce alții se retraseră cu arcurile. Nu descoperi Allomanți printre ei. Mantia-de-ceață își dovedea în sfârșit utilitatea în întunericul nopții. Când făcu un salt printre criminali – îndepărtând dintr-o lovitură cu piciorul cealaltă armă cu aluminiu – panglicile mantiei se rotiră în aer, contopindu-se parcă în neguri. Oamenii se năpustiră spre locul în care se aflase, pentru că, amestecându-se cu fuioarele de ceață, panglicile îi induseseră în eroare.

Wax se răsuci printre doi dintre asasini, ridică un pistol în fiecare direcție și trase, trimițându-i la pământ. Apoi se întoarse și îndreptă ambele revolvere către omul care se furișase până la el.

Neutralizați ambii, cred. Apăsă oricum trăgaciul pistoalelor. Acestea țăcăniră în gol.

Bărbatul terifiat se poticni dând înapoi, apoi se opri.

— E terminat! Mișcă-te! Este fără apărare!

Bărbatul se năpusti înainte.

Wax aruncă pistoalele.

De ce cred ei că am nevoie de arme de foc ca să fiu periculos?

Băgă mâna în haină și dezlegă frânghia de la brâu. O trase și o răsfiră cu degetele. Cârligul lui Ranette zăngăni căzând pe jos.

Bărbatul din fața lui avu o ezitare auzind zgomotul, felul în care apucă bastoanele de duel trădându-i nervozitatea.

— Iată, spuse Wax, cum aveau obiceiul să procedeze.

Azvârli frânghia biciuind aerul cu capătul de metal, apoi împinse cârligul în pieptul bărbatului, lăsând frânghia să-i alunece printre degete ca să o poată mișca mai bine. Cârligul lovi sfărâmând coaste, apoi Wax smuci coarda înapoi, întinzând-o, și începu să rotească cârligul prin aer învârtindu-se și el în același timp. Împinse încă o dată, izbind metalul în trupul omului

care se pregătea să ridice arcul.

Wax se răsuci și îngenunche, rotind frânghia frenetic. Aceasta se desfășură înaintea lui într-un amplu arc de cerc, învolburând cețurile; el îi dădu drumul din ce în ce mai departe, apoi împinse izbind cârligul pe lângă unul dintre oameni, în pieptul celuilalt. Smuci din nou cârligul înapoi, înfigându-i în pulpa celuilalt, făcându-l să se împiedice tocmai când se apropia de el cu bastonul de duel.

Wax prinse cârligul cu o mână și se răsuci, apoi îl trimise cu o împingere în umărul altui atacator. Smuci de el pentru a-l elibera și îl împinse înapoi, direct în obrazul omului.

Încă unul, își spuse el. Wax se învârti, prinzând cârligul cu mâna, căutând.

Ultimul bărbat se târa pipăind ceva pe jos. Ridică privirea și, odată cu ea, una dintre puștile cu aluminiu care căzuseră la pământ.

— Set îți transmite salutări, jus…

Rămase cu fraza la jumătate când o umbră din spate îi înfipse cuțitul între umeri.

— Să-ți vând un pont, băiete, zise MeLaan. Păstrează-ți sarcasmul până ce dușmanul e mort. Uite-așa. Vezi ce ușor e?

Izbi cadavrul cu piciorul în plină figură.

Wax se uită în jur, la oamenii care căzuseră gemând. Ținea frânghia strâns. Trăgătorii de elită de pe acoperișuri se puteau repoziționa oricând pentru a relua tirul.

— Trebuie să ne mișcăm repede. Cred că Bleeder îl urmărește pe Lord Harms, tatăl logodnicei mele.

— La naiba, zise MeLaan. Ai de gând să te înalți și să-i urmărești pe trăgătorii de elită?

— Nu este timp, șopti Wax.

Arătă cu degetul în lungul străzii.

— Ia-o în direcția aceea; eu o iau în cealaltă. Dacă reușești să ieși de-aici, du-te înapoi, direct la Pocalul Consilierului, o tavernă de pe Calea Edden. Ne întâlnim acolo după ce văd ce-i cu Lord Harms. Dacă eu sau altcineva trimis de mine intră în vorbă cu tine, spune mai întâi cuvintele „toți nădragii galbeni”.

— În regulă.

— Succes!

— Nu eu am nevoie de ajutor, justițiarule, spuse MeLaan. Eu sunt practic imună la gloanțe.

Îi adresă un simulacru de salut, apoi o porni pe stradă, alergând prin ceață.

Wax își recuperă pistolul „Răzbunare”, dar nu-l vârî la loc în tocul lui. În schimb, apucă unul dintre cadavrele de lângă el și îl ridică în cârcă, îndesându-i gloanțe în buzunar. Pe urmă își scoase cingătoarea în care își ținuse arma. Nu știa dacă trăgătorii de elită erau sau nu Născuți-din-Metal și antrenați să urmărească linii de metal prin neguri.

Pentru orice eventualitate, puse cadavrul pe umăr și-i făcu vânt în ceață printr-o împingere. Apoi împinse și centura, trimițând-o în zbor înaintea lui pe stradă.

La sfârșit o luă la fugă urmărind centura și, folosindu-și puterile Allomantice, o ridică și o aruncă din nou nelăsând-o să cadă. O împușcătură răsună în noapte, dar nu reuși să stabilească din ce direcție. Nu-și dădu seama dacă trăgătorul voia să nimerească leșul, centura sau pe el însuși. Încă o împușcătură.

Țâșni pe alee, smulse centura ridicând-o de jos, făcu un salt, zbură peste alee și ateriză în întunecimea indiferentă a canalului. Era înconjurat de o apă neagră, dar cum era urmărit de focuri de arme fu nevoit să coboare, cu mantia-de-ceață fluturându-i împrejur.

Dădu din picioare căutând fundul canalului. Și apoi, încă sub apă fiind, împinse în pilonii de ancorare din urmă, de pe maluri. Oamenii în majoritatea lor, inclusiv trăgătorii experimentați, subestimau puterea de amortizare a unei ape trecute bine de câteva zeci de centimetri adâncime. Wax continuă să înoate precum peștele dus de curent, împingând în pilonii de ancorare pe lângă care trecea, rămânând pe mijloc și sub oglinda apei. Atinse pe dedesubt fundul unei bărci, dar Împinse mai departe, rugându-se să nu se izbească de ceva din adânc.

Până ce rămase fără aer, depășise probabil mai multe blocuri. Țâșni la suprafață tușind, se târî până la marginea canalului și ieși, cățărându-se până la alee. Se ridică cu greu în picioare. Nimeni nu trase în el, semn bun.

Stătu cât să-și recapete suflul și să-și bandajeze cât de cât brațul, apoi se înălță în văzduh, îndreptându-se spre conacul lui Harms.

— Bun așa, zise Wayne cu carnetul de însemnări în mână. Ești sigură că individul acela nu avea un comportament ciudat? Nimic neobișnuit?

Servitoarea dădu din cap confirmând că nu, ținându-și brațele strânse în jurul corpului. Reușiseră în cele din urmă să coboare de la ultimul etaj, după exodul bogaților panicați. În stânga lui Wayne, guvernatorul era înconjurat de un grup de gărzi de corp, iar o baterie de becuri electrice puternice își arunca lumina în noaptea cețoasă.

Spațiul verde din fața acestui zgârie-nori părea pustiu acum, după ce o mulțime de persoane plecaseră. Wayne presupuse că situația nu va dura mult, pentru că Marasi urma să vină cu întăriri de la poliție. Se dusese repede să le aducă și să raporteze. Ceea ce însemna că Wayne era singurul agent însărcinat cu păstrarea ordinii în cartier. Iată un gând care-l băga în sperieți.

— Mai am o întrebare pentru tine, îi spuse Wayne femeii.

— Da, domnule ofițer? zise ea.

— De unde ți-ai luat pantofii?

Femeia rămase cu gura căscată, apoi se uită în jos.

— Ah… Pantofii?

— Da, pantofii, spuse Wayne. Par extrem de confortabili, zău așa. Pantofii negri simpli nu prisosesc niciodată. Merg cu aproape orice, strica-i-ar rugina.

Femeia ridică privirea.

— Dar dumneata ești bărbat.

— Bineînțeles, spuse Wayne. Am verificat ultima dată când m-am pișat. Pantofii?

— De la Rousseau, zise ea. Octantul al Treilea, pe strada Yomen.

Făcu o pauză, preț de o clipă.

— Săptămâna trecută au fost la reducere.

— La dracul zise Wayne. Excelent. Mulțumesc. Poți să pleci.

Femeia îi aruncă privirea aceea pe care oamenii păreau să i-o adreseze numai lui Wayne, cea pe care el nu prea reușea s-o înțeleagă. Bine, nu-i nimic. Își notă numele magazinului. Dacă trebuia să mai poarte pantofii aceia îngrozitori o *singură* dată, probabil că-și va pierde mințile.

Își azvârli în gură încă o bilă de gumă de mestecat și se îndreptă spre grămada de gărzi, parcurgându-și între timp însemnările. *Servitorul acela, de sus,* își spuse el bătând cu creionul în carnet, *nu era un kandra.* Wayne stătuse de vorbă cu mai bine de zece dintre membrii personalului. Toți îl știau pe individ și spuseseră că omul nu se mai purtase ciudat niciodată. Dar niciunul nu-l plăcea. Era un încurcă-lume și nimeni nu fusese surprins că se dovedise a fi și un nemernic.

Un amator ar fi putut să creadă că a te deghiza într-un nou-venit era o bună alegere, dar această Bleeder putea fi *oricine.* De ce s-ar opri la un om neînsemnat, la cineva abia venit în colectivitate de câteva săptămâni? Sigur, dacă ești nou, ai o scuză că nu știi numele cutăruia și cutăruia, dar, după cum îi spuseseră toți, omul nu uitase niciun nume în seara aceea. Iar să alegi un neîndemânatic, cu reputație proastă, înseamnă că sigur stă toată lumea cu ochii pe tine. Groaznică opțiune pentru un imitator.

Tipul acela fusese doar o momeală. Wayne dădu din cap.

— Unde-i Drim? îi întrebă el pe oamenii de pază. Vreau să-i arăt ce-am adunat.

Paznicul se aplecă să se uite în carnetul lui Wayne.

— Acolo nu-i decât o adunătură de mâzgălituri.

— Doar ca să le iau fața, spuse Wayne. Oamenii spun mai multe dacă văd că notezi. N-am idee de ce. Eu precis n-aș vrea să țină cineva minte ce prostii spun.

Ezită, apoi îl împinse pe paznic la o parte, ca să vadă în mijlocul grămezii. Drim nu era acolo, și nici guvernatorul.

— Ce-ați făcut cu el!? zise Wayne întorcându-se spre ceilalți.

Un grup de bandiți înguști la minte, asta erau.

— Era mai bine să creadă toți că este aici, zise omul de pază. De fapt, el și Drim s-au retras de mult într-un loc sigur. Dacă te-am păcălit pe tine, atunci putem spera că l-am păcălit și pe asasin.

— Păcălit… eu am misiunea să-l păzesc pe individul ăsta!

— Ei bine, atunci faci o treabă al naibii de bună, amice, nu-i așa? zise paznicul zâmbind afectat.

Drept urmare, Wayne făcu singurul lucru rezonabil. Scuipă guma și îl pocni pe om, punându-l la pământ.

Wax aprecia orașul mai ales atunci când trebuia să ajungă

rapid într-un anumit loc.

În ochii unuia care arde oțel, Elendel era iluminat și plin de mișcare chiar și în nopțile întunecate și pline de ceață. Metal. Într-un fel, acesta era semnul distinctiv al oamenilor. Omul a îmblânzit piatra, scheletul pământului. Omul a îmblânzit focul, acel efemer, solicitant suflet al vieții. Și din combinația celor două, omul a extras măduva rocilor și apoi a făurit unelte prin topire.

Wax trecu printre zgârie-nori ca o șoaptă, iar mișcarea îi uscă îmbrăcămintea. Deveni el însuși un curent printre neguri și laolaltă cu el se etala, ca spițele unei roți, o rețea de linii albastre – un milion de degete întinse spre ancorele pe care le putea folosi în drumul său. Când calul în galop era încă prea lent, Wax avea la dispoziție oțelul. Ardea înăuntrul său, reîntors la focul care i-a dat formă.

Din el își extrăgea puterile. Și uneori nu-i erau îndeajuns.

În seara aceasta însă, trecu ca o explozie prin ferestrele iluminate de la etajul locuinței lui Harms, se rostogoli și se ridică cu pistoalele pregătite de tragere. Lord Harms se roti cu scaunul de la birou, răsturnând călimara. Bătrânul cu obraji îmbujorați avea un pântec confortabil, un fel de a fi agreabil și o pereche de mustăți ce se întrecea cu gușa să ajungă cât mai aproape de podea. Văzându-l pe Wax, tresări, apoi se chinui să-și strecoare mâna în sertarul de la birou.

Wax cercetă încăperea. Nu mai era nimeni de față. Niciun dușman prin colțuri, nicio bucată de metal în dulapuri sau în dormitor. Ajunsese la timp. Wax oftă ușurat și se ridică în picioare când Lord Harms reuși, în fine, să deschidă sertarul. Omul extrase dinăuntru un revolver, unul din cele moderne, semiautomate, din care foloseau îndeobște polițiștii. Harms sări în picioare și se repezi la Wax, ținând pistolul cu două mâini.

— Unde sunt!? exclamă Harms. Îi putem doborî, băiete, ce zici?

— Ai pistol! exclamă Wax.

— Într-adevăr, într-adevăr. După cele întâmplate anul trecut, mi-am dat seama că omul trebuie să fie înarmat. Ce este așa urgent? Îți țin spatele!

Wax împinse delicat în jos vârful pistolului Lordului Harms, pentru eventualitatea că avea glonț pe țeavă – deoarece, din fericire, omul nu atașase și un încărcător pistolului. Wax se uită

în spate, spre ferestre. Le deschisese printr-o împingere când se apropiase, dar ele trebuiau să se deschidă spre exterior, *nu* spre interior. Le smulsese pe amândouă din balamale, pe una dând-o peste cap, în timp ce a doua se mai ținea într-o singură prindere. În cele din urmă cedă și se prăbuși la pământ, cu geamul sfărâmat între cercevelele de lemn.

Prin deschizătură intra ceața, acoperind podeaua. Unde era Bleeder? Undeva prin casă? Întruchipând o femeie de serviciu? Un vecin? Un polițist în trecere pe stradă?

Se afla în aceeași încăpere cu el?

— Jackstom, spuse Wax uitându-se la Lord Harms, îți aduci aminte când am făcut cunoștință și Wayne se dădea drept majordomul meu?

Harms se încruntă.

— Te referi la unchiul tău?

E bine, își spuse Wax. Un impostor n-ar ști de el, nu-i așa? Fir-ar să fie de rugină… de-acum va trebui să suspecteze pe toată lumea.

— Ești în pericol, spuse Wax strecurându-și armele la locul lor, în tocul de la șold.

Costumul era complet distrus după ce înotase prin canal, cravata și-o scosese, dar mantia-de-ceață, rezistentă, trecuse și prin situații mai grele.

— Te scot de-aici.

— Dar…

Lord Harms rămase fără grai, alb la față.

— Fiica mea?

Ca și când n-ar fi avut decât una.

— Steris e bine, spuse Wax. O păzește Wayne. Să mergem!

Problema era: unde să se ducă? Wax ar fi avut o sută de locuri în care să-i ducă pe Harms, dar Bleeder putea sta la pândă în oricare dintre ele. Desigur, soarta îi era favorabilă lui Wax și totuși…

Bleeder este străveche, îi spusese Armonie. *Mai bătrână decât distrugerea lumii. Este talentată, atentă și extrem de inteligentă… A studiat comportamentul uman secole la rând.*

Orice alegere ar fi făcut Wax, Bleeder o putea anticipa. Cum să gândești mai rapid și mai bine decât o făptură de o asemenea vechime, atât de bine informată?

Soluția părea simplă. Nici nu trebuia să încerci.

Steris ieși din Turnul Zobell și îl găsi pe Wayne pe stradă, vizavi de o mulțime de bărbați zdrobiți și, evident, mânioși. Mânca un sendviș.

— Oh, Wayne, spuse ea mutându-și privirea de la bărbații răniți, ostili, înapoi la el.

— Aceia sunt gărzile de corp ale guvernatorului. Va avea nevoie de ei diseară.

— Nu-i vina mea, zise Wayne. N-au vrut să coopereze.

Wayne mușcă din sendviș.

Steris oftă, se așeză pe jos lângă el și se uită în sus prin cețuri, la turn. Luminile de la diverse niveluri păreau niște fantome și urcau până sus de tot, la ultimul etaj.

— Cu el va fi mereu la fel, nu-i așa? întrebă ea. Întotdeauna voi fi lăsată în urmă, în mijlocul unei situații? Întotdeauna voi simți că fac parte numai *pe jumătate* din viața lui?

Wayne ridică din umeri indiferent.

— Poți să faci un gest nobil, Steris. Să renunți complet la căsătorie. Să-i lași libertatea de a găsi o persoană care să-i placă cu adevărat.

— Dar investiția familiei mele în el și în casa lui?

— Ei bine, Steris, știu că spun ceva revoluționar, dar poți să-i împrumuți bani unui individ *fără* ca el să sară pe tine în semn de recunoștință, dacă înțelegi ce zic.

Sfântă *Armonie,* Wayne putea fi șocant cu lipsa lui de maniere. Cu alții nu se purta tot așa. Oh, da, era grosolan și capricios, dar rareori de-a dreptul primitiv. Acest fel de a fi i-l rezerva ei. Aștepta de la ea o reacție de ostilitate, o dovadă de rezistență? Steris nu reușise niciodată să-i înțeleagă pe omul acesta. Cu cât se gândea mai mult ce să-i răspundă, cu atât i se părea el mai vulgar.

— Ți-a spus unde se ducea? întrebă ea încercând să rămână politicoasă.

— Naaa, făcu Wayne, mușcând din sendviș. O urmărește pe Bleeder. Înseamnă că se putea duce oriunde, d-aia n-are niciun rost să-i caut. O să vină el după mine, când o putea. Dacă plec de-aici, îl ratez.

— Înțeleg.

Steris se așeză mai comod, încrucișându-și picioarele pe bordură și uitându-se în sus, la lumini.

— Mă urăști pentru ceea ce reprezint, Wayne?

Responsabilitățile care l-au adus pe el înapoi?

— Nu te urăsc, spuse Wayne. Găsesc că ești respingătoare. E o deosebire importantă, asta e.

— Dar…

Wayne se ridică în picioare. Îndesă în gură restul sendvișului.

Pe urmă se duse la gărzile care îi aruncau priviri furioase și se așeză acolo. Implicația era evidentă.

Prefer să fiu aici.

Steris închise ochii, îi strânse și încercă pentru moment să-și închipuie că era altcineva. În cele din urmă, sunetul clopoțeilor anunță sosirea trăsurilor cu polițiști. Steris se ridică și se calmă, ușurată s-o vadă pe Marasi coborând dintr-una dintre ele și apropiindu-se iute.

— Waxillium? întrebă ea.

Steris dădu din cap.

— Urcă, îi spuse Marasi indicându-i o trăsură. Te trimit într-un loc unde vei fi în siguranță.

— Cred că pericolul a trecut aici, spuse Steris. Doar dacă nu se mai ia Wayne la bătaie din nou.

— Nu, zise Marasi. Pericolul este abia la început.

Ceva din tonul tinerei femei o făcu pe Steris să ezite. Ceilalți polițiști nu coborâră din trăsuri. De fapt, o așteptau pe Marasi. Nu veniseră aici ca să-l cerceteze pe omul vânat de Waxillium.

— S-a întâmplat ceva, nu-i așa? întrebă Steris.

— Da, răspunse Marasi. Wayne, treci aici! Avem treabă.

Wax îl ascunse pe Lord Harms la ultimul etaj din Turnul Feder. Stabili amplasamentul pe o hartă a orașului, alegând numere la întâmplare; spera că Bleeder nu va putea să deslușească un plan pentru care nu existau raționamente logice. Harms primi instrucțiuni să nu se afișeze, să se ascundă și să tacă. Chiar dacă Bleeder avea posibilitatea să Împingă oțel și să cotrobăiască prin tot locul noaptea, șansa de a-l descoperi pe Harms era ridicol de slabă, la limita imposibilului. Ceea ce nu-l împiedica totuși pe Wax să-ți facă griji. Tatăl lui Steris era un idiot, dar blând și amabil.

Wax nu putea face mai mult, pentru că trebuia să-i găsească pe guvernator. Vânătoarea îi luase mai mult timp decât se așteptase, ceea ce era un lucru bun, de fapt. Însemna că Drim, în pofida faptului că nu-l putea suferi pe Wax, își făcea bine

treaba. După cât putea Wax să-și dea seama, poliția expediase de la Turnul Zobell cel puțin trei trăsuri fără semnalmente: două ca momeală și una în care se aflase guvernatorul. Pe una o zări pe șoseaua Stanton și n-o luă în seamă. Prea atrăgea atenția, cu gărzile așezate deasupra. Presupunând că alta se îndreptase spre est, o găsi deplasându-se în cercuri în Octantul al Treilea; și aceasta încerca să atragă atenția. Se deplasa prea lent.

Mai mult, guvernatorul nu s-ar duce în direcția aceea. Innate era un luptător. Nu i-ar fi plăcut să fie văzut că se ascunde. Așa se face că Wax se trezi cocoțat pe acoperișul unei clădiri de lângă Promenada Hammond, la câteva străzi distanță de locuința lui Innate. Guvernatorul se va întoarce aici probabil, evitând casele mai sigure din oraș. Probabil că prefera să fie în centrul puterii și autorității de care dispunea.

Aici, în oraș, ceața părea incandescentă sub lumina miilor de becuri – tot mai multe dintre ele electrice. Cum dură destul de mult până ce sosi trăsura, Wax începu să se îndoiască de el însuși. În cele din urmă ajunse totuși: o trăsură înaltă, închisă, cu draperii roșii. Da, nu prea avea nimic deosebit. Caii totuși proveneau din mult apreciata herghelie a guvernatorului.

Wax dădu din cap, sări și printr-o împingere își croi drum până în vârful arcului de piatră al Primei Bănci de Asigurări. Trăsura înainta în ritm vioi și nu era însoțită de gărzi la vedere. Probabil că mersese pe un traseu extrem de ocolit, dacă întârziase atât de mult până să ajungă aici. Wax sări jos de pe fațada băncii, împinse într-un felinar și se aruncă după trăsura guvernatorului. Ateriză pe plafonul ei și îl salută pe vizitiul surprins, apoi se legănă pe lângă vehicul și bătu în ușă, atârnat cu un singur braț peste umbra neclară a bolovanilor din caldarâm. Fără nicio îndoială, mânau caii la galop.

După câteva clipe, storul de la fereastră se trase într-o parte dezvăluind figura mirată a lui Drim.

— Ladrian? zise el. Ce dracu’ faci?

— Sunt politicos, zise Wax. Pot să intru?

— Și dacă te refuz?

— Atunci *nu* o să mai fiu politicos.

Drim râse zeflemitor, dar aruncă o privire în partea cealaltă, unde călătorea guvernatorul, cu pălăria sprijinită pe genunchi. Omul încuviință cu o înclinare a capului, iar Drim oftă și se întoarse din nou spre ușă.

Nu opriră trăsura. Așa că Wax trebui mai întâi să se desprindă, apoi aruncă un cartuș gol de glonț și reveni la trăsură printr-o împingere, când Drim deschise ușa. Se apucă de mânerul ei, împinse într-un felinar de pe stradă și sări în trăsură, sfârșind așezat vizavi de Drim și de guvernator.

Drim era personajul model pentru a fi imitat. Ca și vizitiul, de fapt ca orice persoană care avea acces la guvernator, inclusiv soția și membrii familiei lui.

— Lord Ladrian, zise Innate oftând. Nu-ți ajunge că ai stricat petrecerea? Mai trebuie să mă și hărțuiești pe drum spre casă?

Wax ridică din umeri cu indiferență, apoi dădu *să iasă* din trăsură. Deschisese deja ușa pe jumătate când Innate se răsti la el, împroșcând salivă:

— Acum ce mai faci, nebunule?

— Plec, zise Wax. Aș putea fi acum într-o mie de alte locuri, majoritatea mult mai plăcute.

Avu o ezitare, dar pe urmă scoase unul dintre pistoalele Sterrion, îl învârti în mână și i-l întinse guvernatorului cu mânerul înainte.

— Ia-l!

Guvernatorul făcu ochii mari.

— De ce aș avea nevoie de armă? Am gărzi de corp.

— Și fratele dumitale a avut, spuse Wax. Ia-l! Mă voi simți vinovat când vei fi împușcat, dacă nu fac *nimic.*

— ...împușcat?

Innate se făcu alb ca varul.

— Fratele meu a fost ucis pentru că a flirtat cu lumea interlopă din Elendel. Pe mine n-ar îndrăzni să mă atingă.

— Sunt sigur că nu, spuse Wax aplecându-se afară pe ușă, pe urmă ezită din nou și se mai uită o dată înăuntru. Știi cum să recunoști un kandra, nu-i așa, Drim?

— Un ce? întrebă gardianul cu gâtul gros.

— Aceia sunt un mit, spuse Lord Innate.

— Oare? zise Wax. Atunci cel pe care l-am întâlnit astă-seară a mințit, probabil. Nu știu cum a reușit să-și facă pielea transparentă, totuși. Ei bine! Presupun că ai situația sub control.

— Vrei să spui, zise Innate oprindu-l cu mâna pe Wax înainte de a apuca să iasă din nou pe ușă, că un *Nemuritor-fără-Chip* a fost prezent la petrecerea mea astă-seară?

— Doi, mai exact. Unul a venit să ajute. Te-aș prezenta, aș

pune-o să-ți demonstreze cine este, dar se pare că știi deja totul mai bine. Cel de-al doilea de la petrecere a fost ucigașul fratelui dumitale. Ești sigur că nu vrei pistol? Nu? În regulă. Eu voi…

— M-ai convins, Lord Waxillium, spuse Innate cu o expresie amărâtă.

Se rezemă lângă felinarul trăsurii, care ardea gaz și emitea o lumină potrivită.

— Milord, zise Drim privindu-l pe Innate. E o prostie. Nemuritori-fără-Chip? Din două persoane una pretinde că i-a întâlnit, numai ca să-și vadă povestea publicată în ziar! Doar n-o să iei în serios asemenea alegații, nu-i așa?

Innate îl studie pe Wax.

— Ba da, spuse Wax. Pentru că știe că fratelui său i s-a întâmplat *ceva* neobișnuit. Omorât în camera blindată, gărzile ucise pe la spate de un om în care aveau încredere – iar Winsting Innate trata propria securitate cu *foarte* multă seriozitate. Cu mai multă seriozitate decât dumneata, cred, domnule guvernator.

— Mă poți prezenta vreuneia dintre aceste creaturi? întrebă Innate. Îmi poți oferi dovada existenței lor?

— Da.

— Dar de ce l-ar omorî unul dintre servitorii lui Armonie pe Lord Winsting? întrebă Drim.

— Kandra a înnebunit, spuse Wax în șoaptă. Încă nu știm ce îl motivează, dar se pare că vrea să te vadă mort, domnule guvernator. Așa că sarcina mea este să te țin în viață.

— Ce trebuie să facem? întrebă Innate. Cum ne pregătim?

— Ei bine, spuse Wax, întâi de toate, preiau eu sarcina securității dumitale.

— Pe dracu o preiei! sări Drim.

— Este imposibil s-o preiei dumneata, a fost de acord Innate. Drim mă slujește cu devotament de mulți ani. El… Unde te duci?

Wax se întoarse de la ușă.

— Voiam să văd o piesă de teatru astă-seară, spuse el gesticulând. M-am gândit că aș putea prinde sfârșitul până vorbiți voi doi despre asta.

— Și dacă această creatură vine după mine cât timp ești plecat? întrebă Innate.

— Sunt sigur că șeful securității dumitale poate face față situației, spuse Wax. A știut că la petrecerea de azi au participat

și kandra, nu-i așa? Și cu siguranță nu i-a scăpat faptul că Wayne s-a strecurat înăuntru deghizat. Și…

— Îți îngădui să revizuiești protocoalele de securitate, spuse Innate oftând. Și să oferi sfaturi.

— În regulă, spuse Wax închizând ușa în timp ce trăsura făcu un viraj și se apropie de locuința guvernatorului. Dar trebuie să aprobi ceva pe loc. Am să vă dau fiecăruia câte o parolă și vreau să jurați amândoi că nu le veți comunica *nimănui.* Nici măcar unul altuia sau lui Lady Innate. Voi, la rândul vostru, îmi veți da mie o parolă. Când ne întâlnim ni le vom spune unul altuia în șoaptă; vom demonstra astfel că niciunul dintre noi nu a fost substituit.

— Chiar crezi că nu mi-aș recunoaște propria soție? întrebă Innate obosit.

— Sunt sigur că da, spuse Wax îndulcindu-și tonul. Dar este o solicitare pe care trebuie s-o satisfaceți dacă vreți sprijinul meu. M-ar ajuta să mă simt mai liniștit.

Familia putea fi unul dintre cele mai periculoase medii. Bleeder păruse extrem de sigură pe sine, ca și când ar fi pus deja mâna pe guvernator, ceea ce îl făcuse pe Wax să creadă că făptura ajunsese deja la unul dintre membrii familiei. Lady Innate nu fusese prezentă la petrecere, dar Armonie îi spusese că Bleeder se putea întrupa în altcineva oricând dorea. Mânca-i-ar rugina și năruirea, nu exista loc mai cumplit în care să te fi aflat. Bleeder ar fi putut ucide o nepoată sau un nepot, chiar și un bebeluș, pentru ca apoi să-i preia trupul și să ajungă astfel la guvernator. În Historica, kandra imitau animale. Animalele din casa familiei puteau fi în realitate asasini.

Wax se uită la guvernator; părea profund afectat, stătea cu mâinile împreunate, cu privirea fixă, de parcă se străduia să vadă la o mie de kilometri distanță. Începea să priceapă implicațiile. Innate nu era prost. Ci doar egocentric și poate escroc.

Trăsura se opri lângă conac și Drim coborî. Când Wax era pe punctul să-l urmeze, guvernatorul îl prinse de braț.

— Voi dori să văd dovada, Necruțătorule.

— Voi aranja o întâlnire pentru mâine.

— Pentru diseară.

Wax încuviință dând din cap.

— Dacă totul este adevărat, zise guvernatorul încă ținându-l

de braț, ce ne facem? Am citit Cuvintele întemeierii. Știu de ce erau în stare Nemuritorii. Pentru numele lui Năruire… creatura aceasta ar putea fi oricine. Parolele nu vor fi suficiente. Nici pe departe.

— Așa este, recunoscu Wax. Domnule, creatura știe să folosească și artele metalice. În orice clipă, poate trece de la Pulsator la Arhivar. Totuși, nu poate avea două întruchipări în același timp fără să riște să piardă controlul; poate trece de la o putere la alta după bunul plac.

— Pentru numele lui *Armonie,* șopti guvernatorul. Cum poți contracara așa ceva?

— Cinstit? Nu știu. Probabil că ar fi trebuit să fii deja mort.

— De ce nu sunt? întrebă guvernatorul făcându-i semn lui Drim să plece, pentru că băgase capul înăuntru, să vadă ce făceau. Creatura asta m-ar fi putut ucide și pe mine, la fel de ușor cum l-a ucis pe fratele meu.

— Pare a avea un soi de programare. Mai importantă decât ești dumneata. Poate că nu vrea să te doboare decât dacă prin asta ar răsturna întregul guvern.

Wax avu un moment de ezitare, apoi se aplecă mai aproape de el.

— Domnule, poate vreți să plecați din Elendel.

— Să plec? se miră Innate. Ai *văzut* ce se petrece în oraș? Wax făcu semn că da.

— Eu…

— Greve ale muncitorilor, continuă Innate de parcă nici nu l-ar fi auzit pe Wax. Prețurile alimentelor au crescut până la cer. Într-o profesie prea mulți oameni au rămas fără locuri de muncă, într-alta cer condiții mai bune. Fir-ar să fie de rugină! Practic avem rebeliuni în stradă, omule! Plus *scandalul.* Nu pot să plec. Ar fi sfârșitul carierei mele.

— Mai bine decât sfârșitul vieții.

Guvernatorul se uită lung la el. Nu părea să gândească la fel.

— Imposibil să plec, repetă Innate. S-ar înțelege că las baltă oamenii – ar crede că mă ascund din cauza scandalului. Aș fi perceput ca un laș. Nu. Imposibil. O voi pune la adăpost pe Lady Innate, la fel și pe copii. Dar eu trebuie să rămân și *dumneata* trebuie să te ocupi de problemă, oricare ar fi ea. Pune-i capăt înainte de a fi prea târziu.

— Mă voi strădui, spuse Wax apropiindu-se și mai mult. Dă-mi

o parolă prin care să mă autentific. Ceva ușor de ținut minte, dar fără semnificație.

— Dospit în nisip.

— În regulă. A mea pentru dumneata va fi „oase fără supă”. Ai o cameră blindată?

— Da, spuse Innate. În subsolul clădirii, sub camera de zi.

— Instalează-te acolo, spuse Wax dându-se jos din trăsură, iar dacă încui ușa, *nu* lăsa pe nimeni să intre înainte de a veni eu și a-ți spune parola.

Imediat după ce coborî, Wax scoase instinctiv pistolul „Răzbunare”.

Era pregătit să tragă chiar înainte de a-și da seama ce anume îl provocase. Strigăte de alarmă, dar fără să exprime durere. O slujnică ieși din locuința guvernatorului alergând pe lângă coloanele de un alb impecabil, parcă ar fi fost un șir de femururi.

— Domnule guvernator! strigă femeia. Am primit o notificare pe teleimprimator; s-a întâmplat ceva. Trebuie să pregătești un răspuns!

— Despre ce este vorba? întrebă Wax în timp ce guvernatorul cobora din trăsură.

Slujnica avu o ezitare, uitându-se cu ochi mari la pistolul lui Wax. Purta un costum negru impecabil, cu fusta până la glezne și eșarfă roșie la gât. O asistentă sau poate unul dintre consilierii guvernatorului.

— Sunt polițist, spuse Wax. Care este urgența?

— Un criminal, spuse fata.

Armonie, nu...

— Nu Lordul Harms. Vorbește, te rog!

În graba de a ajunge la guvernator, îl abandonase ca să fie omorât?

— Lordul cum ați spus? Nu era deloc un nobil, domnule polițist.

Se uită la Drim, care dădu din cap afirmativ – putea avea încredere în Wax. Femeia se întoarse spre el.

— Era vorba despre părintele Bin. Preotul.

Marasi privea cu ochi măriți cadavrul țintuit pe zid, ca o draperie. Câte un piron în fiecare ochi. Sângele i se scursese pe obraji și îmbibase roba albă de ceremonie, îmbrăcându-l parcă într-o vestă stacojie. Semăna cu modelul în „V“ al Terrisienilor.

Sângele mânjise și peretele, de o parte și de cealaltă a cadavrului, întins de brațe și degete zvârcolite. Marasi se cutremură. În tot acel timp, preotul fusese încă în viață.

Deși polițiștii scotoceau și întorceau pe dos naosul, Marasi se simți singură, cum stătea în fața cadavrului cu privirea lui de oțel. Doar ea și cadavrul, o scenă de o smerenie tulburătoare. Îi evoca ceva menționat în Historica, deși nu-și putea aminti ce anume.

Căpitanul Aradel veni lângă ea.

— Am vești despre sora ta, spuse el. Am dus-o într-unul dintre cele mai sigure adăposturi.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Ce părere ai? o întrebă arătându-i cadavrul.

— Este înspăimântător, domnule. Ce s-a întâmplat, mai exact?

— Personalul așezământului nu este prea cooperant, spuse el. Nu sunt sigur dacă oamenii sunt în stare de șoc sau dacă prezența noastră aici li se pare ofensatoare.

Îi făcu semn să meargă înaintea lui și trecură pe lângă Wayne, care ședea într-o strană mestecând gumă și uitându-se în sus la cadavru. Marasi și Aradel ieșiră din naosul boltit și intrară într-o capelă mică, unde câțiva oameni cu figuri cenușii erau așezați în șiruri pe bănci. Erau personalul mănăstirii – cei care munceau în Biserica Supraviețuitorului, pe lângă preot.

În frunte ședea o femeie cu părul grizonant, îmbrăcată în uniforma oficială de intendent al bisericii. Femeia își șterse ochii și câțiva tineri se îngrămădiră în jurul ei, cu privirile în pământ. Polițistul Reddi se afla în apropiere; bărbatul zvelt strânse mapa sub braț și îl salută pe Aradel. În mod normal, inspectorul-șef nu s-ar fi implicat în așa ceva, dar Aradel era un detectiv cu experiență.

— Vă veți ocupa personal de interogatoriu, domnule? întrebă Reddi.

Lucrătorii bisericii deveniră brusc nervoși la auzul cuvântului „interogatoriu”. Marasi simți că l-ar fi pocnit pentru tonul pe care-l folosise.

— Nu, Aradel.

— Foarte bine, domnule, răspunse Reddi strângându-și bine papionul și deschizând mapa.

Se apropie de lucrători.

— De fapt, spuse Aradel, mă gândeam s-o lăsăm pe doamna

locotenent Colms să încerce.

Marasi simți un fior de panică, pe care și-i înăbuși în clipa următoare. Nu se temea de un interogatoriu simplu, mai ales când martorii aveau bunăvoință. Dar modul în care vorbise Aradel, cu atât de multă seriozitate, o făcuse să se simtă dintr-odată ca la examen. Minunat!

Trase adânc aer în piept și trecu pe lângă Reddi care lăsase mapa jos și o privea cu ochi înveninați. Cei opt oameni care se adunaseră ședeau cu spinările încovoiate. Cum ar fi fost cel mai bine să-i abordeze? Îi povestiseră unui desenator ce se întâmplase, dar detaliile puteau face diferența între Năruire și Dăinuire.

Marasi se așeză pe bancă între doi dintre ei.

— Condoleanțe pentru pierderea pe care ați suferit-o, spuse ea cu glas scăzut. Și iertare, de asemenea. Poliția v-a dezamăgit astăzi.

— Nu este greșeala voastră, spuse intendenta strângând un copilandru. Cine s-ar fi putut gândi dinainte… Sfinte Supraviețuitor, știam că Adepții Căii sunt o adunătură de răufăcători. Întotdeauna *am știut.* Fără reguli? Fără precepte care să-i ghideze în viață?

— Haos, spuse de pe banca din spate un bărbat ras în cap. Nu vor decât să creeze haos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Marasi. Am citit raportul, bineînțeles, dar… nu-mi pot închipui…

— Așteptam slujba de seară, spuse intendenta. Tocmai se lăsase ceața! Trebuie că se adunaseră vreo mie de oameni în biserică. Și pe urmă a sărit pur și simplu pe podium *corcitul* acela de Adept al Căii.

— L-ai recunoscut?

— Sigur că da, spuse intendenta. Larskpur a fost; apare mereu la adunările comunității. Oamenii au sentimentul că trebuie să invităm un preot de la biserica lor, așa ca să evităm favoritismele, deși nimeni nu vrea să aibă de-a face cu ei.

În spatele ei, cel de-al doilea preot încuviință dând din cap.

— Ce om netrebnic, nu merită să poarte robă, spuse el. Nici nu era ceva împodobit. Nu avea decât o salopetă. Ăștia nici măcar nu se îmbracă așa cum trebuie pentru slujbă.

— A început să se adreseze mulțimii, continuă intendenta. De parcă *el* ar fi ținut predica de seară! A scuipat numai otravă.

— Cum ar fi? întrebă Marasi.

— Blasfemii, zise intendenta. Dar n-are importanță. Uite ce e, doamnă polițist. Până la urmă, de ce ne întrebi pe noi? L-au văzut o *mie* de oameni. De ce ne tratezi de parcă *noi* am fi făcut ceva rău? Ar trebui să-i arestați pe monstrul acela.

— Oamenii noștri sunt pe urmele lui, răspunse Marasi punându-și mâna pe umărul unuia dintre copii, o fetiță, iar aceasta scânci și se agăță de brațul ei. Și vă promit, îl vom prinde și-i vom pedepsi pe făptaș. Numai că fiecare detaliu pe care vi-l puteți aminti ne va ajuta să-i venim de hac.

Intendenta și cel de-al doilea preot schimbară priviri. Altcineva – un tânăr care ajuta în altar, deșirat, la vreo douăzeci de ani – începu însă să vorbească.

— Larskpur a zis, șopti el, că Supraviețuitorul este un zeu fals. Că Kelsier a încercat și nu a reușit să ajute omenirea.

Că moartea lui n-a avut legătură cu protejarea noastră sau cu înălțarea, ci cu prostia și bravura.

— Asta au crezut ei întotdeauna, spuse intendenta, dar n-au recunoscut. Adepții Căii… pretind că acceptă pe oricine, dar dacă îi forțezi, afli adevărul. Puțin le pasă de Supraviețuitor.

— Vor să fie haos, repetă cel de-al doilea preot. Urăsc faptul că atât de mulți oameni îl venerează pe Supraviețuitor. Urăsc faptul că noi avem standarde. Ei nu au întruniri, nu au biserici, nu au porunci… Calea nu este o religie, este o *platitudine.*

— Ne-a uluit, trebuie să recunosc, zise intendenta. Mai întâi am crezut că părintele Bin *l-a invitat* pe Larskpur să vorbească. Altfel de ce ar fi avut îndrăzneala să se urce la amvon? Am fost așa de îngrozită de ceea ce spunea, încât la început n-am băgat de seamă sângele.

— Eu da, interveni cel de-al doilea preot. Am crezut că purta mănuși. Mă holbam la degetele pe care și le tot agita, un roșu-aprins. Și pe urmă am observat că îi cădeau picături pe podea și în amvon, când gesticula.

O clipă, nimeni nu mai zise nimic.

— Nu mai e nimic de spus, rosti intendenta în cele din urmă. Larskpur a făcut un ultim gest și draperia neagră a căzut. Atunci l-am văzut, binecuvântatul nostru părinte, bătut în cuie într-o îngrozitoare parodie a însemnului Supraviețuitorului. Bietul părinte Bin… atârnase acolo în tot acest răstimp. Poate că era încă în viață, pierdea sânge, în timp ce noi toți ascultam

blasfemiile acelea.

Marasi avea îndoieli. Deși era evident că preotul se zbătuse la început, piroanele îl terminaseră repede.

— Mulțumesc, spuse ea adresându-se întregului grup de oameni înnebuniți. Ați fost de mare ajutor.

Desprinse blând mâinile fetiței care se agățase de brațul ei și i-o încredință intendentei.

Marasi se ridică, se apropie de Aradel și Reddi, rămași în celălalt capăt al încăperii.

— Ce credeți? întrebă Marasi cu glas scăzut.

— Despre ceea ce au spus, întrebă Reddi, sau despre tehnica dumitale de interogare?

— Ambele.

— Eu aș fi procedat altfel, spuse polițistul cel scund. Cred totuși că i-ai făcut să se mai liniștească.

— N-au zis mare lucru, observă Aradel frecându-și bărbia.

— La ce te așteptai? întrebă Marasi. Căpitane, aici trebuie să fi fost aceeași persoană care l-a omorât și pe Winsting.

— Nu te pripi să tragi concluzii, răspunse Aradel. Care ar fi motivul?

— Poți găsi altă explicație? întrebă Marasi arătând cu mâna spre camera în care se afla preotul mort. Un adept al Căii? Care să comită o crimă? Domnule, preoții lor sunt cei mai puțin agresivi oameni de pe planetă. Am văzut bebeluși mai periculoși decât ei.

Aradel își freca în continuare bărbia.

— Reddi, zise el, du-le ceva de băut oamenilor bisericii. Le-ar prinde bine o băutură caldă în momentul acesta, presupun.

— Domnule? făcu Reddi uluit.

— Ai stat atât de mult sub răpăiala armelor, încât ți-ai pierdut auzul? spuse Aradel. La treabă, domnule căpitan. Am de vorbit cu doamna polițist Colms.

Reddi îi aruncă lui Marasi o privire care ar fi dat apa în clocot, dar plecă să execute ordinul.

— Domnule, începu Marasi uitându-se după el, nu pot să nu observ că ții cu tot dinadinsul să mă urască întregul corp de polițiști.

— Prostii, comentă el. Nu vreau decât să-i îmboldesc pe băiat. Nu face nimic când nu încearcă să iasă în evidență în fața mea – cât timp a crezut că avea asigurată funcția de asistent a fost

îngrozitor. Este mai bun ca ofițer dacă are cu cine concura.

O prinse pe Marasi pe după umeri și o împinse mai departe de grupul de oameni ai bisericii. Un tânăr caporal tocmai apăru cu pături și căni cu ceai cald. Spera că Reddi nu se va supăra prea tare pentru că și această sarcină îi fusese furată.

— Eu, spuse Aradel atrăgându-i din nou atenția la el, nu mă pot lupta cu Năluci-de-Ceață și spirite ale nopții. Eu sunt paznic, nu exorcist.

— Asta înțeleg, domnule, spuse Marasi.

Venind încoace îi relatase ce spusese Wax despre Bleeder. Nu-i putea ascunde asemenea informații superiorului ei.

— Numai că, dacă ucigașul este o ființă supranaturală, noi ce opțiune avem?

— Nu știu, răspunse Aradel, și asta mă umple de frustrare. Orașul ăsta e uscat ca un morman de frunze moarte și stă să ia foc. N-am oameni suficienți, încât să pot urmări un nemuritor dereglat; eu am nevoie de oameni în stradă, ca să împiedic orașul să se devoreze singur.

— Domnule, dar dacă cele două au legătură una cu alta?

— Cele două crime?

— Crimele și frământările, domnule.

Marasi închise ochii rememorând imaginea capelei, cu domul și stranele, încercând să și-o imagineze cum fusese înainte. Larskpur stând în față și dând din mâini, enoriașii îngroziți luând-o la fugă și răspândind ideea că liderul adepților Căii l-a omorât pe preotul Supraviețuitorului…

— Bleeder, sau cine o fi în spatele acestei istorii, a buimăcit guvernul cu un scandal, spuse Marasi deschizând ochii. Acum lovește în liderul unei biserici, deghizându-se în șeful alteia? Domnule, oricare ar fi motivele ei, este limpede că vrea să provoace tensiune în Elendel. *Vrea* să distrugă orașul.

— Poate că pui prea mult în seama unei singure persoane, doamnă locotenent.

— Nu este o singură persoană, spuse Marasi. Este un semizeu. Domnule, de la ce a pornit greva muncitorilor?

— Să fiu al naibii dacă știu, zise Aradel pipăindu-și buzunarul și scoțând o cutie de trabucuri.

O deschise și scoase dinăuntru un bilețel împăturit. Se strâmbă și i-l arătă. *Ai o banană în sertar.*

— Ticăloasa asta de femeie o să mă termine. Mă rog,

bănuiesc că grevele au fost în pregătire de ceva vreme. Armonie știe că-i înțeleg pe bieții netrebnici. Sunt plătiți cu nimic, în timp ce lorzii trăiesc în conace și în apartamente de lux.

— Dar de ce acum? întrebă Marasi. Din cauza alimentelor, nu-i așa? Prețuri exagerate brusc, îngrijorare că nu se vor găsi alimente nici după ce greva se va fi sfârșit?

— Cu siguranță toate astea n-au ajutat, a fost de acord Aradel. Inundațiile vor pune presiune și ele.

— Un baraj rupt. Am cercetat temeinic ce s-a întâmplat? Aradel făcu o pauză, ca să-și pună biletul la loc în buzunar.

— Crezi că ar putea fi vorba de un sabotaj?

— Ar merita să verificăm, zise Marasi.

— Ar merita, într-adevăr, zise Aradel. Să văd dacă pot aloca niște oameni. Dar dacă ai dreptate, până unde va merge creatura asta?

— Haos generalizat? întrebă Marasi.

Aradel clătină din cap.

— Poate că la Nălucile-de-Ceață este altfel, dar oamenii care comit asemenea fapte le comit ca să *dovedească* ceva. Vor să arate cât sunt de deștepți sau vor să oprească o nedreptate. Poate că ea vrea să doboare pe cineva. Guvernatorul este adept al Căii?

— Așa cred.

— Atunci crima din seara asta ar putea fi o încercare de discreditare a religiei lui.

Aradel încuviință dând din cap.

— Îi ucizi fratele, declanșezi un scandal, îi subminezi credința, stârnești revolte în timpul mandatului său… Fir-ar să fie de rugină, poate că urmărește nu numai să moară Innate, ci și să fie *călcat în picioare.*

Marasi dădu încet din cap.

— Domnule. S-ar putea… să am dovezi că guvernatorul este corupt.

— Cum? Ce fel de dovezi?

— Nimic sigur, zise ea roșind. Are legătură cu metodele lui, știi, când s-a răzgândit cu privire la legi, când și-a schimba t votul după ce a primit diferite vizite de la oameni-cheie. Domnule, ai spus că m-ai angajat și pentru că aveam pregătirea necesară pentru a înțelege statisticile. Am să-ți arăt ce-am adunat după ce pun totul în ordine, dar activitatea

guvernatorului, luată în ansamblu, arată un om dispus să se vândă.

Aradel își trecu mâna prin părul roșcovan, înspicat cu fire albe.

— Pentru numele lui Armonie! Să nu spui nimănui, doamnă locotenent. O să ne ocupăm de asta altă dată. Înțelegi?

— Da, domnule. Și sunt de acord.

— Ai făcut însă o treabă bună, remarcă el, apoi plecă să strângă rapoartele de la locul crimei.

Marasi nu-și putu reține un frison de mulțumire și emoție pentru că Aradel ascultase ce avusese ea de spus, deși nu-i putuse oferi decât jumătăți de explicații. În același timp însă, îi veni în minte un gând tulburător. Dacă cumva *Aradel* era în secret un kandra? Cât de mult rău putea face Bleeder dacă avea la mână întregul efectiv al poliției dintr-un octant?

Nu. Aradel fusese undeva înconjurat de oameni când a fost omorât preotul. Rugină… creatura o să o aducă pe Marasi în stare să sară și asupra unei umbre, întrebându-se dacă cei pe care îi întâlnea nu erau cumva kandra. Se duse să-și ia o ceașcă de ceai, cu speranța că o va ajuta să-și scoată din cap imaginea bietului părinte Bin atârnat pe perete. Ajunse pe la jumătatea drumului până la termosurile cu ceai, când ușile foaierului se deschiseră cu o izbitură și înăuntru păși Waxillium.

Trăgea panglici după el, de parcă ar fi fost rotocoale de ceață, iar pașii lui hotărâți îi făceau pe polițiștii mai neînsemnați să se retragă din calea lui în graba mare. Cum se făcea că reușea să întruchipeze tot ce ar fi trebui să fie polițiștii, dar nu erau? Nobil fără a fi mijlocitor, chibzuit și totuși întreprinzător, inflexibil și totuși nerăbdător să afle cât mai multe.

Marasi zâmbi și se grăbi să-l urmeze. Abia când ajunseră în biserică, cu uriașa ei cupolă de sticlă și preotul mort, atârnat pe peretele din capătul opus, își dădu seama că uitase complet să-și ia ceai. Durerea de cap încă făcea să-i bubuie craniul.

Aradel se afla în nava bisericii, însoțit de doi polițiști tineri.

— Lord Ladrian, zise el întorcându-se spre Waxillium. Un raport despre cadavru va fi gata în…

— Mă uit singur la el, domnule inspector, spuse Waxillium. Mulțumesc.

Dădu drumul unui cartuș gol de glonț și se ridică în aer, zbură peste rândurile de strane și pe sub cupolă, până ateriză pe

podium.

Aradel oftă și mormăi o înjurătură printre dinți, apoi se întoarse spre unul dintre caporali.

— Vezi ca Lordul să aibă la dispoziție tot ce-i trebuie. Poate izbutește să înțeleagă ceva din toată aiureala asta – presupunând că până atunci nu aruncă totul în aer, pur și simplu.

Tânărul polițist încuviință înclinând capul, apoi alergă după Waxillium care îi spunea ceva lui Wayne, care la rândul lui se ridicase ca să i se alăture. Nu se știe ce îi spusese Waxillium bărbatului mai scund, dar acesta primise o însărcinare, căci ieși alergând pe ușă.

Inspectorul-șef scutură din cap, cu un rictus amar pe buze.

— Domnule? i se adresă Marasi. Te-ai supărat pe Lord Waxillium?

Aradel tresări, ca și când nu văzuse – sau nu-și dăduse seama – că se afla și ea acolo.

— Nu lua în seamă, doamnă locotenent. Lordul este o resursă deosebită a departamentului nostru.

— Sir, vorbiți de parcă ați exersat mult răspunsul.

— Perfect, spuse Aradel, pentru că mi-a trebuit mult până am învățat să spun asta fără să înjur.

— Aș putea să aud versiunea neexersată?

Aradel o măsură cu privirea din cap până-n picioare.

— Să spunem doar atât, doamnă locotenent, trebuie să fie reconfortant să ai pe cineva care să strângă mizeria după tine.

O salută înclinând capul și ieși din încăpere.

La naiba! Asta era ceea ce gândea Aradel despre Waxillium? Un potlogar de nobil obișnuit să primească ceea ce dorea, sincer și direct cum Aradel nu-și permitea să fie niciodată? Inspectorul-șef nu făcea parte din nobilime și trebuia să se îngrijească de finanțare, de politică și de viitorul oamenilor săi. Waxillium însă putea să se bage peste tot, făcând tot ce-l tăia capul, trăgând cu pușca și bazându-se că statutul său – de Allomant și de șef de casă nobiliară – îl va scoate basma curată.

Era un punct de vedere lămuritor. Waxillium era o *pacoste.* O pacoste valoroasă într-adevăr, pentru că rezolva problemele, dar aproape la fel de dificilă ca și acestea. În momentul acela însă, părea nu atât un aliat, cât mai mult o furtună pentru care trebuia să te pregătești și după care trebuia să faci din nou

ordine.

Tulburată, porni să străbată nava ca să ajungă la el, lângă cadavru.

— Piroanele acelea emit linii puternice, îi spuse Wax arătând cu degetul înspre fața distrusă a părintelui Bin. Spre simțurile mele Allomantice, vreau să zic. Din câte am citit, asta înseamnă că nu sunt țepușe Hemalurgice. Acelea ar trebui să fie greu vizibile și să permită împingerea, la fel ca metalmințile.

— La ce a servit răstignirea lui cu piroane? întrebă Marasi.

— Habar n-am, spuse Waxillium. Dar când cobori cadavrul de pe perete, trimite-mi un eșantion din fiecare piron. Vreau să fac câteva analize, ca să le determin compoziția.

— În regulă, spuse Marasi.

— Ar fi trebuit să ne așteptăm. Încearcă să-i dezbine pe adepții Căii și cei ai Supraviețuitorului.

— Guvernatorul a aderat la Cale, zise Marasi. Credem că Bleeder vrea să ajungă la el.

— Așa este, răspunse Waxillium îngustând ochii. Dar nu aceasta este ținta ei adevărată. Vrea să dezorganizeze orașul. Poate că guvernatorul este cheia de boltă. Dar ce-are a face acest lucru cu mine?

— Știi, nu totul *trebuie* să aibă legătură cu tine.

— Nu totul, acceptă Waxillium. Doar asta.

Neplăcut, dar probabil că avea dreptate. Altfel de ce ar fi defilat Bleeder prin oraș sub chipul omului care o omorâse pe soția lui Waxillium? Waxillium lăsă cadavrul și, printr-o împingere, ieși din clădire pe ușa din spate. O alee îngustă ducea mai departe, până la stradă. Marasi îl urmă, alăturându-i-se lui Waxillium în întuneric și ceață.

— Ce ai de gând? îl întrebă ea.

— Nu pui la cale un omor dramatic ca acesta, fără să pregătești și o cale de evadare, spuse Waxillium. Judecând după batistele și poșetele abandonate, presupun că biserica era plină în momentul în care a scos la vedere cadavrul. Credincioșii au fugit pe ușa principală, dar ucigașul s-a așteptat la așa ceva. Probabil că ea a ieșit prin spate și a dispărut, în timp ce oamenii fie încercau să fugă de la fața locului, fie rămăseseră înmărmuriți.

— OK…

— Alee îngustă, zise Waxillium îngenunchind ca să cerceteze

zidul. Privește aici!

Marasi privi mijindu-și ochii. În locul acela, cărămizile din zid fuseseră zgâriate și păstrau urme de frecare.

— Pare metalic. Argintiu.

— Vopsea, aș zice, fu de părere Waxillium. De unde provine este din păcate o întrebare neînsemnată pe lângă celelalte, mai grele. În primul rând, de ce să fi omorât preotul?

M-a prevenit că avea de gând, dar am crezut că se referea la tatăl tău. Nu la părintele Bin.

— Waxillium, spuse Marasi. Avem nevoie de mai multe informații. Despre ce este capabilă să facă această creatură și care ar putea fi motivația ei.

— De acord, zise Waxillium.

Se ridică și se uită spre capătul aleii.

— Mi-ar plăcea să-i pun Zeului câteva întrebări. Mă îndoiesc că este disponibil însă, așa că va trebui să ne mulțumim cu altcineva.

— Cu cine? întrebă Marasi.

— Am primit o mână de ajutor în seara asta, răspunse Waxillium. Dintr-o sursă neașteptată. Simt că o discuție cu ea ar fi revelatoare. Vrei să vii cu mine?

— Bineînțeles că vreau, spuse Marasi. De ce să nu vreau?

— Ei bine, zise Waxillium, mă tem că interacțiunea cu ea s-ar putea dovedi… dificilă din punct de vedere teologic.

13

Wayne nu se considera un om cu înclinații religioase deosebite. Își imagina că Armonie nu le acorda prea multă atenție celor ca el, la fel cum un pictor consacrat nu se prea întreabă ce a făcut mama cu desenele pe care i le-a oferit el în copilărie.

Dar dincolo de toate acestea, lui Wayne îi *făcea* plăcere să treacă din când în când pe la templul omului de rând. Îl făcea să se simtă mai bine și pentru o clipă să uite de propriile probleme. Așa că atunci când Wax îl trimise înainte, să verifice locul, știu unde se ducea.

Templul era înghesuit într-un colț dintr-o intersecție, o construcție veche, impresionantă, nu prea înaltă, încăpățânată. De o parte și de cealaltă se aflau clădiri rezidențiale, unele cu

șase etaje, dar templul avea aerul unui bătrân așezat în jilț, care nu simțea nevoia să privească mai sus de genunchii omului. Așa cum se aștepta Wayne, ușa era deschisă și primitoare, mai lăsa încă lumina să se reverse înăuntru, chiar dacă începea să se facă târziu. Înaintă agale pe alee și îl salută pe paznicul îmbrăcat în uniformă, cu șapcă și salopetă și cu un baston de ceremonie ce părea să aibă agățate la un capăt fire de păr, probabil de la loviturile aplicate în cap scandalagiilor.

Wayne duse două degete la pălărie, în chip de salut, și declamă cuvintele potrivite pentru a fi lăsat să intre.

— Salut, Blue. Câtă apă are berea astăzi?

— Să nu faci scandal la crâșmă, Wayne, îl îndemnă omul drept răspuns. Deja mi-am cam ieșit din fire.

— Fire? întrebă Wayne trecând pe lângă el. Nostim fel de a spune, amice, dar dacă doamnelor le place să le dai nume caraghioase unor părți din trupul tău, eu n-o să zic nimic.

Odată terminat ritualul introductiv, Wayne pătrunse în templul propriu-zis. Înăuntru, oamenii ședeau la locurile lor, aduși de spate, meditând cu capetele lăsate în jos la complexitatea profundă a universului Cosmere. Își spuneau rugăciunile bolborosind între prieteni, iar tămâia o ardeau în pipe. Deasupra altarului atârna imaginea Bătrânului Ladrian însuși, un bărbat cu un pântec impecabil și un pocal întins înainte, solicitând parcă atenție.

Wayne rămase în prag, cu capul plecat în semn de respect și își înmuie degetele într-un rest de bere ce se scurgea în picuri de pe o masă din apropiere, apoi se unse pe frunte și pe buric, făcând semnul spadei.

Mireasma îl impresionă ca pe un pelerin pe Pământul Sfânt și trecu printre penitenți, căutând iertare în drum spre altar. În seara aceea locul avea un aer ciudat. Solemn. Da, templul era un lăcaș al contemplației, dar trebuia să fie totodată și unul al bucuriei. Unde erau imnurile cântate într-o bolboroseală sfântă? Unde era râsul, zgomotul vesel al sărbătorii?

Nu-i de bine, își spuse el așezându-se într-una dintre strane – în acest caz o masă rudimentară, rotundă, pe care erau zgâriate citate din Scriptură, precum *Mic e un cap sec* și *Carnații e mizerabili.* Cel din urmă i-a plăcut întotdeauna. Avea implicații teologice adânci, asta era. Dacă mâncarea era o mizerie, tot o mizerie erau și ei, până la urmă? Sau nu erau nimic? Sau ar

trebui, în schimb, să vedem în mizerie ceva ce trebuie ridicat la un nivel superior, pentru că a fost creată de Zeul de Dincolo, ca toate celelalte?

Wayne se rezemă de spătar și atrase câteva priviri de la mesele din jur. Când o tânără și frumoasă slujitoare a bisericii, ce lăsa la vedere un decolteu adânc, trecu pe lângă el cu halbele, o prinse de braț.

— Eu o să iaaaaau… zise și rămase cu gura căscată. O să iau niște whisky.

Vorbea cu accentul și tonul unui om care fusese deja foarte, *foarte* pios în seara aceea.

Fata dădu din cap și își văzu de drum. Cei din jur îl ignorară. Wayne închise ochii și le ascultă rugăciunile.

— O să ne lase să murim de foame, pur și simplu. L-ai auzit pe guvernator, Ren. Nu-i pasă decât de ruginita lui de reputație.

— Ar trebui să trăim bine. Armonie a făcut pământul pentru noi toți. Dar ajungem să ne bucurăm de el? Nu. Avuțiile lui nu înseamnă decât că bogații au mai multe țoale și case mari.

— În orașul ăsta trebuie să se schimbe ceva. Eu n-am rămas fără muncă, la fel ca oamenii de la oțelărie, dar Armonie…

— Ture de șaisprezece ore. Plec înainte să se trezească fetița mea, iar când mă întorc ea s-a dus deja la culcare. O văd o dată pe săptămână, asta fac.

— Noi muncim și murim ca s-ajungă totul la aceiași oameni. Ei sunt și proprietarii casei în care locuim. Asta nu-i înșelătorie? Muncești cât e ziua de lungă pentru ei, pe urmă noaptea le dai totul înapoi pentru privilegiul de a mai supraviețui încă o zi, ca să muncești în continuare.

Grele rugăciuni spuneau oamenii.

Wayne se ridică de la masă și se duse la altarul din capătul încăperii, unde sticlele erau aranjate pe rafturi lângă perete și străluceau în lumină. Lumini cu gaz. Tradițional cu-adevărat, așa era templul ăsta. Se așeză la altar, între un tip care purta bretele și altul cu brațele atât de păroase, încât probabil că avea ceva de urs în el. Sau măcar de un bunic.

— Whisky, îi ceru Wayne preotului din spatele altarului. Însă bărbatul îi aduse un pahar cu apă și lămâie. Rugina naibii! Probabil că n-a pus accentul la locul lui. Wayne se rezemă, sorbindu-și apa.

Aici, la altar, oamenii nu se plângeau. Se holbau doar, cu

cănile în mână. Wayne dădu din cap. Se rugau fără să scoată un cuvânt, erau cei cărora le puteai citi în priviri. Întinse mâna și luă paharul din mâinile vecinului, apoi îl mirosi. Rom curat. Unde era distracția?

Se întinse spre blană-de-urs și îi smulse băutura din mână, o mirosi. Cei doi bărbați se întoarseră către el, iar el turnă în pahar apa rămasă, apoi amestecă băuturile în propria cană. Stoarse puțină lămâie, puse un strop de zahăr din spatele altarului, pe urmă adăugă gheață, acoperi cu suportul de dedesubt și începu să scuture de parcă toată viața lui depindea de această operațiune. Ceea ce nu era exclus, având în vedere că bărbatul cu lână pe brațe tocmai se ridică și începu să-și trosnească încheieturile.

Nu apucă să-i ia la bătaie, pentru că Wayne făcu vânt câte unei căni către fiecare și se scufundă în gânduri. Cănile ajunseră la destinație și asupra altarului se lăsă liniștea. Bărbații se întinseră ezitând după căni și gustară băutura. Cel cu bretele făcu gestul primul.

— *Uau,* exclamă el. Ce-ai făcut?

Wayne nu răspunse, bătu cu degetul în masă, în timp ce părosul gustă băutura și dădu din cap apreciativ. Viața în protipendadă îi predase lui Wayne câteva lecții. Excentricii aceia nu făceau nimic cum face toată lumea. Uneori i se părea că se comportau ciudat numai ca să nu semene cu un om de rând.

Dar să se îmbete *chiar* că știau. Trebuia să le recunoască acest merit.

Preotul se apropie să vadă ce generase gâlceava, dar cei doi voiau încă un rând din băutura preparată de Wayne. Preotul îi lăsă să-i explice cum făcuse Wayne, pe urmă dădu din cap a înțelegere – părea să fi participat la petreceri din înalta societate sau să fi avut invitați din rândul acesteia.

Wayne strecură ceva pe altar. Câteva cartușe goale de gloanțe.

— Ce-i ăsta? întrebă preotul lăsând jos cana pe care o ștergea. Este… este de *aluminiu*?

Wayne se ridică și adună ceva din spatele altarului, apoi i le puse în brațe preotului. Din fericire avea gheață, dintr-o livrare făcută în timpul dimineții. Devenea tot mai ieftină în ultimul timp, odată cu dezvoltarea transporturilor dinspre munte. Omul avea și o colecție bogată de băuturi spirtoase și diverse

ingrediente. Suficiente pentru Wayne ca să se poată descurca.

Wayne îi făcu semn bărbatului să-i urmeze, apoi porni să străbată încăperea. Se opri la fiecare masă, luă băuturile și le modifică. Pentru cei care beau bere adăugă suc sau apă minerală, amestecă și transformarea era gata. Îi lăsa cu ceva ce părea a fi ca la început, și totuși nou. Proaspăt. În altele adăugă ghimbir – se potrivea foarte bine cu lămâia –, în altele bitter. Încercă să folosească ceva de la fiecare masă și nu fu înjurat decât de puține ori. Nu trecu mult și ocupanții templului deveniră mult mai prietenoși. De fapt, atrăsese lângă el o adevărată mulțime.

Grupul îl aclamă când se așeză la o masă, în fața unei femei frumoase, cu ochi mari și degete lungi. Pentru ea făcu o băutură fără nimic special – gin cu lămâie, puțin sifon și un praf de zahăr – dar ingredientul secret... ei bine, acela *era* ceva special. Un săculeț de praf albastru pe care îl găsise în seara aceea, la petrecerea de mai devreme. Îl luase la schimb cu un pumn de nisip.

Amestecă praful în băutură cu o răsucire insesizabilă a degetelor, agită și în cele din urmă adăugă lămâie. Când împinse băutura în fața femeii, lichidul albastru se învârti și se învolbură, apoi se transformă într-un roșu-violet, căci culoarea se mișca în mijlocul lui de parcă s-ar fi adunat cețurile.

În jur oamenii tăcură uluiți, iar femeia îi zâmbi. El îi zâmbi la rândul lui. Era subjugat, e adevărat, dar trebuia să flirteze în continuare, altfel Ranette îl va ignora.

Și, pe urmă, obrajii femeii se colorară în *albastru,* apoi în *violet,* exact ca băutura. Wayne sări de la masă, dar pielea ei reveni la culoarea normală. Femeia ridică paharul de băutură zâmbind cu viclenie și sorbi din el.

— E bună, spuse ea, dar de obicei iau ceva cu mai multă tărie.

Restul oamenilor din templu se retrăgeau în strane. Le plăcuse spectacolul, dar erau și mai nerăbdători să se desfete cu licorile. Nu păreau să fi observat ce se întâmplase cu pielea femeii. Poate că Wayne avusese o închipuire. Se așeză ezitant la locul lui și se uită la femeie, ai cărei ochi – limpezi precum lumina zilei – deveniră din albaștri, violet, apoi din nou albaștri.

— Să fiu al naibii, zise Wayne. Tu ești Nemuritorul, nu-i așa?

— Exact, spuse ea sorbind din băutură și întinzându-i mâna. Mă numesc MeLaan. Waxillium mi-a zis să-ți spun parola „toți

nădragii galbeni”, ca să-ți dovedesc. Te-ai descurcat bine aici astă-seară. Când am venit, am crezut că locul o să explodeze de atâta mânie. Cred că ai stăvilit o revoltă.

— Este o singură cârciumă, zise Wayne strângându-i mâna și luând loc înapoi pe scaun. Una dintr-o sută. Dacă se pune la cale o răzmeriță, n-am cum s-o opresc cu o băuturică.

— Adevărat, presupun.

— Ce-ar trebui să fac, zise Wayne, ar fi să îmbăt tot *orașul.*

— Sau, știi tu, să susții drepturile muncitorilor pentru reducerea numărului de ore de muncă, îmbunătățirea condițiilor și asigurarea unui salariu de bază minim.

— Da, da, zise Wayne. Și asta. Dar, gândește-te ce fericit ar fi orașul ăsta dacă aș reuși să-i îmbăt *pe toți.*

— Câtă vreme mă îmbeți *pe mine* prima, n-am nimic împotrivă.

Întinse paharul spre el.

— Completează pentru doamna, te rog.

Wayne se încruntă.

— Nu, nu-i corect. Dumneata ești un fel de semizeu sau cam pe-acolo. Nu dumneata ar trebui să mă aduci pe mine pe drumul cel drept?

— Ascultă aici, zise MeLaan învârtind lichidul în pahar, adu o ofrandă zeului tău sub forma încă unui pahar de gin în lumina albastră a amurgului. Și binecuvântat vei fi!

— Asta cred că pot face, zise Wayne. Fir-aș al naibii, până la urmă poate că *sunt* credincios.

Semizeul nemuritor sorbi cu zgomot din bere, apoi trânti halba pe masă, zâmbind cu gura până la urechi, ca un țânc de patru ani recompensat cu dulciuri ca s-o pârască pe soră-sa. Wax o studie în timp ce ea îl privea pe Wayne în ochi, producând o râgâială de te-ar fi sculat din morți. Așezat lângă Wax, Wayne dădu din cap aprobator, cu un aer impresionat. Apoi dădu pe gât propria bere și râgâi la rândul lui răspunzându-i lui MeLaan, cel puțin de două ori mai lung și mai zgomotos.

— Cum reușești? întrebă MeLaan.

— Antrenament și exercițiu de ani de zile, zise Wayne.

— Eu sunt în viață de mai bine de o jumătate de mileniu, spuse MeLaan. Sunt *sigură* că am mai multă experiență decât tine.

— Dar îți lipsește *voința,* răspunse Wayne scuturând degetul arătător. Trebuie să vrei.

Bău halba până la fund și scoase un râgâit prelungit.

Marasi, care stătea lângă Wax în separeul din cârciumă, privea scârbită schimbul dintre cei doi. Wax îi permisese să-i aducă aici cu mașina, dacă numai în acest fel își putea verifica și pansa rana. Calmantele își făceau totuși efectul. Abia dacă mai simțea lovitura.

După un drum scurt, el și Marasi ajunseră la cei doi tocmai când se aflau în mijlocul... concursului de râgâit? Wax nu-și dădea prea bine seama dacă era vorba despre un concurs ori, mai curând, despre prețuire reciprocă, ca între doi virtuozi care interpretează partiturile preferate.

MeLaan își termină berea, apoi ridică mâna într-un gest dramatic. Palma se despică, formă buze, care la rândul lor produseră un râgâit slab.

— Trișezi, spuse Wayne.

— Folosesc ce mi-a lăsat tata, spuse MeLaan. Nu-mi spune că tu n-ai râgâi și cu alte părți ale corpului, dacă ai putea.

— Ei bine, spuse Wayne, dacă ai adus vorba, chiar *aș putea* să scot un sunet foarte interesant cu...

Wax își drese glasul.

— Nu vreau să intrerup o conversație despre părțile din corpul lui Wayne care pot sau nu să producă zgomote, dar trebuie să recunosc că nu ești ce credeam eu, înălțimea Ta.

— La dracu, zise MeLaan. Te rog să nu mi te adresezi așa.

— Dar faci parte din curtea lui Armonie, spuse Wax.

— Dar dintr-o generație mai târzie, zise MeLaan. Din punct de vedere al neamului kandra, sunt încă un copil.

— Ai trăit în perioada sfârșitului cenușii, în Catacendre, zise Wax. I-ai cunoscut pe Inițiatori.

— În perioada Catacendre am stat sub pământ, zise MeLaan. Eram adolescentă și nu cunoșteam pământul când a fost acoperit de cenușă. Nu trebuie să te simți intimidat în fața mea.

— Ai peste *șase sute* de ani, spuse Marasi.

— Și țărâna la fel, zise MeLaan.

Se apleacă în față.

— Uitați ce e, sunt aici ca să vă ajut. Dacă vreți pe cineva pe lângă care să vă gudurați, vi-l trimit pe Vendell sau pe unul dintre cei chiar foarte vechi. Lor le place. Eu vreau doar să văd

că Paalm a fost oprită și apoi ajutată.

Wax se aplecă peste masă. Își dădea seama din felul în care le zâmbea MeLaan oamenilor care treceau pe lângă ei – din felul cum bătea cu degetele ritmul melodiei cântate în tavernă de grupul de bețivi din colț – că ei îi plăceau oamenii. Îi plăcea să se afle aici, printre ei. Nu era distantă, așa cum se așteptase el, sau rezervată. Și nu era nici măcar prea deosebită de ei, în ciuda faptului că tocmai își deschisese o gură în palmă.

— Tu ești cea care mi-a adus cercelul, spuse el atingându-și urechea la care îi atârna micul cârlig. Cu mulți ani în urmă.

Zâmbetul lui MeLaan se lărgi.

— Purtam același trup, și totuși mă mir că-ți aduci aminte.

— Al cui este trupul? întrebă Marasi. De unde ai luat oasele?

— Le-am făcut eu, zise MeLaan ridicând bărbia.

Fața îi deveni brusc transparentă, dând la iveală craniul de dedesubt – un craniu făcut din cristal cizelat, de un verde-strălucitor.

— Prefer Trupurile Adevărate, deși, dacă este nevoie, pot lua altă formă. Vă previn, din punct de vedere al neamului kandra, sunt așa-și-așa la întrupări.

— Și cea pe care-o urmărim noi? întrebă Wayne.

Începuse să construiască un castel din suporturile de pahare împrăștiate pe masa tavernei, așezându-le în echilibru pe muchie.

— Paalm? întrebă MeLaan readucându-și fața la normal. Era unul dintre cei mai buni. Dintre toți kandra pe care îi știu eu, numai TenSoon este mai bun decât ea.

— Dar e labilă, spuse Wax. Și-a pierdut mințile. Asta ar trebui să ne ajute s-o identificăm, chiar dacă se deghizează, nu-i așa?

— Poate, spuse MeLaan zâmbind.

Luă câteva dintre suporturile de pahare și începu să construiască și ea un turn.

— Paalm e talentată, iar imitația… ei bine, este într-un fel *înrădăcinată* în noi, mai ales în cazul acelor kandra care au acționat în Antichitate, pe timpul Ultimului Imperiu. Unii dintre ei nici nu simt că ar avea propria personalitate; nu știu să trăiască dacă nu intră în pielea altcuiva.

— Pare că te tulbură ideea, spuse Wax cu interes.

— Eu sunt tânără, zise ea ridicând din umeri. N-am fost niciodată în situația de a-l sluji pe Lordul Legiuitor. Eu l-am slujit

întotdeauna pe Armonie, care pare un tip de treabă, în general.

Neobișnuită referire la un zeu. Wax îi aruncă o privire lui Marasi, care ridică din sprânceană spre el și dădu din umeri. În jurul lor, clienții cârciumii sporovăiau cu un murmur stins de energie și entuziasm. Wax și ceilalți se așezaseră într-o nișă izolată, din partea laterală. Lumina caldă a gazului era mai prietenoasă, mai vie decât lumina electrică de la el de-acasă.

— În regulă, spuse Wax, hai să vorbim despre ce poate să facă Bleeder. Și despre cum o putem omorî.

— Nu este nevoie s-o omorâți, interveni rapid MeLaan, construind al doilea etaj al turnului.

Îi aruncă o privire lui Wayne, care ajunsese la al treilea.

— Trebuie doar să-i scoateți țepușa care i-a mai rămas, ceea ce o va imobiliza în primul rând. Are mintea confuză; ne ocupăm noi de ea odată ce o luăm în custodie.

— Confuză? întrebă Wax. A omorât un preot *țintuindu-l cu piroane în ochi.*

Lui MeLaan îi pieri zâmbetul.

— Are o singură țepușă. Nu gândește limpede.

— De acord, zise Wax, dar pe cea de-a doua și-a scos-o singură, nu-i așa?

— Așa presupunem, recunoscu MeLaan. Suntem mai slabi decât alte creaturi Hemalurgice. Doar două țepușe și putem fi învinși. Da, și-a scos una din ele.

— A dorit să aibă libertatea de a ucide, spuse Wax. Nu are mintea confuză, MeLaan. Este distructivă și posibil psihotică. Învață-mă cum s-o omor!

MeLaan oftă.

— Acidul are efect, dar este teribil de ineficient. Dacă îi zdrobești scheletul va avea dificultăți la mișcare, prin urmare ai putea apela la așa ceva. Gloanțele sunt inutile, ca și cele mai multe dintre formele de deteriorare fizică. Țepușa – aici este punctul-cheie. Scoate-i-o și va reveni la starea ei primară. Asta *este* cea mai bună cale.

— Starea ei primară, zise Marasi. De Nălucă-de-Ceață.

MeLaan încuviință dând din cap.

Wax bătea cu degetele în tăblia mesei, scufundat în gânduri.

— Dacă reușesc să-i scot țepușa, probabil că am imobilizat-o mai întâi. Iar dacă este legată, ce rost mai are să-i scot țepușa?

— Waxillium, vorbi MeLaan aplecându-se în față, *înțelegi* cu

ce te confrunți? Paalm a fost antrenată de străbuni și l-a slujit pe *însuși* Lordul Legiuitor. Cât a fost în serviciul lui, a strivit rebeliuni și a răsturnat regate; cunoaște perfect detaliile Hemalurgiei. Singur ai constatat că a învățat să folosească țepușe pentru a-și asigura puteri Allomantice și Feruchimice – ceea ce noi am crezut că nu era posibil. Dacă o capturezi, probabil că nu va rămâne mult timp în această situație. *Înlătură țepușa*!

Wax se simți cuprins de fiori.

— Ai dreptate, spuse el. Ne-am înțeles.

— Fir-ar să fie de rugină, șopti Marasi. Am crezut că nu vrei să ne intimidezi.

— Eu? întrebă kandra. Eu sunt inofensivă.

Îi făcu un semn fetei de la bar, arătându-i halba.

— Eu nu sunt nici pe departe așa de nebună ca Paalm.

— Grozav, exclamă Wayne.

Îi aruncă o privire lui Wayne.

— Pari preocupat.

— Eu? zise Wayne ridicând cel de-al patrulea nivel al castelului. Scuzați. Mă gândeam cum să fac să se îmbete toată lumea din oraș.

— Eu… n-am de gând să te întreb.

Wax înșfăcă de pe masă câteva suporturi de pahare, iar barmanița, văzând că se jucau cu ele, le aduse mai multe, începu să construiască și el un castel.

— Așadar, îi scoatem țepușa. Cum?

— Cel mai ușor este să mă chemi pe mine, spuse MeLaan. I-o pot scoate eu. Dar dacă nu sunt de față, nu aștepta după mine. Rupe-i oasele, apucă-te să i le scoți și până la urmă vei găsi țepușa. Vei avea nevoie de un stomac puternic.

Grozav!

— Există vreo modalitate de a identifica un kandra? Anumite tipare de răni? Eșantioane de sânge?

MeLaan se scotoci în buzunar.

— Odată ce am trecut la o formă nouă, ne fixăm în acel corp și *suntem* acea persoană. Vom sângera și, dacă ne tai un deget, amprenta va rămâne aceea a persoanei pe care o imităm. Chiar și alt kandra cu greu va putea identifica un duplicat. N-ai citit Historica?

— De mai multe ori, zise Wax, dar capitolele despre kandra

sunt cam plictisitoare.

— Cred că ar trebui să mă simt jignită de această afirmație.

— Atunci n-ai băut destul, răspunse Wayne.

Cinci niveluri. Wax se concentră ca să ridice nivelul al doilea.

— În orice caz, continuă MeLaan, localizarea altui kandra este o problemă care ține de trecut. Am reușit să rezolvăm câte ceva, pentru orice eventualitate. O metodă pusă la punct de aceia dintre noi care au o înclinație mai mare către știință.

Strecură ceva pe masă. O pereche de ace, lungi cam cât un lat de palmă, atașate unor seringi de metal. Wax ridică una.

— Injectați una în kandra, spuse MeLaan, și lichidul dinăuntru va deteriora puțin noua formă. Pielea va deveni mai clară pentru scurt timp, ceea ce va lăsa să se vadă cine este cu adevărat.

— Mișto! zise Wayne.

— Există totuși o problemă. Dacă injectezi pe cineva care nu este kandra, acea persoană va muri.

— Un inconvenient, spuse Marasi cercetând-o pe cealaltă.

— Da, spuse MeLaan. Mai lucrăm la partea asta. Aceasta este o soluție de ultimă instanță, evident, dar o *imobilizează* pe termen scurt. Dacă vreți s-o găsiți pe Paalm înainte de a folosi seringa, puteți încerca s-o prindeți cu o minciună. Ea nu deține și memoria celui pe care-l imită. Și invers, dacă vedeți că cineva care nu este Născut-din-Metal folosește o putere de acest fel, înseamnă că nu poate fi ea.

— Am sentimentul că, dacă-și folosește puterile fix în fața mea, sunt un om mort, n-am nicio șansă, spuse Wax.

În grup se lăsă tăcerea. Wax luă cele două seringi și le îndesă în tocul pistolului de la brâu. Marasi mâzgălea într-un carnet, transcriind conversația – va trebui să-i ceară un exemplar. Sosi alt rând de băuturi, fără să li se ceară plată. Ce făcuse Wayne aici înainte de venirea lui Wax? Îi era frică să intrebe.

Ce ajutor este acesta? se miră Wax frustrat, când castelul lui se prăbuși. O armă pe care o putea folosi numai când era sută la sută sigur cine era impostorul? Părea ceva neînsemnat. Bleeder putea fi oricine. Bleeder putea demonstra orice fel de putere. Bleeder era străveche, inteligentă și talentată…

— Are un plan, spuse Wax. *Nu* este nebună pur și simplu, MeLaan. Este mai mult de-atât.

— În continuare ești hotărât s-o omori, oftă MeLaan.

— Sunt nevoit. De ce atâtea ezitări? Credeam că un kandra

este foarte hotărât, mai hotărât decât oricine altcineva, să vadă problema rezolvată.

— Bleeder nu este „o problemă”, spuse MeLaan. Este o persoană. Da, vreau să văd că a fost oprită. *Trebuie* să fie oprită. Dar…

Se rezemă de spătar, apoi dădu un bobârnac și doborî castelul din suporturi de pahare.

— Am mai rămas atât de puțini! La naiba, nici n-am fost mai mult de cinci sau șase sute și am pierdut o mulțime în zilele de dinaintea Ultimei înălțări. Imaginează-ți, justițiarule, că toată rasa dumitale ar număra trei sute de oameni. Poate atunci ai avea ceva mai multe rețineri să-l vezi pe unul distrus.

— Specia căreia îi aparține individul n-ar trebui să aibă importanță, veni replica lui Wax. Nu-mi pasă dacă ați mai rămas trei sute sau doar trei; când unul dintre voi începe să bată oamenii în cuie pe pereți, eu voi…

— Wax, îl întrerupse Wayne așezând suporturile de pahare pe al *șaselea* nivel. Verifică-ți pulsul, amice.

Wax respiră adânc.

— Îmi cer scuze, spuse el.

— Cum ai spus? întrebă Marasi învârtind creionul de la Wayne la Wax. Puls?

— Uneori, spuse Wayne, Wax uită că este om și se crede stâncă.

— Asta zice Wayne, spuse Wax apucând câteva suporturi și începând să ridice alt castel. Ar trebui să fiu mai empatic în momentele în care începe să cugete.

— Poți avea și o minte simplă, amice.

— Spuse cel care a adunat cândva o colecție de optzeci de sticle de bere diferite.

— Îhî, făcu Wayne zâmbind înduioșat. Am făcut asta mai ales ca să te enervez pe tine.

— Glumești!

Dădu din cap negând.

— Începusem să detest toate sticlele alea nenorocite, dar în fiecare dimineață când te împiedicai de o cutie nouă, înjurai și o făceai atât de melodios…

— Știți, zise MeLaan, voi doi nu sunteți *nici pe departe* așa cum am fost lăsată să cred.

— Povestește-mi, spuse Marasi.

— În primul rând, habar n-am avut că Kid Wayne este așa de talentat la sculpturi din suporturi de pahare.

— A trișat, zise Wax. Câteva dintre suporturile de la nivelul de jos le-a lipit cu guma pe care o mestecă.

Marasi și MeLaan se întoarseră înspre Wayne, care zâmbea cu gura până la urechi. Ridică sculptura, doborând nivelurile de sus și dezvăluind că primele trei de jos fuseseră – într-adevăr – lipite.

— Wayne, exclamă Marasi uluită. Ții atât de mult să ne impresionezi?

— N-are legătură cu a impresiona pe nimeni, zise Wax. Concursul nu era despre cine construiește cel mai înalt castel – ci despre a observa eu ce face el. Întotdeauna trișează într-un fel sau altul. Dar să revenim la ale noastre, MeLaan. Ticăloasa ta prietenă pune ceva la cale. Dacă planul ei reușește, va veni ca tăvălugul peste noi și va zdrobi orașul.

— Așa este, spuse MeLaan. Deci, ce facem?

— Suntem mai isteți decât ea, zise Wax. Trebuie să știu ce motivație are. *De ce* face ceea ce face? În primul rând, ce a făcut-o să-și scoată țepușa?

— Mi-ar plăcea să știu, spuse MeLaan. Și noi am încercat să aflăm același lucru.

— Atunci, povestește-mi despre ea, zise Wax bătând cu degetul în paharul gol. Cum e? Ce o pasionează?

— Paalm a fost ultima tăbliță nescrisă, spuse MeLaan. Un kandra de modă veche. Cum ți-am pus, a petrecut atât de mult timp în diverse misiuni, încât nu prea și-a construit o personalitate proprie. La ivirea zorilor lumii noi, a avut probleme mari din această cauză. Unii din vechea generație, care preferau să stea în Patrie, plecau în misiune doar dacă erau siliți. Nu și Paalm. Ea era omul Tatălui, un kandra folosit exclusiv pentru misiuni încredințate de Lordul Legiuitor.

MeLaan avu o ezitare.

— Este posibil să dețină informații de la el. Lucruri care nu ne-au fost spuse și nouă, celorlalți. Presupun că uneori a pus-o să imite și Inchizitori, să fie cârtiță printre ei. Oricum, n-ar fi fost capabilă să întruchipeze un Inchizitor fără să posede la cel mai înalt nivel Allomanția și Feruchimia. Iată de unde și-ar fi putut lua informațiile. I-a fost devotată Lordului Legiuitor, iar când el a dispărut, i-a devenit devotată lui Armonie. Era fanatică în

această privință. Insista să i se atribuie misiune după misiune și niciodată nu-și petrecea timpul cu noi. Era mai mereu de una singură. Întruchipa câte un personaj aproape în permanență. Până când…

— A devenit violentă, are ieșiri criminale, zise Wayne cu glas scăzut. Li se întâmplă celor care nu comunică. Și psihopaților, desigur.

Ce-mi spune mie acest lucru? se gândi Wax oprindu-se la trei etaje pentru castelul lui. *Cum aș aborda situația dacă ar fi vorba despre alt criminal*?

MeLaan se rezemă de spătarul scaunului, parcă pierdută în gânduri, apoi azvârli un suport de pahare în castelul lui Wax cu intenția să-i dărâme. Mormăi ceva.

— Ce este? întrebă Wax.

— Eram doar curioasă să văd dacă și tu trișezi.

— Wax nu trișează niciodată, zise Wayne cu capul băgat pe jumătate în halbă.

Wayne nu înțelesese niciodată cum putea el să vorbească și să bea în același timp, fără să se înece.

— Inexact, spuse Wax. Trișez *rareori.* De aceea nimeni nu se așteaptă să trișez.

Se ridică în picioare.

— Ai vreo idee de ce l-a luat Bleeder la țintă pe guvernator, în mod special?

MeLaan dădu din cap în semn că habar nu avea.

— Există vreun alt kandra care o cunoaște mai bine decât tine?

— Poate unul dintre cei mai vechi, zise MeLaan. Să văd dacă-l voi putea convinge pe vreunul să vină să stea de vorbă cu tine.

— Foarte bine, spuse Wax. Dar mai întâi vreau ca voi trei să-i supravegheați pe guvernator.

— Eu trebuie să mă prezint mai întâi la sediu, spuse Marasi. Am ceva de terminat acolo.

— În regulă, zise Wax. Wayne, tu te duci direct la locuința guvernatorului acum.

— Ultima oară m-a alungat.

— N-o s-o mai facă și de data asta, spuse Wax. L-am convins să ne asculte, deși în curând va trebui să-l facem s-o întâlnească pe MeLaan.

— Sigur, în regulă, zise Wayne. Nu că aș fi avut de gând să

dorm la noapte sau ceva de genul ăsta.

— În perioada următoare vom cam duce lipsă de somn, zise Wax.

— Vrei să mă duc și eu cu el, Doborâtorule? întrebă MeLaan.

— Depinde. Marasi, ai nevoie de întăriri?

— Da, mulțumesc, spuse ea.

— Ține-o sub supraveghere, spuse Wax dându-i lui Marasi aprobarea printr-o înclinare din cap. Și poate îl lași pe Aradel să înțeleagă cine ești. Ar cam fi timpul să-i punem la curent cu ceea ce intenționăm să facem.

— L-am pus deja, zise Marasi. Deși sunt sigură că ar vrea dovezi.

Wax mormăi. Nu-i dăduse instrucțiuni în acest sens.

— Fă repede ce ai de făcut, îi spuse Wax. Și du-te la guvernator. Vreau să fiți mai mulți care stați cu ochii pe el. Și înainte să ne despărțim, vreau să schimbăm parole doi câte doi, parole individuale pe care ceilalți nu le știu, ca să ne putem legitima unul în fața celuilalt. La fel am făcut și cu guvernatorul, și cu cei mai importanți oameni din anturajul lui.

Pentru numele lui Armonie, va fi un coșmar.

— Nu va fi suficient să-l supraveghem pe guvernator, Wax, interveni Marasi ridicându-se de la masă. Ai spus-o chiar tu. Este prea reactiv. Așa că, ce altceva vom mai face?

— Găsesc eu ceva.

Ceilalți se ridicară în picioare, iar Wax îl escortă pe Wayne ținându-l de braț, ca să verifice dacă s-au achitat față de proprietarul crâșmei. În mod surprinzător, Wayne plătise tot ce era de plătit. În drum spre ușă, Wax îi explică prietenului său o mică idee ce-i venise în legătură cu protecția guvernatorului.

Ieșiră în vestibul, unde MeLaan rămăsese să aștepte în timp ce Marasi pornea monstrul ei de autovehicul. Wayne o șterse în căutarea unei trăsuri care să-l ducă la conacul guvernatorului, iar Wax o luă pe MeLaan de braț.

— Nu-mi place deloc, remarcă el, cu voce suficient de joasă ca să nu-l audă matahala de afară. Nu mai pot avea încredere în oamenii în care ar trebui să am. Așa cred eu.

— Da, răspunse ea. Ai să te descurci. Există un motiv pentru care El a venit la tine.

Se apropie mai mult de el. A naibii rugină, era atractivă – pe de altă parte, ciudat ar fi fost să nu fie, luând în considerare

toate cele.

— Noi doi nu suntem singurii care o vânăm pe Paalm, justițiarule – îl caută fiecare kandra din oraș. Problema este că eu nu cred că frații și surorile mele ne-ar fi de mare ajutor. Sunt reticenți când e vorba să facă rău altora, mai ales după ceea ce a fost forțat să facă TenSoon în timpul Duplicității devoalate. Mai mult decât atât, grupul lor poate fi… contradictoriu.

— Sunt cei care trebuie să-l servească pe Zeu, spuse Wax.

— Da, și au avut la dispoziție secole după secole în care să-și dezvolte excentricitățile. Faptul că îmbătrânești *nu* înseamnă că devii mai normal, trebuie să-ți spun. Noi nu gândim ca niște asasini. Am stat prea aproape de Armonie. Ceea ce face Paalm ne umple de nedumerire. Vine în contradicție cu toate convingerile și țelurile pentru care trăim de secole. Noi nu credem că vom reuși s-o găsim, cel puțin nu în timp util. Dar tu… tu poți.

— Pentru că eu gândesc ca un asasin.

— N-am…

— Este în regulă, zise Wax retrăgându-și mâna de pe brațul ei. Sunt ceea ce sunt.

Își luă mantia-de-ceață din cuierul de lângă ușă și și-o aruncă pe spate înainte de a ieși în aerul nopții.

— Apropo, îți mulțumesc, spuse el.

— Pentru?

Duse degetul la ureche arătându-i cercelul pe care-l purta.

— Pentru ăsta.

— Eu n-am fost decât curierul.

— Nu contează. Mi-ai adus ceea ce mi-a trebuit. În momentul când mi-a trebuit.

Lăsă să cadă un cartuș gol de glonț, pe care îl fixă în loc cu piciorul.

— Ne întâlnim cu toții la locuința guvernatorului.

14

Dacă vrei să cunoști omul, caută în vatra lui.

Este o zicală din Ținuturile Necruțătoare, provenită probabil de la kolossi. Ceea ce spune, în esență, este că poți obține o mulțime de informații despre viața unui om aflând ce aruncă – sau ce este dispus să pună pe foc – ca să se încălzească.

Cum se deplasa Wax printre valurile de ceață executând salturi Allomantice, orologiul unei biserici bătu ora unsprezece. Sunetul răsună în noapte, turnul cu ceas rămase ascuns în întuneric. Unsprezece n-ar fi o oră târzie în ziua de azi, mai ales în zona centrală a orașului, totuși *ar trebui* să semnaleze că a venit vremea pentru majoritatea oamenilor să se cam ducă la culcare. Încep munca dimineață devreme.

Numai că în această perioadă, o mare parte dintre locuitorii orașului nu aveau un loc de muncă pentru care să se trezească. Se vedea după aglomerația de pe străzi și din cârciumi, ca să nu mai vorbim despre saloanele de Domolire pe lângă care trecea Wax și care rămâneau deschise până spre dimineață. Erau localuri în care cei nefericiți căutau un alt fel de consolare, iar – în schimbul unei taxe derizorii – un Allomant putea să-și neutralizeze emoțiile pentru o vreme și să devină inert.

Saloanele de Ațâțare erau cu totul altă mâncare de pește. Acolo puteai alege să-ți fie instilată orice emoție doreai. Aceste localuri erau mult mai frecventate, dacă Wax ar fi judecat după rândul format la intrarea unuia dintre ele.

Zăbovi pe un acoperiș ca să asculte, apoi se îndreptă în direcția din care veneau strigăte. Alergă pe coama ascuțită și împinse în cuiele de fixare a țiglelor, lansându-se într-o fluturare silențioasă pe deasupra unui bloc de apartamente, apoi coborî și ateriză pe strada din spate.

Descoperi acolo un mic sanctuar al Adepților Căii. Nu biserica cu orologiul pe care-l auzise mai devreme; lăcașurile acestui cult erau prea mici pentru a adăposti așa ceva. Construite după asemănarea vechilor colibe din Terris, ele conțineau adesea doar două scaune, fiind goale în rest. Un scaun pentru tine și celălalt, evident, pentru Armonie. Religia interzicea oficial venerația. Dar încuraja dialogul cu Zeul.

În seara aceea, sanctuarul era în stare de asediu.

Oamenii țipau și aruncau cu pietre: o bandă de umbre în ceață, bețivi probabil. Îi putea distinge destul de bine; în nopțile cu ceață nu era niciodată prea întuneric în oraș, mai ales de când cu toate luminile ambientale pe care le reflectau vaporii de apă.

Wax îl scoase pe „Răzbunare” din tocul lui și înaintă hotărât, cu mantia-de-ceață fluturându-i în spate. Silueta lui era îndeajuns. Primul bărbat care-l văzu apărând din ceață scoase

un strigăt de avertisment și ceilalți se împrăștiară, lăsând în urmă mizeria micii lor rebeliuni. Pietre pe jos. Câteva sticle. Wax se uită după liniile lor de metal, ca să fie sigur că nu era încercuit. Unul rămăsese prin preajmă, dar la o distanță respectabilă.

Wax clătină din cap și se apropie de sanctuar. Îl găsi pe misionar ascuns înăuntru, o Terrisiană cu părul împletit în cozi sofisticate. Pe de o parte, religia punea accentul pe legătura personală a credinciosului cu Armonie – făcând bine, fără mult formalism. Pe de altă parte, oamenii aveau nevoie de îndrumare. De cineva care să le furnizeze explicații. Misionarii Căii – cărora cei din afara cultului le spuneau preoți, deși ei înșiși rareori foloseau termenul – se stabileau în locuri ca acela și le explicau despre Cale tuturor celor care veneau la ei. Un cleric, da, dar nu în felul acela rigid, specific Bisericii Supraviețuitorului.

Întotdeauna i s-a părut curios că micile sanctuare ale Adepților Căii – prevăzute cu uși ample și de o parte și de cealaltă – lăsau să intre ceața, în timp ce la lăcașurile Bisericii Supraviețuitorului ceața se vedea doar de la adăpostul unor cupole de sticlă, din încăperi împodobite cu numeroase statui de aur și strane meșteșugite, de lemn. Femeia ridică privirea spre el când îngenunche; mirosea a petrol. Lampa zăcea spartă în apropiere.

— Ai pățit ceva? o întrebă el.

— Eu… nu, spuse ea. Mulțumesc.

Ochii aruncară o privire fugară spre pistol. Din principiu, Wax nu-l băgă la loc, în toc.

— Ai face mai bine dacă n-ai rămâne aici pe timpul nopții, spuse Wax.

— Dar locuiesc în apartamentul de deasupra.

— Du-te în Sat, zise Wax. Ba chiar adună repede toți camarazii pe care-i găsești și ia-i și pe ei cu dumneata. Un preot al Bisericii Supraviețuitorului a fost torturat și ucis de un necunoscut care s-a dat drept misionar al Căii.

— Pentru numele lui Armonie! șopti femeia.

Wax o lăsă să-și strângă lucrurile, cu speranța că va face cum îi spusese.

Ieși precipitat în întunericul nopții urmărind liniile de metal în direcția în care se ascunseseră cei pe care-i împrăștiase mai înainte. Cercetă aleile întunecate de cețuri, apoi aruncă un

cartuș gol de glonț și se lansă în sus. O împingere bine executată îi permise să ajungă fix pe alee, unde ateriză punând pistolul la tâmpla tânărului ascuns acolo.

Acesta se murdări imediat, judecând după mirosul oribil și după lichidul care se adună într-o băltoacă la picioarele lui. Wax oftă și îl ridică pe „Răzbunare”. Tânărul se trase înapoi împiedicându-se de o cutie cu gunoi, făcând întreaga situație cu atât mai penibilă.

— S-o lăsați în pace pe misionară, spuse Wax. N-are nicio legătură cu crima.

Tânărul dădu din cap arătând că înțelesese. Wax dădu din nou drumul unui cartuș uzat și se pregăti pentru o nouă lansare, cu intenția să plece.

— C... crimă? bâigui tânărul.

— A fost... Wax avu o ezitare. Ia stai. De ce v-ați adunat voi să atacați sanctuarul?

Tânărul scoase un scâncet.

— Au intrat în crâșmă, erau doi, cu robe de Adepți ai Căii; l-au înjurat pe Supraviețuitor și pe noi toți.

— *Doi*? întrebă Wax apropiindu-se de băiat, ceea ce îl făcu pe acesta să se chircească. Mai mult de unul?

Băiatul întări afirmația dând din cap, apoi – plângând – se trase îndărăt și o luă la fugă, dispărând în noapte. Wax îl lăsă să se ducă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama, își spuse el țâșnind în sus. *Vestea omorului nu s-ar fi putut răspândi atât de iute.* Complotul era mai vast, nu implica o singură crimă. Fir-ar să fie de rugină! Erau și alți preoți în pericol?

Doi oameni. Bleeder și încă cineva? Sau două ajutoare? MeLaan păruse destul de sigură că Bleeder acționa de una singură, dar acum aveau dovada că nu era adevărat. Iar încercarea de mai devreme, de a-l ucide pe Wax, planul care-l implica pe chelnerul de la Turnul Zobell, se potrivea prea bine cu temerea lui de a fi asasinat, pentru a fi o simplă coincidență. Bleeder beneficia de un ajutor, probabil din partea unchiului lui Wax. Se va ocupa de asta mai târziu. Deocamdată însă, voia să urmărească alt fir.

În cele din urmă, ajunse în locul pe care pornise să-l caute: Depoul de Calești și Trăsuri Ashweather, o curte largă, deschisă, la marginea de nord a octantului, unde era găzduită o întreagă

flotă de calești de diferite feluri. Landouri somptuoase, cu acoperișuri retractabile. Trăsuri convenționale pentru două persoane, cu tapițerie și lemn mai puțin extravagante, destinate unei clientele mai modeste. Câteva trăsuri cu patru roți și draperii încrețite pe marginea acoperișului.

Cea mai des întâlnită în depou era, de departe, trăsura de călătorie standard: un vehicul cu patru roți, cu un compartiment complet închis, pentru pasageri, și cu un loc sus pe capră, pentru birjar. În oraș li se spunea Barrington, după numele Lordului Barrington; și chiar dacă erau vopsite în culori foarte diferite, toate aveau un aspect destul de standardizat. Trăsurile lui Wax erau tot Barrington.

Aici reuși să numere șapte pe un singur rând, toate vizibile sub becurile electrice amplasate în vârful unor stâlpi înalți, suficient de sus pentru a scălda în lumină toată curtea, dar și clădirile mai scunde din jur. Acelea erau grajdurile, desigur, după cum îi confirma și nasul. Toate trăsurile Companiei Ashweather erau vopsite într-un negru-lucios, specific vehiculelor folosite ca taxiuri în oraș, iar pe partea laterală aveau un blazon rotund cu însemnele tradiționale ale familiei Cett.

Un blazon vopsit argintiu. Culoarea care lăsase urme pe cărămizile scrijelite de pe aleile din jurul bisericii. Probabil că Bleeder fugise cu o trăsură ca acestea, una căreia i se ceruse să aștepte cât îi luase ei să-i omoare pe preot.

Wax inspectă fiecare vehicul în parte, pipăind blazoanele din lateral, vopsite argintiu. Nu aveau zgârieturi.

— Vă pot ajuta cu ceva? se răsti o voce.

Vederea de oțel îi arăta o persoană care se apropia pe lângă șirul de vehicule. Nu purta armă, doar nasturi metalici la haină, un inel pe fiecare mână, ceva mărunțiș prin buzunar și un ceas în veston. Câteva balene de la gulerul cămășii – niște linii foarte mici – îi dădură lui Wax o idee despre înălțimea bărbatului.

Wax se întoarse în direcția vocii. Bărbatul se dovedi a fi mic și îndesat, îmbrăcat într-un costum caracteristic, cu frac, care-l trăda a fi patronul stabilimentului. Wax făcuse cunoștință cândva cu mai mulți membri ai familiei Cett. Nu se înțelesese bine cu niciunul dintre ei. Zvelți sau grași, bogați sau scârțari, toți purtau pe chip aceeași expresie, a omului care face calcule, încercând să evalueze de câți bani era Wax dispus să se

despartă.

Ochii acestui Cett trecură rapid peste costumul lui, care era boțit, ud și fără cravată. Îmbrăcat cu haina de călătorie, probabil că nu arăta prea distins – în consecință, expresia bărbatului deveni mai dură. Pe urmă văzu panglicile.

Întregul comportament i se schimbă imediat. Atitudinea trecu de la „Nu te apropia de trăsurile mele“ la „Arăți a individ care plătește în plus pentru perne de catifea.”

— Milord, spuse el înclinând din cap. Dorești să închiriezi o trăsură pentru astă-seară?

— Știi cine sunt? întrebă Wax.

— Waxillium Ladrian, dacă nu mă înșel.

— Bine, zise Wax scotocind în buzunar și dând la iveală o bucată de tablă gravată pe una dintre fețe. Vin în calitate de polițist. Câte trăsuri din acestea ai? întrebă el arătând întregul șir.

Dându-și seama că Wax nu-i va plăti probabil nimic în seara aceea, Cett nu-și putu ascunde dezamăgirea.

— Douăzeci și trei, îi spuse el în cele din urmă.

— Multe sunt încă pe traseu, zise Wax. Dacă ne uităm cât este ceasul.

— Lucrăm cât timp mai sunt oameni pe stradă, spuse Cett. Iar în seara asta sunt mulți pe stradă.

Wax dădu din cap aprobator.

— Am nevoie de lista birjarilor care sunt încă la lucru, traseele lor și precomenzile pe care le-au primit astăzi.

— Desigur.

Mai relaxat, Cett îl conduse pe Wax spre o clădire mică din mijlocul curții trăsurilor. Între timp sosi încă una – fără zgârieturi pe părțile laterale – trasă de o pereche de cai transpirați, cu capetele plecate și spumă la bot. Multă muncă și pentru animale, se vede treaba.

Odată intrați în clădire, Cett aduse din birou câteva registre. Prea *zelos,* își spuse Wax când omul se grăbi să i le ofere. Ori de câte ori cineva coopera prea binevoitor cu autoritățile, lui Wax i se zbătea un ochi. Așa că răsfoi pe îndelete listele puse la dispoziție de Cett, fără să-și ia între timp privirea de la el.

— Ce procent din câștigurile dumitale sunt neprevăzutele și ce procent este aranjat dinainte?

— Pentru trăsurile negre, jumătate-jumătate, răspunse Cett.

Trăsurile deschise sunt folosite mai des pentru toanele de moment.

Avea în general un aer pozitiv, dar părea că-l preocupa *ceva.* Oare ce ascundea?

Mereu crezi că oamenii ascund câte ceva, își spuse Wax, trecând de la o pagină la alta. *Concentrează-te la ceea ce faci*!

Cercetă minuțios lista, sperând că Bleeder, în loc să caute un taxi pe stradă, preferase să comande o trăsură care să vină s-o ia, având astfel fuga asigurată. În orice caz, i-ar fi fost de folos să găsească trăsura care o transportase. Se uită pe evidența birjarilor care nu se retrăseseră la lăsarea serii. Toți avuseseră precomenzi pe parcursul zilei, dar numai trei în preajma orei la care fusese comisă crima. Iar două dintre ele, pentru clienți cu o lungă listă de solicitări în trecut.

Mai rămânea una. Cineva care trebuia luat din Octantul al Patrulea și transportat „la liber”, adică oricât dorea clientul. Numele înregistrat era Shanwan. Un nume de Terrisian. Cuvântul însemna „secret”.

— Trebuie să-i găsesc pe birjarul acesta, spuse Wax, ridicând lista și arătând cu degetul.

Dacă mai era în viață.

— Trăsura numărul șaisprezece, spuse Cett frecându-și bărbia. Este a lui Chapaou. Nu știu când s-ar putea întoarce; probabil că nu vreți să așteptați. Vă pot trimite un mesager când revine.

— Poate, zise Wax, dar nu plecă.

Ușa se izbi de perete și intră o tânără îmbrăcată cu pantaloni cu bretele.

— Șefule, zise ea, la Bonnweather se termină spectacolul de noapte. O să aibă nevoie de trăsuri să-i ducă acasă.

— Am trimis deja.

— Nu destule, spuse tânăra. Șefule, sunt o *mulțime* de oameni pe străzi. Din cei obișnuiți, care-i fac pe bogătani să devină nervoși. Oamenii de la teatru vor avea nevoie de trăsuri.

Cett încuviință dând din cap.

— Trezește-i pe Jone și Forgeron. Trimite-i pe ei și vezi pe cine mai poți chema. Altceva?

— Am putea trimite mai multe, cu siguranță, în special prin preajma cârciumilor.

— Monedazvârlitor, presupuse Wax observând punga cu

bucăți de metal, resturi probabil – pe care o avea asupra ei tânăra. Ai folosit alergători Allomanți ca să cercetezi zonele aglomerate și să trimiți birjari.

— Vă surprinde? întrebă Cett.

— E costisitor.

— Trebuie să cheltuiești bani, dacă vrei să câștigi bani, domnule polițist, spuse Cett. Și după cum vedeți, am o noapte plină de solicitări. Poate mă lăsați să-mi văd de treabă, dacă promit să…

— Monedazvârlitor, îi spuse Wax fetei. Ai văzut pe undeva t răsura cu numărul șaisprezece? Presupun că șeful te folosește ca să supraveghezi birjarii, ca să fie sigur că-și fac treaba?

— Cum… dădu ea să spună.

— Nu angajezi un Allomant numai ca să-ți facă rapoarte din trafic, spuse Cett. Trăsura șaisprezece?

Fata se uită la Cett, care îi dădu aprobarea printr-o înclinare din cap. Așadar, ceea ce ascundea Cett probabil că nu avea nimic de-a face cu birjarul pe care-l căuta el. De fapt, probabil că nu avea nicio legătură cu Bleeder. Era doar o banală încălcare a legii, o faptă de gravitate medie.

Cel puțin un Allomant printre angajați, se gândi Wax.

— Nu l-am văzut pe șaisprezece pe străzi, spuse tânăra Allomantă, întorcându-se spre Wax. Asta pentru că Chapaou este la salonul de Domolire din Strada Decan. A lăsat trăsura după colț.

— La un *salon de Domolire*? se miră Cett. Dar este în timpul orelor de program!

— Știu, spuse Allomanta. Am considerat că vrei să afli.

— Hm, da, spuse Wax. Și cu Ațâțătorul pe care l-ai angajat ce este? Și el este tot acolo?

— Nuu, spuse Allomanta. El este…

Nu mai continuă și se albi la față. În cameră se lăsă o liniște deplină.

— Folosiți Allomanția emoțională, spuse Wax, ca să faceți rost de clienți. Ațâțătorul trece pe lângă clienți, îi face să se simtă obosiți sau să aibă o nevoie imperioasă, prin urmare mai dispuși să se urce în trăsura foarte convenabil oprită pe partea cealaltă a străzii.

Cett arăta de parcă i-ar fi venit rău. Da, despre asta era vorba. Utilizare frauduloasă a unui Ațâțător pentru stimularea

afacerii, încălcarea Acordului Allomantic din ’94. Guvernul avea departamente întregi care se ocupau de această problemă. Din fericire, deși era o infracțiune periculoasă, nu aceasta îl preocupa pe Wax pentru moment.

— Nu aveți nicio dovadă… zise Cett, apoi se răzgândi. Voi vorbi cu avocatul meu. Trebuie să vă informez că oamenii mei nu pot fi interogați fără mandat legal pentru…

— Rezolvă asta cu inspectorul-șef, spuse Wax. Sunt sigur că vei primi un semn de la el cât de curând. Deocamdată, eu am nevoie de descrierea acestui birjar, precum și de numele animalelor pe care le crește pe lângă casă.

Marasi înaintă de-a lungul unei mese pe care erau înșiruite mai multe revolvere, fiecare însoțit de un coif bombat de oțel, o haină groasă împăturită și o cutie cu muniție. Fir-ar să fie de rugină! Nu-și dăduse seama că poliția avea acces la asemenea armament.

— Ei bine, spuse ea uitându-se în spate la MeLaan, dacă un șef de-al kolossilor se hotărăște să ne atace, suntem pregătiți.

Doi caporali, bărbați, cercetau fiecare revolver în parte pentru a verifica dacă era bine reparat. Deși Marasi identifică mai multe perechi de ochi cârpiți de somn, locul zumzăia de activitate. Veneau tot mai mulți polițiști, convocați să lucreze ore suplimentare. Cum intrau pe ușa principală, aveau tendința să se oprească, așa cum făcuse și Marasi, cu privirea pironită pe șirul de arme. Poate că tocmai de aceea solicitase Aradel să fie expuse astfel. O rapidă atenționare vizuală că situația din oraș devenea din ce în ce mai periculoasă.

Marasi înconjură prima masă și intră în birourile din spate. O tânără cu grad de caporal trecu pe lângă ea întinzându-i o cană cu ceai negru, cald. Avea un miros pătrunzător, deoarece fusese fiert timp îndelungat, ca să-i crească concentrația de cofeină. Luă o înghițitură, ca să-l guste.

Îhî. Groaznic. Totuși luă și a doua înghițitură. N-o să se pună într-o situație jenantă cerând miere, când toți ceilalți dădeau peste cap căni întregi, de parcă ar fi participat la o competiție. MeLaan se ținea după ea, privind în jur cu interes. Voluptuoasa femeie kandra atrăgea privirile. Da, priviri pofticioase. Nu se întâmpla prea des să intre în birourile poliției o femeie superbă, de un metru nouăzeci, îmbrăcată cu pantaloni și tricou mulat.

Judecând după cum le zâmbea bărbaților pe lângă care trecea, îi plăcea să i se acorde atenție.

Bineînțeles că o măgulește atenția, își spuse Marasi. *Altfel nu și-ar fi ales un trup cu proporții perfecte.* Lui Marasi i se părea însă vulgar. Până la urmă, la propriu vorbind, MeLaan nici măcar nu era o ființă omenească.

— Nu mă așteptam să găsesc aici femei în uniformă, remarcă MeLaan. Am presupus că tu ești o ciudățenie.

— În poliție încurajăm spiritul egalitar, spuse Marasi. Războinicul în Ascensiune este un model pentru toate femeile. Nu vei găsi aici la fel de multe femei ca într-un birou avocațial, să spunem, dar nici n-o considerăm o profesie nepotrivită pentru femei.

— Bineînțeles, bineînțeles, spuse MeLaan zâmbindu-i unui tânăr locotenent când intrară împreună în birourile din spate, unde se afla arhiva. Numai că eu întotdeauna am crezut că oamenii sunt mai degrabă sexiști. O urmare firească a dimorfismului vostru sexual, după cum spune Vendell.

— Indivizii din neamul kandra nu sunt sexiști, vrei să spui? întrebă Marasi roșind.

— Poftim? Păi, dacă te gândești că un mascul kandra, cu care stai de vorbă astăzi, mâine ar putea decide să imite o femeie, aș zice că avem o perspectivă total diferită asupra acestor lucruri.

Marasi se înroși și mai tare.

— Exagerezi, cu siguranță.

— Nu tocmai. Vai de mine, dar roșești tare ușor, nu-i așa? Aș fi zis că toate astea sunt ceva natural, având în vedere că Zeul vostru este, la drept vorbind, un hermafrodit în acest moment. Deopotrivă bun și rău, Năruire și Dăinuire, lumină și întuneric, masculin și feminin. Et caetera et caetera.

Ajunseră la ușa arhivei și Marasi întoarse capul în altă parte, ca să-și ascundă roșeața. Ar fi vrut din tot sufletul să găsească o modalitate de a trece peste stânjeneala ei.

— Armonie nu este zeul meu. Eu sunt devotată Bisericii Supraviețuitorului.

— Ah, da, zise MeLaan, *așa* mai înțeleg. Îl venerezi pe cel ce a murit, și nu pe cel ce a salvat omenirea.

— Supraviețuitorul a trecut dincolo de moarte, spuse Marasi privind în urmă, cu mâna pe ușă, dar fără să intre. A supraviețuit deși a fost omorât și și-a asumat rolul dominant în

perioada dintre moartea lui Dăinuire și Ascensiunea lui Vin.

Fir-ar să fie de rugină… ce făcea, se certa cu un semizeu pe subiecte teologice?

MeLaan se mulțumi doar să ridice capul.

— Cum, chiar așa?

— Hmm… da. Să știi, MeLaan, că Armonie a scris el însuși despre acest lucru, în Cuvintele întemeierii.

— Ha! Chiar ar trebui să le citesc și eu într-o zi.

— N-ai…

Marasi clipi uimită, încercând să-și imagineze lumea în care Nemuritorii-fără-Chip nu aveau habar de doctrină.

— De mult mă tot îndemn, spuse MeLaan ridicând din umeri. Dar niciodată n-am avut timp.

— Dar ai peste șase sute de ani.

— Tocmai asta este problema, când ai la dispoziție o eternitate, copilă, spuse MeLaan. Devine *extrem* de ușor să tot amâni. Intrăm în camera aceea sau nu?

Marasi oftă, împinse ușa și pătrunseră într-o încăpere plină de fișete și mese pe care zăceau de-a valma o mulțime de registre și ziare. Era opera lui Aradel; îi plăcea să nu piardă nimic din ce spuneau și citeau locuitorii orașului. Până acum nu făcuse mare lucru cu această colecție, urmărise doar relatările despre crime neinvestigate de oamenii lui; dar Marasi avea planuri mari.

Din păcate, ofițerul Miklin – care gestiona arhiva – era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Reddi. Când intră Marasi, Miklin și ceilalți doi care mai lucrau acolo ridicară privirile, apoi reveniră imediat la dosarele lor.

— Cine este civilul? întrebă Miklin așezat la biroul din colț.

Cum *făcea* de-i stătea părul fix în sus? Parcă era un ghiveci în care crescuse iarba.

— Un anchetator special din altă jurisdicție, spuse Marasi. A trimis-o Lordul Ladrian.

Miklin pufni pe nas.

— Să înțeleg că tu ai cerut investigația asta amănunțită? Nici n-am intrat bine în birou astă-seară, că am și fost trimis înapoi, aici, să caut informații despre barajul acela spart.

— Ce-ai găsit? întrebă Marasi curioasă, strecurându-se printre două fișete grase – le aranjase de parcă erau santinele – și apropiindu-se de biroul lui.

— Nimic, spuse Miklin. O fundătură. Pierdere de timp.

— Eu aș vrea totuși să văd ce-ai găsit, spuse Marasi. Dacă nu te deranjează.

Miklin puse mâinile pe masă și vorbi pe un ton răbdător.

— De ce ai venit, Colms?

— Am crezut că ți-a spus Aradel, zise Marasi. Ruperea barajului ar putea…

— Nu la asta m-am referit. Aici. La poliție. Ți s-a oferit o slujbă permanentă la biroului procurorului-șef al octantului, ai avut o scrisoare de recomandare să poți face practică la el. Am citit-o. Și acum… ce? Ți-a venit dintr-odată să vânezi criminali? Să-ți pui la brâu șase pistoale de parc-ai veni din nenorocitele acelea de Ținuturi Necruțătoare? Munca la poliție este altceva.

— Îmi dau seama, spuse Marasi sec. Îți mulțumesc totuși pentru informație. Ce-ai descoperit?

Miklin oftă, apoi bătu cu dosul palmei într-un dosar.

— Afurisită rugină și pierdere de timp, mormăi el.

Marasi luă dosarul și se retrase printre fișete. I-ar fi plăcut să se confrunte numai cu Miklin, dar ceilalți polițiști își făcură și ei cunoscute părerile, pufnind disprețuitor. Marasi le simți privirile ațintite asupra lor în timp ce o conduse pe MeLaan afară din încăpere, strângând în mână dosarul.

— De ce te tratează în felul acesta? întrebă MeLaan după ce ieșiră.

— E complicat.

— Cam așa sunt oamenii. Dar de ce îi *lași* să te trateze așa?

— Mă străduiesc să nu-i las.

— Vrei să intervin eu? întrebă MeLaan. Pot să-i sperii de să le iasă cinismul din cap, să le arăt că ai prieteni care…

— Nu! sări Marasi. Nu, te rog. M-am mai confruntat cu așa ceva și altă dată.

Marasi alergă la biroul ei de lângă cabinetul lui Aradel, cu MeLaan ținându-se după ea. Îl găsi ocupat de o femeie înaltă și slabă care, cu piciorul pe scaunul lui Marasi, stătea prietenește de vorbă cu bărbatul de la biroul de alături și își bea ceaiul. Marasi își drese glasul de două ori până ce femeia – Taudr o chema, parcă – se uită, în fine, la ea, își dădu ochii peste cap și eliberă locul.

Marasi se așeză. MeLaan își trase și ea un scaun.

— Ești sigură că nu vrei să…

— Nu, răspunse Marasi instantaneu, scotocind prin dosar.

Trase adânc aer în piept.

— Nu, te rog.

— Sunt sigură că prietenul tău, Waxillium, ar putea veni să dea afară câțiva dintre leneșii aceștia și să-i oblige să nu mai fie așa niște acrituri.

Oh, Supraviețuitorule, nu, își spuse Marasi, căreia imaginea îi făcea greață.

Dar MeLaan nu avea de gând să renunțe fără o explicație.

— Încep să înțeleg că Waxillium reprezintă, în parte, motivul pentru care mă tratează așa cum mă tratează, spuse Marasi deschizând dosarul lui Miklin. La sediu, viața se desfășoară în funcție de ierarhie. Sergenții au fost la început caporali, au lucrat pe stradă, au muncit zece-cincisprezece ani într-un ritm infernal și în final au fost promovați. Căpitanii au fost mai întâi locotenenți și cei mai mulți sunt de viță nobilă. Din când în când, câte un sergent urcă mai mult. Dar de la fiecare se așteaptă să înceapă cu munca de jos.

— În timp ce tu…

— Eu am sărit peste etape, spuse Marasi. Am depus o cerere pentru o funcție importantă, de asistent al lui Aradel, și am obținut-o. Waxillium îmi îngreunează situația, pentru că toți mă asociază cu el. Iar el este ca o tornadă, vine și dă totul peste cap. În același timp, este totuși foarte bun la ceea ce face și este nobil de rang înalt, așa că nimeni nu prea vociferează. Eu însă…

— Tu nu ai rang nobil.

— Nu suficient de nobil, spuse Marasi. Tatăl meu are un rang inferior, iar eu sunt copil nelegitim. Ceea ce mă face o țintă ușoară, când Waxillium depășește anumite limite.

MeLaan se rezemă de spătarul scaunului și-și aruncă ochii prin încăpere.

— Spook vorbea mereu despre lucrurile acestea – cum că filiația n-ar trebui să fie la fel de importantă cum este competența. Ceea ce ai făcut tu ar trebui să-i impresioneze pe toți, nu să li se pară o amenințare. La naiba, spuneai că aici domnește egalitarismul.

— Așa și este, spuse Marasi. De aceea am și primit slujba. Dar asta nu-i împiedică pe oameni să mă respingă. Eu întruchipez schimbările din societate, MeLaan, iar schimbările îi înspăimântă.

— Ha! exclamă kandra. Și categoriile inferioare înghit așa ceva? Ai crede că apreciază ceea ce dovedești tu, că poți sări peste rând.

— Nu știi prea multe despre felul de a fi al oamenilor, nu-i așa?

— Bineînțeles că știu. Am studiat și am imitat zeci de oameni.

— Atunci, probabil că înțelegi individul, spuse Marasi. Partea interesantă cu oamenii este că deși fiecare pare unic, se încadrează toți în câteva tipare ample. Din punct de vedere istoric, clasa muncitoare a opus adesea o rezistență *mai mare* în fața schimbării, decât clasele oprimante.

— Chiar așa? întrebă MeLaan.

Marasi încuviință dând din cap. Vru să ia câteva cărți de pe raftul din spate, dar renunță. Nu era momentul potrivit. De fapt, poate că erau în acele clipe martorii unei excepții de la regulă, având în vedere ceea ce se petrecea pe străzi. Și, cum se întâmplă de multe ori când este dat peste cap un status quo, dacă *într-adevăr* se petrecea așa ceva, puteau apărea și manifestări de violență. Ca la un boiler sub presiune, când aburul nu este eliberat, deodată… totul sare în aer.

Nimănui nu-i place să-și dea seama că a fost tras pe sfoară. Locuitorii din Elendel considerau că trăiau bine – așa li se spusese toată viața, că Armonie îi binecuvântase dăruindu-le un ținut bogat și roditor. Puteai asculta la nesfârșit asemenea prelegeri, până ce începeai să te întrebi de ce toate livezile acelea incredibile erau proprietatea altcuiva, în timp ce tu erai obligat să muncești din greu numai ca să le poți oferi copiilor de-ale gurii.

Marasi cercetă cuprinsul dosarului care enumera evenimentele legate de inundațiile din est. MeLaan se așeză mai comod pe scaun. Ce creatură neobișnuită mai era și ea; ținea capul sus și înfrunta privirile oamenilor care treceau prin preajmă, fără să-i pese câtuși de puțin ce credeau ei despre ea.

Miklin era un nesuferit, dar nu se lăsase pradă nemulțumirii în munca lui, care era meticuloasă și temeinică. Adunase rapoartele poliției privind ruperea barajului, un memoriu scris de inginerul care cercetase problema și articolele publicate în presa din Elendel despre dezastru.

Nu numai atât, dar, fapt foarte important, exista la dosar și transcrierea desfășurării procesului și execuției recente a

țăranului din cauza căruia se produsese inundația. Acesta prelinsese că a vrut să-i strice recolta vecinului, provocând un „accident”. Dar sabotorul pusese grămadă prea multă dinamită și făcuse o gaură în baraj, suficient de mare încât să ducă la prăbușirea lui completă. Zeci de morți și recolta distrusă în întreaga regiune, având drept urmare penuria de cereale.

Apărarea adusese martori care declaraseră că sabotorul, un bărbat pe nume Johnst, acționase haotic. Afirmaseră inclusiv că era clar nebun. Iar Marasi, cu cât citea mai mult, cu atât era mai convinsă că fusese *cu adevărat* nebun – măcar pentru faptul că așa era și Bleeder.

— Ia te uită, spuse Marasi întinzându-i o foaie lui MeLaan.

Kandra o luă, o citi, apoi mormăi:

— La proces nu și-a putut aminti numele propriilor copii?

— Pare o dovadă valabilă a faptului că Johnst a fost înlocuit, nu crezi?

— Da și nu, spuse MeLaan. Cei din garda veche *chiar* se pricep la interogatorii și fac cercetări temeinice înainte de a se întrupa într-o formă nouă. Acum nu mai facem așa – cele mai multe dintre formele pe care le imităm sunt ale unor persoane pe care le inventăm chiar noi. Dacă *este* adevărat că Bleeder a intrat în pielea acestui om, înseamnă că n-a avut la dispoziție suficient timp.

MeLaan arătă cu degetul o secțiune din josul paginii.

— Uite aici o dovadă mult mai bună, dacă mă întrebi pe mine.

Marasi se grăbi să citească paragraful indicat.

Raport privind execuția. Deținutul a fost omorât prin spânzurătoare. A respins ultima masă și a cerut „să se termine totul repede”. Mormânt profanat două nopți mai târziu; presupusă acțiune a celor care și-au pierdut rude în inundație.

— Extraordinar! exclamă Marasi luând înapoi foaia de hârtie.

Încă nu ajunsese la secțiunea aceea.

— Da. Fugit din mormânt, nu? Ea i-a lăsat să o *îngroape*?

— Fără îndoială, spuse MeLaan. Nu se poate spune despre Paalm că nu este dedicată trup și suflet talentului său.

— Atunci de ce să fi uitat numele copiilor? MeLaan dădu din cap.

— N-am idee.

Chiar și așa, Marasi avea suficient material pe care să i-l prezinte lui Aradel.

— Vino cu mine, zise ea.

15

Unul dintre lucrurile pe care le învățase Wax de la viață, cât stătuse în Ținuturile Necruțătoare, era acela că oamenii au obiceiul de a transforma totul în bani. Prima dată când văzuse pe cineva vânzând apă, fusese mirat. Cine să vândă ceva ce cade pur și simplu din cer?

Acum, după douăzeci de ani, se mira că nimeni din Elendel nu găsise de cuviință să taxeze colectarea apei de ploaie. Dacă cineva ar fi vrut, ar fi putut încasa o asemenea laxă. Pentru Allomanție se lua de două ori, deși unii conservatori deplângeau comercializarea pe scară din ce în ce mai mare a Artelor Metalice. Se găseau mult mai puțini Feruchimiști de angajat, decât Allomanți, aceasta, poate, pentru că în tradiția din Terris puterile acestora erau deosebit de respectate.

Wax urcă scările spre singura clădirea de pe stradă, altfel amplasată într-un cartier destul de frumos al orașului, chiar dacă acesta era capătul mai întunecat al aleii, ca să zicem așa. Imobilul cu două etaje avea storurile trase la ferestre, deși luminile aprinse în interior le dădeau o strălucire caldă. O trăsură neagră – cu creastă argintie, zgâriată în partea din față – era parcată pe aleea din dreapta.

Domolirea îl învălui imediat ce ajunse la ușă. O senzație liniștită și blândă – ca un anestezic emoțional. De parcă cineva ar fi pus o pernă peste emoțiile lui, încercând să le sufoce cu iubire.

Ieftin, își spuse el. Ar *fi trebuit să-mi aduc pălăria.* Avea căptușeală de aluminiu, iar Bleeder avea acces la o țepușă care îi permitea să Domolească sau să Ațâțe; mai târziu și-o va lua neapărat. Împinse și intră în clădire, mai întâi într-o încăpere iluminată vag de lămpi cu lumină roșie. Bărbați și femei ședeau pe perne împrăștiate peste tot, fumând trabuc sau pipe cu tămâie, holbându-se la tavanul pictat ca un vitraliu, cu un model abstract, destul de frumos.

Activitatea se sfârșise la ora aceea cam în toate firmele, dar

nu și la saloanele de Domolire. O vizită într-un asemenea loc costa mai mult decât o noapte la crâșmă, dar nu producea niciunul dintre efectele secundare ale celei din urmă. Sau, mai bine spus, producea alt gen de efecte. O matroană înveșmântată într-o respectabilă rochie lungă – cu pălărie pe cap, posibil căptușită cu aluminiu – se apropie de Wax, cu intenția de a-l pune să plătească, probabil, dar Wax se legitimă.

— Dacă-ți închipui că prin această acreditare vei putea intra pe gratis, spuse patroana, atunci trebuie să fii nou-venit în poliție.

Wax îi oferi un surogat de zâmbet punând la loc plăcuța de metal. Femeia gestiona un salon de Domolire de categorie inferioară. Deși ceea ce făcea nu era ilegal – era chiar amuzant să manipulezi emoțiile oamenilor atâta timp cât erai plătit pentru așa ceva –, femeia era obișnuită cu verificările poliției. Nu numai că localurile de acest fel atrăgeau adesea fugari care căutau să se ascundă, dar era posibil, în același timp, ca un asemenea salon cu reputație proastă să profite de clienți.

Niciunul dintre bărbații de aici nu corespundea descrierii lui Chapaou, dar, de multe ori, saloanele de Domolire aveau mai multe încăperi.

— Bărbat scund, zise Wax, cu început de chelie. I se zice Chapaou, dar este posibil să nu-și fi dat acest nume.

Patroana înclină aprobator din cap și-i făcu semn lui Wax s-o urmeze în capătul opus al sălii, croindu-și drum printre cei întinși pe podea. Clădirea slab luminată și plină de fum ar fi trebuit să-i producă lui Wax o stare de nervozitate – locul era foarte potrivit pentru accidente și ambuscade – dar Domolirea era greu de destrămat. Îi anihilase nivelurile superioare de vigilență, lăsându-le active pe cele de jos – grija pentru Wayne și Marasi. Iar sub acestea, o frustrare surprinzătoare – chiar mânie – legată de Zeu. După o vreme, și aceste emoții deveniră un fel de fâlfâit de aripi, care-l lăsară gol pe dinăuntru. Nu calm, doar gol.

Îi venea să se așeze pe unul dintre scaune, să închidă ochii și să scoată un suspin de relaxare. Bleeder putea să mai aștepte. Cu siguranță în seara aceea nu va încerca să ucidă și a doua oară. Și dacă va încerca, de ce trebuia el să se necăjească? Probabil că oricum n-ar fi putut-o opri.

Constată că-i displăcea senzația. Acelea erau sentimentele lui; esența propriei persoane. Dacă îi erau răpite, nu însemna că

devenea mai fericit sau că-l ajuta să uite. Ci doar că îi făcea greață.

Grăbi pasul, încercând să o grăbească și pe patroană, apoi ieșiră din încăperea plină de perne și pătrunseră într-un coridor lung. Aici trecură pe lângă alte camere. O încăpere albă de sus până jos, în care oamenii ședeau pe podea cu picioarele încrucișate. Alta complet neagră, în care oamenii abia dacă se zăreau. Exista până și o cameră cu copaci pictați pe pereți și podeaua acoperită de paie, parcă ar fi fost coliba sfatului bătrânilor din Terris. În aceasta se afla un singur om, așezat pe un scaun, cu ochii închiși.

Patroana îl conduse pe Wax pe o scară, în sus. Poate că bărbatul din încăperea terrisiană era unul dintre Domolitori – salonul avea măcar unul pe-aici, pe undeva, care umfla o mică bulă de Domolire. Saloanele trebuiau să aibă ecrane de aluminiu în pereți pentru ca Allomanția emoțională să nu se propage în exteriorul lor, dar regula nu era impusă cu consecvență.

Patroana îl conduse pe Wax într-o cămăruță de la etajul al doilea, lipsită de ornamente, în care era doar o canapea pentru masaj, aflată chiar în mijloc. Chapaou nu era întins pe ea. În schimb se plimba în sus și în jos pe lângă o fereastră zăvorâtă de pe peretele opus, spre frustrarea maseuzei care rămăsese în apropiere, cu brațele împreunate. Un bătrân ședea pe un scaun de la perete. Recipientele de metal din buzunarul acestuia – pe care Wax le vedea ca pe niște linii mici, difuze, orientate spre niște fulgi suspendați – îl dovedeau a fi Allomant.

Wax ridică din sprânceană. Chapaou plătise o ședință privată. De unde avea el atâția bani? Birjarul rămase pe loc, cu ochii țintă la Wax. Privirea îi zbură o clipă la pistoalele de la șoldul lui Wax, apoi omul căzu în genunchi, plângând.

Domolitorul cel bătrân se ridică în picioare, trosnind din încheieturi.

— Am făcut tot ce-am putut, Madam Halex, îi spuse el patroanei. Dar omul ăsta n-are nevoie de Allomanție. Lui îi trebuie un doctor.

— E al dumitale, îi spuse Madam Halex lui Wax. Scoate-l de-aici. Îmi tulbură clienții.

Wax traversă încăperea și îngenunche lângă Chapaou. Bătrânul se cutremură, cu mâinile pe genunchi.

— Chapaou, spuse Wax. Uită-te la mine!

Chapaou întoarse capul spre el.

— Cum se numește câinele tău? întrebă Wax.

— Al meu… Eu nu am câine. A murit acum câțiva ani.

Destul de bine. Acesta nu era Bleeder deghizată, doar dacă nu-i dăduse prin cap să-i întrebe pe un birjar oarecare despre animalele lui preferate, înainte de a-l ucide și a-i prelua forma.

— Ce s-a întâmplat? continuă Wax. De ce ești aici?

— Ca să uit ce-am văzut.

— Domolirea nu funcționează așa, spuse Wax. Nu-ți șterge amintirile.

— Dar ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, nu-i așa?

— Depinde de emoțiile dumitale, spuse Wax și de priceperea Domolitorului.

Îl cuprinse pe om pe după umeri.

— Ce ai văzut dumneata, Chapaou?

Omul clipi din ochii înroșiți.

— M-am văzut… pe mine însumi.

Aradel nu se afla la el în cabinet, bineînțeles. Acesta era menit, cum spunea el, „să le ofere lorzilor un loc în care să șadă, când veneau la el cu reclamații.”

Marasi îl găsi pe acoperișul sediului poliției, ascultând rapoartele a doi Monedazvârlitori care scotociseră prin oraș. Politicoasă, Marasi așteptă împreună cu MeLaan și câțiva polițiști care erau și ei tot acolo și putu să audă cea mai mare parte a noului raport. *Sunt încă mii pe străzi, milord. S-au adunat la cârciumi. Nu se duc acasă…*

Aradel primea raportul proptindu-și un picior încălțat cu cizmă pe parapetul scund al acoperișului. Ceața se ondula în jurul fiecărui Monedazvârlitor într-un vârtej separat; răspundea utilizării Allomanției. În fine, Aradel le dădu liber celor doi. Nu erau polițiști adevărați – mai curând contractanți. Aceștia erau loiali caselor din care făceau parte. Sau, în unele cazuri, carnetelor lor de cecuri.

Când cei doi plecară – sărind jos de pe clădire – inspectorul-șef se întoarse spre locotenenții care îl așteptau.

— Pregătiți oamenii să golească crâșmele, spuse el cu glas blând.

— Domnule? întrebă una dintre femei.

— Le vom închide cu totul, spuse Aradel arătând cu degetul.

Mai întâi pe Promenadă, apoi avansați pe străzile secundare. Nu putem începe până ce nu sunt împuternicit de guvernator să institui legea marțială în octantul nostru, dar vreau ca polițiștii să fie pregătiți să treacă la acțiune de îndată ce ni se comunică.

Locotenenții plecară în grabă să execute ordinul. Aradel se uită la Marasi, iar ei i se păru că zărește în el ceva din strămoși, un soldat care murise martir pe timpul Războinicului în Ascensiune. În alte vremuri, omul acesta ar fi ajuns general de război, nu doar polițist?

— Ce mi-ai adus, doamnă locotenent Colms? întrebă el făcându-i semn să se apropie.

MeLaan rămase lângă scară, cu mâinile în buzunarele de la pantaloni.

— Asasinul, domnule, spuse Marasi întinzându-i dosarul. A fost o femeie și a ieșit singură din mormânt după ce a fost executată pentru producerea inundației din est. Au fost găsite oasele după câteva zile și s-a vorbit despre pângărirea mormântului. Dar, de ce să se fi gândit cineva că un Nemuritor-fără-Chip pătrunsese în trupul unui criminal și infractor?

Aradel răsuflă calm, șuierat. În ciuda orei târzii, pe sub stâlpii de lumină de pe stradă, pe Promenada de dedesubt, se mișcau umbre.

— Așadar, ea a făcut toate acestea?

— Scuzați-mă, domnule, spuse Marasi, dar eu aș spune că de vină sunt mai degrabă condițiile grele de muncă din oraș. Acestea fiind cum sunt, Bleeder nu face probabil decât să profite de ele. Când a trecut la acțiune, a vrut să aducă orașul în pragul prăbușirii.

— Pentru numele lui Năruire… șopti Aradel. În fața unei asemenea situații, pare trivial să ne preocupe dacă guvernatorul este sau nu corupt, nu-i așa?

— Cred că depinde pe cine întrebi.

Dinspre stradă răzbătură strigăte; un grup de bărbați care se deplasau de-a lungul canalului vorbeau toți deodată. Marasi putu distinge tonul, dar nu și ceea ce spuneau.

— Totuși, vreau dovezi, spuse Aradel. Nu că eforturile dumitale n-ar fi suficiente, doamnă locotenent. Dar nu pot vâna Năluci-de-Ceață dacă nu le văd cu ochii mei. Este valabil și în privința guvernatorului. Fii cu ochii-n patru! Dacă reușești să-mi aduci ceva concret, vom putea folosi când va ieși totul la

lumină. În plus, vreau dovezi, de orice fel, despre asasinul cu puteri supranaturale, despre care vorbești.

— Înțeleg, domnule, spuse Marasi dând din cap în direcția lui MeLaan, care stătea în lumina felinarelor atârnate de stâlpi, lângă ușa din capul scărilor. Am dovada chiar acolo. Ar fi mai bine totuși dacă am discuta fără martori.

Aradel își îndreptă spatele dându-și jos piciorul de pe parapetul acoperișului, pe care se sprijinise până atunci. Îi aruncă o privire lui Marasi, care dădu din cap aprobator.

— Coborâți, le ordonă el celor doi polițiști care mai rămăseseră să-i aștepte.

Caporali stagiari, folosiți la transmiterea mesajelor. Aceștia executară ordinul și, după plecarea lor, Aradel se apropie de MeLaan.

— Sper, spuse el după ce își drese glasul, că întrebările mele nu ți se par ofensatoare, hm, înălțimea Ta.

— Întrebările sincere nu pot fi ofensatoare, muritorule, spuse MeLaan, pentru că este datoria dumitale să cauți adevărul. La întrebările sincere se răspunde numai cu adevărul.

Pielea i se lumină în licăriri delicate, apoi deveni transparentă cum mai fusese, emițând în același timp un fel de sclipiri caleidoscopice. Întinse brațele în lateral și bluza păru să i se despice și să-i alunece de pe umeri, lăsând la vedere un tors transparent cu un schelet de smarald ce scânteia în lumină.

Marasi făcu ochii mari. Ei bine, nu se așteptase la *așa ceva.* Lângă ea, Aradel trase aer în piept, apoi păru că nu mai respiră deloc încercând să înțeleagă ce vedea. Capul lui MeLaan – complet transparent – se aplecă într-o parte în timp ce ea îi privi cu un aer matern.

— Vorbește, șopti ea.

— Ce…

Aradel își drese glasul.

— Este adevărat ce mi-a spus doamna polițist Colms? Este posibil ca în spatele acestor evenimente să se afle cineva dintre voi?

— Paalm este un suflet pierdut, spuse MeLaan, torturat de o minte bolnavă și un spirit contorsionat. Da, este unul de-al nostru, muritorule. Sarcina dumitale nu este ușoară, dar te vom ajuta în situația aceasta disperată.

— Excelent, zise Aradel. Presupun… presupun că aceasta este

confirmarea de care aveam nevoie.

Ezită.

— Ai putea, din întâmplare, să pui o vorbă bună pentru mine la Armonie?

— Faptele dumitale vorbesc de bine despre dumneata, muritorule, spuse MeLaan. Iar Zeul dumitale le cunoaște. Du-te și apără acest oraș. Nu te preocupa de dumneata, ci de semenii dumitale.

— Bineînțeles, bineînțeles, zise Aradel. Tocmai de ei mă voi ocupa. Doar dacă nu mai ai să-mi spui ceva…

— Sforăi, zise MeLaan, destul de tare.

— Eu… Cum?

— Chiar așa, faci ca o sută de kolossi mânioși, spuse MeLaan, în mijlocul unei avalanșe de pietre. Și nu numai atât, dar aproape că scoli morții.

— Bun… zise Aradel.

— Du-te, muritorule, mai zise MeLaan.

— La poruncă. Doamnă locotenent Colms, ai o clipă?

Se înclină în fața lui MeLaan și trecu pe lângă ea, reușind cu greu să-și dezlipească privirea. Categoric și Marasi avea aceeași dificultate. MeLaan era copleșitoare chiar și fără a fi transparentă și pe jumătate dezbrăcată. MeLaan îi făcu semn lui Marasi să se ducă. Nu era nevoie să mai vină s-o ia.

Când ajunseră pe la jumătatea scării în jos, Aradel răsuflă ușurat.

— Ei bine, a fost neobișnuit.

— Te-am prevenit, spuse Marasi.

— Este adevărat. Dar partea cu sforăitul… o metaforă, presupun. Vrând să spună ce? Despre polițiști, că suntem prea gălăgioși?

Dădu din cap de parcă ar fi vrut să se convingă pe sine însuși.

— Menirea noastră este să ne punem în slujba oamenilor, dar reclamațiile legate de brutalitate și de ofițerii care le dau oamenilor tot felul de ordine de parcă ar fi lorzi… Da, înțeleg. Trebuie să fac unele schimbări. Crezi că asta a vrut să spună?

— Nu știu, răspunse Marasi precaută. Întâlnirea cu ea afectează pe oricine într-un mod profund.

— Foarte adevărat.

Aradel avu o ezitare la mijlocul scării și se întoarse de parcă ar fi dorit să se ducă înapoi, sus. Totuși se abținu.

— Întrebarea mea de mai devreme rămâne valabilă. Avem pe teren un ucigaș nemuritor, care ar putea încerca să răstoarne guvernul. Pentru numele lui Dăinuire, cum luptăm cu așa ceva?

— Nu luptăm, spuse Marasi. De kandra se va ocupa Lord Waxillium. Noi ar trebui să ne concentrăm eforturile pe prevenirea unei explozii sociale în oraș.

Aradel încuviință dând din cap.

— Vreau să faci ceva pentru mine.

— Domnule?

Se aflau încă pe scară, iluminați de sus de un bec electric solitar.

— L-ai menționat pe Lord Ladrian, spuse Aradel. Se pare că are încredere în dumneata, doamnă locotenent.

— În ultimul an am devenit prieteni buni.

— Este imprevizibil, doamnă locotenent, spuse Aradel. Apreciez ceea ce face, dar metodele... să spunem să nu m-ar deranja să am ceva mai multe informații despre ceea ce face și când.

— Îmi ceri să-l spionez.

Aradel ridică din umeri. Altcineva s-ar fi simțit prost să i se traducă adevărul verde-n față, dar pe el nu părea să-i deranjeze.

— N-am să te mint, Colms. Poți fi foarte folositoare departamentului nostru în mai multe feluri. Este de datoria mea să mă asigur că legea este respectată în acest octant și m-aș simți al dracului de bine dacă aș ști ce face Lordul Ladrian. Dacă numai așa pot obține justificările corespunzătoare – și la nevoie, scuzele –, sunt gata.

— Înțeleg, zise Marasi.

Aradel mai așteptă ceva. Marasi avu senzația că se auzeau implicațiile rostite cu glas tare. *Ești polițist, doamnă locotenent. Aceasta este datoria dumitale. Fă ce ți se cere*!

— Ai putea să-l întrebi pur și simplu, spuse ea. A fost numit adjunct. Practic, îți este subordonat.

— Crezi că n-am încercat? Mereu promite că va face un raport. Cu puțin noroc, acesta va consta într-o scrisoare în care-mi va spune unde a lăsat un suspect atârnat de glezne – pe-asta o ții minte? Sau o succintă trecere în revistă de la o petrecere unde căuta ceva, și asta, de obicei, ca să-mi poată solicita mai multe resurse. Nu vreau să te transform în însoțitoarea lui, dar sincer îți spun, ar fi *minunat* să dispun de ceva mai multe

informații.
Marasi oftă.
— Am să-ți scriu un raport săptămânal. Sau mai des, dacă este în desfășurare o investigație, ca acum. Dar am să-i spun că fac acest lucru.
— Grozav! Fantastic!
Aradel porni să coboare scările mai departe, pășind repede și vorbind aproape în același ritm.
— Du-te la locuința guvernatorului și spune-i că am nevoie de ordin executiv ca să pot impune legea marțială în seara asta și să pot goli cârciumile. Sugerează-i să trimită câte unul în fiecare octant. Apoi stai de vorbă cu prietenul dumitale, Ladrian, și spune-mi tot ce a aflat despre această nemuritoare care crede că poate distruge orașul.
Ajunse la parter, intră cu pași mari în sala principală și strigă că vrea un raport despre numărul de polițiști care fuseseră convocați la serviciu în noaptea aceea. Marasi îl urmă mai încet, cu senzația că avea atârnate de picioare zeci de kilograme.
Poți fi foarte folositoare departamentului nostru în mai multe feluri...
Ajunse la parter și ieși din sediu pe ușa din spate. Știuse întotdeauna că apropierea ei de Waxillium o ajutase să obțină postul. Dacă n-ar fi fost implicată alături de el în prinderea lui Miles O-Sută-de-Vieți, nu s-ar fi făcut niciodată suficient de bine remarcată. Cu toate acestea, presupusese că fuseseră mai importante cunoștințele despre ratele criminalității de-a lungul istoriei, scrisorile de recomandare și interviul la care se prezentase.
Avuseseră vreo importanță? Îi dăduse Aradel slujba ei, și nu lui Reddi, pentru că ea îl cunoștea pe Waxillium? Contase, cât de cât, pregătirea ei?
Se rezemă cu spatele de zid, așteptând-o pe MeLaan. Fir-ar să fie de rugină... totul *trebuia* să fie întotdeauna numai despre Waxillium? Desigur, gândul acesta o făcea să se simtă ca un copil gelos că altcineva avea mai multe cuburi decât ea.
După ceva timp, MeLaan apăru agale pe alee, învolburând ceața.
— Ei? întrebă MeLaan. Cum m-am descurcat?
— Te vom ajuta în disperarea dumitale? întrebă Marasi.
— Stai puțin, el exact la așa ceva se aștepta.

— Dar *eu* nu mă așteptam.

MeLaan pufni.

— La nevoie mă pot purta ca o făptură divină. Am avut la dispoziție *mult* timp pentru a exersa.

— Atunci de ce nu faci la fel cu mine și cu alții?

— Cine zice că nu fac? întrebă MeLaan.

Îi întâlni privirea lui Marasi.

— Poate că datoria mea, ca slujitoare a lui Armonie, este să le arăt oamenilor ceea ce au ei nevoie să vadă, ceea ce le va aduce mai multă liniște.

Marasi avu brusc o senzație de frig, un fior o cuprinse din cap până în picioare. Nu din cauza cuvintelor lui MeLaan, ci a ochilor ei, care deveniseră ușor translucizi. Ca și cum… ar fi vrut să-i aducă aminte?

Pe urmă MeLaan își lăsă capul pe spate și începu să râdă.

— Nuu, te necăjesc doar, copilă. Nu pot rămâne serioasă după ce până acum am vorbit de sus.

— De aici sarcasmul cu sforăitul? întrebă Marasi.

— Mda. A trebuit să-i verific pe tip când s-a apucat Armonie s-o caute pe Paalm. Ăsta sforăie ca o *locomotivă cu aburi.* În fine, unde ne ducem acum?

— La conacul guvernatorului, răspunse Marasi.

— Haidem, atunci, zise MeLaan, pornind spre capătul aleii.

— Ne-am oprit, zise Chapaou gârbovit lângă trăsura lui, în cețurile ce împresurau stabilimentul Domolitorului. Auzisem niște vorbe în trăsură. Nu mi-a plăcut cum arăta când a ieșit din biserică, mânjit de ceva roșu pe mâini.

Wax se lăsă în genunchi în partea din spate a trăsurii, ascultând în timp ce desfăcu o legătură de pânză neagră. Pe partea laterală atârna un felinar care îi dădea puțină lumină, dar care transforma totodată ceața într-un halou strălucitor. Simțea încă influența Domolitorului din clădirea învecinată, dar acum era mult mai slabă. Își venise aproape complet în fire. Ceea ce era deopotrivă bine și rău, pentru că nimic nu-l mai ajută în fața valului de repulsie ce-l copleși când despachetă ciocanul însângerat cu care fuseseră bătute piroanele în părintele Bin.

— N-ar fi trebuit să mă uit în trăsură, spuse Chapaou. El mi-a spus să nu mă uit, știi? Dar nu m-am putut abține. Așa că m-am întors un pic și am tras cu ochiul prin fanta vizitiului, cea pe care

vezi dacă mușteriul sfâșie tapițeria sau cine știe ce mai face. Am constatat că nu transportam un om, ci un monstru. O Nălucă-de-Ceață, de-i puteai vedea oasele și tendoanele, cu mușchii întinși pe față și dinții rânjiți. Se uita la mine, tot numai un zâmbet, și s-a apropiat de fantă. Și-a pus ochiul dezgolit în fața ei și pe urmă s-a *transformat.* S-a *transformat.* I-a crescut pe față o piele ca a mea. O versiune strâmbă, stâlcită a mea.

Începu să plângă din nou. Wax scoase oasele din boccea, cadavrul Adeptului Căii pe care îl imitase Bleeder ca să-i ucidă pe părintele Bin. Albite, perfect curate și uscate, iar sub ele un maldăr de pânze. Roba purtată de Adepții Căii? Da, culorile corespundeau.

— Cu mâinile mânjite de roșu… șopti Chapaou.

— După aceea, ai luat-o la fugă? întrebă Wax înșirând cu atenție oasele.

— Nu, am mânat caii, spuse Chapaou. Le-am dat bice înainte, cu puiul acela de demon în trăsura mea. Parcă eram birjarul lui Ochi-de-Fier. La ce mi-ar fi folosit să fug? Pusese stăpânire pe sufletul meu. Armonie… *are sufletul meu.*

— Nu, zise Wax. Este un trișor, o față falsă, Chapaou. Zici că era o versiune stâlcită a ta?

MeLaan spusese că un kandra bătrân era capabil să aproximeze o figură fără a dispune de oasele adecvate, dar că întotdeauna îți puteai da seama de acest lucru.

— Da.

Omul se chirci și mai tare pe alee.

— Știu ce gândești, justițiarule. L-am omorât pe preotul acela astă-seară, nu-i așa? Am înnebunit și l-am omorât, iar mâinile acelea însângerate au fost ale mele. Ar fi trebuit să-mi curm viața, să mă arunc de pe pod…

— Nu, zise Wax. Ai fost tras pe sfoară de un șarlatan, Chapaou. Tu n-ai făcut nimic.

Bărbatul scânci.

Wax continuă metodic să înșiruie dovezile, deși o parte din el se întreba la ce bun. Activitatea criminalistică tradițională își avea locul în lupta cu o creatură ca aceasta? Cum să te lupți cu mitologia folosind un microscop? Armonie… dar dacă *găsea* totuși un indiciu? Dacă îl prindea? Putea spera să înfrângă așa ceva?

Se uită lung la oase, apoi dădu din cap. Putea solicita o echipă

specializată în cercetarea locului crimei, care să se ocupe de toate acestea. El trebuia să se prezinte la conacul guvernatorului și să rămână acolo.

Stai așa, își spuse și se aplecă în față. Acolo, pe tivul robei. Ce era aceea? Acoperi felinarul, ceea ce îl făcu pe Chapaou să geamă și să se ghemuiască mai strâns.

La lumină mai slabă, Wax văzu mai bine. La colțul tivului de la robă, *lucea* palid o luminiță albastră, ușor de trecut cu vederea. Wax întinse mâna, luă substanța de pe robă și o frecă între degete. Un fel de pulbere? Ce fel de pulbere emitea propria lumină, chiar și așa slabă cum era?

— Ai văzut ceva lucind înăuntru, Chapaou? întrebă el întorcându-se spre birjar.

Wax apropie felinarul, ca să-l facă să vorbească. Chiar și atunci, singurul răspuns pe care îl primi a fost un incert semn aprobator din cap.

— Încotro ai mânat trăsura? întrebă Wax.

— Piața Lestib, șopti Chapaou. Unde mi s-a spus să duc creatura. Pe urmă am strâns din ochi și am așteptat. A… a urcat până la mine când a plecat. Mi-a pus mâinile pe umăr, cu capul lipit de al meu, i-am simțit obrajii. Am simțit sângele, deși nu mi-a pătat cămașa. Mi-a… mi-a vorbit în *șoaptă,* justițiarule. „Te voi elibera.” Când am deschis ochii, dispăruse lăsând oasele alea în compartimentul pasagerului, lângă un mic morman de monede. Am fost sigur că-mi pierdusem mințile.

Wax dădu pe gât încă o fiolă de metale ca să-și refacă rezerva, apoi uscă fiola și luă un eșantion de pulbere. Piața Lestib, numită astfel după Lordul Născut-din-Ceață. Se afla îngrijorător de aproape de conacul guvernatorului.

— Nu te speria. Sunt pe urmele lui. Am de gând să-i opresc.

— A zis că o să mă elibereze, spuse Chapaou. Dacă nu sunt nebun, asta înseamnă… înseamnă că ființa asta există *în realitate.*

— *Există,* spuse Wax.

— Cinstit vă zic, domnule, mai bine eram nebun.

— Ei, zise Wax ridicându-se și împingându-l pe Chapaou spre trăsură. Probabil că el nici nu vrea să mori.

— Probabil?

— N-am cum să știu sigur, spuse Wax verificându-și muniția. Dar mi-aș pune banii pe un pariu – nu vrea să mori tu mai mult

decât vrea să moară toți locuitorii orașului. Însă nu știu până unde va merge.

Chapaou părea să se simtă rău. La naiba. Wax ar fi fost sigur că ultimele lui cuvinte erau o consolare.

— Du-te acasă, zise Wax, apoi îi aruncă birjarului câteva bancnote. Sau du-te la un hotel. Dormi un pic. Nu va veni după tine.

Urmărea o pradă mult mai mare.

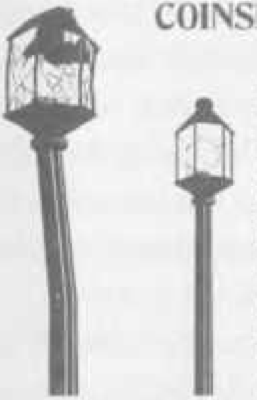

Only 75 clips, or one-Boxing-fifty for two.

leaves at five clips each when you could be selling whiskey at forty clips a bottle."

Try all eight flavors! Only 10 clips a box. You'll be glad you stayed for PECTIN-ADE!

GUEST EDITORIAL: THE NUISANCE OF NEGLIGENT COINSHOTS!

In the last sixteen months I have replaced three lamposts, an iron gate, and two steeple spires, all at my Madion Ways house. My residence in the 6th Octant, much nearer the Hub, has needed twice that attention due to it being on the main route of Coinshot couriers. Motor cars, carriages, bronze statues. None of these is safe from similar fates. Must our fine neighborhoods look like a return to the World of Ash?

No! Let us take back our dignity! *(Continued on Back.)*

AND IT'S BEDTIME WITHOUT SUPPER, TOO.

VISITORS from other WORLDS

Rarely does The House Record bring news of the sensational, but the reputable Lady Nicelle Sauvage of New Seran has contacted us with a report that will shock you.

"I was lost in the mountains south of the Southern Roughs," said Sauvage. "And my fellow travellers had either left me or died. That's when I came upon a mountain pool of the most perfect blue, fed by the melting snows of the heights. Harmony, but I thought I'd reached Paradise."

As twilight struck early, as it is wont to do in the mountains, Sauvage saw a hunched figure by the pool. "Just a shadow, really," she said. "Piercing eyes, and a face like some otherworldly beast from one of those hideous pulp stories. I regret to say I hadn't the courage to engage this Visitor. Instead, its horrible visage struck right at my heart. I let preservation instinct take over and ran for an hour before making camp elsewhere."

(More on Back, Column 4.)

The Sinister Soiree!

I described my assailant as wearing a striped white suit, but that is not as specific as it may seem. In Elendel, someone dressed as described would stick out like afternoon tea among koloss, but in New Seran the men run about in such vibrant suits that one would almost think they are all performers late for the circus. So I will be more specific. The gunman also wore mustaches waxed straight horizontal to a perfect point. The women on both sides of him stood back not only because he had brandished a gun, but also because they feared losing eyes to the sharp and glistening facial hair.

I burned what little tin reserves I had left. (You will recall that I detailed the episode last week in "A Sport of Spirits" where I'd been forced to flare most of my tin to counteract the effects of winning a gentlemanly impromptu wine-sipping contest earlier in the evening.)

"Stand down, sir," I said, cursing myself for leaving Glint in my outer jacket taken by the servant when I'd entered the party. Had I become so soft since leaving the Roughs that I felt comfortable enough without Glint on my very person? Never! Unconsciously I knew that even without my trusty sidearm I was a match

A WAR TO END THE WORLD! **Sablerfils & Buissonommes'** A LOVE TO SPAN ETERNITY!

A HERO FOR ALL AGES

The NEW Historical OPERETTA on stage NOW at
CLARVONNE'S THEATER
1818 Bonnweather Way

Wax se cocoță pe un stâlp electric de unde se vedea conacul guvernatorului – o clădire albă, imaculată, învăluită de proiectoare într-un halou ce strălucea prin ceață. Nu luminau atât de puternic în fiecare noapte, iar intensitatea lor de astăzi arăta că Innate era îngrijorat. Mulțimea nu se dispersa. Oamenii hoinăreau pe străzi; păreau a fi *mai mulți* acum decât mai devreme, deși orologiul bătuse miezul nopții la scurtă vreme după ce plecase Wax de la salonul de Domolire.

Se duse acasă ca să-și refacă bandajul la brațul rănit, să înghită câteva calmante și să-și ia unele precauții: pălăria, pistolul cu țeavă scurtă și tocul de prins la cingătoare. Se gândi să trimită după Lord Harms, dar, sincer, Wax prefera să-i știe în siguranță acolo unde Bleeder nu-l putea folosi în lupta ei cu el. Făcea mai bine dacă rămânea ascuns pe acoperiș. Într-adevăr, fusese pe jumătate tentat să o aducă și pe Steris și s-o lase într-un loc asemănător. Din păcate, nu avea prea mult timp la dispoziție. Trebuia să se mulțumească având încredere că polițiștii care o păzeau o vor ține ascunsă.

Apoi umblă o vreme pe străzi, trăgând cu urechea. Află că oamenii erau mânioși pe guvern. Vitriol pentru Adepții Căii. Aveau reclamații destul de grave, dar printre ele se amesteca și o tendință mult mai tulburătoare. Mânie, fără a ști exact de ce. Nemulțumire generală. Bombănelile oamenilor la o halbă de bere, ale tinerilor de pe străzi care aruncau cu pietre în pisici, în mijlocul acestui tumult se ascundea un ucigaș, precum un leu în iarbă.

Măcar atât, la conacul guvernatorului părea a fi liniște. Wax veni așteptându-se la ce putea fi mai rău, o răzmeriță împotriva lui Innate în absența lui. *Ființa asta a reușit să mă blocheze la mantinelă,* își spuse Wax nemulțumit, în timp ce vântul îi răscolea haina. *Nu pot sta pe loc, să-l protejez pe guvernator, pentru că trebuie să urmăresc indicii și să încerc să-i ghicesc planul. Dar nici în urmărirea ei nu pot fi cât ar trebui de eficient, pentru că mă îngrijorează că l-am lăsat pe Innate expus.*

L-ar putea convinge pe guvernator să se ascundă? Pe sub picioarele lui, curentul electric curgea prin cablurile suspendate, ca un râu invizibil. Spirite deplasându-se pe cer ca Allomanții, sărind de pe o clădire pe alta…

Ah, justițiarule, interveni o voce în gândurile lui, ca un cui într-o scândură. *Iată-te.*

Wax duse mâna la brâu după „Răzbunare”. Unde? Însemna că Bleeder era pe-aproape, nu-i așa? Stătea la pândă undeva?

Ai auzit, continuă vocea, *de remarcabilele mecanisme de apărare ale trupului*? *înăuntru există particule minuscule pe care oamenii nu le pot vedea. Nici măcar chirurgii nu le cunosc, pentru că sunt prea mici. Ai nevoie de un gust rafinat ca să le poți deosebi, să le recunoști. Cum îi place prietenului dumitale să zică*? *Nimeni nu cunoaște vaca mai bine decât măcelarul*?

Wax coborî din locul unde se cocoțase, încetinindu-și mișcarea printr-o împingere într-un capac de sticlă desfăcută. Cețurile se frământau în jurul lui, atrase de puterile lui Allomantice.

Dacă un invadator minuscul pătrunde în sângele tău, spuse Bleeder, *tot trupul începe să se învârtească în jurul lui, să lupte cu el, să-l găsească și să-l elimine. Ca o mie de degete din ceață, ca o legiune de soldați, toți prea mici pentru a putea fi văzuți. Mai interesant este însă atunci când corpul se întoarce chiar împotriva sa și acești soldați scapă de sub control. Liberi…*

— Unde ești? întrebă Wax cu glas tare.

În apropiere, spuse Bleeder. *Vă urmăresc. Pe tine și pe guvernator. Va trebui să-l omor, știi bine.*

— Nu vrei să stăm de vorbă? întrebă Wax cu glas ceva mai scăzut.

Dar nu chiar asta facem?

Wax se întoarse, pășind în întuneric. O posibilitate ar fi să-l urmărească Bleeder pe el – ceea ce i-ar permite să sesizeze o mișcare prin ceață –, alta ar fi să se ducă el suficient de departe încât ea să nu-l mai audă și să nu-i mai poată răspunde, ceea ce i-ar indica în ce direcție s-o caute.

— Vei încerca să mă omori? întrebă Wax.

La ce ar folosi să te omor?

— Îți plac jocurile.

Nu.

Bleeder părea resemnată.

Fără jocuri.

— Atunci, despre ce este vorba? întrebă Wax. De ce-ți bați capul cu toată parada asta?

Îi vor elibera. Pe toți până la ultimul. Mă voi ocupa de oameni

și le voi deschide ochii.

— Cum?

Tu ce ești, Waxillium? întrebă Bleeder.

— Gardian al legii, spuse Wax imediat.

Aceasta este haina pe care o porți acum, dar nu asta ești. Eu știu. Zeul știe că te-am citit așa cum ești cu adevărat.

— Spune-mi tu, atunci, zise Wax continuând să înainteze prin ceață.

Nu cred că pot să-ți spun. Dar poate că aș reuși să-ți arăt.

Bleeder nu părea a avea dificultăți cu auzul, deși Wax vorbea cu glas scăzut. Allomanție? Sau avea pur și simplu capacitatea de a alcătui niște urechi mai funcționale decât ale omului? Wax căută în continuare. Poate una dintre ferestrele întunecate din clădirea guvernului, aflată în apropiere? Wax se îndreptă într-acolo.

— Atunci, de aceea îl vânezi pe guvernator? întrebă el. Vrei să-i dobori, să eliberezi poporul de opresiunea guvernului?

Știi bine că nu este decât un pion.

— Nu știu așa ceva.

Atunci nu vorbeam cu tine, Waxillium.

Wax ezită în mijlocul cețurilor. Clădirea de birouri se contura în fața lui, cu ferestre ca o sută de orbite goale. Cele mai multe dintre ele erau închise – o practică obișnuită pe timp de noapte. Nu aveau de ce să invite cețurile înăuntru. Orice ar fi spus religia, oamenii credeau, în general. Cețurile îi făceau totuși să nu se simtă în largul lor.

Acolo, își spuse Wax identificând o fereastră la etajul al doilea.

Foarte bine, spuse Bleeder și Wax zări ceva mișcându-se chiar lângă fereastră; lumina din jur abia dacă îi permitea să distingă ceva.

Veșnic, detectivul.

— De fapt, nu e mare lucru de capul meu, spuse Wax. În Ținuturile Necruțătoare rezolvi mai puțin prin investigații, decât cu o pereche de pistoale bune.

Asta e o minciună nostimă, spuse Bleeder. O *spui la petreceri, tinerilor care au citit prea multe povești despre Ținuturile Necruțătoare*? *Nu le place să audă că sunt supuși interogatoriilor rudele unui om care și-a pierdut mințile*? *Că sunt urmăriți meșterii, pentru a-l descoperi pe cel care a reparat pușca unui rebel*? *Că se sapă locul unde a fost aprins focul în*

aer liber după zile întregi petrecute pe drum?

— De unde știi toate acestea? întrebă Wax.

Mi-am făcut temele. Așa face un kandra și presupun că MeLaan ți-a explicat. Orice ai zice tu, ești un anchetator bun. Poate chiar unul excelent. Deși ești, prin definiție, un câine care aleargă după propria coadă.

Wax se opri fix la baza clădirii; ceața se subția între el și Bleeder, care stătea pitită dincolo de fereastră, cu vreo trei metri mai sus. Fața ei, deși estompată de umbre, i se părea lui Wax o eroare. Ciudat alcătuită.

— L-ai întrebat? șopti Bleeder de sus, cu vocea abia perceptibilă în noapte. Avea o voce aspră, uscată, ca aceea pe care și-o auzea Wax în cap.

— Pe cine?

— Pe Armonie. L-ai întrebat de ce n-a salvat-o pe Lessie? O șoaptă la momentul oportun, prin care să-ți transmită să nu vă separați. Un gând de avertizare, care să te prevină să nu te aventurezi în tunel, ci mai bine să-l ocolești?

— Să nu-i rostești numele, șuieră Wax.

— El este Zeul. Ar fi putut pocni din degete și Tan ar fi picat mort pe loc. N-a făcut-o. L-ai întrebat de ce?

În clipa următoare, „Răzbunare” era în mâna lui Wax, cu țeava îndreptată spre fereastră. Mâna cealaltă pipăi la brâu săculețul în care se aflau seringile.

Bleeder chicoti.

— Iute cu pistolul, ca întotdeauna. Dacă mai vorbești cu Armonie, întreabă-l. Știa ce efect avea Lessie asupra ta, știa că ea te reținea în Ținuturile Necruțătoare? Știa, poate, că tu nu te-ai fi întors niciodată aici – unde avea el nevoie de tine – atâta timp cât ea era în viață? Poate el a *vrut* s-o vadă moartă?

Wax trase.

Nu ca s-o omoare pe Bleeder. Dar simțea nevoia să audă împușcătura în întuneric. Sunetul atât de familiar al aerului străpuns. Glonțul trasă o dâră prin ceață și peretele de lângă Bleeder se sparse, aruncând așchii de cărămidă.

Rugină… Wax tremura.

— Îmi pare rău, șopti Bleeder. Pentru ceea ce trebuie să fac. De multe ori curățarea rănii este mai dureroasă decât tăietura în sine. Vei vedea și vei înțelege, după ce te vei elibera.

— Nu, noi…

Vălurile de ceață prinseră a se roti. Wax se trase înapoi, gesticulând cu arma înspre ceva ce trecu ca o nălucă, lăsând în urmă o dâră prin cețurile învârtejite.

Bleeder. Deplasându-se cu viteză Feruchimică.

Către guvernator.

Wax înjură, îl îndreptă pe „Răzbunare” spre spate și plantă un glonț în pământ, apoi împinse în el și țâșni cu toată forța. Se lansă prin ceață înspre lumina orbitoare a locuinței guvernatorului, zburând pe deasupra porților și speriind un mic cârd de corbi ce se împrăștiară în văzduh, trecând pe lângă el.

Două împușcături răsunară în noapte. Când traversă grădina, Wax o zări pe Bleeder pe treptele conacului, îmbrăcată într-o mantie purpurie, lungă. Paznicii de la intrare căzuseră morți la picioarele ei. În strălucirea luminii electrice, văzu acum ce nu era în regulă cu chipul lui Bleeder – purta o mască în alb și negru. Masca lui Marksman, numai că era contorsionată, spartă într-o parte.

Bleeder pătrunse în clădire cu o mișcare bruscă, fără a-și mai folosi viteza. Wax ateriză lângă oamenii căzuți – nu mai avu timp să verifice dacă mai erau încă în viață –, intră bombănind, cu pistolul pregătit, și se uită în dreapta, apoi în stânga. În hol, majordomul scoase un țipăt scăpând din mână tava cu ceai, când Bleeder patină pe podea spre încăperea următoare.

Wax se luă după ea, scoțând din țâțâni ușa care zbură afară în noapte, în urma lui, după ce el împinse în balamale pentru a traversa holul pe jumătate alergând, pe jumătate plutind. Dădu buzna în încăperea următoare – camera de zi – cu pistolul pregătit, învârtind încărcătorul într-una din pozițiile speciale de tragere în rafală. Un tir de asasin, o izbitură supergrea, destinată să distrugă cu cât mai multă forță posibil.

În camera în care intră, mobilierul era aranjat cu perfecțiunea întâlnită numai în casele cu prea multe încăperi. Conform planurilor pe care le primise, dedesubt se afla adăpostul blindat.

Liniștește-te cu arma, îi spuse Bleeder în gând, sărind peste canapea și îndreptându-se spre peretele care masca scările către adăpost. *E inutilă. Eu nu pot fi omorâtă cu așa ceva.*

Wax îl ridică pe „Răzbunare” și ținti, apoi apăsă pe trăgaci, împingând glonțul înainte cu un impuls de viteză suplimentară. O lovi pe Bleeder exact în clipa când ateriza.

Fix în gleznă.

Osul se sfărâmă și Bleeder se prăbuși când încercă să-și lase greutatea pe gleznă. Se întoarse spre Wax, cu buzele răsucite într-un rictus cinic pe sub masca distrusă într-o parte.

Wax trimise un glonț prin deschizătura măștii din dreptul ochiului.

Nu are nicio semnificație…

Wax înaintă, o împușcă în mână când la rândul ei încercă să ridice arma. Wax scoase seringa, pregătit să o împingă în pielea ei, dar ea mârâi și se transformă într-o pată cu contururi neclare. Wax încercă să urmărească pata – dar chiar în acel moment peretele lateral al încăperii se deschise, dezvăluind scara ascunsă. Un grup de bărbați în costume negre, cu puștile pregătite, țâșni frenetic afară. Trupele speciale de securitate ale guvernatorului.

Când începură să tragă, Wax se adăposti. Nu putu vedea prea bine ce se întâmplă mai departe, pentru că se pitise cu spatele lipit de un scaun masiv. Bleeder se strecură printre oameni trăgând fără încetare. Ei încercară să tragă la rândul lor, rănindu-se mai degrabă între ei decât nimerind-o pe ea.

Totul se termină, înainte de a se stinge în urechile lui Wax ecoul primei împușcături. Oamenii gemeau doborâți la pământ, în timp ce Bleeder trecu prin deschizătură și porni pe scări în jos. Cuprins de o puternică hotărâre, Wax ajunse dintr-o împingere direct în partea opusă a încăperii și, dintr-un salt, direct în casa scării. Încă o împingere și fu jos de tot.

În spațiul îngust al scării răsunară împușcături, veneau din față. Wax își frână înaintarea trăgând un foc în fața lui, în pământ, și se opri lângă o mână de gărzi de corp, prăbușite într-o baltă de sânge.

Kandra era singur în fața ușii de la intrarea în adăpost. Se uită la Wax, zâmbi și se transformă într-o pată cu contururi neclare.

Dar viteza ei nu ținu decât o fracțiune de secundă. Imediat după ce începu să-și consume metalmintea, încetini din nou.

Wax o zări exact când deschidea ușa de la adăpostul guvernatorului, folosind o cheie pe care n-ar fi trebuit s-o aibă. Deschise ușa cu un zâmbet larg, apoi se uită înapoi la Wax, dând din cap. Credea, evident, că era în continuare o pată fără contur, care se deplasează cu o viteză incredibilă. Și chiar era.

Dar Wax ajunsese lângă ea.

Unul dintre trupurile căzute la pământ se mișcă și Wayne își

împinse pălăria spre spate, dând la iveală un rânjet. Wax ridică mâinile, cu câte un pistol în fiecare, și fu recompensat cu o expresie de șoc total pe chipul lui Bleeder. Își reconstruise ochiul, deși sângele continua să se prelingă pe mască. Păruse a ține situația sub control cât timp o urmărise Wax, vorbindu-i.

Până în acel moment.

Wax descărcă ambele pistoale. De obicei nu era o idee prea bună, cel puțin dacă voiai să nimerești ceva, dar nu erau mai mult de trei metri între ei – și în plus, el se afla în interiorul unei bule de viteză. Când vor ieși din sfera timpului accelerat, gloanțele vor trece prin refracție, așa că nu prea avea rost să țintești.

În asemenea momente nu te interesa precizia. Important era să razi totul. Steris ar fi fost mândră.

Trase mult și la întâmplare, epuizând încărcătura ambelor arme. Profitând de starea de șoc a lui Bleeder, aruncă armele și scoase Sterrionul din tocul de la piept, descărcându-l. Urmă pistolul cu țeavă scurtă din suportul de la cingătoare, care scuipă lovituri și tunete pe măsură ce Wax se apropia de marginea bulei de viteză.

Când ajunse la limită, gloanțele ieșiră în ritm normal, mișcându-se dureros de lent. Dar între Bleeder și marginea bulei lui Wayne erau mai puțin de treizeci de centimetri. Wax aruncă arma și, scoțând din nou una dintre seringi, o azvârli spre ea. Împinse în metal agățându-se de speranța că – amețită de răpăiala gloanțelor – Bleeder n-o va vedea venind.

Primul glonț o nimeri exact când kandra se întoarse, pregătit s-o ia la fugă. Celelalte urmară într-un torent. Jumătate își ratară ținta, dar Wax trăsese câteva zeci de gloanțe. Multe o ciuruiră pe Bleeder, a cărei viteză Feruchimică scăzu pe măsură ce era lovită. Bleeder se mișca fără vlagă, încercând să scape de ploaia de gloanțe, împroșcând fără zgomot aerul cu sânge, de parcă ar fi suflat în puf de păpădie.

Se împiedică de pragul ușii și unul dintre gloanțe o lovi în spatele capului, ciuruindu-i mai apoi fața și distrugând masca. Ea se încovoie agățându-se de tocul ușii, înfășurată cum era în pelerina roșie.

Acul zbură din împingerea lui Wax, învârtindu-se prin aer, dar – la fel ca gloanțele – fu deviat de marginea bulei de viteză. Se înfipse în lemn pe cadrul ușii, la numai câțiva centimetri de

Bleeder.

În secunda următoare, ea își reveni și luă din nou viteză; rănile dispărură. Își îndreptă spatele și trecu pragul fără să se uite la el. Dar smulse acul din lemn și îl expedie la pământ cu o mișcare ușoară.

Wax scoase o mână de bănuți din punga de la brâu, apoi dintr-un salt ieși din bula de viteză. Simți imediat o smucitură – ca și când lumea ar fi fost dată peste cap – și percepu un sunet slab, ca o pocnitură. Greața îl lovi ca pumnul în plină figură, dar era pregătit. Mai ieșise și altă dată din bule de viteză.

În camera blindată răsună o singură împușcătură.

Se repezi la ușă aruncând cartușe înaintea lui, pregătit să împingă în cele de care ar putea avea nevoie ca s-o lovească pe Bleeder. Dar odată ajuns înăuntru, lăsă bănuții să cadă. Bleeder nu se afla în încăpere; o ușă deschisă în peretele din spate ducea printr-un tunel probabil la etajul de deasupra. Luxosul adăpost – de formă rotundă și căptușit cu rafturi de cărți – era prevăzut cu bar la una dintre extremități și era iluminat confortabil cu lămpi de lectură. Îngenuncheat la podea, guvernatorul îl sprijinea pe Drim care pierdea sânge și încerca cu disperare să oprească șuvoiul ce țâșnea din gâtul gărzii lui de corp.

Wax traversă încăperea cu toată viteza și se opri la ușa tunelului de salvare.

— Justițiarule! strigă Innate. Ajută-mă. Te rog… oh, Armonie. Ajutor!

Wax avu o ezitare, străduindu-se să deslușească ceva în tunelul întunecos și gol. Îi aducea aminte de altul asemănător, plin de praf și proptit cu grinzi înfipte în pereții laterali. Un mormânt și în același timp o scenă…

În spatele lui, Wayne intră în încăpere împleticindu-se, apoi veni târându-se în ajutorul lui Innate. Wax rămase lângă ușa de la intrarea în tunel, rostogolind între degete câțiva bănuți.

— El m-a salvat, spuse Innate printre lacrimi.

Era de-acum scăldat în sângele lui Drim. Își scosese cămașa încercând să oprească sângerarea.

— A sărit să mă acopere exact în clipa în care a tras asasinul, zise Innate. Spune-mi că poți… Te rog…

— S-a dus, prietene, spuse Wayne trăgându-se înapoi.

— Sus mai sunt și alți răniți, Wayne, spuse Wax arătând cu

mâna.

Închise ușa tunelului fără nicio tragere de inimă. Nu putea pleca în urmărire, nu lăsându-l pe guvernator singur aici.

Wayne ieși în fugă din cameră, să verifice starea celor împușcați la etajul de deasupra. Wax se apropie de guvernator, îngenuncheat lângă cadavrul gărzii de corp. Nu-l mai văzuse pe Innate cu un aer atât de uman ca în clipa aceea, cu umerii prăbușiți, cu capul plecat. Epuizat, stors. Cine ar fi putut să se prefacă?

Verifică totuși.

— Dospit în nisip, spuse Wax.

Innate ridică spre el o privire pierdută. Inima lui Wax făcu o sincopă, dar pe urmă guvernatorul oftă.

— Oase fără supă.

Cunoștea parola. Era Innate cel adevărat.

Wax îngenunche lângă guvernator, cercetând cadavrul lui Drim. Oricât o fi fost uneori de sâcâitor omul acesta, nu meritase să moară.

— Îmi pare rău.

— O fracțiune de secundă nu s-a mai mișcat, spuse Innate, cu vocea sugrumată. A apărut înăuntru, cu arma scoasă, dar părea furioasă. Drim a sărit în fața mea chiar înainte să tragă. În secunda următoare dusă a fost. Sunt sigur că ar fi putut zăbovi cât să mă termine și pe mine, în loc să fugă.

— A obținut puteri Feruchimice abia acum două săptămâni, spuse Wax. Un asemenea interval de timp limitează drastic viteza pe care o poate depozita și pentru că s-a mișcat extrem de repede, probabil că metalmintea i s-a consumat într-un timp foarte scurt. A fost nevoită să fugă înainte de a o epuiza.

Desigur, putea fi și alt motiv. Poate n-a vrut decât să-i sperie, inclusiv pe guvernator. Să-l determine să facă ceva. Dar ce? A zis că avea de gând să-i omoare, dar nu înainte de momentul potrivit.

De ce? Care era planul?

— Așadar, nu este perfectă, spuse Innate. Poate fi înfrântă.

— Bineînțeles că da, confirmă Wax.

Se uită la cadavru și la podeaua pătată cu roșu. *Dar cu ce preț*? Trase aer în piept, adânc.

— Vreau să pleci din oraș.

— Nu.

— E o prostie, îi dădu Wax replica instantaneu. *Sigur* se va întoarce.

— Te-ai uitat acolo, justițiarule? spuse Innate arătând vag în sus cu mâna plină de sânge. Ai văzut ce se întâmplă în orașul acesta?

— În seara asta nu poți face nimic în acest sens.

— Sigur că pot.

Innate se ridică în picioare.

— Sunt conducătorul acestui oraș. Nu voi da bir cu fugiții. Cel mai mult și mai mult, trebuie să fiu văzut – trebuie să mă întâlnesc cu principalii instigatori ai acestei mișcări, dacă pot să i găsesc. Trebuie să mă adresez mulțimii, să pregătesc discursul – trebuie să-mi convoc cabinetul și împreună cu ei să mă asigur că orașul va mai exista mâine-dimineață.

Îndreptă un deget spre Wax.

— Dumneata s-o *oprești* pe creatura asta, Ladrian. Eu nu mai am gardă de corp. Sunt în mâinile dumitale.

Apoi ieși cu pași mari. Indiferent ce credea despre acest om, Wax se vedea silit să respecte tăria lui de caracter.

S-o oprești pe creatura asta…

Wax se uită la seringă, zăcea în continuare pe podea, lângă tocul ușii. Atât de aproape! Dacă ar fi nimerit-o, poate că ar fi reușit să împingă pistonul de metal și să-i trimită lichidul în vene. Cu un sentiment de neputință, Wax luă seringa și o aduse lângă cadavrul lui Drim, ucis de un glonț tras direct în gât. Wax înfipse seringa în brațul cadavrului și o goli în carne.

Nu se întâmplă nimic. Nici nu se aștepta la ceva – nu era plauzibil ca Bleeder să fi reușit să-și însușească chipul lui Drim și să-i păcălească astfel pe guvernator. Totuși, încercarea îl făcu pe Wax să se simtă mai bine.

Se ridică în picioare împleticindu-se. Fir-ar să fie de rugină, era obosit. De ce nu-l omorâse Bleeder pe guvernator? Trebuia să existe un motiv.

Wayne privi pe furiș înăuntru.

— S-ar putea ca doi paznici să supraviețuiască. A venit un chirurg să-i ajute.

— E bine, spuse Wax. Așteaptă-mă sus!

Wayne dădu din cap și se retrase cu spatele. Wax, în schimb, se îndreptă spre tunelul de salvare și deschise ușa. Aprinse o lumânare și porni în sus pe pantă, cu băgare de seamă, cu

mâna pe armă. Ce legătură exista între sabotarea guvernatorului, incitarea la violență împotriva Adepților Căii și libertatea lui Wax însuși? Ce anume îi scăpa?

N-o găsi pe Bleeder în tunel, deși pe la jumătatea lui dădu peste pelerina ei roșie. Se debarasase de ea, așa plină de sânge cum era. Tot acolo, scrijelită pe perete și desenată cu degetul pe lemn se afla o siluetă omenească.

Pete de sânge uscat marcau locul ochilor pe figură și alta însemna gura. Cuvintele mâzgălite cu sânge dedesubt îi dădură fiori lui Wax.

Îi smulg limba ca să pun capăt minciunilor.

Îi scot ochii ca să mă ascund de privirea lui.

Veți fi liberi.

17

La vreo jumătate de oră după atacul lui Bleeder, Wayne intră în baia elegantă a guvernatorului. Numai că în capul lui, aceasta nu era o baie. Știa doar că așa trebuia să-i spună aici.

Înțelegi, Wayne deslușise codul.

Oamenii bogați, al lor era *codul.* Îl cunoșteau toți și-i foloseau ca pe un limbaj nou, ca să-i elimine definitiv pe toți cei ce nu făceau parte din tagma lor.

Oamenii obișnuiți, ei numeau lucrurile în funcție de ceea ce erau.

Tu ai spune: „Ce-i asta, Kell?”

Iar ei ar spune: „Asta? Buda!”

Iar tu ai spune: „La ce folosește?”

Iar ei ar spune: „Ei bine, Wayne, acolo îți lași rahatul.”

Avea sens. Dar bogații, ei aveau alt cuvânt pentru budă. Ei îi spuneau „tron” sau „baie”. În felul acesta, când întreba cineva de budă, știau că aveau de-a face cu un om pe care trebuia să-i asuprească.

Wayne făcu ce avea de făcut, apoi scuipă guma de mestecat în vas înainte de a trage apa. Se simțea bine purtându-și din nou pălăria și bastoanele de duel la brâu. Stătuse vreo oră sau două îmbrăcat cu uniformă, sub înfățișarea falsă a unei gărzi de corp pentru Innate. Oribil de incomod.

Își șterse nasul pentru că avea guturai și se spălă pe mâini, apoi se șterse pe prosoapele brodate cu numele lui Innate. *Atât*

de speriat era că oamenii vor pleca cu prosoapele lui? Da, bine, glumea. Wayne era chiar bucuros să-și șteargă murdăria pe numele guvernatorului. Îndesă prosopul în buzunar și lăsă în schimb câteva bomboane de mentă pe care le luase de la cârciumă.

Ieși afară de-acolo și aruncă o privire pe furiș în încăperea în care guvernatorul ținea o ședință cu toți tipii importanți, din aceia care nu ziceau budă, ci „dependințe".

Știi, își spuse el, *poate că greșesc eu. Poate că nu este vorba de un cod. Poate că sunt atât de familiarizați cu ceea ce le iese pe cur, încât cuvintele normale nu sunt suficient de specifice.* La fel cum limba Terris avea șapte cuvinte diferite pentru a vorbi despre fier.

Încuviință dând din cap pentru sine. O teorie nouă. Asta o să-i placă lui Wax. Waxillium trecuse în camera cu canapele, în care fuseseră măcelărite gărzile de corp. Era înăuntru acum, ținea în mână un plic în care pusese ceva mic, de metal. Îl sigilă, apoi i-l înmână unui mesager din personalul guvernatorului.

— Să-l duci rapid la destinație, spuse Wax. Bate tare la ușă. Trezește-o dacă e nevoie – și să nu te sperii dacă te înjură sau dacă amenință că te împușcă. N-o să-ți facă niciun rău.

Tânărul încuviință dând din cap, deși îi pierise sângele din obraji.

— Să-i spui că e urgent, mai zise Wax ridicând în sus un deget. N-o lăsa să-i azvârle pe undeva ca să-i citească mâine-dimineață. Stai lângă ea până citește ce-am scris, înțelegi?

— Da, domnule.

— Bravo, băiatule. Du-te!

Tânărul ieși în fugă. Wayne se apropie fără grabă de Wax, trecând pe lângă ușa deschisă ce ducea la adăpost. Cadavrele de lângă ea fuseseră ridicate, dar sângele rămăsese.

— Ranette? întrebă Wayne plin de speranță.

Wax înclină capul aprobator.

— M-am gândit la ceva ce ar putea fi de ajutor.

— Aș fi putut s-o duc eu, știi…

— Pe tine *te-ar împușca,* răspunse Wax.

— Doar pen' că mă place, zise Wayne zâmbind.

I-ar fi plăcut să găsească o scuză ca s-o vadă pe Ranette. Noaptea părea să devină din ce în ce mai întunecată.

— Wayne… zise Wax. Știi că ea nu te place, de fapt.

— Mereu spui asta, dar pur și simplu nu vezi adevărul, Wax.

— Încearcă să te omoare.

— Să mă țină în viață, zise Wayne. Știe că-mi place să trăiesc periculos. De-aia să mă țină pe jar e cea mai bună metodă ca să fie sigură că rămân pe-aici. În fine, aceea era Marasi pe care-am văzut-o înăuntru, cu guvernatorul și cu oamenii ăia importanți?

Wax înclină capul în semn că ea era.

— A sosit de curând împreună cu MeLaan. Aradel vrea să declare legea marțială.

— Tu nu vrei? întrebă Wayne, așezându-se pe una dintre canapelele mai puțin stropite cu sânge.

Alături se desfășura o întrunire a oamenilor importanți. Credea că știe ce urma și avea de gând să stea prin preajmă, să aștepte.

Wax rămase în picioare o vreme, apoi dădu din cap.

— Bleeder a pus la cale toate astea, Wayne. Ne-a împins în situația asta. „Îi smulg limba… îi scot ochii…”

— Da, și eu susțin dezmembrarea de nu mai pot, spuse Wayne, numai că e cam prea multă violență pentru ora asta.

— Este ceea ce a scris Bleeder pe peretele de jos. Un soi de poezie. Care mie mi se pare neterminată.

— L-a țintuit pe preot pe perete bătându-i cuie în ochi, îi reaminti Wayne.

— Și i-a smuls limba lui Winsting, completă Wax.

Scotoci în buzunar și scoase ceva ce îi aruncă lui Wayne.

— Ce-i asta? întrebă Wayne răsucind obiectul între degete. Era o bucată de lemn vopsit.

— O rămășiță din masca lui Marksman. Pe care a purtat-o bleeder.

— Crezi că ea a luat înfățișarea lui în tot acest răstimp? întrebă Wayne.

— Posibil, spuse Wax. Ar fi ajutat-o să-i întărâte pe locuitorii mahalalelor, să le reamintească de bogățiile lorzilor. Doborându-l pe el, am intrat în conflict cu oamenii de rând.

— Nu-mi place să ți-o spun, amice, zise Wayne, dar pe tine nu prea te îndrăgesc ei oricum.

— Sunt erou din Ținuturile Necruțătoare, zise Wax.

— Ești un sticlete, spuse Wayne. *Și pe deasupra* lord, șeful unei case nobiliare, amice. Ca să nu mai spunem că poți, știi tu, *să zbori.* Nu poți să te comporți ca în Weathering. Nu poți să-l

convingi pe unu’ că ești de partea lui dacă-l bumbăcești în timpul nopții la pușcărie, iar pe urmă să joci cărți cu el până ce se convinge că ești un tip de treabă.

Wax oftă.

— Ai dreptate, bineînțeles.

— De obicei, am.

— Cu excepția de-atunci, de la ziua de naștere a lui Lessie.

— Trebuie s-o aduci mereu în discuție, nu-i așa?

Wayne se lăsă pe spate, trăgându-și pălăria pe ochi.

— Greșit, de-a dreptul.

— Ai pus dinamită în *cuptor,* Wayne.

— A trebuit să ascund cadoul unde nu-l putea găsi nimeni.

— Trebuie să pun lucrurile cap la cap, spuse Wax începând să se plimbe în sus și în jos. Să schițez tabloul. Să aștern pe hârtie. Ne scapă ceva foarte important.

Wayne dădu din cap înțelegător, dar nu prea asculta. Va găsi Wax o cale.

Wayne însă avea nevoie să închidă puțin ochii, cât încă se mai putea…

Auzi o ușă deschizându-se încetișor. Își dădu pălăria pe spate și în secunda următoare era în picioare, prefirându-se să ajungă la ușă. Wax înjură, scoase una dintre arme și îl urmă pe Wayne care se repezise în hol, unde o găsi pe bucătăreasă ducând un platou plin cu tratații.

— Aha! zise Wayne. Ai crezut că te poți strecura pe lângă mine, nu-i așa?

Bucătăreasa privi îngrozită cum Wayne se aprovizionă cu câte trei bucăți din fiecare fel de gustare. Wax se opri în pragul ușii și lăsă pistolul în jos.

— Oh, pentru numele lui Armonie!

— Armonie se poate servi singur, spuse Wayne azvârlindu-și în gură o prăjiturică.

Când Wayne se întoarse spre Wax, servitoarea fugi în graba mare spre încăperea în care avea loc întrunirea.

Era exact ceea ce așteptase Wayne. O adunare de oameni importanți însemna, fără greș, gustări. Sau tartine, dacă știai regulile bunelor maniere. Wayne mai înfulecă o înghițitură – șuncă fiartă în zahăr, înfășurată pe un miez de nucă.

— Cum e? întrebă Wax.

— Parc-ar fi vată de zahăr, spuse Wayne delectându-se cu

parfumul, făcută de un bebeluș.

— Nu vreau să aud așa ceva, spuse Wax strecurându-și pistolul la loc în tocul lui. Va trebui să ies din nou, să văd dacă pot desluși planul lui Bleeder. Asta înseamnă că tu trebuie să rămâi aici și să asiguri din nou protecția guvernatorului.

Wayne aprobă înclinând din cap.

— Am să fac tot ce pot, dar e o sarcină grea, amice.

— Am aranjat să primești ceva ajutoare, spuse Wax pornind înainte spre buda doamnelor.

Bătu la ușă.

— Mă schimb, n-am terminat! se auzi dinăuntru vocea lui MeLaan.

— Cât mai durează? întrebă Wax.

Ușa se crăpă și din spatele ei se îți figura unei femei care nu semăna deloc cu MeLaan.

— Nu prea mult, rosti femeia cu glasul lui MeLaan. Coafura acestei doamne este o mare bătaie de cap.

Apoi închise ușa la loc.

— Recunosc figura asta, zise Wayne încrucișându-și brațele la piept și rezemându-se de perete.

— A fost gardă de corp, spuse Wax. Și a fost împușcată ceva mai devreme.

— Ai dreptate.

Wayne avu o presimțire rea.

— Nu era dintre cei pe care am încercat să-i salvez?

— A murit după aceea, spuse Wax. MeLaan își va pune brațul într-o atelă – acolo a nimerit-o primul glonț, înainte de a-i pătrunde femeii în plămâni. O s-o menținem în rândul securității guvernatorului și să sperăm că Bleeder va fi atât de ocupată să ne caute pe noi doi, încât n-o va observa pe MeLaan.

— Sper că apreciezi, se auzi vocea de kandra dinspre budă. *Nu suport* să fiu scundă. Și în treacăt fie spus, femeia aceea a avut un gust îngrozitor. Carne prea slabă și prea tare.

Întredeschise ușa lăsând din nou la vedere chipul ei.

— Data viitoare să alegi un trup care și-a făcut veacul pe-aici o bună bucată de vreme, te rog. O aromă de om blând și ceva mai în vârstă este cea mai bună pentru…

Observând expresiile lui Wayne și Wax, rămase cu vorbele în vânt, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Ah, bine, spuse ea. Muritorii. Am uitat cât de ușor vi se face

vouă greață.

— Te rog, spuse Wax cu glas îndurerat, arată puțin respect pentru femeia care a murit. Este și așa suficient de greu să te las să-i folosești cadavrul.

MeLaan își dădu ochii peste cap – fir-ar să fie, era ciudat s-o vezi purtându-se exact ca mai înainte, dar întrupată în cu totul altă persoană.

— Copii, aveți de ales: ori eu, ori viermii. Nu credeți că ar fi fericită să iasă imediat în lume, devorată într-o jumătate de oră, decât să stea acolo, să putrezească în pământ ani la rând…

— Faci o descriere prea amănunțită, MeLaan, spuse Wax cu vocea gâtuită.

— Bine, bine. Sunt aproape gata; doar să-mi pun hainele. Cum îmi stă părul?

— Bine, spuse Wayne. Dar cred că ai uitat o sprânceană. MeLaan își pipăi fața.

— La naiba, exclamă ea. Uite ce se întâmplă dacă mă grăbiți. Se retrase din nou.

— Că veni vorba de grabă, vorbi Wax prin ușă, la așa ceva trebuie să mă aștept și din partea lui Bleeder? O jumătate de oră ca să-și schimbe corpul?

Wayne încuviință dând din cap. Era o informație folositoare.

— Din păcate, nu, se auzi dinăuntru, înnăbușită, vocea lui MeLaan.

Era încă vocea pe care o avea în celălalt corp. O va schimba și pe aceea?

— Paalm face parte din vechea generație, are *foarte multă* experiență. Nu cred că mai este cineva la fel de bun ca TenSoon, te rog să ții cont, dar Paalm se mișcă repede – mai ales dacă intră într-un corp pe care l-a mai folosit și altă dată. Știu pe unii din generații mai vechi care pot trece dintr-un corp într-altul în mai puțin de zece minute și fac asta cu ochii închiși.

— Nu-i cam dur? întrebă Wayne. Ca și cum… am avut o dată de mâncat zece cârnați, pentru un pariu. Am câștigat cinci biștari, dar am zăcut pe jos o oră văitându-mă ca omul pe tron, când se forțează să scoată un mango printr-o gaură cât aluna, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Wax gemu surd, dar curând după aceea MeLaan deschise ușa din nou și de această dată era îmbrăcată într-un costum de culoare neagră, ca orice alt paznic. Și pe deasupra, zâmbea.

— Ești drăguț, îi zise lui Wayne. Cum îmi stă sprânceana?

— Ah, bine.

Drăguț?

— Dar sunt luat.

— Ca să-ți răspund la întrebare, zise MeLaan, *este* într-adevăr dificil, dar nu din motivul la care te-ai referit. Ne putem hrăni cu forța și putem elimina excesul, ceea ce face mai convenabil să te schimbi lângă o canalizare, cum este cazul aici. Dar mai greu este să memorezi configurația mușchilor pe măsură ce-i digeri. Pe de o parte, asta, iar pe de altă parte, părul. Voi oamenii vă înecați, practic, în această materie. Din fericire, în cazul unei transformări rapide, cum este cea de acum, pot să nu iau în seamă părul de sub haine.

— Așadar… stai un pic, zise Wayne frecându-se pe bărbie. Vrei să spui că putem verifica dacă o persoană este sau nu un kandra, uitându-ne…

— …dacă are păr pe picioare și pe brațe? întrebă MeLaan. S-ar putea să fie valabil, dar numai dacă acel kandra a trebuit să se schimbe foarte repede.

— *Păr pe brațe,* zise Wayne. Corect. La părul de pe brațe m-am gândit.

— În partea aceea este cel mai greu să-ți iasă lucrurile bine, când nu ai mai mult timp la dispoziție, zise MeLaan. Nu putem să facem noi păr, așa că trebuie să-i utilizăm pe-al vostru și să plantăm fiecare fir într-un por. Câtă bătaie de cap! Mult mai greu decât să realizezi claia din cap sau mai știu eu ce altceva.

— MeLaan, zise Wax scotocind în buzunarul de la haină și scoțând ceva din el. Recunoști acest obiect?

— Nu prea am la ce să mă raportez, șefule, dar aș zice că este o fiolă din sticlă, goală.

— Ia-o înăuntru și stinge luminile, spuse Wax azvârlindu-i fiola în timp se Wayne avansă un pas, ca să vadă mai bine.

Părea ceva interesant.

MeLaan se retrase, dar o clipă mai târziu deschise larg ușa. Îl înșfăcă pe Wax de mantia-de-ceață, cu un aer impunător în ciuda faptului că acum era mai scundă decât cei doi.

— De unde o ai?

— Din tivul robei lui Bleeder, spuse Wax. Cea pe care a purtat-o ca să imite un preot.

— Este ciuperca luminiscentă, spuse MeLaan. Crește într-un

singur loc.

— Unde? întrebă Wax.

— În Patria neamului kandra.

Wax părea dezamăgit.

— Ah! Deci trebuie să ne așteptăm ca ea să se ducă acum acolo, corect?

— Nu, răspunse MeLaan. Kandra nu mai sunt limitați la acel spațiu. Acum ne mișcăm liber în societate – avem case, o viață proprie. Dacă vrem să ne întâlnim cu semeni de-ai noștri, îi găsim la cârciumă. Patria este un monument. Un loc sfânt. Un sanctuar al relicvelor. Faptul că ea a fost acolo de curând, purtând trupul unui om pe care l-a omorât…

MeLaan se înfioră vizibil, dându-i drumul lui Wax.

— Este dezgustător.

— Ar trebui să verific, spuse Wax. Poate că a rămas acolo.

MeLaan își încrucișă brațele, măsurându-l de sus până jos.

— Armonie zice că este în regulă, spuse ea. Poți intra trecând prin morminte; caută indicatorul de atium și folosește ceilalți ochi ca să privești. Noi nu folosim această intrare prea des, dar pentru tine este probabil mai ușor așa. Numai să nu spargi nimic, justițiarule.

— Am să mă străduiesc, spuse Wax răsucindu-se când un majordom băgă capul pe ușa dinspre hol, apoi se apropie aducând o tavă mică de argint cu o carte de vizită pe ea.

— Lord Ladrian? zise majordomul întinzându-i tava. A sosit trăsura dumneavoastră.

— Trăsura? întrebă Wayne.

De obicei, când pleca într-o urmărire Wax intra în plin mod de „zbor pe deasupra orașului precum vulturul”. De ce i-ar trebui o trăsură?

Wax luă cartea de vizită de pe tavă, încuviință dând din cap și inspiră adânc.

— Mulțumesc.

Se întoarse spre Wayne și MeLaan.

— Țineți-l în viață pe guvernator. Vă dau de veste dacă descopăr ceva.

— Ce zici că este în trăsură? întrebă Wayne.

— Imediat după ce am ajuns aici la conac, am trimis un bilet, spuse Wax. Există în orașul acesta o persoană care ar putea avea o idee despre ce pune la cale Bleeder.

Figura lui Wax se întunecă.

Ah, desigur, își spuse Wayne. Îl bătu pe Wax pe umăr. Această întâlnire nu va fi plăcută.

— Cine? întrebă MeLaan, întorcându-și privirea de la Wayne la Wax. Despre ce vorbiți?

— Ai auzit vreodată despre un grup denumit Set?

Wax îl găsi pe unchiul său așezat confortabil în trăsură. Fără să-i păzească nimeni. Vizitiul nici măcar nu-l întrebă pe Wax dacă era înarmat, când se opri lângă portieră. Fusese ușor să ia legătura cu unchiul; găsise enumerate în registrul întâlnirilor câteva dintre seifurile lui Edwarn, înregistrate sub nume false. După ce pusese unul sub urmărire, Wax descoperise înăuntru o scrisoare prin care i se sugera să încerce altă metodă.

Lăsase și el o scrisoare, la rândul lui. Mai apoi apăruse alta și îi era destinată. Niciuna nu spunea ceva folositor și Wax înnebunise încercând să afle cum ajungeau scrisorile în acel loc. Edwarn însă părea să știe când urma să apară una de la Wax.

Waxillium respiră adânc și urcă în trăsură. Edwarn era un bărbat îndesat care ieșea în evidență prin barba tunsă milimetric, costumul care-i venea turnat și cravata atât de îngustă, încât ședea turtită, ca un papion dezlegat după o noapte lungă. Mâinile lui Edwarn se sprijineau elegant pe capătul sculptat al unui baston, iar fața îi era destinsă într-un zâmbet larg.

— Nepoate! zise el când Wax se așeză liniștit. Nu-ți poți închipui cât de bucuros am fost când am primit biletul tău și promisiunea că nu vei încerca să mă arestezi. Atât de amuzant! Am venit imediat; simt că am fost prea distant în ultima vreme.

— Distant? Ai pus să mă omoare.

— Iar tu ai încercat să-mi răsplătești favorul! spuse Edwarn ciocănind cu bastonul în plafon, pentru a-i cere vizitiului să se pună în mișcare. Și totuși, iată-ne așezați aici, amândoi în viață și sănătoși. Nu văd niciun motiv să nu dovedim bunăvoință. Suntem rivali, așa este, totuși suntem din aceeași familie.

— Dumneata ești un infractor, unchiule, zise Wax. Având în vedere ce ai făcut, nu prea simt cine știe ce empatie filială.

Edwarn oftă scoțându-și pipa din buzunar.

— Nu vrei măcar să încerci să fii agreabil?

— Am să mă străduiesc.

Adevărul era că Wax voia să obțină informații de la acest om. N-ar fi fost înțelept să și-i facă ostil.

Continuară să călătorească în tăcere o vreme, în timp ce Edwarn își aprinse pipa, iar Wax se strădui să-și organizeze gândurile. Cum să deschidă discuția?

— O noapte periculoasă, observă Edwarn, înclinând capul în semn de salut adresat unui grup de bărbați și femei pe lângă care trecură și care, cu torțe și lampioane în mâini, ascultau discursul unei femei urcate pe un podium făcut din cutii.

Femeia striga în ceață cuvinte mânioase pe care Wax nu le înțelese prea bine. A naibii rugină, grupul acesta se afla în apropierea locuinței guvernatorului. Spera că Innate și polițiștii reușeau să țină situația sub control.

— Mă întreb, spuse Edwarn pufăind din pipă, dacă noaptea aceea, de demult, semăna cu asta de-acum – noaptea când s-a petrecut Sacrificiul Supraviețuitorului. Căderea regimului. Începutul lumii noi.

— Este imposibil să le consideri echivalente, spuse Wax. Domnia Lordului Legiuitor a fost marcată de teroare și opresiune. Oamenii aceștia sunt nemulțumiți, într-adevăr, dar lumea este cu totul alta acum.

— Alta? întrebă Edwarn scoțând fum pe gură în timp ce vorbea. Posibil. Dar emoțiile oamenilor sunt aceleași. Se pare că oricât de frumoasă ar fi o cușcă, dacă bagi omul înăuntru, o să turbeze. O să riposteze. *O să înjure.*

— Și mai ai pretenția că ești de partea omului obișnuit, spuse Wax sec.

— Nu tocmai. Eu vreau putere. Bogăție. Influență. De fapt, exact la fel ca oamenii din echipa Supraviețuitorului.

— Aceia au fost eroi.

— Și hoți.

— Au fost ceea ce trebuiau să fie.

— Și Kelsier, el însuși? întrebă Edwarn. În anii de dinaintea marelui sacrificiu? Ce zici despre Războinicul în Ascensiune, care trăia pe stradă, jefuind nobili și preoți ca să aibă din ce să-și ducă viața? Ai citit Cuvintele întemeierii, nepoate? Historica vorbește deschis despre ambițiile lor. Supraviețuitorul n-a urmărit numai să-i înlăture pe Lordul Legiuitor; a vrut să fure bogățiile Imperiului. A vrut să conducă lumea care s-a instaurat după căderea Lordului Legiuitor. A vrut putere. Influență.

Bogăție.

— Nu vreau să intrăm în această discuție, unchiule, spuse Wax.

— Te-ai întrebat vreodată, cugetă Edwarn neluând în seamă obiecția lui Wax, dacă tu te-ai fi putut înțelege cu ei? Dacă ai fi trăit pe vremea aceea, ce-ai fi văzut? O bandă de răufăcători? De infractori? L-ai fi legat pe Războinicul în Ascensiune și l-ai fi aruncat în temniță? Legea nu este sfântă, fiule. Este doar o oglindă a idealurilor celor care au avut norocul să conducă.

— Nu știu niciun polițist, spuse Wax, care să creadă că legea este perfectă sau că tribunalele sunt infailibile. Dar, fir-ar să fie, nu avem altceva mai bun în acest moment și nicio secundă nu voi accepta ideea că dumneata ai fi vreun susținător al dreptății. Ești cum nu se poate mai putred, unchiule.

— Cât de plăcut! spuse Edwarn. Asta primesc pentru că am răspuns invitației tale? Insulte și vitriol. Și se mai întreabă unii de ce casa noastră a ajuns de râsul lumii. Am auzit că ești invitat pe la petreceri numai ca să te vadă lumea cât ești de țanțoș.

— Am apelat la dumneata, spuse Wax printre dinții încleștați, pentru că am bănuiala că avem un dușman comun. Știu că vrei să conduci orașul acesta. Ei bine, vreau să fii rezonabil. Am stat de vorbă cu creatura. Dacă n-o oprim, este posibil să nici nu mai existe un oraș pe care *să-l conduci.*

Edwarn nu răspunse; își ținea pipa în mână și privea pe fereastra trăsurii fuioarele de ceață răscolite în întunericul de afară.

— Ce știi? întrebă Wax pe un ton aproape rugător. Sunt convins că grupul Set a urmărit evenimentele cu interes. Încercarea ta de a mă ucide, mai înainte – spune-mi că a fost doar un joc al întâmplării. Spune-mi că nu colaborezi cu ei. Vor pune totul pe foc, unchiule. Ajută-mă să-i înfrâng.

Edwarn continuă să cugete un timp, bucurându-se de pipă.

— Îți dai seama unde ne-a adus campania ta împotriva noastră, nepoate? întrebă el în cele din urmă. Jumătate dintre nobilii orașului sunt prea înspăimântați ca să mai colaboreze cu Set, de teamă să nu apari tu la ușă și să împuști mamele. N-am ajuns la sapă de lemn din cauza banilor pe care ni i-ai confiscat, dar unii dintre oamenii noștri sunt foarte, foarte mânioși din cauza lor.

— Bine, zise Wax.

— Vorbești așa pentru că ești un ignorant, zise Edwarn disprețuitor. Eu sunt un conservator între membrii din Set. Sunt împotriva atacului la beregată, împotriva violenței. Dar, cu cât ești tu mai strict vrând să impui legea, cu atât este mai slabă influența pe care o pot avea eu și cu atât mai puternice devin vocile care cer o schimbare. Cu orice preț.

— Oh, Armonie, șopti Wax, este *adevărat* că o susțineți.

— Aș spune mai degrabă că reușim să evităm distrugerea, spuse Edwarn. Personal, aș fi fericit să văd că o pui la pământ pe creatura asta. Poate că așa ai reuși să-i dobori pe unii dintre rivalii mei, iar eu aș avea ocazia să propun ceva îndrăzneț pentru Set. Dar nu te voi ajuta, nepoate. Poate că așa a fost să fie.

— Cum poți să faci așa ceva? întrebă Wax. Ai să stai cu brațele încrucișate când focul va pune totul la pământ?

— Cenușa este un îngrășământ excelent, spuse Edwarn.

— Doar dacă nu se acumulează atât de multă încât să sufoce totul.

Edwarn strânse din buze până nu mai rămaseră decât o linie.

— Ești prea sigur de tine și nu vezi în perspectivă. Așa ai fost întotdeauna, de când ai fost mic. Cu toate acestea țin la tine, nepoate. Și consider un semn al afecțiunii mele faptul că n-a trebuit să te omor. Nu-mi pierd speranța că vei înțelege că nu-ți suntem dușmani. Suntem hoții și ticăloșii de azi, care într-o bună zi vor fi aclamați ca niște eroi. Bărbații și femeile care vor schimba lumea pentru că… ce spuneai?… este ceea ce trebuie să fim ca să supraviețuim.

— Și sora mea? întrebă Wax. Faptul că o ții prizonieră face parte din ceea ce ți-e necesar pentru a supraviețui?

— De fapt, da, spuse Edwarn înfruntându-i privirea. Nu am nicio îndoială că într-o bună zi voi fi nevoit s-o folosesc împotriva ta. Ucide-mă și sora ta va fi ca și moartă, Waxillium.

Ciocăni din nou în plafonul trăsurii, sub scaunul vizitiului. Trăsura încetini și opri.

— Acum du-te, spuse Edwarn. Du-te să fii o marionetă și prefă-te că n-ai fi omorât toată echipa Supraviețuitorului, dacă ai fi trăit pe vremea Lordul Legiuitor. Prefă-te că te-ai dus în Ținuturile Necruțătoare ca să găsești dreptatea, nu pentru că ți-ai dat seama că viața ta în acest oraș era al naibii de *grea*

pentru tine.

Rămaseră tăcuți în trăsura imobilă. Wax părea calm, dar ochii lui Edwarn priviră pe furiș tocul de pistol legat la umărul lui, ca și când s-ar fi așteptat de la Wax să tragă. Putea s-o facă. Îl putea împușca pe omul acesta aici și acum – își mai încălcase promisiunile și înainte, în fața unor oameni mult mai buni decât unchiul lui.

Ucide-mă și sora ta va fi ca și moartă…

Wax deschise ușa lovind-o cu piciorul.

— Mă duc să mă ocup de acest kandra, dar să știi că n-am să te uit, unchiule. Într-o zi mă vei găsi în spatele tău cu pistolul la ceafă și vei descoperi brusc și înspăimântat că nu mai ai nimic care să-ți ofere protecție.

— Aștept cu nerăbdare! spuse Edwarn. Dacă ziua aceea nu va veni până vara viitoare, te invit să luăm împreună cina la Mareweather. Vom servi porc umplut, în cinstea ta.

Wax mormăi ceva, coborî din trăsură și trânti portiera.

18

La vârsta maturității, Marasi își petrecuse mare parte din timp pregătindu-se să devină avocat, iar mama ei sperase că într-o zi va intra în politică. Marasi însă abandonase aspirațiile politice încă din tinerețe, iar de ceva vreme renunțase și la cele privind avocatura. Problema era că cele două profesii aveau un neajuns esențial: erau practicate exclusiv de avocați și politicieni.

În pofida acestor eforturi, acum se trezi într-o sală plină și de unii și de ceilalți. Guvernatorul Innate ședea lângă șemineu, aici, în propriul birou, sprijinindu-și un braț pe polița de deasupra acestuia. În fața lui erau rânduiți bărbații și femeile care formau personalul executiv, un grup de oameni cordiali deloc atât de amețiți cum arătau polițiștii și paznicii treziți și convocați în toiul nopții.

Dimpotrivă, discutând despre situația de criză, grupul dădu o evidentă dovadă de energie. Își luau vorba de la unul la altul dornici să-și spună părerile, ca niște copii care concurează pentru a câștiga aprobarea părinților. Marasi stătea lângă fereastră – unde o pusese guvernatorul, spunându-i că va discuta cu ea mai târziu. Așa că aștepta, asculta și lua notițe, circumspectă. Se îndoia că l-ar fi putut recunoaște pe kandra

după o exprimare mai neobișnuită, dacă acesta s-ar fi ascuns printre ei, dar atâta timp cât i se ceruse să rămână, considera că nu avea cum altfel să-și petreacă timpul mai bine.

— Se va stinge totul, repetă directorul salubrității publice.

Era un avocat care absolvise același program de pregătire ca și ea, doar că trecuseră mulți ani de-atunci. Marasi nu prea înțelegea de ce aveai nevoie de o diplomă în Drept, ca să administrezi sistemul de salubritate al unui oraș.

— Rep, iei situația prea în serios.

— Iau prea în serios un atentat la *viața* mea? întrebă Innate. Un atac în care a murit unul dintre prietenii mei de-o viață?

În încăpere se lăsă tăcerea și directorul salubrității publice se așeză înapoi pe scaun, aprins la față. Innate își dăduse jos cămașa pătată de sânge, dar Marasi era conștientă că ei toți îl văzuseră înainte de a se schimba. Considera că intenționat nu se schimbase înainte de a-l vedea ei.

— Nu vorbeam de atentat, spuse directorul salubrității. M-am referit la scandalul de-afară. Se va stinge.

— Au trecut deja la jafuri, interveni cu o remarcă ministrul comerțului, o femeie cu ochelari care își adusese doi asistenți pentru a lua notițe în locul ei.

Nu le oferise scaune pe care să se așeze.

— Jafuri vor exista *întotdeauna,* spuse directorul salubrității. Se mai întâmplă. Ne punem la adăpost, lăsăm să incendieze ce vor. Controlăm, mai curând, decât să înăbușim.

— O prostie, interveni ministrul de la Educație, o femeie corpolentă care se așezase cu picioarele ridicate lângă focul care trosnea. Acum este momentul să acționăm cu fermitate, domnule guvernator. Trebuie să le arăți rivalilor că nu ești ușor de speriat. Știi bine că cei din grupul Lekal și-au luat avânt în ultima vreme, iar scandalul cu fratele dumitale nu va face decât să le alimenteze ambițiile. Ține minte vorbele mele, la următoarele alegeri vor veni cu un candidat puternic împotriva dumitale, iar acesta se va baza pe evenimentele de-acum ca să te discrediteze.

— Așa este, spuse ministrul Afacerilor Publice. Ar putea fi ei în spatele acestei tentative de asasinat, credeți?

Guvernatorul îi aruncă o privire lui Marasi – prima dată de la începutul ședinței, când recunoștea că era și ea prezentă acolo. Aflase despre MeLaan, care îi dezvăluise adevărul despre ea

însăși imediat înainte de începerea reuniunii. El o crezuse și începuse să explice personalului executiv ce era cu acel kandra malefic. Evident că ceilalți consideraseră totul o prostie și, așa cum li se întâmplă celor de teapa lor, pur și simplu nu luaseră în seamă spusele lui.

Marasi îi susținu privirea cu calm. Existase o perioadă când visase să participe la asemenea ședințe. La întruniri în care se luau decizii importante, unde se făceau proiecte de legi și se adoptau strategii politice. Acum însă se simțea frustrată de toată vorbăria. Waxillium îi transfera multe sarcini ei și nu tocmai în felul pe care l-ar fi apreciat ea.

— Nu, nu, zise directorul salubrității. Nu Lekalii se află în spatele acestei situații. Un asasin? Ai înnebunit, Donton? Nu s-ar lăsa ei implicați în ceva cu un asemenea potențial devastator.

— De acord, interveni ministrul de la Educație. Aici este cineva mult mai disperat. Repet, domnule guvernator. Fermitate. Autoritate. Ai vorbit despre legea marțială? Ei bine, este o măsură minimală, aș spune. Scoate toată forța poliției. Zdrobește-i pe jefuitori, împrăștie-i pe protestatari, arată că aperi orașul.

Începură să-și spună părerile și alții, așa că guvernatorul le ceru să facă liniște.

— Am să mă gândesc. Am să mă *gândesc.*

Vorbea pe un ton apăsat, mai apăsat decât îl auzise Marasi vreodată până atunci.

— Ieșiți cu toții afară. Trebuie să mă gândesc.

În momentul acela părea buimăcit. Consilierii tăcură și, încetul cu încetul, ieșiră din birou. Marasi dădu să plece după ei, fără tragere de inimă.

— Domnișoară Colms, un moment, spuse guvernatorul ducându-se la birou.

Colms îi dădu ascultare, venind în fața biroului, în timp ce el se așeză. Innate se aplecă, dădu la o parte covorul și scoase la lumină capacul unui mic seif pe care îl descuie, absent, cu o cheie de pe birou. Băgă mâna și scoase sigiliul funcției sale, apoi se apucă de scris.

— Spune-i inspectorului-șef Aradel că are mandat pentru instaurarea legii marțiale, zise guvernatorul cu un aer obosit. Este singurul șef de poliție care a luat legătura cu mine până acum, ceea ce găsesc că este deranjant. Îl investesc cu

autoritate executivă de lord înalt comisar, comandant al tuturor organelor de ordine, până ce trece criza. Șefii poliției din ceilalți octanți vor trebui să-i raporteze lui.

Marasi nu-i răspunse. Celorlalți nu le va plăcea această măsură. Oficial, rivalitatea dintre secțiile de poliție ale octanților era considerată amicală, dar în realitate se mușcau unii pe alții prea mult, după părerea ei.

— Iar pentru locuitorii orașului ce instrucțiuni aveți? întrebă Marasi cu glas scăzut în timp ce el scria. Să acționeze polițiștii așa cum propune ministrul Educației?

Innate termină ce avea de scris. Ridică privirea, părând că o cântărea.

— Ești nouă în poliție, presupun? Verișoara… prin alianță a Lordului Ladrian?

— Nu mi-am dat seama că v-am atras atenția, spuse Marasi.

— Dumneata, nu. *El,* da. Blestemat personaj!

Marasi rămase tăcută, cu un sentiment de jenă sub privirea lui inchizitorială.

— Știi, mai devreme sau mai târziu mulțimea va veni aici, spuse guvernatorul bătând cu tocul în masă. Va veni să ceară răspunsuri. Trebuie să mă adresez oamenilor, să întorc valul.

Să le vorbească, își spuse Marasi. *Cum a făcut mai devreme*? *Din discursul acela n-a reieșit niciun pic de empatie.*

Fir-ar să fie de rugină, totul se petrecuse nu mai devreme decât în după-amiaza aceea? Uitându-se la ceasul înzorzonat de pe biroul guvernatorului, văzu că era aproape ora două – așadar, discursul avusese loc, practic, ieri. Probabil că n-ar fi trebuit să se uite la ceas; când văzu cât de târziu se făcuse, își aduse aminte cât era de obosită. De parcă i-ar fi bătut la ușă un creditor mânios; nu va mai putea să-l ignore mult timp.

— Spune-i lui Aradel, cugetă în continuare guvernatorul, să nu-i împiedice pe oameni să se adune aici, la conac, dar să-i pedepsească pe cei ce comit jafuri în alte părți ale orașului. Să-i sperie cu tăișul sabiei. Voi avea nevoie de un grup de polițiști aici, bineînțeles, care să țină sub control mulțimea care se va aduna, dar țin neapărat să le vorbesc oamenilor. În noaptea asta vom scrie *istorie.*

— Domnule, zise Marasi. Știu câte ceva despre mentalitatea maselor, dacă doriți…

Cineva îl strigă pe Innate de afară, așa că el se ridică la

jumătatea frazei. Îi înmână mandatul pecetluit cu sigiliul, pe urmă ieși să răspundă la întrebări.

Marasi se uită după el oftând. Să sperăm că Wayne și kandra transformată în femeie vor putea să-i garanteze securitatea. S-ar fi bucurat să-i vadă pe Innate încarcerat într-o bună zi, dar moartea nu i-o dorea. Asasinarea lui ar fi distrus moralul orașului, printre altele. Băgă mandatul în geantă, lângă pistol, apoi ieși din cameră și se strecură prin hol, unde mulți dintre membrii cabinetului le dădeau ordine aghiotanților și primeau de la personalul domestic căni cu ceai negru, fierbinte. Wayne se relaxa într-un colț, cu picioarele ridicate pe o masă, învârtind între degete un toc scump, din lemn de mahon aurit. Armonie știe de unde îl mai furase și pe *acela.*

Din păcate, autovehiculul ei trebuia realimentat cu combustibil, așa că va fi nevoită să folosească alte mijloace, mai omenești, de a-i duce rapid mandatul lui Aradel. Îl găsi pe majordom și îi ceru să-i cheme o trăsură.

Deși buimăcit, acesta îi arătă că înțelesese, dând din cap.

— Va dura câteva minute bune, domnișoară, până voi reuși să urnesc din loc un birjar. Membrii executivului au acaparat jumătate din taxiurile din oraș punându-le să ducă mesaje… și într-o noapte ca asta, mai ales…

Majordomul aruncă o privire plină de înțelesuri spre ușa deschisă. Afară, luminile din portic abia reușeau să răzbată prin cețuri. Acestea se răsuceau și dansau, cu timiditate, ai fi zis. Fuioare delicate se strecurau în vestibul, apoi dispăreau imediat, precum aburii deasupra unei plite.

— Am să aștept, spuse Marasi. Mulțumesc.

Majordomul păru mulțumit de răspunsul ei; probabil că alții fuseseră mai puțin înțelegători. Când îl chemă cineva în altă parte, Marasi zăbovi în prag fără nicio treabă, cu privirea pierdută în ceață. Aura aceea portocalie de deasupra orașului nu era normală. Acolo se aprinseseră focuri. Cu puțin noroc, flăcările nu erau decât felinarele și torțele mulțimii, nu clădiri în flăcări.

Cum stătea acolo, îi năvăli în minte ceva ce nu putea totuși să precizeze. Scutură din cap și intră înapoi în casă, cu intenția vagă de a-l căuta pe Wayne, ca să afle ce credea el despre ultimele evenimente. În camera cea mare, de zi, imediat după intrare, trecu pe lângă un servitor cu aer obosit, care freca

podeaua de lemn. Se vede treaba că petele de sânge erau rezistente. Omul făcuse deja covorul sul și îl depozitase discret lângă perete, ca să fie luat.

Marasi merse mai departe și, renunțând să-l mai caute pe Wayne, coborî scările ce duceau la camera blindată. *Un oraș în pragul distrugerii,* își spuse ea când ajunse jos. *S-a mai întâmplat în trecut.*

În spațiul închis, aerul mai mirosea încă a săpunul cu care fusese spălat sângele de pe podea. Cu toate cărțile acelea pe pereți, în adăpostul gol plutea o atmosferă de calm, de studiu. Nu exista o sursă de lumină în plafon, doar lămpi cu abajururi într-un roșu-portocaliu blând. Făcu înconjurul încăperii și trecând pe lângă pereți remarcă numeroasele volume ale Cuvintelor întemeierii. Cărțile legate în piele păreau neatinse și-i veni chef să o tragă afară pe prima, ca să verifice. Paginile nu fuseseră tăiate, cum se mai întâmplă câteodată la cărțile noi. Era limpede că acest volum nu fusese citit niciodată.

Cu mult timp în urmă, Supraviețuitorul împinsese orașul pe marginea prăpastiei, apoi canalizase furia spre o rebeliune care dusese la răsturnarea unei dictaturi vechi de un mileniu. Toți elevii învățau despre evenimentele acelea, dar Marasi citise documente mai detaliate, inclusiv despre noaptea în care ajunseseră la momentul crucial. Își imagina că fusese o noapte foarte asemănătoare celei de acum.

Numai că, de această dată, nu fusese provocată de Supraviețuitor, ci de un ucigaș bolnav psihic.

Cu siguranță o face cu intenție, își spuse Marasi, plimbându-se prin cameră. *Încearcă să se inspire din noaptea în care a căzut Lordul Legiuitor. Un popor în pragul insurecției. Casele nobiliare, una la gâtul alteia. Și acum...*

Acum, un discurs. Guvernatorul va avea momentul lui de glorie în fața mulțimii și oamenii îi vor simți vibrația, deși nu vor ști exact de unde venea. Au învățat despre noaptea aceea încă din copilărie. Îl vor asculta și se vor aștepta de la el să fie precum Ultimul împărat, cel care a vorbit cu mult timp în urmă, în noaptea în care a murit Lordul Legiuitor. Ultimul împărat a venit la putere ca urmare a cuvintelor pe care le rostise din toată inima în noaptea aceea.

Dar guvernatorul Innate *nu* era Elend Venture. Departe de el.

Marasi se opri dintr-odată și se dădu câțiva pași înapoi.

Trecuse pe lângă rafturile încastrate acordându-le prea puțină atenție, totuși suficientă pentru a sesiza ceva. Aici, pe raftul acesta lung, plin cu volume neatinse, se aflau alte trei cu cotorul frânt în partea de jos. De ce erau altfel acestea trei? Făceau parte dintr-o colecție de tratate politice seci, scrise de mult de Consilierul Zeilor.

Scoase unul și începu să-i frunzărească, dar nu găsi nimic interesant. Poate că Innate se ocupase de studiu în ultima vreme. Dar... de ce erau uzate doar volumele al treilea, al patrulea și al cincilea? Mai scoase unul și îl deschise – iar în el găsi răspunsul. În mijlocul paginilor era scobită o ascunzătoare și în ea se afla o cheie. Innate nu citise vechile eseuri ale lui Breeze. Ci uitase, pur și simplu, în care volum se afla cheia.

Marasi ridică cheia, apoi își întoarse privirea la singurul birou din încăpere. Să îndrăznească?

Bineînțeles că îndrăznesc, își spuse ea traversând camera în foșnet de fuste. Acreditarea de polițist, plus grija pe care i-o purta Aradel guvernatorului îi furnizau temeiul legal pentru a face o percheziție rapidă. Iar ea cunoștea legea la fel de bine ca oricine.

Știa de asemenea că legea era supusă interpretării de către judecătorii orașului, care aveau, majoritatea, sânge albastru și care nu vor fi îngăduitori cu cineva care-l spiona pe guvernator. De aceea îi tremurară degetele când încercă în grabă cheia la sertarul biroului. Nu se potrivea. Se opri, pe urmă încercă să găsească vreun loc îngropat în podea, așa cum era cel de sus, de unde scosese guvernatorul sigiliul.

Într-adevăr, sub covor se găsea un seif. Răsuci cheia în broască, fiind recompensată cu un *declic.* Trase de ușa seifului și o deschise, cercetând rapid conținutul din priviri.

Un pistol.

Trabucuri. Nu recunoscu marca.

Un teanc de bancnote legate cu un șnur. Bani destui cât să cumperi o casă. Marasi făcu ochii mari, dar continuă să caute.

Un vraf de scrisori. Pe acestea le puse pe birou, așteptându-se să găsească detaliile unei aventuri romantice sau ceva de acest gen. Le cercetă pe deasupra, apoi citi mai cu atenție, pe urmă se prăbuși pe scaunul de la birou, ducând două degete la gură.

Într-adevăr, scrisorile dădeau detalii despre relații – mai corect spus, despre multe dintre ele. Era o corespondență

privată cu conducători ai caselor nobiliare din oraș. Deși abundau în eufemisme și perifraze, pentru ea era clar că era vorba despre corupție.

Pe măsură ce le frunzărea, scrisoare cu scrisoare, pe Marasi o cuprinseră fiori. Textul în sine nu spunea nimic clar. *Suntem de acord că va fi acordată o anumită atenție...* sau *Aceștia sunt termeni acceptabili în conformitate cu acordul reciproc, stabilit anterior...* Dar scrisorile erau datate, și mintea ei stabili rapid conexiuni între fiecare dintre ele și însemnările pe care le păstra la birou. Aici era dovada. Mai citi câteva. Da, corespundeau analizelor statistice pe care le făcuse și ea. Aici erau promisiuni de favoruri politice făcute de Innate în schimbul mitei.

Din cauza limbajului confuz, probabil că nu avea de-a face cu o dovadă absolut convingătoare – dar măcar se apropia de un loc foarte fierbinte. Mai mult decât atât, Innate făcuse adnotări pe majoritatea scrisorilor, pentru a nu uita ideile importante. Iată aici una prin care probabil că se angaja să impună taxe mai mari pentru oțelul prelucrat în afara orașului, în schimbul unei tranzacții avantajoase prin care cineva din familia lui achiziționa un teren. Alta, mai recentă, se referea la un post de judecător în care Innate l-ar fi numit pe un vlăstar al familiei Hamondess, aflat la debut de carieră.

Marasi îl bănuise de corupție, dar aici era ceva flagrant – să vezi totul așternut pe hârtie, în alb și negru. Scotoci prin vraf. Nicio scrisoare către gruparea Lekal, principalii lui rivali. Nici către Waxillium, constată Marasi cu ușurare – sau vreuna mai veche adresată lui Edwarn Ladrian, unchiul lui Waxillium.

Sub scrisori se afla un registru care, spera ea, putea arăta ce bani considera Innate că i se datorau, precum și starea conturilor sale private. Dintr-o privire rapidă nu putu să-și dea seama cu certitudine, dar păreau rezonabile.

Marasi rămase cu toate în mână, copleșită. *Rugina naibii*! *Oamenii au dreptate să se revolte.* Să fie aceasta cheia planului lui Bleeder? Să-l împingă pe Innate în lumina reflectoarelor și pe urmă să-i distrugă dovedind că era corupt – și mai mult decât atât, că fiecare familie din acest oraș era coruptă? Scoțând la lumină aceste scrisori, Marasi putea face jocul creaturii. Constatarea îi făcu greață. Dacă *era* atât de corupt, nu merita el să fie dat în vileag și înlocuit din funcție?

Îndesă degrabă scrisorile în geantă. Trebuia să le vadă

căpitanul Aradel. Pe urmă Marasi închise și încuie iute seiful, puse cheia la loc și porni în sus pe scări. Nu voia s-o găsească majordomul la subsol, când va veni s-o anunțe că a sosit trăsura.

Innate va susține că fuseseră puse acolo de Bleeder, își spuse Marasi ajungând între timp la parter. *O să-i fie ușor s-o facă.* În plus, dacă băga de seamă absența lor, va cam ști cine le-a luat. Servitorul care tot făcea curat o văzuse pe Marasi și când coborâse, și când urcase înapoi.

Dar, pentru rugină și Năruire, ea n-avea de gând să ignore, pur și simplu, așa ceva.

Zborul prin aerul nopții îi permise lui Wax să constate prezența distinctă a omului, marcată prin delimitări stricte. În zonele locuite erau lumini. Înțepături cât acul în întuneric, bărbați și femei revendicându-și dreptul asupra nopții. Luminile se întindeau ca rădăcinile de copac.

Unchiul său îl lăsase departe de locul unde ar fi vrut el să fie. Din fericire, un Monedazvârlitor avea capacitatea să se descurce ușor chiar și pe o suprafață atât de vastă precum aceea a orașului Elendel. Cu toate acestea nu se întoarse imediat spre centru, ca să facă o vizită în Patria neamului kandra. Cuvintele unchiului îl urmăreau, ca și mai înainte batjocura lui Bleeder. Atacau din două direcții opuse, parcă l-ar fi împuns cu ace în fiecare tâmplă.

Simțea nevoia să cumpănească, să fie singur. Spera că va reuși astfel să deslușească semnificația acestei tevaturi. Se lăsă pe un acoperiș ce domina covorul sclipitor al luminilor întinse în fața lui. O pisică îl urmărea dintr-un ghiveci de flori, cu ochi strălucitori. Dedesubt se înșirau mai multe cârciumi, una după alta. Zgomotoase, violente. Cu siguranță era trecut de două noaptea și cu toate acestea nu dădeau semne că s-ar liniști.

Fir-ar să fie, ura faptul că nu te puteai simți niciodată cu adevărat singur în oraș. Chiar și în intimitatea propriei locuințe, liniștea era tulburată de traficul neîntrerupt al trăsurilor pe-afară.

Plecă dintr-un salt care sperie pisica. Se avântă pe o traiectorie în arc amplu, încercând să se îndepărteze cât mai mult și să nu mai audă oamenii strigând beți prin nenumăratele cârciumi. Căutarea îl purtă spre răsărit, către marginea orașului.

Pe măsură ce se apropie, din ceață se ivi ceva, un fel de pilon albit al unui monstru străvechi. Podul din Est, o construcție masivă care traversa aici râul Poarta de Fier.

Pe de o parte, era uluit că omenirea putea crea ceva de asemenea proporții – o minune colosală bătută în nituri, suficient de puternică încât să poată susține simultan trecerea autovehiculelor și șinele de cale ferată. Pe de altă parte, cețurile mistuiau podul, transformându-l într-o arătare scheletică. Omenirea crea și se mândrea cu creațiile ei, dar prezența lui Armonie putea reduce totul la ridicol.

Știa El acest lucru? Wax ateriză în vârful unuia dintre pilonii podului, clămpănind cu cizmele. *Ar fi putut El s-o salveze pe Lessie*?

Răspunsul era simplu. Bineînțeles că Armonie știuse. A crede în Zeu însemna a accepta că El sau Ea nu te va scoate din orice dificultate. Nu era o idee asupra căreia Wax să se fi oprit mai mult. Locuind în Ținuturile Necruțătoare, el acceptase că trebuia să-și asume anumite lucruri, pe cont propriu. Nu întotdeauna primeai ajutor. Așa era viața. Trebuia să te descurci.

Acum însă, simțea ceva diferit. Vorbise cu Armonie. La naiba! Wax se afla acum în acest loc din cauza unei solicitări a Zeului însuși. Tocmai de aceea situația avea un caracter foarte personal. Zeul n-o salvase pe Lessie, nu-l prevenise pe Wax. Iar acum se aștepta ca Wax să-i răspundă neîntârziat și să execute ce-i cerea El?

Dar ce ai vrea să faci? se luă singur la întrebări Wax, plimbându-se pe coronamentul semeț al podului. *Să lași orașul să ardă*? *Să-i permiți lui Bleeder să ucidă în continuare*?

Bineînțeles că nu putea face așa ceva. Armonie știa și acest lucru. Îl apucase pe Wax de beregată.

Ești acolo? întrebă Wax expediind gândul în afară. *Armonie*?

Duse mâna la ureche înainte de a-și aduce aminte că își scosese cercelul. De nevoie, într-adevăr, dar în momentul acela era bucuros că nu-l avea. Că nu-i permitea Zeului să-i citească mintea, pentru că gândurile lui nu erau dintre cele mai pioase.

Wax se plimba prin ceață, când auzi oprindu-se un autovehicul dedesubt. Bleeder se juca cu el. Îi simțea degetele strecurându-se în el, sfredelindu-i craniul, înfășurându-i-se în jurul minții. Vedea exact ce voia ea să facă și cu toate acestea nu putea alunga întrebările pe care i le punea.

Wax se opri la un capăt în vârful podului. De aici se zărea până la marginea orașului, unde luminile cedau locul întunericului de la sat. În spate, orașul era o mare de lumini strălucitoare, mii și mii de lumini, dar cablurile electrice nu trecuseră încă dincolo de pod. La periferia orașului Elendel luminile se opreau. Ultimele, câteva, atârnau de pod, parcă ar fi fost niște faruri holbându-se în imensitatea întunecată a mării.

Tânjea după întunecimea aceea. Să se arunce în ea, să scape de toată responsabilitatea – să nu se mai frământe pentru sutele de mii de oameni pe care nici nu-i cunoștea, și să se întoarcă la aceia puțini pe care-i putea ajuta.

Libertate. Libertatea pentru Wax nu însemna absența responsabilității. Nu avea nicio îndoială că dacă ar fi plecat din nou, ar fi devenit tot om al legii. Nu, libertatea nu însemna lipsa responsabilității – ci capacitatea de a face ceea ce este corect, fără a fi nevoit să te întrebi dacă nu cumva același lucru este totodată greșit.

Nu avea de gând să plece, nu cu adevărat. Totuși rămase o vreme cu privirea pierdută în întuneric. Încercând să se uite dincolo de oameni, de suburbiile întunecoase, și să găsească din nou simplitatea. Fir-ar să fie de rugină! Ar fi dat orice ca să poată oferi la grămadă politicienii, jocurile și secretele în schimbul unui criminal cinstit, care l-ar provoca în plină stradă.

Lașule!

Era propriul său gând. Nu-i venea de la Armonie sau de la Bleeder. Ceea ce-l făcea cu atât mai mult să-l resimtă ca pe un pumn în abdomen, pentru că știa că exprima un adevăr. Wax inspiră adânc și se ridică din nou în picioare, purtându-și poverile pe umeri. Întoarse spatele întunericului și plecă de pe pod cu un salt, făcând din nou împingeri prin noapte. Venise aici pentru un moment de ușurare, să stea să reflecteze.

Se dovedi că nu-i plăcea unde-l duceau propriile gânduri.

19

Oricât de mult ar fi apreciat Wayne tratațiile sofisticate pe care le oferea guvernatorul, trebuia să recunoască faptul că nu avea niciun pic de înțelegere pentru situația acestuia. Până la urmă, numai de aceea avea rost să existe cineva care poartă răspunderea – cum era guvernatorul –, ca să știe oamenii pe ine

să ucidă.

De aceea existau și alegerile, nu-i așa? Innate ajunsese în această funcție de răspundere și dădea ordine în stânga și în dreapta, dar când asasinii se plictisiseră, nu se duseseră că-l căsăpească pe vânzătorul de pește de la colțul străzii. Se duseseră la cel care purta răspunderea. Trebuie să acceptăm atât efectele pozitive, cât și pe cele negative, așa trebuie să fie. Pe de o parte, te delectezi cu dulciuri extravagante în orice moment al zilei. Pe de altă parte, s-ar putea să te întâlnești cu asasinul la toaletă. Așa e viața, n-avem ce-i face.

Iar Innate, individul acesta, el părea a *căuta cu lumânarea* să-i întâlnească pe Ochi-de-Fier. Nu fugi la țară când *știi* că te urmărește un super-Allomant psihopat, care își schimbă forma? Da, Innate înțelegea că era o țintă. În timp ce Wayne se ținea după el – luând tava din mâna servitoarei care încerca să se retragă cu fursecurile nemâncate –, guvernatorul se opri în pragul încăperii în care se afla biroul lui.

— Am nevoie de câteva minute să mă gândesc, să-mi pregătesc observațiile, le spuse el lui Wayne și celorlalte gărzi de corp. Mulțumesc.

— Dar, domnule! interveni MeLaan, nu poți intra acolo singur. Noi trebuie să te protejăm!

— Ce puteți face oricare dintre voi, spuse Innate, împotriva cuiva care se deplasează cu viteza fulgerului? Nu putem decât să ne asumăm riscul, sperând că polițiștii îi vor face față acestei... creaturi.

— Nu cred... începu MeLaan, dar fu întreruptă de gestul guvernatorului, care închise ușa, lăsând-o în hol împreună cu mai multe gărzi.

Wayne își dădu ochii peste cap, apoi se rezemă de perete.

— Voi, li se adresă el celorlalți doi, duceți-vă să supravegheați fereastra camerei pe dinafară, ați priceput? Noi rămânem aici.

Cei doi indivizi se foiră, părând că aveau de obiectat, pe urmă însă ieșiră tiptil din încăpere. *Mă întreb,* își zise Wayne, așezându-se pe podea lângă ușă, *dacă se gândesc să-și reevalueze perspectivele de carieră. Ce altceva pot să facă, din moment ce toți ceilalți păzesc un guvernator deja mort...*

— Voi muritorii, spuse MeLaan, arătând cu mâna spre ușă, puteți fi surprinzător de nepăsători cu viața voastră cu durată limitată.

— Mda, zise Wayne. Probabil că nu urmărește decât să mă bage pe mine în bucluc.

— Cum ai spus?

MeLaan părea amuzată.

— Lăsându-se omorât?

— Bineînțeles, zise Wayne. Ceva mai devreme, idiotul mi-a interzis să particip la petrecerea lui extravagantă, iar după aceea s-a descotorosit de mine. A reușit să mi-o facă. O să ajungă să fie asasinat și mă lasă pe mine să-i explic lui Wax în ce fel. „Îmi pare rău, amice. L-am lăsat pe politicianul tău preferat să fie spintecat.” Iar Wax o să mă săpunească pe mine, deși nu va fi greșeala mea.

MeLaan se așeză pe jos vizavi de el, zâmbind.

— Asta s-a întâmplat cu calul lui?

— De ce trebuie să mai aduci subiectul în discuție? întrebă Wayne, foindu-se în căutarea unei poziții mai comode și trăgându-și pălăria pe ochi. Acolo *chiar* n-am avut nicio vină. Și eu am fost avariat când a avut loc întâmplarea.

— Avariat?

— Da, zise Wayne, adică m-au făcut să înjur și să beau ca un ticălos.

Se lăsă pe spate cu urechile la pândă, cu ochii închiși. Servitorii mișunau prin clădire. Mesagerii își vedeau de drum. Niște tipi importanți dezbăteau puncte de vedere într-o cameră mai încolo.

Toată lumea vorbea. Toată lumea trebuia să vorbească. Oamenii nu puteau doar să gândească ceva, trebuiau și *să explice* ce gândeau. La fel era și Wayne. Până la urmă, făcea și el parte tot dintre oameni.

Ucigașul acela, kandra, era și el om. Vorbise cu Wax. *A fost nevoit* să vorbească.

Probabil că Wax o să-i prindă. El obișnuia să facă lucruri de acest fel, lucruri imposibile de care nimeni nu l-ar fi crezut în stare.

Pentru eventualitatea că n-ar fi reușit totuși, Wayne continua să asculte. Poți spune multe despre oameni după felul cum vorbesc. Le puteai citi trecutul, educația, aspirațiile – totul în cuvintele pe care le foloseau. Iar kandra acela… mai devreme sau mai târziu va avea o scăpare și va folosi un cuvânt greșit. Un cuvânt care-l va trăda, precum tipul care bea lapte în

mijlocul cârciumii pline de scandalagii.

Inițial nu auzi nimic, deși, fapt cu totul ciudat, *observă* că MeLaan șușotea ceva pentru ea însăși. Când ascultă mai atent, constată că-și modula vocea, făcând-o mai profundă – dar feminină în același timp. Repeta singură câteva cuvinte.

— Ar fi fost doiar, remarcă Wayne cu ochii încă închiși.

— Hm? făcu MeLaan.

— Oasele tale, spuse Wayne. Femeia cu care ești îmbrăcată acum. Doiar. Din al Doilea Octant. Crescută la periferie.

— De unde știi? întrebă MeLaan.

— Am auzit-o înjurând când încercam s-o ajut, spuse Wayne simțindu-se cuprins de regret.

Femeia nu-și făcea decât datoria, încerca să împiedice uciderea oamenilor.

Își mai face datoria și acum, își spuse el întredeschizând un ochi și uitându-se la MeLaan. *Cel puțin, oasele ei și-o fac.* În cazul în care el ar avea de ales, dacă el ar muri în timp ce s-ar strădui să facă ceva important, ar prefera ca oasele lui să se ridice și să vadă că treaba este dusă până la capăt cu bine. La naiba, cu prieteni printre kandra, ar putea s-o sâcâie mult și bine pe Steris, chiar și după moarte.

— Așa? întrebă MeLaan. Octantul al Doilea, ceva de crescător de agave?

— Frumos, spuse Wayne. Lasă suspendat sfârșitul propozițiilor, mai redu din intensitate. Bagă-n voce un pic de accent de doiar.

— E mai bine așa?

— Da, zise Wayne ridicându-se în capul oaselor. Al naibii de bine.

— TenSoon ar fi mândru, zise MeLaan. Când e nevoie, pot să nimeresc corect un accent dificil.

— Dificil? se miră Wayne. Accentul unui doiar?

— Plus al cultivatorului de agave.

— Combinație banală, zise Wayne. Eu a trebuit să imit odată un individ crescut pe coasta de nord-vest din părinți surzi, care vorbea numai când și când, și care s-a alăturat pe urmă fundamentaliștilor terrisieni de sus, din munți.

MeLaan se încruntă, căci o servitoare dădu buzna ducând în brațe niște lenjerie. Unii dintre membrii executivului rămâneau acolo peste noapte, atât cât mai era din ea, și trebuiau pregătite

camerele de oaspeți.

— Nu știu dacă aș putea să fac așa ceva, spuse MeLaan vorbind rar în mod deliberat, cu un ușor accent de Terris și o mulțime de cuvinte neclare. Dar e nostim oricum.

— Ha! exclamă Wayne adoptând accentul, care era de fapt mai ciuntit decât îi reușise lui MeLaan. E bine, dar îl exagerezi un pic. Dacă te cresc părinți surzi, nu înseamnă că ești idiot. El doar vedea lumea dintr-o perspectivă diferită, înțelegi?

— Nu-i rău, spuse MeLaan.

Următoarea servitoare care trecu le aruncă o privire fioroasă, pentru că trebui să pășească prin hol cu băgare de seamă, sărind peste picioarele lor întinse.

— E mai bine când am și pălărie, zise Wayne.

— …pălărie?

— Sigur, confirmă Wayne. Pălăria îți ascunde *creierul.* Te ajută să gândești ca ultimul care a purtat-o. Vrei să cunoști un individ? Pune-ți pălăria lui pe cap.

— Ți-a spus cineva până acum că ești surprinzător de înțelept? întrebă MeLaan.

— Tot timpul, fir-ar să fie!

— Niște idioți. Nu ești înțelept, îi joci pe degete. Și o faci intenționat.

MeLaan zâmbi larg.

— Îmi place grozav, adăugă ea.

Wayne își trase pălăria pe ochi, zâmbind, și se lăsă din nou pe spate.

— Dar cu pălăriile să știi că nu mint. Sunt foarte folositoare.

— Bineînțeles, spuse MeLaan. La fel ca oasele.

Wayne se uită la ea cu un ochi întredeschis.

— Se întâmplă… să te preocupe? Faptul că știi că s-ar putea să trăiești o veșnicie?

— Să mă preocupe? De ce m-ar preocupa? Nemurirea este al dracului de convenabilă.

— Nu sunt sigur, zise Wayne. Mie mi se pare că ar fi bine să *termini* la un moment dat, înțelegi? E ca și cum… ca și cum ai alerga într-o cursă și n-ai ști unde se termină, totuși ai avea o idee. Și n-ar trebui decât să ajungi până acolo. Eu pot s-o fac, cred. Dar tu, pentru tine nu există capăt.

— Vorbești de parcă chiar *ai vrea* să mori.

— Într-o zi, spuse Wayne. Nu-i așa? Poate ar trebui să intru în

politică.

MeLaan scutură din cap, cu un aer uimit.

— Poate fi descurajator, recunoscu ea ceva mai târziu, să te gândești la eternitate așa cum o vede, probabil, Armonie. Dar ori de câte ori mă plictisesc, pot să trăiesc o nouă viață.

— Să-ți pui o pălărie nouă, zise Wayne. Să te transformi în altcineva.

— Să fac o schimbare. Să fiu îndrăzneață, după ce am fost timidă. Să fiu grosolană, după ce am fost plină de respect. Astfel, viața devine interesantă, dinamică.

Se opri.

— Și mai e ceva. Noi *putem* muri, dacă vrem.

— Cum, așa, pur și simplu?

— Cam da, zise MeLaan. Nu știu dacă ai citit relatările. Oricum, în privința acestui subiect nu sunt foarte clare, dar aproape de sfârșitul Războiului Cenușii, Năruire a încercat să-i preia el pe kandra. Să-i controleze nemijlocit. Ei bine, TenSoon și ceilalți cu funcții de responsabilitate erau *cu adevărat* îngroziți de acest lucru. Așa că ei au făcut un plan și am discutat între noi. Și cam la un secol după Catacendre, am găsit o cale de a ne pune capăt vieții. Este nevoie de puțină concentrare, dar intrăm într-o spirală din care… sfârșim.

— Interesant, zise Wayne dând aprobator din cap. Are foarte multă logică. Să ai întotdeauna în cap un plan de evadare. Ah, da, și a-urile tale sunt încă incorecte; le-ai preluat cu accentul tău propriu. Nu sunt nazalizate destul. Mai estompează-le, dacă vrei să vorbești ca un doiar adevărat.

MeLaan își semeți capul.

— Ești îmbibat de alcool.

— Noo, zise Wayne. Azi n-am luat decât câteva înghițituri. Duse mâna la buzunar să verifice bidonul.

— Hai să zicem… un pic mai mult de-atât.

— Nu, eu am vrut să spun…

Wayne îi adresă un zâmbet și ea se opri, apoi zâmbi la rândul ei. O salută ducând degetele la pălărie, apoi închise ochii și continuă să asculte. Curând după aceea, MeLaan se ridică în picioare și începu să se plimbe încoace și încolo prin hol, iar el o auzi repetând pentru sine sunetul *a.*

Wayne rămase destul de mult timp să asculte, nesesizând nimic anormal, deși era aproape sigur că tipul acela, directorul

salubrității, mințea cu privire la studiile lui. Individul nu urmase niciodată o universitate – sau dacă se înscrisese, nu rămăsese acolo destul ca să prindă cuvintele corecte. Pe când cugeta astfel, Wayne auzi ceva venind din față. O voce, slabă dar de netăgăduit.

Se ridică repede în picioare, făcând-o pe MeLaan să tresară.

— Tre’ să mă car, zise el. Nu-l scăpa din ochi pe idiot!

— Dar…

— Vin repede, spuse Wayne apucându-și pălăria și luând-o la fugă pe hol, cu haina după moda din Ținuturile Necruțătoare fluturând pe lângă el.

Dispăru rapid după colț și se repezi spre partea din față a casei.

— A zis că trebuie să-l aduc aici, îi spunea femeia majordomului. Așa că l-am adus. Era ceva ușor de făcut – trebuia doar puțin modificat. Nu merita să mă trezească…

Se întoarse spre el. O femeie plină de viață, minunată, construită ca un gard sănătos din Ținuturile Necruțătoare – suficient de înaltă, subțire, dar totodată puternică. Avea un păr negru, pe care i-l compara uneori cu acela al unui ponei – nici nu era drept să se supere din acest motiv, mai ales că-l ținea legat în coadă. Purta pantaloni, deoarece fustele erau o prostie, și era încălțată cu cizme, ca să poată să mai tragă câte-un picior.

Lumea putea să se ducă pe copcă, dar văzând-o pe ea, Wayne uită de toate. Zâmbi cu gura până la urechi.

Îi răspunse încruntându-se cum numai ea știa s-o facă și numai pentru el. Așa își dădea el seama că femeii îi păsa. În felul acesta și pentru că atunci când trăgea în el, țintea numai în locuri care nu-l dureau prea tare.

— Ea-i cu mine, zise Wayne venind în fugă.

— Sunt pe dracu’, zise Ranette, dar îl lăsă s-o ducă de lângă majordom.

— Și ne mai întrebăm, comentă în urma lor majordomul, cum de e amenințată viața Domniei Sale, când orice șobolan nenorocit din oraș e lăsat să țopăie și…

Rămase cu vorbele în aer, căci Ranette se răsuci cu pistolul în mână. Wayne o prinse de braț la timp, împiedicând-o să tragă.

— Șobolan nenorocit? mormăi ea.

— Când ai făcut baie ultima dată? întrebă Wayne.

Pe urmă, tresări.

— Așa… eram doar curios.

— Armele habar n-au că eu put, Wayne. Am treburi de făcut. Și nu-mi place să primesc porunci.

Scutură în mână un săculeț de pânză. În urma lor, majordomul se îngălbenise tot.

Wayne o aduse în camera de zi. Femeia nu emana niciun miros dezagreabil, în ciuda propriilor afirmații – mirosea a grăsime și a praf de pușcă. Mirosuri decente. Parfumurile lui Ranette.

— Ce-i aici? întrebă Wayne smulgând săculețul de îndată ce nu mai puteau fi văzuți.

— Ce mi-a cerut Wax să fac, spuse Ranette. Cine a fost omorât acolo?

Arătă cu mâna spre ușa secretă, încă deschisă, care ducea la camera blindată. Crima îi reținea întotdeauna atenția, măcar pentru faptul că voia să vadă cadavrele și să aprecieze cât de bine mușcaseră gloanțele din carne.

Wayne scoase din săculeț un obiect mic, rostogolindu-l în palmă.

Un glonț.

Mâna începu să-i tremure.

— Oh, pentru numele lui Armonie, zise Ranette, smulgându-i glonțul din mână înainte de a apuca el să-l scape pe jos. Nu-i armă, idiotule.

— E o parte dintr-o armă, zise Wayne, băgând mâna în buzunar și respirând adânc.

Era în stare să țină în mână un glonț. Făcea asta mereu, pentru Wax. Tremurul încetă. Totuși, ceva nu era în regulă cu glonțul acela.

— Atunci, dacă ți-aș da o așchie de lemn și ți-aș spune că a făcut odată parte din mânerul unei puști, tot așa te-ai pierde cu firea?

— N-am habar, zise Wayne. Crezi că știu cum funcționează creierul meu?

— Cred că afirmația e fără logică, măcar într-o privință, zise Ranette. Poate două.

Îndesă glonțul la loc în săculeț.

— Wax e pe-aici?

— Nu, a plecat. Face pe detectivul.

— Atunci trebuie să-i iei tu, zise ea întinzându-i săculețul. În

bilet a subliniat că este important. Jumătate din cantitatea de praf, așa cum a cerut, glonț cu putere mare de străpungere, făcut să nu zdrobească.

Era capabil să țină în mână un glonț. Îl luă, apoi îl vârî imediat în haină. Vezi?

— Așadar, vrei să bei ceva? zise el. Știi, cât orașul mai e un loc sigur. Sau poate înainte de a fi sigur? Nu mă deranjează deloc dacă ia cârciuma foc un pic, în timp ce noi ședem la o băută.

— Știi că mai degrabă mi-aș trage un glonte, Wayne, zise ea oftând. Și dacă mă gândesc bine, Misra m-ar împușca dacă – din întâmplare – aș merge cu tine.

Wayne se încruntă. Nu era nici pe departe replica otrăvită pe care o primea în mod normal de la ea.

— Care-i treaba? întrebă el.

Ea dădu din cap uitându-se în spate, la ușă.

— E de rău, Wayne. Oamenii-s încă pe străzi, se adună în cete, strigă. Am mai văzut așa mulțimi și până acum, în Ținuturile Necruțătoare. De obicei, chiar înainte să fie vreunul spânzurat, după lege sau nu. Erau orașe de cinci sute de locuitori. Dar ce se întâmplă când sunt *cinci milioane* care încep să reacționeze așa…

— Probabil revenim la Lumea de Cenușă, zise Wayne. Ce vremuri pot fi mai bune de-atât, ca să-ți mărturisești, în fine, îndelung răsplătită dragoste pentru un anume bărbat arătos, căruia nu-i pasă deloc dacă miroși ca interiorul unui butoi de sulf?

Ea îi aruncă din nou o privire fioroasă. El rânji. Totuși ea nu băgă un glonț în el. Și nici nu-i trase un pumn. Fir-ar să fie! Chiar *era* de rău.

— Încep să se adune, zise Ranette cu gândul în altă parte. Strigă lozinci despre guvernator.

— Trebuie să văd ce este, se hotărî Wayne.

Dacă guvernatorul n-avea de gând să-i dea drumul înăuntru, ca să-i vegheze îndeaproape, poate reușea să afle din mijlocul mulțimii câte ceva despre planurile lui Bleeder.

— Du-te înapoi acasă, încuie ușile și ține-ți pistoalele la îndemână.

Faptul că ea nu manifestă nici cea mai mică obiecție față de ordinul lui era grăitor, și Wayne ieși cu pași mari afară,

pierzându-se în cețuri.

Aradel se uită la mandatul guvernatorului ca la ultima dorință și testamentul unui prea-iubit membru al familiei sale: deopotrivă cu reverență și evident disconfort.

— Mă numește lord înalt comisar, spuse Aradel. A naibii să fie de rugină, dar eu nu sunt lord.

Ridică ochii la Reddi și ceilalți locotenenți.

— Domnule, zise Reddi, poate că numirea vă aduce și un titlu.

— Guvernatorul nu poate conferi titluri nobiliare, zise Marasi. Un titlu nou trebuie ratificat de un consiliu format din cel puțin jumătate din numărul caselor importante din oraș.

Își mușcă limba imediat ce rosti cuvintele. Nu avusese intenția de a contrazice.

Pe Aradel nu părea să-i deranjeze. Împături cu grijă mandatul și îl strecură în buzunarul de la veston. Marasi îl găsise adunând un efectiv considerabil în fața sediului, pregătindu-se să-i liniștească pe manifestanții nemulțumiți și să tragă clopotele poliției pentru a-i anunța pe locuitorii din vecinătate că patrula cineva în noaptea aceea. Prin cețuri răsunau zgomote fantomatice. Strigăte îndepărtate. Un zăngănit. Țipete. Părea că se dezlănțuise iadul în jurul lor, învăluit într-un lințoliu de întuneric și ceață.

— Domnule, spuse Marasi. Guvernatorul a zis că vrea să faci două lucruri. Mai întâi să trimiți un detașament care să înăbușe prin forță revolta din oraș. Apoi să aduci o trupă mai mică să-i păzească pe el, pentru că se pregătește să se adreseze oamenilor adunați la conacul lui. De-acolo nu trebuie să-i alungi pe protestatari, dar în celelalte locuri din oraș... domnule, te sfătuiește să fii mână forte. Foarte ferm.

— Idioții, asta merită, spuse locotenentul Mereline, o femeie cu păr blond, scurt.

— Nu-i nevoie de o baie de sânge, doamnă locotenent, zise Aradel. Îmi amintesc că aveai obiceiul să-i înjuri cu regularitate pe cei din familia Hasting, chiar dumneata.

— Nu înseamnă că dau foc orașului, spuse Mereline. Dacă cei din casele de rang înalt sunt niște nenorociți, nu înseamnă că și noi suntem la fel. Domnule.

— Ei bine, conacul pare un centru suficient de bun din care să ne desfășurăm acțiunile, zise Aradel. Chip, tu și mesagerii dați

fuga la ceilalți inspectori-șefi și spuneți-le că-i aștept la conacul guvernatorului împreună cu toți ofițerii lor. Vom coordona de-acolo închiderea orașului. Voi ceilalți, să dublăm timpul în felul acesta. Dacă înălțimea Sa dorește să li se adreseze oamenilor, vreau o barieră zdravănă, *lată,* de trupe de poliție, postată între el și alegătorii lui, m-ați înțeles?

Grupul se puse rapid în mișcare, primii porniră cei care trebuiau să tragă clopotele, apoi se împrăștiară mesagerii – unul chiar se lansă în văzduh; Chip era unul dintre Monedazvârlitori. Ceilalți polițiști plecară în marș. Un marș nu prea regulat – doar nu erau soldați –, totuși nu mai puțin hotărât.

— Domnule, zise Marasi ducându-se repede la Aradel, trebuie să-ți mai spun ceva, dacă ai un mic răgaz.

— Este important? întrebă Aradel oprindu-se în coasta grupului.

— Foarte.

Reddi își drese glasul în spatele lor.

— Poate ar fi bine să stați de vorbă cât vă deplasați spre conac, domnule. Dacă guvernatorul intenționează într-adevăr să se adreseze mulțimii…

— Da, spuse Aradel. Innate m-a numit pe nepusă masă lord înalt comisar; ceea ce mă neliniștește, pentru că nu știu ce alt fel de acțiuni impulsive ar mai putea face în noaptea asta. Să vorbim în timp ce ne deplasăm, Colms. Reddi, adu-i și pe ceilalți polițiști, cât poți de repede. Eu plec la conac, nu te mai aștept.

Marasi dădu din cap aprobator. Lucrurile pe care le avea ea de discutat le putea comunica cel mai bine în spațiul izolat al unei trăsuri.

Doar că…

Idiotul, își spuse ea văzându-l pe Aradel alergând spre câțiva cai cu însemnele poliției, pe care un caporal îi ținea de hățuri. Trăsura la care visase ea porni la drum încărcată cu echipamente, cel mai probabil. Reddi rânji la ea prostește.

Marasi oftă. Așteptase cu nerăbdare o desfășurare cu toată eticheta în seara aceea. Eh, nu-i nimic. Se duse și preluă un harnașament.

Aradel urcase deja în șa. Îi aruncă o privire, apoi duse o mână la cap.

— Oh, desigur. Nu m-am gândit…

Marasi se aruncă în șa, așezându-se pe fusta care i se ridică

penibil într-un ghem între picioare, dezgolindu-le cu generozitate.

— Mă gândesc, remarcă Marasi, că uniformele de poliție pentru femei ar putea fi croite să fie mult mai practice.

— Păi… fă un raport, doamnă locotenent Colms.

Aruncă o privire spre trăsura care se îndepărta.

— Dacă vrei…

— Domnule, zise Marasi, dacă nu mă înșel, orașul ia *foc.* Ce-ai zice să discutăm despre modestia feminină cu altă ocazie?

— Sigur.

Dădu din cap aprobator și porniră în boncănit de potcoave, urmați de doi caporali înarmați cu puști, pe care le țineau într-o teacă prinsă de șa. Cei patru cai depășiră curând grupul mai mare al polițiștilor și chiar trăsura, pierzându-se în ceață.

Marasi era bucuroasă că se făcuse întuneric, pentru că-i ascundea roșeața din obraji. Se consola amintindu-și expresia uluită a lui Reddi, care fusese sincer șocat de cutezanța ei.

Ei bine, de ce *n-ar trebui* să-și arate picioarele? Precedente istorice și simplul simț practic cereau ca femeilor să li se permită accesul la toate profesiile. Ce lord ar fi refuzat prezența în garda personală a unei femei-Brutal sau Creatoare-de-Sânge numai pentru că era dotată cu sâni? Ce structură din poliție ar fi ratat ocazia de a angaja cât mai multe femei Cositoriene sau Monedazvârlitoare? Ce bancă nu ar profita de șansa angajării unei Terrisiene posesoare de cupruminți?

Problema erau așteptările: femeile-polițist trebuiau să fie în același timp modele de comportament feminin. O relicvă din timpuri demult apuse, readusă în actualitate de discursurile rostite de Lady Aliriandre Ladrian imediat după Catacendre. Se păstrase această așteptare stupidă de a stărui să rămâi feminină și atunci când te afli la serviciu. Un standard dublu, dificil de atins. Uneori n-o deranja pe Marasi. *Iubea* rochiile și părul frumos și îi plăcea să rezolve situațiile mai curând cu o vorbă bine cumpănită, decât cu un pumn în figură. Pentru ea era perfect justificat să fii în același timp feminină și să lucrezi în poliție. Oare bărbații trebuia și ei să fie atenți cum își manifestau calitățile specifice, făcându-și totodată treaba la locul de muncă?

Fiecare problemă socială la timpul ei, pe rând, Marasi, se admonestă ea singură, continuându-și deplasarea călare, alături

de Aradel. Își va cumpăra totuși niște afurisiți de pantaloni. Era atât *de frig* când mergeai cu calul!

— Știi bine să călărești, îi strigă Aradel când mai încetiniră puțin, după galopul care-i duse departe de ceilalți.

El mergea în frunte, deschizând drumul pe podul de peste canal și traversând al Treilea Octant chiar prin mijloc, pentru a intra într-al Doilea.

— M-am antrenat mult, spuse Marasi.

— Nu e ceva prea obișnuit la oraș în vremurile noastre, observă Aradel. O pasiune?

— S-ar putea spune și așa, răspunse Marasi și se îmbujoră amintindu-și cum, fetiță fiind, o fascinau Ținuturile Necruțătoare, oamenii legii și poveștile cu Allomantul Jak.

Când prietenele ei – cunoștințele, fie – primeau cadou rochițe pentru ziua de naștere, ea cerea o haină și pălăria specifică Ținuturilor Necruțătoare.

Curată nebunie, desigur. I-a trecut complet când a mai crescut.

— Ce voiai să-mi spui? îi strigă Aradel.

— Am putea încetini o clipă?

El încuviință înclinând capul și se conformă, lăsând caii să înainteze la pas. Marasi deschise sacul pe care și-l aruncase pe umăr și îi înmână scrisorile lui Aradel. Nu-și dăduse prea bine seama cât de nerăbdătoare fusese să le dea altcuiva, astfel încât responsabilitatea pe care o reprezentau să nu-i aparțină numai ei.

Aradel le preluă.

— Ce este aici? întrebă el liniștit.

— Îți amintești că mi-ai spus să dau târcoale prin casa guvernatorului, dacă se ivește ocazia?

— Îmi amintesc că ți-am spus – extrem de circumspect – să-ți ții ochii deschiși, doamnă locotenent.

— Așa am făcut, domnule. Mi-am ținut și mâinile deschise. Pentru *eventualitatea* că mi-ar cădea în ele ceva condamnabil.

— Pentru numele lui Armonie! Ce-ai descoperit?

— Scrisori, zise Marasi, de la Innate către diverși, doamne și lorzi din oraș, prin care aranjează cumpărarea unor favoruri politice și anularea legislației care nu le convine. Domnule, sunt adnotate cu scrisul lui și se potrivesc evenimentelor suspecte cărora le-am păstrat eu evidența, din timpul mandatului său de

guvernator. Pe drum aducându-ți numirea, le-am parcurs și sunt convinsă că Innate este la fel de corupt ca și fratele lui.

Aradel nu lăsă să se vadă niciun fel de reacție, nici de surpriză, nici de indignare. Continuă să înainteze cu calul, strângând scrisorile în mână, cu privirea la drum.

— Domnule? i se adresă Marasi în cele din urmă.

— Mă pui într-o situație dificilă, doamnă locotenent.

— Domnule. Aș zice că guvernatorul te pune, nu eu.

— Le-ai obținut legal?

— Depinde, zise Marasi, de felul în care ar interpreta tribunalul autoritatea dumitale de a face cercetări atunci când există suspiciuni rezonabile de fapte rele și dacă a fost justificat sau nu să încuviințezi să acționez.

— Cu alte cuvinte, le-ai furat.

— Da, domnule.

Aradel ascunse scrisorile.

— Nu înseamnă că n-ar trebui să-l apărăm, domnule, continuă Marasi. Până când tribunalul nu-l declară vinovat, el rămâne conducătorul de drept al acestui oraș. Aici nu suntem în Ținuturile Necruțătoare, unde poți să vi și să împuști pe oricine, iar motivarea să o publici mai târziu.

— Simplul fapt că simți nevoia să faci această precizare, zise Aradel, arată că ai stat prea mult pe lângă prietenul dumitale Monedazvârlitor, Colms. Nu mă gândesc cum să evit să-mi fac datoria. Mă gândesc doar la mulțimea aceea de oameni și la revolta lor. Ei au *dreptate.* Sunt *într-adevăr* jefuiți de sistem. Pentru numele lui Năruire... ar fi trebuit să fim mai buni de-atât. Ce-ar zice Lordul Născut-din-Ceață dacă ne-ar vedea acum?

— Bănuiesc, răspunse Marasi, că ne-ar spune să acționăm într-un fel sau altul.

Aradel dădu scurt din cap. Pentru că el nu mai făcu niciun alt comentariu, Marasi dădu pinteni calului și se lansă în galop, iar lordul înalt comisar o urmă.

Pentru respectarea tradiției, Câmpul Renașterii trebuia să arate azi exact la fel ca în ziua în care, cu mult timp în urmă, omenirea se strecurase afară din pântecul de piatră creat de Armonie. Deși orașul se întinsese treptat în zona înconjurătoare, acest inel central de iarbă moale și coline blânde rămăsese neatins, ca un monument în memoria timpurilor apuse.

Flori albastre mângâiau poalele mantiei de ceață a lui Wax,

care se plimba cu pași mari pe terenul elastic. Tradiția care spunea că locul nu se schimbase era o pură prostie. Cu siguranță că, ieșind la lumina zilei, Breeze și Hammond nu găsiseră un gazon tuns la milimetru, și nici flori care creșteau în rânduri ordonate. Oare oamenii care vorbeau de tradiție nu luau în seamă băncile și aleile? Clădirile? Cu siguranță că Armonie nu lăsase *toalete* pe pajiște, pentru confortul vizitatorilor.

Cea mai înaltă colină era dominată în partea ei centrală de clădirea jumătate muzeu și jumătate mausoleu care adăpostea mormântul Ultimului împărat și pe cel al Războinicului în Ascensiune. Deasupra se ridicau giganticele lor statui, dominând zona. Apropiindu-se, Wax se miră să vadă felinare pe construcția mai scundă, revărsând o mare de lumini peste iarbă și flori. La ușă stăteau de strajă doi polițiști.

— Fă cale întoarsă fără scandal, îi strigă unul dintre ei lui Wax în timp ce se apropia.

Wax ignoră ordinul, ieși cu pași mari din ceață și se apropie de polițiști.

— Presupun că îngrijitorii v-au chemat în ajutor, nu-i așa?

Cei doi polițiști îl studiară sumar, pe urmă îl salutară lipsiți de entuziasm. Îl știau după reputație, deși oamenii aceștia purtau însemnele Primului Octant. El nu fusese prea des în circumscripția lor, dar cine altul s-ar fi plimbat noaptea îmbrăcat cu mantie-de-ceață, purtând pistolul prins de coapsă?

— Se tem de jefuitori, preciză unul dintre polițiști, un tip scund și gras, care-și lăsase barba să crească doar pe lângă gură. Hmm, domnule.

— Bine fac, zise Wax și trecu pe lângă ei, intrând în mausoleu.

— Ah, domnule? strigă unul dintre polițiști. Ne-au spus să nu lăsăm… Domnule?

Wax închise ușa împingând-o în timp ce polițiștii începuseră să se certe, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-i lase înăuntru sau nu. Își roti privirea prin holul de la intrare, cu picturile murale înfățișându-i pe Inițiatori. Hammond, Lordul Născut-din-Ceață, Lady Truth, strămoșul lui Wax, Edgar Ladrian. Corpolent și mulțumit de sine, era înfățișat în portret cu o carafă de vin în mână. Întotdeauna arătase ca o persoană care-i provoca lui Wax pofta să-i tragă un pumn în nas de la bun început. Tipul care, cu siguranță, se făcea vinovat *de ceva.*

Wax ignoră vitrinele cu diferite vestigii din Lumea de Cenușă

și nu intră în încăperea care adăpostea locul de veci al lui Vin, Războinicul în Ascensiune și pe cel al soțului ei, totuși ridică arma în direcția lor, rotindu-i butucul în semn de salut. Era o tradiție în Ținuturile Necruțătoare să-i respecți pe cei căzuți.

— Ce-i asta?

O femeie cu ochii înroșiți ieși dintr-o încăpere învecinată, aparent mica locuință a îngrijitorului.

— Nu trebuie să fie lăsat nimeni să intre!

— O inspecție de rutină, zise Wax trecând pe lângă ea fără s-o bage în seamă.

— De rutină? În toiul nopții?

— S-a cerut ajutorul poliției, zise Wax. Așa scrie la regulament, când se cere pază de la circumscripție, noi trebuie să facem o inspecție ca să ne asigurăm că nu faci contrabandă.

— Contrabandă? întrebă femeia. Aici este mormântul Inițiatorilor!

— Eu nu-mi fac decât treaba, zise Wax. Dacă vrei, poți să te adresezi superiorilor mei, care sunt afară.

Femeia ieși valvârtej pe ușa principală, într-un acces de furie, în timp ce Wax se îndreptă spre o încăpere de mici dimensiuni, în care nu existau nici relicve, nici plăcuțe fel de fel. Aici nu era decât o gaură în pământ.

Era un puț împrejmuit cu o balustradă, ca să-i ferească pe copiii curioși de riscul de a cădea înăuntru. Exista și o scară, dar Wax aruncă un tub gol de cartuș și sări, lăsându-se să cadă liber pe o scurtă porțiune, înainte de a-și reduce viteza pentru a ateriza pe piatra întunecată, alunecoasă, de la bază.

Câteva felinare se balansau atârnate de plafon, precum picăturile de melasă. Împinse într-un întrerupător din apropiere, făcând luminile să pâlpâie în caverna uriașă. Mai fusese în vizită pe-aici în copilărie; fiecare profesor își aducea în vizită copiii de care răspundea și înțelesese că așa se întâmpla frecvent și în școlile publice. Senzația însă era diferită acum, când stătea singur în încăperea vastă, scundă. Niciun turist gălăgios care să tulbure liniștea sau să alunge fantomele trecutului. Percepea mult mai clar susurul apei venit de undeva de la distanță, unde curgea un râu. Se presupunea că unele părți ale cavernei fuseseră cândva inundate. Își amintea doar vag că în timpul vizitei trecute făcute aici i se explicase de ce alte părți rămăseseră uscate.

Înaintă în cavernă încercând să-și închipuie cum trebuie să fi fost să te adăpostești într-un loc ca acesta în timp ce afară lumea dispărea, întrebându-te dacă-ți vei petrece tot restul scurtei tale vieți captiv în beznă. Își plimbă degetele peste pereții de piatră, trecând de un colț și apoi de încă unul. Locul era amplu și deschis, dar pe părțile laterale se deschideau mai multe încăperi mai mici, de forma unui bulb. Cele mai multe făceau parte din muzeu și conțineau plăci cu citate din învățăturile Inițiatorilor, gravate în metal. Altele găzduiau descrieri ale perioadei de reconstruire a lumii sau diverse relicve, reproduceri ale Orchestrei lui Armonie și Orchestrelor de Doliu.

O sală întreagă era dedicată Cuvintelor întemeietoare, cărților, învățăturilor, cunoștințelor și sfintei consemnări a lui Armonie despre evenimentele din Lumea de Cenușă. Altă sală conținea volume ale altor Inițiatori, unele dintre ele considerate canon sfânt de către o sectă sau alta – în timp ce altele, precum Docksithium, erau considerate apocrife. Wax încercase cândva să citească documentul. Paginile cu drept de autor fuseseră mai interesante.

Zăbovi mai mult într-o sală dedicată Supraviețuitorului, în care se aflau o sută de înfățișări diferite ale acestuia, realizate de diverși artiști, unii contemporani, alții străvechi. Aceste „apariții” postume în fața oamenilor în zilele de sfârșit stârneau o fascinație permanentă, deși Armonie însuși le atribuise Nemuritorilor-fără-Chip.

Ecourile unor voci îl mânară pe Wax mai departe. Probabil că Wayne i-ar trage un perdaf usturător pentru că-i inducea pe bieții oameni în eroare, în loc să le spună simplu cu ce se ocupa. Desigur, Wayne îi convinsese probabil că era Lordul Legiuitor și îi pusese pe urmă să-i pregătească cina. Așa că încercă să nu se lase influențat prea mult de balanța morală a lui Wayne.

Wax luă la rând camerele dedicate fiecărui metal, până ce ajunse la semnul atiumului. Încăperea de mici dimensiuni prezenta documente și supoziții legate de acest metal mitologic; Wax nu avu timp să le citească. În schimb, urmă calea liniilor albastre pe care i le arăta vederea de oțel. Duceau toate către un perete lateral pe care era fixat un obiect decorativ din lemn; reuși să arunce o privire în spatele acestuia și, împingând în levierul pe care-l descoperi acolo, întredeschise o ușă ce dădu la

iveală o altă cavernă.

Wax se strecură înăuntru, desprinse din cârligul de pe perete o lampă cu ulei și închise ușa, apoi se lăsă în genunchi în întunericul negru precum catranul, bâjbâind după chibriturile din centura cu pistolul. Când izbuti să le scoată, mârâitul unei voci străpunse întunecimea.

— Te așteptam.

20

Wax rămase complet nemișcat în întuneric. Arse oțel, căutând îndrumare în focul mângâietor dinăuntrul său. Liniile albastre se îndreptau numai către spate, spre ușa secretă și cuiele din pereți. Altceva nu mai exista, nimic.

În afară de... Să fi deslușit totuși ceva vag? Două linii firave, subțiri precum pânza de păianjen. Incendie metalul, forțându-l, împingând. Liniile tremurară în întuneric. Pe urmă dispărură.

Wax scoase revolverul Sterrion și îl îndreptă spre coridor, în partea opusă liniilor, apoi trase trei focuri unul după altul. Aprinderea prafului de pușcă lumină încăperea ca un fulger, iar el aținti cealaltă armă spre liniile albastre și sursa sunetului.

În acele străfulgerări desluși în întuneric ceva ghemuit în apropiere. Nu era ființă umană, avea ochi de bestie și dinți de un alb desăvârșit. *Fir-ar să fie de rugină și năruire*! Cu degetele asudate pe pistol, Wax se îndepărtă de lucrul acela, retrăgându-se cu spatele, gata să împuște în orice clipă.

Nu apăsă pe trăgaci. Nu împușcai ceva doar pentru că ți s-a adresat.

— Ești unul dintre aceia nervoși, mormăi vocea.

— Cine ești? Ce *ești*?

— Aprinde lampa, muritorule, spuse vocea. Și încuie ușa aceea. Hai s-o ștergem de-aici, până nu vine cineva să vadă ce-i cu împușcăturile.

Wax își luă un repaus, cât să-și tragă sufletul și să-și liniștească nervii, dar în cele din urmă strecură pistolul înapoi în tocul lui. Orice o fi fost, lucrul acela l-ar fi putut ataca, în loc să stea de vorbă cu el. Însemna că nu voia să-i omoare.

Aprinse micul felinar, dar când îl ridică, creatura se depărtase deja pe coridor și nu mai era decât o umbră. Încă speriat, Wax trase zăvoarele pe care le găsi pe perete, blocând pe dinăuntru

ușa ascunsă.

— Vino, îi spuse vocea.

— Ești una dintre acele făpturi, șopti Wax ridicând lampa și urmând silueta care umbla pe patru picioare. Ești un kandra.

— Da.

Wax alergă să-l prindă din urmă, lampa permițându-i în cele din urmă să-i vadă mai clar pe însoțitorul său. Un ogar, cel mai mare pe care-l văzuse vreodată, o culoare gri-tărcat. Pielea îi aducea aminte de cețuri.

— Am citit despre tine, spuse Wax.

— Palpitant, mormăi kandra. Sunt nemaipomenit de fericit că Sazed m-a pomenit în cărticica lui, așa încât oamenii pot acum să înjure folosind numele meu.

— Fac ei… așa ceva?

— Da.

Ogarul scoase un mârâit surd, din fundul gâtului.

— Mai există și… jucării de pluș.

— Ah, da, zise Wax. Jucăriile din Elendel care-și mișcă mâinile și picioarele. Le-am văzut.

Mârâitul răsună mai tare, speriindu-l din nou pe Wax. Nu știa câte dintre legendele despre această făptură erau adevărate, dar dacă numai un mic procent era, tot…

— Așadar, zise Wax. Păzitorule! Mă așteptai?

— S-a decis, zise kandra, că nu este înțelept să lăsăm o ființă umană să bântuie de una singură prin cavernele acestea. Am venit eu. Ceilalți sunt ocupați.

— O vânează pe Bleeder?

— O contracarează, spuse kandra conducându-l într-o intersecție de unde o apucă la dreapta.

Pentru scurtă vreme, umblară fără să mai zică nimic, apoi Wax își drese glasul.

— Hm… dacă nu te deranjează, poți să-mi explici ce-ai vrut să spui?

Câinele oftă, un sunet neliniștitor. Un câine care vorbește era lucru ciudat, dar oftatul suna teribil de *omenesc.*

— În prezent nu vorbesc prea mult, spuse kandra. M-am… dezobișnuit, se pare. Paalm încearcă să aprindă flacăra unei răzmerițe, folosind abilități pe care și le-a însușit chiar de la Lordul Legiuitor. Dar este singură în acest demers. Pe noi ceilalți ne disprețuiește și de aceea ne și subestimează, în egală

măsură. Și noi suntem în stare să facem ceea ce face ea, să imităm oameni, să apărem pe străzi. Pentru fiecare „preot” cu care a comis o atrocitate, vom trimite diseară zeci dintre noi care să propovăduiască moderația și pacea, îndemnându-i pe oameni să nu dea crezare zvonurilor.

— Înțelept, spuse Wax.

Nu se gândise ce făceau ceilalți kandra, presupusese vag doar că o urmăreau pe Bleeder. Ceea ce spunea el acum avea sens. Se putea folosi de acest lucru în vreun fel, în investigația lui?

Pe măsură ce înaintau în adâncul cavernei, Wax remarcă o substanță albă acumulată pe stânci, sursa reziduurilor de pulbere pe care le găsise pe îmbrăcămintea lui Bleeder. Dacă stingea lampa, ar fi putut probabil să vadă că strălucea. Poate că nici n-ar mai fi avut nevoie de lampă, dar gândindu-se la cât de multă piatră îl înconjura – separându-l de ceața din exterior –, nu-i veni s-o stângă.

Rețeaua de tuneluri era mult mai vastă decât își imaginase. Crezuse că acest loc era doar o cavernă sub mormânt – dar nu era deloc așa. Când refăcuse lumea, Armonie strânsese laolaltă mai multe refugii folosite de oameni, amplasându-le într-o singură zonă, acum numită Elendel. Cât de mult se întindeau aceste tuneluri pe sub oraș? Trecu pe lângă mai multe care fuseseră inundate; ce diferență exista între acestea și cele care rămăseseră uscate?

Străbătând coridoarele ajunseră la deschiderea unei alte caverne de mari dimensiuni. Wax ridică lampa ca să arunce o privire, apoi încremeni. În loc de alte stânci naturale, denivelate, în lumină apărură plăci prăfuite și stâlpi, o podea distrusă pe alocuri. Iar dincolo de ele se afla ceva ce părea a fi o *colibă,* nici mai mult, nici mai puțin.

— TenSoon? întrebă el în timp ce kandra își continuă drumul.

— Vino, muritorule!

— Aceea este…

— Da. Mulți oameni s-au ascuns în beciurile de la Kredik Shaw, palatul Lordului Legiuitor. Sazed l-a adus aici, ca pe toate celelalte caverne ale refugiaților.

Wax nu se putea urni mai departe, privea uluit cum istoria – nu, mai precis, *mitologia* – se trezea la viață. Palatul Lordului Legiuitor. Locuri prin care umblaseră Supraviețuitorul și cei ce îl urmaseră.

Fir-ar să fie… *Fântâna înălțării* ar fi trebuit să fie și ea pe-aici.

— Muritorule, insistă kandra. Vreau neapărat să vezi ceva. Vino!

Altă dată, își spuse Wax, îndepărtându-se de intrarea dispărutului palat Kredik Shaw și urmându-l pe TenSoon.

— MeLaan spune că voi, cei din neamul kandra, nu veniți aici prea des. De ce nu? Nu aici este casa voastră?

— Este un loc sacru, spuse ogarul. Da, este o casă, dar este totodată o închisoare – sau mai ales o închisoare. Sub Lordul Legiuitor aveam nevoie de locul acesta pentru libertate, ca să putem fi noi înșine. În lumea de afară eram sub controlul oamenilor, deveniserăm sclavii lor.

Amarnică soartă, își spuse Wax. Deși trecuseră sute de ani, aceste creaturi sufereau încă pentru ce li se întâmplase în trecut. Dădeau ele vina pe oameni? Și Bleeder făcea același lucru?

— Noi venim aici, spuse TenSoon, când ne cuprinde amărăciunea. De obicei fiecare vine singur și nu prea des. Acum există cluburi la suprafață și putem socializa acolo, unde avem libertatea să fim așa cum suntem. Cămin. Vieți. Generațiile mai noi nu calcă aproape niciodată în locul acesta. Preferă să trăiască viața pe care o au acum, și nu doresc să-și aducă aminte de trecut. Presupun că și eu sunt la fel, deși din motive diferite.

Wax dădu din cap arătându-i că înțelegea și merse mai departe alături de kandra, pătrunzând mai adânc în întortocheatele tuneluri ale Patriei. Trecură pe lângă o mulțime de încăperi, unele adăpostind ciudățenii, de exemplu niște coșuri în două dintre ele și câteva oase împrăștiate pe jos.

În Ținuturile Necruțătoare, Wax avusese parte de numeroase tuneluri, dar majoritatea erau un fel de mine săpate de oameni. Cavernele acestea erau cu totul altceva. Galeriile de mină miroseau a praf și a pulberi, în timp ce locul acesta părea a fi viu. Mirosea a apă și a ciuperci. A răbdare.

Erau bolovănoase și totuși fără asperități, precum ceara acumulată sub o lumânare îndelung aprinsă. Pământ sfânt. Tot restul lumii, din câte știa el, fusese complet refăcut în perioada Catacendre. Dar aceste caverne se întindeau înapoi în eternitate, străvechi precum memoria umanității. Și dincolo de ea.

În cele din urmă ajunseră la o încăpere ce nu părea a avea vreo legătură cu organismele vii, cum se întâmpla cu celelalte. Să fi fost ea modelată, în vreun fel, de intervenția unui kandra? În pragul ei, TenSoon se așeză pe labele din spate. Lumina lămpii lui Wax se reflecta în solul bulbos, dar lipsit de asperități, în care erau săpate mai multe puțuri. La nu mai mult de un metru în partea opusă se vedeau un fel de găuri, făcute parcă de exploratori, într-o irațională căutare de metale prin Ținuturile Necruțătoare.

Wax aruncă o privire spre TenSoon.

— Am trecut pe-aici venind să mă întâlnesc cu tine, spuse kandra cu vocea lui mormăită, pe jumătate umană. Ceva nu mi-a mirosit bine.

Simțise un miros? Wax nu sesiza niciun miros neobișnuit. Intră în încăpere, apoi remarcă ceva. Unul dintre puțurile mai mici era plin. Cu ce, cu foi de hârtie? Da, chiar așa. Îngenunchind la marginea puțului, se miră să descopere în el sute de foi de hârtie, ferfenițite pe o margine ca și când ar fi fost rupte dintr-o carte. Erau acoperite de un scris mărunt, versuri numerotate. Cuvintele întemeierii. Peste scriitura propriu-zisă, cineva făcuse niște mâzgăliturі cu cerneală roșu-maronie.

Sânge, își spuse Wax. *Acesta este sânge.*

Lăsă lampa jos, se aplecă și ridică o pagină. Cartea a optzecea, versurile douăzeci și șapte până la cincizeci. Versuri despre năzuința lui Armonie de a căuta Adevărul.

Cineva de teapa lui Bleeder scrisese pe deasupra cuvintele: *Minciuni, minciuni, minciuni.*

Wax scoase la lumină și alte foi. Majoritatea aveau scris pe ele ceva, un cuvânt, o afirmație, dar multe erau doar mâzgălite cu sânge. Wax simțea că ceva nu era în regulă cu aceste pagini, ceva ce făcea să i se zbată ochiul. Dar nu putea spune ce.

Am fost acolo, scria pe una dintre ele. *Nimeni,* pe alta. *A fost,* pe încă una. Se apucă să le înșiruie pe jos. TenSoon – de care aproape că uitase – adulmecă din prag.

Wax se uită în spate.

— Pe-astea le-ai văzut?

— Da, zise TenSoon.

— Ce zici de ele?

— Eu... n-am zăbovit prea mult, spuse kandra, apoi își întoarse privirea. Nu stau mult în camera asta, muritorule. Nu

prea-mi place.

Această cameră... lui Wax îi îngheță sângele în vine. Să fi fost temnița în care fusese aruncat TenSoon, închis fără a avea oase, așteptând să fie executat?

La naiba cu rugina! Wax ședea în genunchi în locul în care fusese decisă soarta lumii.

Se întinse după mai multe foi. Bleeder părea să fi sfâșiat toate volumele din Cuvintele întemeierii – versiunea neprescurtată. O ediție veche, totodată, dacă judecăm după faptul că era scrisă de mână, și nu tipărită.

— Ai cunoscut-o, nu-i așa? întrebă Wax. Pe Vin, Războinicul în Ascensiune?

— Da, am cunoscut-o, spuse TenSoon cu voce stinsă. Când mi se apropia sfârșitul, o oră întreagă am zăcut lipsit de țepușe, așa că amintirile mi s-au estompat. Dar cea mai mare parte a amintirilor șterse proveneau din perioada imediat premergătoare prăbușirii mele. Majoritatea amintirilor legate de ea sunt vii.

Wax ezită, cu un maldăr de foi în mână.

— Cum era? Ce fel de om, vreau să spun.

— Era puternică și în același timp vulnerabilă, vorbi TenSoon în șoaptă. A fost ultimul meu stăpân și cel mai bun. Avea un fel special de a se dedica în tot ce făcea. În luptă, ea era tăișul. În dragoste, era sărutul. În această privință, era mult mai... umană decât oricine altcineva.

Wax încuviința dând din cap, fără să-și dea seama, înconjurându-se de paginile pe care le așeza în teancuri, după cum aveau înscrisuri sau nu. Pe cele care purtau amprente le punea într-un teanc separat. Poate vor fi utile. Cel mai probabil, nu. Doar Bleeder era capabilă să-și schimbe forma, nu-i așa?

În cele din urmă, TenSoon se apropie de el.

— Par să spună ceva, zise TenSoon inspectând hârtiile, dacă le pui una lângă alta.

— Mda, zise Wax nemulțumit.

— Ce nu-ți convine?

— Este prea mult, spuse Wax arătând cu mâna spre ele. Prea alambicat, prea senzațional. De ce să fi scris ea pe o grămadă de hârtii, pentru ca după aceea să le sfâșie și să le abandoneze aici?

— Pentru că este nebună.

— Nu, zise Wax. Nu în felul acesta. Ceea ce a făcut arată că a cântărit mult înainte, că a urmărit un scop anume. Poate că *motivele* sunt ale unui nebun, dar *metodele* dovedesc preocupare și atenție.

Cum putea explica mai bine? Acest caz îi punea instinctele în conflict unul cu altul.

Încercă din nou.

— Când cineva lasă în urma lui ceva de genul acesta, nu poate însemna decât două lucruri. Fie că este neglijent, fie că s-a străduit prea mult. Ea nu este neglijentă, dar nu cred nici că încearcă să fie vicleană, ademenindu-ne prin indicii și jucându-se cu noi. Când am stat de vorbă cu ea…

— Ai *vorbit* cu Paalm? întrebă TenSoon ciulind urechile. Când?

— Un pic mai devreme astă-seară, spuse Wax. Avea aerul că regreta ceva. Susținea că nu glumește, dar totul părea un joc. O mie de pagini aruncate la gunoi, care pot fi însă puse cap la cap astfel încât să alcătuiască un indiciu?

Wax dădu din cap cu îndoială.

— Nu mă păcălește. O fi ea nebună, dar trebuie să fi știut că alți kandra le vor găsi până la urmă.

— Foarte bine, zise TenSoon așezându-se din nou pe labele din spate. Dar cu tine cine a vorbit, ea *însăși* sau imitația?

— Ea. Nu e ciudat? Exact așa faci și tu acum, iar MeLaan nici ea nu pare să joace vreun rol anume.

— Noi nu suntem Paalm, spuse TenSoon. De când o știu, ea a interpretat diferite roluri. Cu ani în urmă, și eu am făcut la fel. Dacă nu imitam pe cineva, noi habar nu aveam cine eram.

Wax se uită peste hârtii. *Libertate,* scria de-a curmezișul uneia dintre ele. *Vei căpăta libertate indiferent dacă…* era scris pe alta, doar o jumătate de gând.

— Cum a fost ea? întrebă Wax. Cine *este* ea, Păstrătorule?

— Dificil de spus, zise TenSoon. Paalm a fost un kandra preferat al Lordului Legiuitor, sclavul voinței lui și cel prin care țineam legătura cu el. A tratat cu indiferență evenimentele premergătoare sfârșitului Lumii de Cenușă; a dispărut, nu s-a mai întors în Patrie. Am presupus că murise, dar a reapărut printre supraviețuitori. Chiar și atunci, s-a separat de noi, deși a fost în slujba lui Armonie, ca noi toți. Până când… nimic. Absență.

— Libertate, spuse Wax bătând cu degetul într-o foaie de

hârtie. A vorbit cu mine despre libertate. La ce se referă?

— Nu știu, răspunse TenSoon, mormăind și mai puternic decât până atunci. A trădat tot ce reprezentăm noi. Pe de altă parte, și eu am făcut același lucru. Așa că poate ne potrivim, ea și cu mine. Doi dintre cei mai bătrâni monștri rămași pe planetă, acum când Secunzii au ales să se elibereze punându-și capăt zilelor.

— Libertate... murmură Wax. Suntem manipulați de cineva... Mi-a lăsat un bilet în locuința guvernatorului. I-a smuls limba unui politician ca să-i împiedice să mai mintă. A omorât un preot prin ochi, ca să-l facă să nu mai privească. Să nu mai vadă. Pentru cine? Pentru ce?

A fost un kandra al Lordului Legiuitor, s-a mișcat și a jucat după bunul lui plac. Și pe urmă... Slujitoarea lui Armonie? A trăit răsunându-i în cap vocea acestuia, permanent conștientă că Zeul putea prelua controlul asupra ei. Cum este să simți așa ceva?

Te poate împinge să-ți scoți o țepușă? Ai încerca să aduci libertate pentru toți? Călăuzit greșit, în nebunia ta, convins că lumea are nevoie să fie salvată?

Wax se ridică în picioare cu mișcări greoaie.

— Totul are legătură cu Armonie.

— Ce spui, justițiarule?

— Încearcă să-l doboare pe Zeu, nici mai mult, nici mai puțin.

— Este o nebunie.

— Da, spuse Wax întorcându-se spre kandra. Este.

Începu să se plimbe în sus și în jos prin încăperea strâmtă.

— Vorbește cu Armonie și află ceva pentru mine. Prima dată, Bleeder a plecat pentru că Armonie a vrut la un moment dat să preia controlul asupra ei? Asta este ceea ce a pus-o în mișcare?

O clipă de tăcere.

— Da, răspunse TenSoon. Armonie zice că n-a încercat să exercite un control direct asupra ei, dar este adevărat că a împins-o foarte mult spre ceva ce ea nu voia să facă.

— Ea a insistat foarte mult pe ideea aceasta: că oamenii sunt controlați.

Pentru numele lui Armonie... ea a fost Tan cel Sângeros? *A purtat ea trupul lui, încă de pe vremea aceea*? *A fost ea acolo când am împușcat-o pe Lessie*?

— Pentru ea, toți sunt marionetele lui Armonie – în ochii ei,

politicienii sunt gura Lui. De aceea vrea să dea jos guvernul. Religia? Ochii lui Armonie, ca să poată supraveghea poporul. Face tot ce poate ca să-i submineze, instigând cultele la conflict.

— Da… admise TenSoon. Într-un fel, am putea interpreta că e o continuare a Primei învoieli. Servește-l pe Lordul Legiuitor. Doboară forța pe care s-a străduit el s-o înfrângă. Armonie reprezintă jumătate din toate acestea.

— Și eu ce rol am în acest ansamblu? continuă Wax, urmărindu-l pe TenSoon doar parțial. De ce eu? De ce atâta atenție pentru…

Nu, întrebarea era greșită.

Ce va face ea în continuare? Ochi, limbă… urechi, poate? *Închipuiește-ți că ea este cu un pas înaintea ta,* își spuse Wax. *Pregătește-te pentru ce poate fi mai rău.*

Se uită din nou la foile de hârtie de pe jos. Voia să-l mături pe Wax din calea ei. Un puzzle cu multe piese? Era o pierdere de timp, o demență. Rupsese aceste pagini nu ca să-i provoace pe el, ci ca să-l țină cât mai mult departe de investigație, iar ea să-și poată duce la îndeplinire următoarea etapă a planului, îl *ademenise* aici cu ajutorul pulberii de pe rochie. De aceea o presă rase pe ea.

— Știe, zise Wax încetișor. Știe ce ai de gând să faci, TenSoon. Știe ce *ai făcut.*

Se simți cuprins de un fior întâlnind privirea neomenească de kandra.

— A stabilit în planul ei că vei trimite mai mulți kandra pentru a încerca să câștigi din nou inimile și mințile oamenilor. Asta te face vulnerabil. Următorul ei pas va fi să-i distrugă.

*

Wayne se plimba de la un foc de tabără la altul. Într-unul se desenau în plină vâlvătaie picioare de mese și scaune, linii drepte aducând cu membrele de cadavre arse pe rug. Cețurile nu se apropiau de focuri, deși în întunericul nopții fumul era o bună imitație a lor. Deghizat atât de veridic în cerșetor, nu-ți dădeai seama ce era de fapt, decât dacă te apropiai suficient de mult încât să-i simți respirația.

Wayne se aplecă peste unul dintre focuri ca să-și aprindă trabucul, deși va trebui să-și vindece pielea de pe braț, pentru că se arse. Simți deopotrivă mirosul de păr pârlit și pe acela de flacără. Mobila lăcuită nu ardea prea bine. Dar îi plăcea să simtă

dogoarea. Îl făcea să se simtă viu.

Încetase să-și mai umple metalmințile, sperând că avea suficiente rezerve de sănătate pentru ceea ce urma. Nu-și putea permite să fie slab sau să se simtă rău. Nu, având în vedere tot ce se întâmpla acum.

Se dădu înapoi, la distanță de flăcări, și își potrivi trabucul între dinți. Era din acela șmecher, din proviziile ascunse ale guvernatorului. Wayne trase adânc în piept înainte de a-și aduce aminte că nu putea să sufere chestiile acestea ruginite. Ah, pagubă-n ciuperci. Nu dăduse nimic de mare valoare în schimbul trabucului. Doar una dintre furculițele lui Wax.

În piață se adunase o mulțime uriașă, cum el nu mai văzuse niciodată. Oamenii se înghesuiau la lumina focului, ca un cârd de corbi atrași de un stârv. Wayne se duse spre marginea mulțimii și dărui trabucul unei femei de acolo. O lăsă stând în picioare, uimită, iar el se pierdu în aglomerație.

Când înghesuiala era atât de mare, nu puteai să te miști *printre* oameni, ci *odată cu* ei. Trebuia să te înveșmântezi cu mulțimea ca și cum ar fi fost o haină, confortabilă și strâmtă, apoi să lași materialul să-ți arate direcția. Wayne se mișca atunci când se* mișcau toți și, când ajungea în anumite puncte, striga, rostind cuvintele exact atât de neclar cât era necesar. Când cineva îl înghionti, răspunse și el dând un cot amical și astfel, peste puțin timp, ajunse aproape în față. Aici, deasupra tuturor, un individ îmbrăcat în pantaloni, fără cămașă, se cățărase pe statuia unei fântâni, agățându-se de spada Supraviețuitorului pentru a-și menține echilibrul și arătând mulțimii celălalt pumn ridicat.

— Ne jefuiesc până nu ne mai rămâne nimic! strigă bărbatul.
Da, asta e adevărat, își spuse Wayne strigând la unison cu mulțimea.

— Ne cer să muncim ore nesfârșite în fiecare zi și pe urmă, când nu le mai convine lor, ne dau papucii pur și simplu, nici că le pasă dacă murim de foame.

Da, așa fac, se gândi Wayne, blestemând și țipând laolaltă cu mulțimea.

— Își fac favoruri unii altora, mugi mulțimea. Pe noi ne storc de puteri, iar ei se adună la petreceri extravagante!

Am fost la petreceri din astea, se gândi Wayne. *Bune sendvișurile.*

— Ar fi înghițit Supraviețuitorul așa ceva?

Probabil că nu, recunoscu Wayne. În timp ce mulțimea tălăzuia în jurul lui, Wayne își strânse brațele la piept și rămase pe gânduri. Bineînțeles, să pui la pământ pe unul care își schimbă forma, care ucide oameni, era important și așa mai departe, dar fir-ar să fie de *rugină,* nu părea un moment potrivit să te amesteci acum printre nobili și sticleți. Ascultând discursul acestui om, îi venea să se spânzure de unul singur, ceea ce era tulburător pentru că, în general, el nu avea porniri sinucigașe decât la prima oră.

Când era pe punctul să se întoarcă și să pornească înapoi spre conac, ca să discute cu MeLaan despre toate acestea, se produse o schimbare. Pe statuie se cățără un personaj nou: un bărbat ceva mai bătrân, chel, cu mijlocul mai împlinit, dar într-un fel prietenos. Purta o robă înzorzonată care se evaza în partea de jos ca o mantie-de-ceață. Un preot al Bisericii Supraviețuitorului?

Bătrânul ridică o mână cerând să se facă liniște și individul care strigase până atunci înclină capul în semn de recunoaștere, dându-se la o parte. Sub portretul gigantic al Supraviețuitorului, cuvântul preotului său avea să fie auzit. Wayne simți o frământare interioară, ca și când stomacul lui tocmai ar fi descoperit că i se dăduse drept hrană o grămadă de mere putrede. Religia îi producea neliniști. Pentru că le cerea oamenilor să facă lucruri pe care altfel ei nu le-ar fi făcut.

— Am venit către voi, spuse preotul vorbind în noapte, cu înțelegere și simpatie. Dar vă implor, nu invocați numele Supraviețuitorului când comiteți jafuri și distrugeri. Există mijloace de a răspunde prin luptă și mă voi alătura vouă în acest scop, dar nu trăim în vremurile tiraniei Lordului Legiuitor. Aveți posibilitatea să vă faceți auzită vocea. Puteți trimite avocați să vă reprezinte în fața guvernului.

În mulțime se făcu liniște. Câțiva bărbați strigară spunând lucrurilor pe nume, precizând întocmai ce i-ar fi făcut guvernatorului, dar majoritatea oamenilor nu mai spuseră nimic.

— Supraviețuitorul a spus că ar trebui să zâmbim, pledă preotul. A spus că n-ar trebui să lăsăm supărările să ne doboare, oricât de grea ar deveni viața.

Starea de spirit a mulțimii se schimba. Nu mai striga, dar șovăia. Wayne se relaxă. Ei bine, poate că religia era totuși bună

și ea la altceva, nu numai pentru veșminte caraghioase și pălării neobișnuite. Dacă preotul reușea să disperseze mulțimea, Wayne avea de gând să-i facă cinste, așa va face. Iar să iei de băut pentru preoți era nemaipomenit, pentru că aceștia aveau obiceiul să nu-și termine porția, așa că te alegeai tu cu două…

Stai puțin! De ce se strecura individul acela cu bretele – cel care vorbise mai înainte – în spatele preotului? Ridicând mâna ca și cum…

— Nu! strigă Wayne repezindu-se prin mulțime înspre fântână.

Opri timpul, ceea ce produse oarecare confuzie printre oamenii din jur și nu ajută prea mult. Tot ce reuși să obțină a fost să rămână pe loc neajutorat, conștient că preotul se afla mult prea departe pentru a putea fi salvat. Individul cu bretele se afla imediat în spatele blândului bătrân, cu mâna ridicată, cu pumnalul scânteind în lumina flăcărilor.

Numai că acela nu era un pumnal. Era *un ac.*

Wayne aruncă bula de viteză. Acul coborî înfigându-i-se preotului în spate. Bărbatul cu fața rotundă zvâcni în sus și pe urmă carnea începu să i se topească. Deveni translucidă, ochii îi ieșiră din orbite, iar oasele de cristal de dedesubt scânteiară în lumina focurilor aprinse în aer liber.

— Priviți! spuse bărbatul cu pieptul gol. Vedeți ce v-au trimis ca să încerce să vă oprească? Nemuritorii-fără-Chip sunt în slujba nobilimii! Acesta nu era un preot, era unul dintre favoriții lor. Vor să credeți că sunteți liberi, că democrația lor funcționează și pentru voi, dar nu sunteți împresurați decât de minciuni!

Wayne rămase cu gura căscată, căci preotul – nu, kandra – se străduia să stea drept și să vorbească, ceea ce îi înrăutățea starea. Protestatarii strigau, devenind din nou din ce în ce mai violenți, cu excepția celor din apropierea lui Wayne. Care erau în continuare derutați, neînțelegând de ce pentru ei timpul stătuse în loc.

O femeie îmbrăcată într-o haină murdară îl cerceta cu privirea.

— Hei, nu ești tu individul acela din Ținuturile Necruțătoare?

Wayne făcu o grimasă, trăgându-se îndărăt. Liderul urcat pe fântână îl zări și își întrerupse diatriba. Arătă cu degetul direct spre Wayne.

— Unul dintre ei este aici! strigă el. Ei trimit polițiști în mijlocul nostru! Ei sunt peste tot, vă controlează!

Practic toată mulțimea se întoarse să se uite la Wayne.

La naiba!

boxings began not long after, and the youths began paying gangs of street urchins to de-

Hardest hit is the 3rd Octant with its slurry of parallel roads and long straightaways,

grounds abutting the Irongate River.

(Continued on Back.)

for any person in the room. Had I not bested the tribes at the Pits of Eltania? Was I not the first to bring back tales of the slopes of the Ashmounts, now gone green with vegetation? And wasn't it I that had domesticated the fabled long-necked horses of the Plains of Kaermeron?

"I shall not lower this gun," said the man, "until you pay for your crimes."

My enhanced senses picked up a faint tremor in the man's speech. I noticed the almost imperceptible flicks of his eyes to the right and left. This wasn't one of the Cobbleguilder henchmen as I'd at first thought. He was a man looking for revenge, and he wasn't entirely sure if I was the one from whom he should exact it.

"Let us talk this through peaceably," I suggested. I gently removed Lady Lavont's trembling fingers from my arm. "All will be solved, my lady," I said, detecting a faint gasp in her breathing as my fingers brushed hers for so short a moment.

Mustaches straightened. "You killed my brother three years back in the Roughs near Covingtar," he said.

I needed time to think on his accusation, so I stepped forward, raised my hands in the air, and said, "As you can see, I am unarmed." I turned in a circle, displaying to the crowd that I in fact held no sidearm. And yes, bravely, I turned my back on Mustaches, trusting in his uncertainty of my identity.

As I turned, I thought through my predicament. It was true that some three years back I had found myself in the vicinity of Covingtar. But had I killed someone's brother there? No doubt I had left many a man brotherless, but never intentionally. The very thought of killing a man for the express purpose of leaving another man brotherless is highly repugnant to me.

"I am not the man you seek," I said, raising my glass for another sip because, by the Faceless, if I was going to die I would do it drinking a fine Chamblis Montreau 328.

The gun barrel shook more. If my gambit failed, I would sport yet another bullet scar on my strapping abdomen. Skin and muscle would heal, but the finely-woven shirt had been a gift from the daughter of the owner of Gilles & Gilles—on the corner of Canton Avenue and Troncheau Way—tailors of exquisite and tasteful dress shirts for fashionable and high society types. I did not wish it to be spoiled with my worthy blood.

"Then who are you?" asked Mustaches, his gun's barrel dropping more. The moment of danger was not yet over, but my own breathing evened out. My enhanced senses found Mustache's gazelle-quick heartbeat slowing to a more reasonable pace.

"Gentleman Jak," I said with humility. "Surely you have heard of me."

"So you ain't that Waxillium Ladrian fellow?"

"By the Survivor, no!" My anger rose without warning. Many a man had met the righteous end of my knuckles for such a comment, but here in the barely civilized reaches of the Outer Cities, I knew I mustn't punish this ill-informed yokel for his folly.

"My good man, no," I said more calmly and letting out a generous laugh. He shakily reholstered his pistol. A crooked smile began beneath those knifelike mustaches of his. I approached him like I would a prairie lion, but heartbeats later I was slapping him on the back like an old friend (and narrowly avoiding the end of one of his mustaches piercing me through the right earlobe, a hole that no doubt would make the honorable Handerwym jealous of the metalminds I might hang there).

"A drink," I roared. "A drink for my friend! For I too would pull a gun on Waxillium Ladrian were I to meet him in person!"

Danger averted, Lady Lavont came again to my side, a tinkle of laughter on her lips. Then I noticed over the crowd two pairs of waving arms that I immediately recognized as Handerwym's. In trying to get my attention over the pressing crowd in the room, he shook his arms in so aggravated a fashion that one of his metalminds flew from his wrist and landed like an Outer Cities cataract diver into the sparkle punch, spraying red droplets all in a mottle upon Lady Lavont's pastel satin evening gown.

My dependable steward's convulsing could only be interpreted one way. During my diversion with Mustaches, the Lord Mistborn's only remaining buttons had been stolen, swapped for the indistinguishable duplicates, and neither I nor Handerwym had been in a position to intercept the perpetrators.

I needed my enhanced senses to seek out the thieves, but I had just used my last modicum of tin to help defuse Mustaches' desire to bring me face to face with Old Ironeyes.

I pushed through the crowd toward the only source of reliable tin in the room. The Lord Mistborn's clasps of wasing, which I now knew to be counterfeit—

—Continued next week!!—

All Gentleman Jak's Adventures from the pages of The House Record, compiled for the first time and annotated by his faithful Terrisman scribe. Available now at fine book shops in all Octants!

— Ploaie de cenușă! spuse TenSoon gonind împreună cu Wax prin tunelurile din Patria neamului kandra. I-am spus lui Armonie să le transmită semenilor mei. Vom înceta imediat să ne mai implicăm, dar după cum spune El, s-ar putea să fie deja prea târziu.

Wax dădu din cap cu înțelegere, ținând felinarul în mână și răsuflând greu din cauza efortului.

— Noi suntem urechile lui Armonie, mormăi TenSoon. Ceea ce se potrivește cu obsesia ei, nu-i așa? Ascultăm, ne mișcăm printre voi, îi raportăm Zeului. Iar ea va încerca să-L asurzească.

Wax încuviință dând din nou din cap.

— Este total lipsit de sens! remarcă TenSoon. Nu-l poate opri pe Armonie. În pofida a tot ce se întâmplă, este ca un copil care aruncă cu pietre într-un *munte,* încercând să-l mute astfel din loc.

— Așa este, zise Wax opintindu-se să escaladeze un morman de resturi.

Era clar că unele părți din Patria neamului kandra avuseseră de suferit în malaxorul prin care trecuse pământul în Catacendre. Ziduri prăbușite atunci zăcuseră ulterior zdrobite în locul acesta vreme de sute de ani.

— Ea nu încearcă să-l omoare propriu-zis pe Zeu. Nu vrea decât să-i elibereze pe oameni de El, în felul ei nefiresc.

— Să-i elibereze? se miră TenSoon.

O clipă, nu mai zise nimic.

— Emoția. Despre asta este vorba, nu-i așa? Vin i-a eliberat pe kolossi făcându-i să trăiască emoții puternice. În acest fel a găsit calea de acces spre sufletele lor, a reușit să-i elibereze de sub controlul altcuiva și să-i ia chiar ea în stăpânire.

— Așa spun poveștile străvechi, răspunse Wax. Este bine că avem o confirmare.

— Oamenii nu sunt ființe Hemalurgice, cum sunt kolossii. Emoțiile puternice nu-i vor „elibera” de Armonie.

— Ba da, cu siguranță, zise Wax. Cel puțin în ochii lui Bleeder. Dacă ești cuprins de mânie, nu te mai supui planurilor minuțioase ale lui Armonie. Nu te mai controlezi. Bleeder va împinge orașul într-o stare de haos total, încercând nebunește să-l elibereze.

— Pentru numele lui Năruire! mormăi TenSoon. Cred că te las în urmă, justițiarule. Trebuie să ajung de îndată la semenii mei și să discut cu ei despre ceea ce se petrece.

— În regulă, zise Wax. Aș putea totuși să țin mai bine ritmul, dacă aș…

Pe coridor răsună un urlet strident, atât de lugubru încât Wax rămase țintuit locului. Scoase pistolul „Răzbunare” și ridică felinarul cu mâna cealaltă. Primului urlet i se asociară și altele, într-o cacofonie teribilă, în care fiecare sunet distona cu celelalte.

TenSoon se lăsă la pământ, mârâind după ce urletele se stinseră.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Wax.

— N-am mai auzit niciodată ceva asemănător, muritorule.

— Dar nu ai peste o mie de ani?

— Cam așa ceva, răspunse TenSoon.

— Pentru numele tuturor zeilor! exclamă Wax. Altă ieșire?

Kandra o zbughi din loc, conducându-l înapoi pe calea pe care veniseră. Urletele reîncepură, mai puternice. Tunelurile înguste și pietrele denivelate deveniră dintr-odată și mai apăsătoare.

Wax alerga și, în pofida bravadei de mai înainte, constată că îi venea foarte greu să țină pasul cu TenSoon. Rocile din jur nu conțineau metale, cel puțin nu în formă pură, în care să fi putut el să împingă. De parcă nu ar fi fost îndeajuns, tunelurile șerpuiau și coteau prea mult pentru o împingere pe distanță lungă.

Așa că era nevoit să alerge, strângând felinarul cu degetele transpirate, cu urechile la pândă, în timp ce în spatele lor situația părea să devină tot mai fierbinte. Preocupat cum era, a fost cât pe ce să dea peste TenSoon, prinzându-l din urmă când acesta încremeni în mijlocul tunelului.

— Ce este? întrebă Wax abia mai putând să respire.

— Înainte nu miroase bine, zise TenSoon. Ne așteaptă.

— Grozav, spuse Wax. Cine ne așteaptă?

— Miros ca oamenii, spuse TenSoon.

În spate răsunară alte urlete.

— Cei care urlă, întrebă Wax, sunt *oameni*?

— Vino, îl îndemnă TenSoon, răsucindu-se și pornind să se cațere anevoios, zgâriind stâncile cu ghearele.

Wax se luă după el.

— Altă ieșire? întrebă el din nou.

TenSoon nu răspunse, continuă să înainteze prin caverne mici, pe după colțuri, prin tuneluri. Se opriră la o intersecție și, în timp ce TenSoon evaluă opțiunile, Wax își pipăi nervos pistolul. Ar fi putut să jure că vedea ceva mișcându-se în galeria din care tocmai ieșiseră, cea în care TenSoon susținea că zărise o ambuscadă.

— TenSoon... zise el agitat.

— Pe-aici, îi arătă kandra zbughind-o din loc.

Wax îl urmă apucând-o pe un tunel și mai lung. Perfect. Rămase intenționat mai în urmă, ridicând lanterna și încercând să vadă mai bine ce anume îi urmărea.

Lumina se reflectă în ochi ascunși în beznă. Figuri ghemuite, sprijinite pe patru membre, cu mișcări evident neomenești. Wax dădu drumul unui tub de cartuș și îi făcu vânt cu piciorul într-o fisură din stâncă. Împinse, azvârlindu-se mai departe pe coridor, ca să-l ajungă pe TenSoon și ateriză chiar înainte de o cotitură a coridorului, de care trecură apoi în mare viteză.

— *Nu* sunt oameni, zise Wax. Nu pe de-a-ntregul.

— Hemalurgie, zise TenSoon. Este ceva teribil. Paalm... A mers mai departe decât am crezut. Nu numai că omoară. Năruie.

— Mai au puțin și ne prind, spuse Wax ținând strâns arma și felinarul. Cum ieșim de-aici?

— Nu ieșim, răspunse TenSoon, trăgându-se într-o parte și intrând într-o mică încăpere. Luptăm.

Wax îl urmă, dar se opri în prag, cu arma pregătită. Mai trecuseră pe lângă camera aceasta sau pe lângă alta asemănătoare. Era plină de coșuri – și uitându-se acum la ele, își dădu seama că acelea erau oase de mici dimensiuni.

Creaturile care îi vânau începuseră să schelălăie, se auzea cum se cațără pe stânci – le auzea respirația întretăiată – pe măsură ce se apropiau.

Înăuntru, în încăpere, TenSoon se transformă.

Se întâmplă dintr-odată, pielea de pe kandra năpârli desprinzându-se de pe oasele de câine și căzu la pământ ca lăturile aruncate din găleată în spatele bucătăriei. Mușchii și pielea se izbiră de unul dintre coșuri, răsturnând oasele.

MeLaan spusese că TenSoon era extrem de rapid, dar cuvântul nu reușea să descrie viteza cu care absorbi TenSoon

oasele. Pe părțile laterale ale corpului îi crescură brațe, apoi el se ridică în sus și dedesubt îi crescură picioare, puternice ca cele ale unui luptător. O țeastă îi apăru ca o bulă formată din melasă, se umplu de mușchi care se întinseră pe oase, în timp ce o falcă se așeză la locul ei.

În câteva clipe, în mijlocul camerei stătea o siluetă scundă, dar robustă. Fața cu pielea și mușchii întinși îi amintea lui Wax de un koloss, dar brațele erau ca niște ciocane, iar pieptul de supererou. Era gol, dar lipsit de orice fel de organe genitale.

Wax se uită în urmă pe coridor și ridică pistolul, asudat. Creaturile se apropiau târându-se. Din întuneric apăreau capete, fețe care îngemănau trăsături umane cu ceva mai canin. Numără cinci în total. Creaturile nu mai erau bipede, dar mai aveau încă trăsături umane care le stânjeneau – degete prea lungi, mâini cu degetul mare opozabil. Articulațiile le îndoiau membrele în direcție greșită de la coate și genunchi, iar ochii… ochii erau stinși. Negri și atât.

— Ce v-a făcut Bleeder? le întrebă Wax cu glas șoptit.

Creaturile nu răspunseră. Fie nu erau în stare să gândească și nu puteau să vorbească, fie nu le interesa nici una, nici alta. Wax trase un foc în sus, cu o vagă speranță că zgomotul le va speria alungându-le, că le va trimite în fuga mare înapoi în noapte.

Dar spera mai mult că nenorocitele vor rămâne, oferindu-i ocazia să le stârpească.

Împușcătura reverberă în tunel, dar bestiile nici nu se clintiră. Dimpotrivă, se repeziră înainte, cuprinse de frenezie. Wax îl ridică pe „Răzbunare” și-i descărcă în primele creaturi, țintind în craniu. Străfulgerările focurilor de armă iluminară tunelul. Deși gloanțele mușcară din carne expunând fâșii de mușchi însângerați, nicio creatură nu fu doborâtă.

Wax se retrase cu spatele în încăpere, îl vârî pe „Răzbunare” la locul lui în toc și așeză felinarul pe o ieșitură.

— Le-a fost îngroșat craniul, îi strigă el lui TenSoon scoțând revolverul Sterrion.

Kandra trecu pe lângă el, sprinten și puternic deopotrivă. Wax avu senzația că-i auzea mușchii încordându-se, strângându-se pe sub piele. Când intră prima creatură, TenSoon o pocni în cap din lateral, țintuind-o de perete cu un singur braț. Apoi se dădu înapoi și ridică piciorul ca s-o *zdrobească* de stânci.

Celelalte săriră pe TenSoon, punându-l la pământ, mușcându-i din carne. El o înșfăcă pe una, o smulse ținând-o de picioarele din spate și o azvârli cât colo. Wax trase țintind ochii.

— Au fost create în așa fel încât să-ți poată rezista, mormăi TenSoon de pe jos, unde continua să se lupte cu una dintre creaturi, în timp ce celelalte îl sfâșiau.

— Fugi! Armele tale moderne nu sunt de niciun ajutor aici, justițiarule!

Pe dracu nu sunt, își spuse Wax, abandonând revolverul Sterrion și ducând mâna la tocul cel mare de la brâu, de unde scoase pușca cu țeavă scurtă. Apucă și o mână de cartușe, pe care le azvârli pe jos producând un zgomot ca de ploaie. Apoi atacă cu toată forța, pocnind în plină figură primul monstru care se apropie de el. Acesta se dădu îndărăt, apoi urlă – dezvelind mai multe rânduri de dinți neregulați.

Wax îi băgă pușca pe gât și trase.

Fragmente din făptură colorară pereții și când căzu – zbătând din membre – răsturnă câteva coșuri din care se revărsară oasele pe jos. Moartea uneia dintre creaturi le atrase atenția celorlalte, care îl abandonară pe TenSoon și se repeziră la Wax.

Cum era și firesc, Wax prefera pistolul. Era un fel de prelungire a atenției, o armă de precizie – la fel ca bănuții care se aruncau pe vremuri, când vegetația nu avea culoarea verde. Sufletul unui Monedazvârlitor, voința lui, silită să se manifeste.

O pușcă era cu totul altceva; nu reprezenta o prelungire a atenției sau a voinței, dar reușea *într-adevăr* să-i exprime foarte bine mânia.

Wax strigă, izbind una dintre bestii cu pușca peste cap și împingând în țeavă, imprimând mișcării un elan nemaivăzut. Lovitura azvârli creatura într-o parte, pe când Wax se învârti și apăsând pe trăgaci, zdrobi piciorul alteia, îi desprinse brațul din umăr și o trimise cu fața la pământ.

Sări peste următoarea care se repezise la el, împingând într-un cartuș căzut la pământ ca să se ridice deasupra. Îi trase bestiei un glonț în spate, luând-o prin surprindere, apoi își spori greutatea și ateriză în cârca ei.

Creatura se zbătu și se zvârcoli sub el, în timp ce alta îi sări la gât. Sporindu-și și mai mult greutatea, o împușcă în cap, apoi împinse în glonț. Pentru că Wax era extrem de greu – ceea ce îi consuma metalmintea într-un ritm de-a dreptul furibund –

glonțul nu se opri în craniu, la fel ca celelalte, ci sfărâmă osul făcând creierul piftie.

Wax dădu la o parte cadavrul care se prăbușise alături și repezi arma în sus, în capul ultimei bestii care se năpusti asupra lui. O răsturnă întorcând-o cu burta spre el. Trase de trei ori, consumând toate cartușele din pușcă. Burta era moale, așa cum sperase. Creatura căzu.

Se opri o clipă să-și tragă sufletul, respirând adânc, epuizat de frenezia luptei. Lângă el, TenSoon se rostogoli pe o parte în timp ce rănile din brațe și coaste i se închideau. Omorâse una dintre făpturi despicând-o în două. Se uita la Wax cu ochi mari. Fața lui plină de sânge era la fel de hidoasă ca a vietăților cu care tocmai luptaseră.

TenSoon se ridică în picioare, contemplând carnagiul. Felinarul continua să ardă liniștit, împrăștiind lumină peste oasele răspândite pe podea și peste rămășițele a ceea ce fusese cândva uman – ce oribil –, iar acum nu făcea decât să palpite când și când. Wax simți că-l cuprindea greața. Le spunea „creaturi”, dar fuseseră oameni. TenSoon avea dreptate. Ceea ce făcuse Bleeder aici era mult mai grav decât crimele pe care le comisese.

— Va trebui să-i întreb pe Armonie, spuse TenSoon, dacă ucigând astăzi l-am dezamăgit.

Vocea lui suna la fel de mormăit ca mai înainte, când se întrupase în ogar.

— De ce crezi că i-ar păsa? întrebă Wax încă simțindu-se rău. Pe mine mă folosește tot timpul ca să ucidă.

— Tu reprezinți Năruirea lui, spuse TenSoon. Prin mine Dăinuiește.

Wax rămase tăcut în mijlocul morților și muribunzilor; lăsă pușca în jos, încercând să-și înăbușe senzația bruscă de *indignare,* de care fusese cuprins. Numai atât era el pentru Armonie? Un ucigaș? Un distrugător?

— Cu toate acestea, începu TenSoon pășind cu băgare de seamă prin încăpere și exprimându-se de parcă nu și-ar fi dat seama că era pe punctul de a profera o insultă. Nu cred că pe Armonie îl va deranja ce-am făcut. Aceste biete suflete…

Îngenunche și împunse unul dintre trupurile ucise de Wax.

TenSoon dădu peste o piesă de metal, argintie și lungă cam cât un deget. Avea o culoare roșie sau acela era sânge?

Folosind privirea de oțel constată că deși țepușa se vedea, linia era mai puțin strălucitoare decât ar fi trebuit să fie. Hemalurgie.

— O țepușă, zise TenSoon răsucind-o în mână. Dacă ar mai fi fost încă una, Armonie ar fi reușit să le controleze pe bestiile astea. Cum se poate ca o singură țepușă să determine o asemenea schimbare? Este un nivel de Hemalurgie pe care eu nu-l înțeleg, justițiarule.

Wax dădu din cap verificând în ce stare se aflau creaturile. Nu-l preocupa să vadă dacă mai reprezentau încă o amenințare, ci să se asigure că nu abandonau vreuna aici, să moară în agonie. Găsi o femelă încă în viață, paralizată de glonțul înfipt în spate. Se uita la el cu ochi de om și totuși nepământeni, întunecați. Indiferent ce li se întâmpla oamenilor, ar fi trebuit să-și poată păstra ochii.

Wax puse pușca la ochiul femeii și trase, trimițând glonțul până în creier. Pe urmă strânse ochii el însuși, vrând să rostească... ce? O rugăciune către Armonie? Armonie nu-i ajutase pe oamenii aceștia.

Am făcut ceva ca să le vin în ajutor... Cuvintele ajungeau la el șoptite, din trecut. O amintire de când îi vorbise Armonie ultima dată. *Te-am trimis pe tine.*

Wax nu era sigur că atât era suficient de această dată.

— Promite-mi că ai să te ocupi ca acești oameni să fie îngropați, spuse Wax.

— Așa voi face, spuse TenSoon când din depărtare răzbătu un urlet. Mai vin și alții. Ne luptăm aici sau fugim?

— Știi cum putem să ieșim afară? întrebă Wax reîncărcându-și pușca.

— Posibil. Nu printr-o metodă obișnuită, dar ar putea exista o cale.

— Să mergem atunci, zise Wax. Aceasta este încă o diversiune, TenSoon. Creaturile s-au luat după noi doar când am ieșit din cealaltă încăpere.

TenSoon dădu din cap aprobator, apoi se lăsă la pământ ca să absoarbă din nou oasele de ogar. Își reluă forma inițială în numai câteva secunde, cu excepția părului. Acesta începu să-i crească din piele când TenSoon se îndrepta spre ușă, acoperindu-l valuri-valuri, pe măsură ce corpul de kandra îl aranja și-i elimina.

Wax ridică felinarul și își luară tălpășița, cu TenSoon deschizând calea.

— Uitați-l că fuge pe-acolo, băieți! strigă Wayne arătând cu degetul în întuneric. L-am văzut pe ticălosul de sticlete chiar în față. Voi luați-o pe-acolo, iar eu mă duc pe partea cealaltă, să-i prindem la mijloc, așa vom face!

Micul grup de bărbați care îl însoțea – înarmați cu chei fixe și mături – se împărți în două, într-un amestec amorf de chiote vesele, scuipat și răzbunare. Wayne îi tot îndemna să purceadă, el luând-o între timp la fugă și dispărând în direcția opusă. În cele din urmă încetini, rămânând în fine singur și dând din cap. Nu erau băieți răi, în ciuda faptului că, dacă-și puneau toți mintea laolaltă, nu adunau mai mult de o cărămidă.

Wayne învârti în mână bastonul de duel, dădu roată apucând-o pe o alee și reapăru lângă locuința guvernatorului. Nu se duse prin față – acolo se adunau din ce în ce mai mulți oameni furioși, iar unii l-ar fi putut recunoaște după cele întâmplate mai înainte. Purta pe cap o șapcă de vânzător de ziare, iar pe cealaltă o abandonase vârâtă într-un tufiș de pe drum. Nicio pagubă; îi plăcea șapca nouă destul de mult, dar pe de altă parte se simțea de parcă ar fi fost dezbrăcat – rămăsese fără aliaj fuzibil. Secătuit complet.

Nu era bine. Nu mai putea opri timpul, doar dacă ar mai avea Wax o fiolă de rezervă, pe care să i-o dea lui. Tipul avea mereu câte una la el.

Wayne se strecură pe lângă clădire, cu intenția de a se duce la ușa din spate, sperând că paznicii de-acolo îl vor lăsa să intre. Pierduse timp, mult prea mult timp, până ce reușise să scape de mulțime. Îl bântuia încă imaginea acelui biet kandra care se stinsese în fața tuturor.

Fir-ar să fie de rugină! Nu era sigur cui ar fi trebuit să-i țină partea, dar măcar el nu se preocupa să distrugă oameni ca să strângă public. În plus, deocamdată prefera să se situeze mai curând de partea celor care *nu* țineau cu tot dinadinsul să-i omoare pe el.

Mergând, își azvârli în gură o bilă de gumă de mestecat, împresurat de cețuri învolburate, cu conacul ridicându-se în fața lui ca o cocoașă de stâncă din Ținuturile Necruțătoare, scăldat într-o lumină albă, avu o ezitare. O voce răzbătu plutind înaintea

lui.

Accentul era greșit. Doar *puțin* greșit, dar profund în semnificație.

Și dintr-odată își dădu seama al cui rol încerca Bleeder să-i joace.

Urletele răsunau mult în urma lui Wax, dar îl obsedau mai ceva decât atunci când îl urmăriseră pentru prima dată, pentru că acum știa de unde proveneau. Dacă supraviețuia, va trebui să se asigure că se va ocupa cineva să facă ceva pentru creaturile acestea.

TenSoon deschidea calea prin meandrele Patriei și în cele din urmă ajunseră la un perete plin de crăpături. Wax ridică felinarul, să-i vadă mai bine. Ogarul de lângă el avea o piele pleșuvă pe alocuri.

— Ei bine? zise Wax cercetând fundătura în care ajunseseră.

— Am stat cu ochii pe locul acesta, zise TenSoon. S-a fisurat de mult și crăpăturile par să se fi lărgit cu timpul. Dacă se deschid cu totul, vor da la iveală o altă intrare în Patrie, iar noi dorim să le ținem sub observație pe fiecare dintre ele.

Wax pipăi crăpăturile din peretele de stâncă. I se păru că trece aerul prin ele și sesiză un iz de ceva mai... putred. Mai asemănător orașului pe care îl cunoștea. Familiar și în același timp dezgustător.

Apelă la metalminte sporindu-și greutatea, apoi se opinti cu umărul în zid. Era o metodă complicată pentru că nu acumulase și forță, ci doar capacitatea de a-și mișca mai bine membrele și de a-și activa mușchii mari. Căpătă în acest fel mai degrabă agilitate, pentru că ceea ce trebuia să facă era să forțeze să împingă peretele și în același timp să *cadă* deasupra lui.

În final realiză pârghia potrivită reușind să străpungă zidul prin piatra care se fisură cu un trosnet. Găsi o cale de a pătrunde printr-o ruptură îngustă cât o crestătură de canion din Ținuturile Necruțătoare. Pereții erau șlefuiți de la apă și alunecoși, dar noduroși, la fel ca în multe alte locuri de pe acest tărâm subpământean.

— Acum ce facem? întrebă Wax.

— Urcăm, muritorule, spuse TenSoon.

Se transformă din nou, lepădând oasele și părul, devenind un ansamblu de mușchi. Aici, în spațiile acestea înguste, era un avantaj. TenSoon se putea împinge în ambii pereți alunecând pe

crăpătură în sus, umplând găurile și fisurile cu corpul lui, apoi folosindu-și mușchii ca să se propulseze în sus. În jurul oaselor de ogar se formase un sac asemănător unui stomac, permițându-i să le tragă după el.

Era grotesc, dar fascinant. Wax avea în fața ochilor starea naturală a unui kandra, o colecție de mușchi, ca un nămol, care se transforma din când în când într-un om.

Desigur, își spuse Wax începând să se cațăre și el, *eu ce sunt, dacă nu doar o grămadă de carne și sânge, care se ridică în două picioare și începe să umble*?

Urcușul era dificil, mai ales din cauza felinarului, deși îl ajuta foarte mult faptul că își micșorase greutatea. În foarte scurt timp auzi creaturile ajungând dedesubt, urlând și apucându-se să escaladeze. Inima începu să-i bată mai tare, dar făpturile nu păreau a avea prea mult spor la cățărat. Wax continuă să urce centimetru cu centimetru până când – în graba de a găsi un lăcaș de care să se prindă cu mâna – se încurcă de felinar și îl scăpă.

Acesta se ciocni de pietre zăngănind și în cele din urmă se făcu țăndări ajungând jos. Lumina se stinse.

În momentul acela, Wax își dădu seama că era îngropat în subteran, atârnat de stânci în beznă. Pereții păreau să-i strângă, iar dedesubt urlau monștri contorsionați, dornici să-i soarbă sângele. Panica îl lăsă fără aer.

Pe urmă însă, ochii i se obișnuiră cu întunericul și o lumină albăstruie, palidă, îi dezvălui împrejurimile. Nu era prins în capcană. Deasupra lui exista o cale de ieșire. O vedea prin luciul ciupercilor albastre întinse pe pereți, care răspândeau în jur o lumină blândă.

— Armonie a avut grijă să se întindă ciupercile aici, spuse vocea lui TenSoon de deasupra. A vrut să se asigure că nicio persoană nu mai rămâne vreodată blocată prin locurile acestea.

Wax se strădui din toate puterile să continue urcușul. Recunoștea acum unde se afla, după ceea ce știa din povești. Găurile din pereți, de care se agăța cu mâinile, fuseseră cândva pline cu cristale, iar în mijlocul acestora se aflaseră geodele ce conțineau un grăunte din metalul pierdut. Legendarul atium.

Urca prin Puțurile din Hathsin, nici mai mult, nici mai puțin.

— Calm, justițiarule, spuse TenSoon de deasupra. Urcă mai departe.

Auzise respirația lui Wax întețindu-se? Wax se liniști și continuă să urce. Locul nu mai era o închisoare. Nu mai tăia și nu mai rănea, așa cum făcuse cu brațele Supraviețuitorului. Urcușul era chiar ușor, pentru că existau găurile acelea. Sunetele de dedesubt se diminuaseră.

În cele din urmă ieși din crevasă într-un tunel construit de mâna omului. Unul dintre canalele orașului; crăpătura din urma lui nu mai era decât o fisură în stâncă și nu lăsa să se ghicească nimic din originea ei străveche. Wax se cutremură trăgând în piept duhoarea canalului, bucuros însă că era liber. Masa informă care era TenSoon avu un spasm, după care se transformă din nou în ogar.

— Înțeleg de ce ar dori Paalm să-mi distragă atenția și să mă împiedice să-mi feresc semenii de capcana ei, spuse el. Ceea ce s-a întâmplat acolo jos nu mi-a fost însă destinat mie, ci ție, muritorule. Ce încerca ea să te oprească să faci?

Wax tăcu, dar nu se putea gândi decât la un singur răspuns. După ce termina cu neamul kandra, planul ei intra în etapa finală. Trebuia să-i împingă pe locuitorii urbei la rebeliune, să-i elibereze așa cum înțelegea ea, trimițându-i ca o hoardă plină de mânie și ură să distrugă orașul Elendel.

Guvernatorul intenționa să se adreseze locuitorilor orașului. Bleeder nu reușise deocamdată să-l ucidă și Wax bănuia de ce.

Pentru că voia să aibă spectatori când îl omora.

Partea a treia

22

Ceața părea să fi luat foc peste noapte, precum norii în fața soarelui. Wax apăru din mijlocul ei aterizând cu o bufnitură pe treptele ce urcau la conacul guvernatorului, luând paznicii prin surprindere. Polițiști mai degrabă, judecând după uniformă, nu paznici obișnuiți. În regulă. În ultima vreme nu prea mai aveau oameni.

Wax se ridică în picioare, se întoarse și aruncă o privire mulțimii adunate în fața conacului. Polițiștii înarmați formau un baraj penibil între oameni și clădire. În apropierea lui, muncitorii construiau o platformă peste trepte. Aradel îi supraveghea, deși, după figura lui acră, îți dădeai seama că intenția guvernatorului

nu-i era pe plac.

Wax gândea la fel. Să te adresezi mulțimii însemna să i te predai lui Bleeder pe tavă. Înhăță un polițist:

— Presupun că n-a mai avut loc niciun atentat la viața guvernatorului, nu-i așa?

— Nu, domnule, răspunse polițistul. Acum este la dânsul în birou, domnule.

Wax înclină din cap arătându-i că înțelesese și dădu buzna înăuntru, târând după el franjuri de ceață. Se îndreptă direct spre partea din spate a casei fiind interceptat pe hol de Marasi, care îl prinse de braț.

— Sânge de koloss, rosti ea parola pe care i-o spusese el, ca să-i arate că nu era un kandra.

— Vară pe timp de noapte, răspunse la rândul lui Wax, precizându-și identitatea. Trebuie să faci ceva în legătură cu mulțimea aceea, Marasi. Vor devasta orașul.

— Ne ocupăm de problemă. L-ai văzut pe Wayne?

— Nu. De ce?

— MeLaan zice că a ieșit să se uite la protestatari. A trecut de-atunci mai bine de o jumătate de oră. Și nu l-a mai văzut nimeni.

— Apare el, spuse Wax. Trebuie să stau de vorbă cu guvernatorul.

Marasi încuviință din cap, dar rămase agățată de brațul lui ducându-se împreună spre birou.

— Wax, zise ea încetișor, este corupt. *Cu adevărat* corupt. Am găsit dovezi.

Wax trase adânc aer în piept.

— Hai să trecem de noaptea aceasta. Pe urmă ne vom ocupa și de acest lucru.

— Așa mă gândesc și eu, spuse Marasi, dar cred că Bleeder vrea să ne pună într-o situație dificilă – cred că vrea să ne forțeze mâna, ca să-i lăsăm pe guvernator să moară.

— Așa ceva nu se va întâmpla, spuse Wax. Îl vom preda tribunalului, dar nu mulțimii dezlănțuite. Ai verificat ce face sora ta?

— Nu, spuse Marasi. Deși am avut de gând.

— Verifică, spuse Wax. De tatăl tău mă interesez eu, după ce vorbesc cu guvernatorul. Nu vreau să-i vedem pe niciunul dintre ei luat ostatic pe neașteptate.

— Numai să nu mă ceară pe mine la schimb, zise Marasi strâmbându-se. MeLaan s-a transpus în corpul paznicului cu brațul prins în eșarfă. Este furioasă pe guvernator, pentru că refuză s-o primească și pe ea ca pe oricare altul. Mă duc să văd dacă pot da de Wayne; nu m-ar mira să-i găsesc în primele rânduri ale mulțimii.

Îi dădu drumul la braț și se îndreptă spre ieșire.

— Marasi, strigă Wax după ea.

— Hm?

— Uniforma, spuse el. Îți vine bine. Nu știu dacă am avut ocazia să-ți spun.

Marasi se îmbujoră – așa cum îi *stătea în fire,* până la urmă – înainte de a-și continua drumul. Wax se răsuci și traversă holul cu pași mari, îndreptându-se spre ușa de la biroul guvernatorului. În fața lui se aflau MeLaan și încă trei gărzi de corp.

— Nimeni nu are voie să intre, justițiarule, i se adresă unul dintre paznici pe un ton agasat. De o oră stă înăuntru și își scrie discursul. Nu va…

Wax trecu pe lângă ei și încercă ușa, care era încuiată. Dinăuntru se auzea vocea lui Innate, care își revizuia discursul. Wax își spori greutatea și se propti în ușă deschizând-o prin Allomanție, sfărâmând tocul. În picioare înăuntru, Innate ținea în mână un teanc de hârtii și patrula dintr-un capăt în celălalt vorbind. Rămase cu un picior suspendat în aer, apoi se întoarse spre Wax vizibil relaxat.

— Ai fi putut să bați la ușă, spuse guvernatorul.

— Iar dumneata ai fi putut să ignori ciocănitul, spuse Wax intrând și trântind ușa în urmă.

Bineînțeles că nu se mai închise bine, după ce fusese izbită de Wax.

— Dumneata ce crezi că faci, Innate? Ai fi putut fi ucis aici în birou, fără nici cel mai mic zgomot, singur și lipsit de ajutor.

— Și ei ce ar fi putut să facă? întrebă Innate azvârlind hârtiile pe birou.

Se apropie, apoi vorbi pe un ton mai blând.

— Șoaptă de vânt.

— Aburi de băutură, îi răspunse Wax făcând schimb de parole.

Era adevăratul Innate.

— A fost un gest foarte temerar să-ți lași gărzile de corp afară,

încuindu-te înăuntru. Ar fi luptat pentru dumneata, te-ar fi apărat. Data trecută am reușit s-o punem pe fugă.

— *Dumneata* ai reușit, spuse Innate revenind la birou și ridicând din nou hârtiile. Ceilalți n-au fost în stare de nimic. Nici măcar bietul Drim.

Începu din nou să se plimbe dintr-o parte într-alta, rostind pentru sine însuși cuvintele discursului și exersând unde să pună accentele.

Simțindu-se concediat, Wax se înfurie. Pe acest om se luptau ei să-i protejeze? Wax se duse la fereastră. În mod surprinzător era deschisă, lăsând fuioarele de ceață să intre. Nu aveau mult de înaintat. Auzise tot felul de legende despre cețuri care umpluseră încăperi, dar se întâmpla foarte rar.

Se aplecă pe fereastră scrutând întunericul, trăgând cu urechea la discursul lui Innate. Era provocator și trăda nepăsare. Innate pretindea că știe problemele oamenilor, dar vorbea despre ei numindu-i țărani.

Va înrăutăți situația. Exact ce voia ea, își spuse Wax. *Voia să elibereze orașul scăpându-i de Armonie și în acest scop să amplifice furia oamenilor.*

Bleeder știa ce va spune Innate. *Bineînțeles* că știa. Îi manipulase pe oameni în tot acest răstimp. Fiecare indiciu descoperit de Wax până în acel moment fusese plantat special pentru el. Și el ce făcuse? Oprise discursul lui Innate? Dar dacă *asta* era ceea ce voia ea?

Bătea cu degetul în pervazul ferestrei. Poc! Poc!

Plici!

Se uită în jos, apoi clipi uimit. O bucată de gumă gata mestecată zăcea lipită acolo. Wax își ridică degetul și – uitându-se la el – începu să înțeleagă unele lucruri. Ceva ce trecuse cu vederea. Bleeder pusese la cale toate acestea de la bun început.

Suspiciunile lui Wax porneau de la faptul că Bleeder voise să-i avertizeze, imitând în acest scop figura lui Tan cel Sângeros. Fusese un complot conștient din partea ei, un mod de a da startul festivalului. Totul se desfășura conform programării stabilite de ea.

Bleeder avusese totul pregătit încă dinainte de seara aceasta. Pusese totul la cale din timp. Mult mai demult decât crezuse el.

Așadar, care era cea mai bună ascunzătoare?

Rugina naibii!

Wax duse mâna la pistol și se răsuci pe călcâie.

Se trezi față în față cu guvernatorul Innate care scosese o armă de la brâu și o ținea îndreptată spre el.

— Fir-ar să fie, Wax, spuse guvernatorul. Câteva minute în plus și aș fi reușit. Vezi prea departe. Întotdeauna vezi *un pic* prea departe.

Wax încremeni cu mâna pe armă. Întâlni privirea guvernatorului și șuieră calm.

— Ai știut parola, șopti el, bineînțeles că ai știut-o. Ți-am dat-o eu. Când l-ai omorât? De când este condus orașul de un impostor?

— De multișor.

— Nu guvernatorul a fost ținta ta. Tu țintești mai sus de-atât. Ar fi trebuit să prevăd. Dar Drim… Se afla în adăpost când ai intrat tu. De aceea l-ai omorât? Nu. El trebuie să fi știut că plecaseși.

— A știut tot timpul, spuse Bleeder. A fost omul meu. Dar în seara asta, l-am omorât din cauza ta, Wax. Tu ai tras în mine…

— Ai purtat hainele guvernatorului pe sub mantie, spuse Wax. Fir-ar să fie de rugină! Te umplusem de sânge. Deci îți trebuia o justificare pentru că guvernatorul era plin de sânge, o scuză să-ți poți scoate cămașa și bandaja o rană.

Ea continua să țină arma îndreptată spre el, fără să se miște. Simțurile lui Allomantice nu semnalau prezența armei. Aluminiu. Bleeder era pregătită, bineînțeles. Dar părea s-o frământe ceva. Nu voia să-i ucidă. Niciodată nu intenționase să-i omoare, dintr-un anume motiv.

Așa că Wax strigă după ajutor.

Era riscant, dar nimic nu se termină cu bine, niciodată, dacă te supui persoanei care te țintuiește cu o armă. Așa cum se așteptase, Bleeder nu trase când ușa se deschise cu o izbitură.

Wax scoase arma și trase în Bleeder, ca să-i distragă atenția, între timp scotocind la brâu după ultimul ac dat de MeLaan.

Gărzile de corp întoarseră armele spre Wax și începură să tragă.

Idiotule, își spuse el sărind să se adăpostească după biroul guvernatorului. Bineînțeles că asta urmau să facă.

— Stați așa! strigă el. Guvernatorul a fost doborât. Nu…

Bleeder seceră gărzile. Deși se rostogoli sub birou, Wax îi auzi totuși strigând uimiți când guvernatorul lor – așa cum îl știau ei –

trase ca să-i omoare. Wax tresări, înjurând. Avea pe conștiință morții aceia.

— Presupun că în curând restul polițiștilor vor veni peste noi, spuse Bleeder. Încă nu sunt liberi. Nici tu nu ești, oricât de mult am încercat…

Wax trase cu ochiul pe deasupra biroului, apoi se ghemui la loc văzând că Bleeder întorsese arma în direcția lui. Fața guvernatorului era schimonosită, o mască de mânie și frustrare.

— De ce n-ai putut să-mi mai acorzi puțin timp? întrebă ea. Eram atât de aproape! Acum trebuie să-ți iau viața, să pretind că ai fost un kandra și să te învinovățesc de uciderea paznicilor mei. În felul acesta mă mai pot încă adresa mulțimii, îi mai pot elibera…

Dar nu veni spre el. Părea supărată în continuare. Ar fi mai bine să profite de situație.

— MeLaan, fugi! strigă Wax, apoi împinse în cuiele din podea, țâșnind în sus.

Unul dintre trupurile de la picioarele lui Bleeder se agăță de ea.

Wax împinse într-un perete și se precipită spre Bleeder. Ea mormăi, plesnindu-l peste mână când ateriză și făcând să-i sară acul. S-o ia naiba de rugină, Bleeder era într-adevăr *puternică.* Când Wax se aplecă după ac, Bleeder îi trase un picior lui MeLaan, azvârlind-o cât colo.

Conturul i se estompă. Când Wax încercă să pună mâna pe ac, Bleeder îl smulse, se învârti și îl înfipse în umărul lui MeLaan. Făcu totul cât ai clipi.

Pe urmă se clătină și se opri. Părea amețită de atâta mișcare. Rezerva ei de metalminte se epuizase în cele din urmă.

Wax scoase arma și trase din poziția în care se afla, cu spatele la podea. Gloanțele îi zgâriară pielea lui Bleeder, dar numai atât. Lângă el, forma lui MeLaan se dezintegra – fața i se zbârci și pielea îi deveni transparentă.

Întins în continuare la pământ, Wax rămase cu arma ațintită spre Bleeder, a cărei piele începea să se refacă de pe urma rănilor. Se holbară îndelung unul la altul, înainte ca un tropăit de cizme în holul de intrare să-i smulgă lui Bleeder o înjurătură, făcând-o să se repeadă la fereastră. Wax apucă celălalt pistol și se luă după ea, dar se aruncă la pământ, căci afară răsunară împușcături.

Așteptă un moment, apoi ridică privirea, dar n-o zări în cețurile învolburate. Trase o înjurătură, rotindu-și brațul din încheietură. Rugina naibii! Rana de glonț pe care o căpătase ceva mai devreme în aceeași seară sângera din nou și durerea revenea. Crezuse că înghițise suficiente calmante ca s-o țină la distanță.

— Ești bine? o întrebă el pe MeLaan, care reușise să se ridice în capul oaselor.

— Da, răspunse ea, deși cuvântul îi ieși deformat din cauza feței dezintegrate. I-am pus mai demult să-mi facă așa ceva ca să văd cum rezist. În câteva minute îmi revin.

— Mulțumesc că m-ai salvat, spuse Wax cercetând suspicios încăperea cu privirea de oțel, în căutarea unor compartimente secrete.

Linii tremurate înspre dulap. S-ar putea să fie atât de norocos? Se repezi la el și-i deschise iute.

Wayne – legat fedeleș și cu căluș la gură – se rostogoli afară, prăbușindu-se pe podea cu o bufnitură. Era viu, slavă lui Armonie! Wax îngenunche, suspină ușurat și-i scoase călușul.

Wayne arăta de parcă ar fi fost înjunghiat în picior, metalmințile îi fuseseră golite, ca să nu se poată vindeca, dar era în viață.

— Wax! spuse Wayne. Guvernatorul. Banditul îl pronunță pe „a“ la fel ca MeLaan!

— Știu, spuse Wax. Ai avut noroc. Probabil că a vrut să-și însușească abilitățile tale de Născut-din-Metal cu ajutorul țepușelor, altfel te-ar fi ucis fără să clipească. De ce n-ai prevenit pe nimeni?

— Aveam de gând, dar trebuia să verific mai întâi. M-am apropiat prea mult de fereastră, iar ea a venit după mine imediat. Mi-a tras una în cap, mi-a furat metalmințile și, cât ai clipi, m-a luat în cârcă. După aceea m-a târât aici, fără nici cel mai mic zgomot. Ai pus mâna pe ea?

— Nu, spuse Wax chinuindu-se să-i desfacă legăturile lui Wayne. A fugit.

Afară răsunară focuri de armă.

— Și tu nu te-ai luat după ea?

— Trebuia să văd ce-i cu tine mai întâi.

— N-am nimic, spuse Wayne. Lasă legăturile și bagă mâna în buzunar.

Wax pipăi buzunarul lui Wayne și scoase din el un săculeț.

— De la Ranette, zise Wayne.

Wax extrase din el un singur cartuș. Când îl ridică, un grup de polițiști nervoși, conduși de Marasi, dădu buzna în încăpere.

Nou-veniții cerură explicații. Wax îi lăsă să-i interogheze pe Wayne și se puse din nou pe cercetat valurile de ceață.

23

Precum un glonț în plină noapte, Wax străpungea cețurile cu toată viteza, răscolindu-le. Devenise din vânat vânător, deși această tranziție îi luase prea mult timp. Mai întâi se avântă în sus ca să prindă o imagine de ansamblu asupra zonei. Mulțimea ce înconjura conacul guvernatorului era din ce în ce mai densă. Vocifera. Cerea o schimbare sau poate numai sânge.

O va înfrânge pe Bleeder numai pentru a constata ulterior că ea izbutise să distrugă orașul?

Pentru moment nu se putea gândi la acest lucru. Căuta, în schimb, semne, indicii, un șir de întâmplări. Nimeni nu putea trece, nici măcar noaptea, fără să lase o urmă. Posibil prea slabă ca s-o perceapă el, dar trebuia să existe.

Acolo. Un grup de oameni care *se retrăgeau* de la conac, în loc să se înghesuie către el. Wax ateriză într-un vârtej, cu mantia de ceață fluturând. Erau în grădina conacului, în vecinătatea unui șopron uriaș al muncitorilor. Wax studie mișcarea oamenilor care plecau.

Focul de armă de acum câteva clipe, își spuse el. *Nu era menit să ucidă pe cineva, ci să risipească mulțimea.* Bleeder își epuizase viteza Feruchimică și acum voia să scape cu orice preț, de aceea trăsese în aer, ca să dea la o parte grupul celor adunați acolo. Ascultând cu atenție, Wax auzi strigăte de derută, unii pretinzând că polițiștii deschiseseră focul asupra mulțimii. Alții că îl văzuseră chiar pe guvernator fugind, încercând să scape de la conac.

Wax încărcă pistolul „Răzbunare” cu glonțul unic trimis de Ranette, introducându-l într-unul dintre lăcașurile speciale la care putea avea acces rapid, la nevoie. Pe urmă crăpă ușa șopronului, ghemuindu-se lângă intrare, ca să nu i se vadă chipul. În noaptea aceasta cețurile erau luminate de strălucirea puternică a torțelor, care nu pătrundea însă și în șopronul

întunecos. Wax scrută umbrele și în cele din urmă zări ceva.

Un os? Da, și înfășurată peste el, o pânză. Ridică de jos o cravată, o cămașă albă cu nasturi… îmbrăcămintea guvernatorului. Bleeder ascunsese încă un cadavru aici și venise în fugă să se întrupeze în el. Cât de rapidă era? MeLaan spunea că Bleeder se putea schimba mai repede decât ea, dar că nimeni nu era la fel de iute ca TenSoon.

Pentru el toate acestea nu însemnau mare lucru. MeLaan avusese nevoie de mai multe minute, TenSoon de câteva secunde. Cu „Răzbunare” lipit de tâmplă, Wax se strecură pe ușă. Dacă ar fi surprins-o pe Bleeder în plin proces de transformare…

— Încă te mai pot elibera, șopti o voce în întunericul dinăuntru. Poate că orașul l-am pierdut, dar eu n-am venit aici pentru ei. Nu de la început. Am venit pentru tine.

— De ce pentru mine? întrebă Wax scrutând furios întunericul, ținându-l pe „Răzbunare” atât de strâns, încât îi transpiraseră palmele. La naiba, creaturo, de ce *pentru mine*?

— L-am lăsat surd, șopti Bleeder. L-am tăiat limba, i-am străpuns ochii, dar tot mai poate acționa. Tu reprezinți mâinile lui, Waxillium Ladrian. O fi el surd, orb și mut… dar cu ajutorul tău își poate încă mișca pionii.

— Eu sunt propriul meu stăpân, Bleeder, zise Wax, identificând în cele din urmă ceea ce credea a fi silueta ei, ghemuită în partea din spate a șopronului prăfuit, dincolo de un rastel cu lopeți. Poate că-l slujesc pe Armonie, dar dacă o fac este din proprie voință.

— Ah, șopti ea. Știi, Wax, de când te cultivă? De când te momește, te duce de nas? Știi că el te-a trimis să te călești în Ținuturile Necruțătoare, ca să te poată retrage când te vei fi maturizat corespunzător, așa cum se tăbăcește pielea…

Wax îl ridică pe „Răzbunare”, dar o latură a șopronului explodă împrăștiind așchii de lemn pe tot gazonul. Wax încercă s-o prindă în cătarea armei, dar nu trase și Bleeder reuși să iasă. Trebuia să fie foarte atent cu glonțul. Ranette îi trimisese unul singur, iar în această luptă numai el conta.

Bleeder dispăru în întuneric, lansându-se în aer. Spargerea peretelui fusese un indiciu, dar aceasta era confirmarea. Metalmintea ei, epuizată de cantitatea de viteză pe care o depozitase, nu-i mai era acum de niciun folos. O lăsase pe

pământ, lângă oasele guvernatorului, ea devenind în schimb Monedazvârlitor.

Wax se luă după ea, împingând în aceleași cuie, propulsându-se spre cer. Înțelegea de ce alesese Bleeder să devină Monedazvârlitor; împingerea în oțel îți dădea o mare capacitate de manevră și viteză, deci, în mod logic, și cea mai bună șansă de a scăpa.

Aici era o problemă, desigur.

Oțelul era domeniul *lui.*

Maldărul de oase de pe podea dovedea că mai era cel puțin o persoană care petrecuse o noapte mai rea decât a lui Wayne. Împinse grămada cu piciorul, strâmbându-se de durere din cauza rănii. Un inconvenient ruginit, asta era. Trebui să se sprijine de perete.

Se uită la Marasi.

— Nu mă dumiresc, spuse el, dacă guvernatorul era deja mort, înseamnă că noi ne-am făcut treaba fie mizerabil, fie extraordinar de bine.

Marasi îi răspunse îngenunchind lângă cadavru.

— Cum poți să spui *altceva* decât că nu ne-am făcut-o deloc?

— Vezi tu, în momentul în care a murit el, nu noi eram cei care aveau sarcina să-i țină în viață, spuse Wayne ridicând din umeri. Probabil că ori de câte ori dau peste un cadavru și nu sunt *eu* vinovat de moartea acelui om, mă simt mai ușurat.

MeLaan se plimba prin încăpere, întrupată în continuare în gardă de corp – deși acum vorbea cu propria-i voce.

— Situația se înrăutățește, zise ea. Ar trebui să nu mai zăbovim mult și să ne întoarcem la conac.

Marasi stătea în continuare în genunchi, lângă oasele luminate de felinarul lui Wayne. Mâinile îl mai furnicau încă de cât fuseseră de strânse, iar picioarele îl înțepau ceva de speriat. Ruginitul de kandra. Știuse exact ce avea de făcut ca să-i neutralizeze: o creștere explozivă a vitezei, picioarele legate, căluș la gură, metalmințile furate – toate acestea fără să conteze absolut deloc cât de repede își putea reveni după ce fusese legat.

Desigur, când îl târâse în încăpere, îi controlase probabil mâinile căutând gumă de mestecat.

— Guvernatorul este mort, șopti Marasi.

— Mda, răspunse Wayne, dacă-ți scoate cineva scheletul, cam asta pățești.

— Ce înseamnă acest lucru? întrebă Marasi privind spre partea laterală a șopronului, în direcția în care îl văzuseră pe Wax fugind.

— Ei bine, înseamnă că el n-o să mai ajungă la lecțiile de step…

— Wayne?

— Poftim?

— Tacă-ți gura!

— Gata, coniță.

Marasi închise ochii și Wayne se rezemă de perete privind mulțimea de-afară. Oameni mânioși, așteptând să li se adreseze guvernatorul. Cuvântarea care ar fi trebuit să pună capăt întregii situații.

— Bleeder intenționa să-i înfurie, spuse MeLaan. Am auzit o parte din discursul lui. N-am putea încerca să-i dispersăm?

— Nu, zise Marasi ridicându-se în picioare. Putem face altceva mai bun.

Se întoarse spre MeLaan, apoi împinse cu piciorul craniul guvernatorului.

— De cât timp ai nevoie ca să-i poți imita?

— Nu i-am digerat cadavrul – și nu tresări așa, nu este vina mea că oamenii sunt comestibili. Dacă te ajută să-ți spun, aveți un gust oribil, chiar dacă ați ajuns la o vârstă potrivită.

Mă rog, va fi greu, în orice caz. TenSoon se pricepe destul de bine să recreeze chipul plecând de la craniu, dar eu am mult mai puțin antrenament în acest sens.

Wayne nu zise nimic. Era capabil să-și țină gura, la nevoie. Chiar dacă știa bancuri pe care *ardea* să le spună.

— Suntem și noi aici, te putem ajuta să obții ceea ce-ți trebuie, îi spuse Marasi lui MeLaan. Și, în plus, va fi întuneric. Nu va trebui să o induci în eroare pe mama lui Innate, ci numai o mulțime de oameni agitați, din care cei mai mulți nu l-au văzut niciodată de aproape.

MeLaan își încrucișă brațele la piept, inspectând rămășițele.

— Bine. Dacă crezi că poți inventa ce-aș putea să spun, ca să liniștim mulțimea, o s-o fac.

Wayne rămase nemișcat, cu fălcile încleștate. *Fără glume despre… ei bine, despre ceea ce este limpede.* În plus, tocmai

aflase ceva mult mai rău. Ceva ce nu putea fi luat în râs.

Marasi se uită la el, apoi se încruntă.

— Wayne, ce s-a întâmplat?

El se așeză jos, dând din cap.

— Wayne? insistă Marasi ridicându-se în picioare, vădit îngrijorată. N-am vrut să te reped. Numai că…

— Nu mă deranjează ce-ai zis, spuse Wayne.

— Atunci, despre ce-i vorba?

— Ei bine, spuse el uitându-se la MeLaan. Întotdeauna am presupus, să știi… că oamenii au un gust *minunat.*

— Deloc, zise MeLaan.

— Îmi rănești stima de sine, spuse Wayne. Poate că eu sunt altfel. Vrei să guști un pic din brațul meu? O să crească la loc, cel puțin după ce aflăm ce-a făcut monstrul acela cu metalmințile mele…

Marasi oftă din rărunchi.

— MeLaan, ocupă-te de oasele acelea. Eu trebuie să scriu discursul de la capăt…

24

Era limpede că Bleederavea experiență cu oțelul. Știa să împingă folosindu-se de zăvoarele sau felinarele întâlnite în cale. Știa să coboare înainte de a împinge într-un autovehicul parcat, pentru a prinde viteză deplasându-se în lateral, nu în sus. Era îndemânatică.

Dar Wax era mult mai experimentat. Se ținu după ea ca o umbră, rămânând în urmă doar cu o jumătate de salt. Simțea în mișcările ei din ce în ce mai multă disperare, după cum ardea oțelul străduindu-se să împingă până la o limită la care el să n-o mai poată ajunge.

La început o lăsă, încercând să o facă să-și epuizeze oțelul. Ricoșau dintr-o parte într-alta prin oraș, două curente în mijlocul cețurilor, făcând salturi peste drumurile înțesate de răsculați furioși, trecând peste cartiere ale clasei de mijloc, cu obloanele trase și luminile stinse, peste terenurile nobilimii – cu oamenii de pază postați la porți în stare de alertă, așteptând să se sfârșească noaptea aceasta de coșmar.

Pe măsură ce zburau, Wax se convingea că nu Bleeder fusese Marksman. Purtase ea una dintre măștile lui mai înainte – și

părea să facă același lucru și acum, judecând după privirea scurtă pe care o aruncă în urmă trecând pe lângă o clădire ce ardea în noapte –, dar făcuse acest lucru ca să-i uimească pe el și să-l zăpăcească. În fuga lui, Marks căutase spațiile închise, încercând să creeze o ambuscadă. Ea rămânea în spații deschise, ca și când s-ar fi temut de interioare. Nu fugea spre zgârie-nori, nu căuta aglomerația din mahalale. În schimb, de la conacul guvernatorului o luă direct spre est, spre libertatea pe care o asigura periferia orașului.

Acolo nu se găsea prea mult metal, ceea ce ei îi va îngreuna fuga – dar va anula și o parte din avantajele lui. Wax nu putea îngădui așa ceva.

Când trecură pe lângă un tren de noapte, Wax își dublă eforturile. Anticipă că de la tren ea va vira spre un cartier industrial și devie în lateral la rândul lui, câștigând câteva secunde. Când ea sări peste o locuință improvizată și incendie o clădire – răzvrătiții aflați în trecere aruncară de jos cu pietre după ea. Wax se strecură printre aceasta și construcția de alături, ieșind pe partea cealaltă cu un viraj de mare precizie. Trecu prin fumul fierbinte și își făcu apariția, cu arma gata de tragere, exact când ea cobora dintr-un arc mult mai grațios.

Beneficie astfel de înjurătura pe care i-o adresă Bleeder când dădu cu ochii de el. Făptura se avântă pe o stradă, folosindu-se de fiecare felinar pentru a împinge, sporindu-și viteza. Făcea acest lucru cu mare dibăcie, dar Wax avea un avantaj. Își micșoră greutatea, depozitând-o în metalminte. Ca întotdeauna, chiar dacă schimbarea era minimă, efectul consta în creșterea vitezei. Dacă-și micșora greutatea aflându-se în mișcare, primea un mic impuls de accelerație. Nu știa de ce se întâmpla așa.

Într-o cursă de urmărire cum era aceasta, în care împingeau în fiecare stâlp ieșit în cale, un mic avantaj de acest fel era important. Fiecare colț tăiat, fiecare abordare corectă a unui arc de cerc, valorificarea fiecărui spor de viteză obținut în zbor după o scurtă aterizare, toate laolaltă îl trimiteau mai aproape de ea. Până când ajunseră la marginea orașului și, întorcând capul, ea constată că Wax era gata s-o apuce de picior.

Scoase un țipăt, o feminină exclamație de surprindere. Devie în lateral, traversă râul și reuși să coboare pe partea carosabilă a Podului de Est, agățându-se de unul dintre cablurile de sprijin.

Wax ateriză lin în fața ei, cu pistolul pregătit.

— Nu poți fugi de mine, Bleeder. Lasă-mă să-ți scot țepușa și să te iau prizonieră. Poate că ceilalți vor găsi într-o zi o modalitate de a-ți vindeca nebunia.

— Ca să ajung sclavă din nou, șopti ea din spatele măștii vopsite în roșu și alb. Tu ți-ai pune cătușe de bunăvoie?

— Dacă aș fi comis faptele oribile pe care le-ai comis tu, atunci da. Aș cere să fiu reținut.

— Dar Zeul pe care-l slujești? Armonie când își va accepta *propriile* pedepse? Oamenii pe care-i lasă să moară. Oamenii pe care i-a dus la moarte.

Wax ridică arma, dar Bleeder țâșni în sus.

Wax se luă cu arma după ea, dar ea sărea înainte și înapoi printre grinzile masive din structura podului, iar el nu trase. În schimb, se ridică printr-o împingere, avântându-se în sus – cu mantia fluturând – până ce ajunse în vârful unuia dintre turnurile de suspensie ale podului. Bleeder îl aștepta acolo, pe platoul de deasupra, îmbrăcată cum era în cămașă și pantaloni roșii, cu o capă lejeră fluturându-i în jur.

Bleeder își scoase masca.

Purta chipul lui Lessie.

Marasi nu le spuse adevărul despre Innate celorlalți polițiști, nici măcar lui Aradel. Ce le-ar fi putut spune? „Îmi pare rău, dar omul căruia i-am asigurat protecția era de fapt un criminal?” „Ah, și orașul era condus de un kandra nebun, cine știe de cât timp?” Va face curând un raport, de îndată ce va ști cum să le explice, dar deocamdată nu avea timp. Trebuia să salveze orașul.

Se simți cuprinsă de vinovăție, cum stătea lângă podiumul fragil din fața treptelor, uitându-se la căpitanul Aradel când acesta trecu pe lângă ea. Lordul înalt comisar părea bolnav. Situația penibilă în care îl pusese ea, spunându-i despre guvernator că probabil era corupt, îl tulbura profund.

În apropiere, MeLaan urcă pe platformă ca să se adreseze mulțimii. Deși ea era nemulțumită de defecte, după părerea lui Marasi imitația guvernatorului îi ieșise excelent.

Peste mulțime se lăsă tăcerea. Marasi se încruntă. O impuseseră cumva oamenii lui Aradel? Nu… polițiștii se înșiruiseră unul lângă altul între oameni și conac, dar nu făceau nimic să-i potolească.

Ce ciudat! Deși mai răsuna câte o batjocură ici și colo, majoritatea oamenilor nu mai scoteau niciun cuvânt – priveau prin ceața ce părea să se subțieze după ce fuseseră aprinse luminile de jur-împrejurul piațetei din fața conacului. Rebelii de până acum voiau într-adevăr să audă ce avea de spus guvernatorul. Ei bine, de ce n-ar fi vrut?

Marasi le simțea starea de spirit, curiozitate ostilă. Dar simțea și calmul. Discursul lui MeLaan va avea efect. Totul era în regulă. De ce își făcuse atâtea griji mai înainte? Era…

Fir-ar să fie de rugină! Cineva exercita Domolire asupra ei.

Dintr-odată deveni atentă, brusc tensionată. Se pricepea la mulțimi. Studiase dinamica maselor. Era specialitatea ei – și își dădea ușor seama că aici ceva nu era în regulă. Cine exercita Domolirea? De ce? Cum?

Suit, își spuse ea. Waxillium spusese că era implicat Set. Unchiul lui avea acces la Allomanți și era înclinat să facă tot posibilul pentru ca planurile lui Bleeder să fie aduse la îndeplinire. Nu conta ce scrisese Marasi și urma să spună MeLaan; când oamenii lui Suit vor descoperi că „guvernatorul” se abătea de la text, vor ațâța mulțimea.

Dintr-odată extrem de agitată, Marasi nu ascultă începutul discursului lui MeLaan. Avea cum să ajungă la Aradel? Nu, pentru că el se afla pe nenorocita aceea de scenă, lângă MeLaan. Wayne, cu un aer curajos în ciuda rănii care-l chinuia, se ținea pe lângă cei doi, gata să le sară în ajutor dacă intervenea ceva.

Marasi trebuia să se miște repede și fără mare gălăgie, ca să nu atragă atenția grupului Set. Îl zări pe Reddi la baza scării, supraveghind mulțimea cu brațele încrucișate. Marasi se luptă să ajungă până la el și îl apucă de braț.

— Reddi, spuse ea. Undeva prin mulțime, se află un Domolitor.

— Ce? întrebă el neatent, aruncându-i o privire. Hmm?

— Un Domolitor, spuse Marasi. Cel care ne controlează emoțiile. Probabil că stă la pândă și un Ațâțător, gata să agite mulțimea de îndată ce s-a terminat discursul.

— Nu fi stupidă! zise Reddi căscând. Totul este în regulă, doamnă locotenent.

— Reddi, zise ea strângându-l mai tare de braț. Cum te simți?

— Bine.

— Nu ești supărat pe mine? spuse ea. Nu ești supărat că am ocupat postul în locul tău? Nu ești gelos deloc?

El îi aruncă o căutătură fioroasă, apoi își semeți capul, șuierând încetișor.

— Fir-ar să fie, așa este. De obicei te urăsc, dar acum nu simt decât că nu prea-mi placi. Se joacă cineva cu emoțiile mele.

Reddi avu o ezitare.

— Nu vreau să te ofensez.

— Nu pot să simt nicio ofensă, spuse Marasi. Nu reușesc să simt nicio emoție puternică și nimic presant. Dar, Reddi, *trebuie* să-i oprim.

— Aduc o grupă de soldați, spuse el. Dar cum îi vom găsi? Ar putea fi oriunde.

— Nu, spuse Marasi cercetând din priviri mulțimea.

Descoperi o trăsură parcată discret pe o alee îngustă de pe cealaltă parte a pieței guvernatorului.

— Nu oriunde. Nu vor dori să se amestece cu mulțimea pe care intenționează s-o transforme într-o gloată de ucigași. Pericolul ar fi prea mare. Vino cu mine!

25

Când văzu chipul lui Lessie, Wax scoase un sunet gutural, primitiv, un fel de mârâit. Geamătul unui bărbat lovit direct în stomac cu un pumn bine țintit. Îndreptase pistolul spre Bleeder, dar mâna îi tremură și vederea i se încețoșă.

Nu este ea. Nu este ea.

— Iar cu armele, spuse Bleeder cu blândețe.

Rugina naibii! Era vocea lui Lessie.

— Te bazezi prea mult pe ele, Wax. Ești un Monedazvârlitor. De câte ori trebuie să subliniez acest lucru?

— I-ai deshumat cadavrul? întrebă Wax cu o voce rugătoare.

Nu mai reușea să vadă bine.

— Ești un monstru. I-ai *scos cadavrul* la suprafață?

— Regret că am fost nevoită să fac așa ceva, spuse Les… *Bleeder.* Dar emoțiile puternice sunt cele care ne eliberează de el, Wax. Nu există altă cale.

Bleeder se uită la pistol cu dispreț. Bineînțeles că asta făcea. Doar era un kandra. El nu trebuia să uite. Arma nu însemna nimic pentru ea.

Lessie… de câte ori visase că îi auzea din nou vocea? Vărsase lacrimi arzând de dorința de a-i mărturisi pentru o ultimă oară că o iubea. Să-i explice ce gol lăsase în el moartea ei, ca o rană deschisă, provocată de glonț.

Să-i ceară iertare.

Armonie. Nu pot să o împușc a doua oară.

Era adevărat, Bleeder gândise mai bine decât el.

— Mi-a fost teamă să folosesc trupul lui Tan, spuse Lessie făcând un pas spre el. Mi-a fost teamă că vei înțelege cine sunt eu cu adevărat.

— *Nu* ești Lessie.

Ea se strâmbă.

— Da, cred că așa e. N-am fost niciodată Lessie. Am fost întotdeauna Paalm, o kandra. Dar am vrut să fiu Lessie. Contează asta în vreun fel?

Fir-ar să fie de rugină… se comporta ca Lessie până în cele mai mici amănunte. MeLaan spusese că era talentată, dar ceea ce vedea el era foarte real, *atât de ușor de crezut*! Lăsă arma în jos, plin de nostalgie. Ar fi dorit…

Armonie? imploră el.

Dar Wax nu purta cercelul.

Marasi și Reddi porniră pe ocolite, înconjurând un bloc înainte de a ajunge în spatele trăsurii suspecte. Nu reușiseră să adune o forță atât de mare cum ar fi dorit ea – nu numai pentru că se temeau să nu le observe Domolitorul mișcarea, dar pe Reddi îl îngrijora și riscul de a lăsa prea puțini oameni să supravegheze mulțimea.

Vocea lui MeLaan răsuna în difuzoare, auzindu-se chiar și atunci când Marasi și cei unsprezece bărbați care o însoțeau se postară în capătul opus al aleii pe care se afla trăsura. Cât mai dura până ce Set avea să observe că au fost păcăliți? Probabil, nu prea mult. Marasi păstrase intact începutul, pentru ca discursul să nu difere *prea mult* de al lui Innate, dar acesta avea să se schimbe cât de curând.

Reddi își scoase casca de polițist – casca îi turtea părul lui Marasi, o greutate incomodă –, apoi dădu aprobator din cap înspre ceilalți, în întuneric. Acum că își scosese casca cu aluminiu în căptușeală, simțea acțiunea Domolitorului mult mai puternic decât în mijlocul mulțimii. Sursa ei era trăsura.

Își puse casca la loc. Nu aveau în circumscripție decât o

jumătate de duzină de căști, donate toate de Waxillium. Cu autoritatea ce-i mai rămăsese, Reddi stabilise cine urma să le poarte, își fixă casca pe cap, apoi duse mâna spre coapsă și scoase un baston de duel gros, asemănător unei baghete de dirijor, cu un bulb în capăt. La fel făcură și ceilalți. Niciun schimb de focuri nu putea avea loc atât de aproape de o mulțime formată din civili.

— Intrăm rapid și fără zgomot, le șopti Reddi celor din echipă. Să ne ajute Armonie să nu aibă un Monedazvârlitor printre ei. Țineți-vă căștile pe cap. Nu vreau să cădeți niciunul victimă puterii de manipulare a Domolitorului.

Marasi ridică din sprânceană. Domolitorul nu putea controla oameni, deși mulți făceau această confuzie. Cuvintele întemeierii menționau vag că prin Allomanție erau controlate neamurile kandra și koloss, dar nu slujea la nimic, numai că Marasi știa acum că acest lucru era posibil doar pentru cine deținea țepușe Hemalurgice.

— Colms, spuse Reddi vorbind tot cu voce scăzută, rămâi în spate. Tu nu ești agent de teren. Nu vreau să fii rănită sau, și mai rău, să încurci toată operațiunea.

— Cum dorești, răspunse ea.

Reddi începu să numere cu glas scăzut. Când ajunse la zece, se repeziră cu toții pe aleea învăluită în ceață. Marasi se ținu în spate, mergând cu mâinile încrucișate la spate. Aproape imediat ce intrară pe alee, polițiștii se opriră pe loc. Un grup de bărbați îmbrăcați în negru apăru pe o ușă ce dădea în alee, blocând accesul spre mica trăsură.

Lui Marasi începu să-i bubuie inima când văzu cele două grupuri cercetându-se unul pe celălalt, față în față. Măcar era o dovadă că avusese dreptate în privința trăsurii. Câțiva nou-veniți erau înarmați cu puști, dar un ordin lătrat de unul dintre cei îmbrăcați în negru îi făcu să le ascundă.

Nu vor să abată atenția mulțimii de la discurs, își spuse Marasi. *Încă mai cred că ceea ce spune guvernatorul corespunde planului lor.*

Ambelor părți le convenea să țină conflictul sub tăcere. Cele două grupări rămaseră în așteptare, încordate, până când Reddi făcu un semn cu bastonul de duel.

Atunci grupurile se năpustiră unul asupra celuilalt.

Bleeder se apropie de Wax prin ceață. În vârful platformei de pe turnul podului părea să nu mai existe nimic. Se aflau, parcă, pe o mică insulă de oțel în mijlocul mării. Erau împresurați de cenușiu, cu întunericul atotcuprinzător deasupra.

— Poate că ar fi trebuit să vin la tine, spuse vocea lui Lessie. Să-ți cer să mă ajuți cu planul meu. Dar el urmărește. *Întotdeauna* urmărește. Mă bucur că ți-ai scos cercelul. Măcar cuvintele mele au însemnat ceva pentru tine.

— Încetează, șopti Wax. Te rog.

— Ce să încetez? întrebă Lessie la numai câțiva centimetri distanță de el. Să nu mai merg? Să nu mai vorbesc? Să nu te mai iubesc? Aș fi avut o viață mult mai ușoară, dacă aș fi putut face toate *acestea.*

Wax o prinse cu mâna, ținând-o de gât, atingându-i obrazul cu degetul mare. Ea îi întâlni privirea și citi în ea milă.

— Poate că n-am venit la tine dintr-un motiv care nu avea nicio legătură cu Armonie, spuse ea. Știam că astfel te voi răni. Îmi pare rău.

Nu, își spuse Wax.

— Va trebui să fac ceva cu tine, spuse ea. Să te țin cumva la adăpost, dar să te scot din joc. Poate voi fi nevoită să te rănesc, Wax. Pentru binele tău.

Nu, este ireal.

— Încă nu știu ce să fac cu Wayne, continuă ea. Nu mi-a venit să-l ucid, prostul de el. Te-a urmat aici, ca să te ajute în oraș. Pentru asta țin la el. Dar încă îi aparține lui Armonie, așa că poate-ar fi mai bine să moară, decât să fie cum este acum.

NU!

Wax o împinse, ridicându-l din nou pe „Răzbunare”. Dar arma îi sări din mână – împinsă de Bleeder. Se rostogoli în ceață.

Wax mormăi izbind-o pe Bleeder cu umărul, încercând să-l facă vânt de pe turn. Dar când lovi, ea îl prinse de braț, dezechilibrându-se amândoi.

Căzură, iar ea își ridică pușca de aluminiu și îl împușcă în picior.

Wax țipă în cădere de pe turn, se prăbuși prin cețuri, împinse frenetic în podul de dedesubt și își micșoră viteza, dar când se izbi de pământ, piciorul cedă și Wax urlă, sprijinindu-se pe un singur genunchi.

Pistolul. Găsește pistolul!

Arma căzuse undeva prin preajmă. Fir-ar să fie! mai funcționa după ce căzuse de la o asemenea înălțime? N-o auzise izbindu-se de pământ. Să fi însemnat că a căzut în apă?

Bleeder ateriză alături, izbindu-se zdravăn. Se răsuci imediat spre el, în lumina stridentă aruncată de becurile electrice pe tablierul podului. Autovehicule și trăsuri nu se vedeau, iar în spatele ei, deasupra orașului, atârna un puternic câmp luminos. O lumină violentă, roșie, de parcă cețurile ar fi luat foc.

În afara orașului văzu întuneric și pace. Dar înăuntru, Elendel ardea.

Marasi se strecură pe marginea câmpului de bătaie.

Era un câmp de bătaie foarte *mic,* era adevărat, dar ferocitatea conflictului o uluia. Pentru prima oară simți că înțelegea cum fusese viața în timpul Războiului Cenușii, cu secole în urmă.

Fără îndoială, războaiele de atunci fuseseră pregătite mai temeinic, mai îndelung premeditate. Nu semănau de fel cu învălmășeala aceasta de figuri care își trag pumni, își rup oasele, înjură și-i calcă în picioare pe cei căzuți la pământ. Îi venea rău privindu-i, o cuprindea neliniștea. Bărbații aceia erau colegii ei și luptau cu disperare să răzbească prin hoarda lui Set. Toată noaptea fuseseră nevoiți să stea și să se uite cum se descompunea orașul în jurul lor, cum situația devenea din ce în ce mai proastă, iar ei erau neputincioși.

Aici însă se puteau bate și se aruncaseră în luptă cu toate puterile, sfărâmând țeste, azvârlind cât colo dușmani, opintindu-se pe aleea murdară și întunecată, în efortul de a ajunge la trăsură. Din fericire, în trupele lui Set părea a nu se afla niciun Monedazvârlitor sau Braț-de-Fludor.

Oamenii ei erau în continuare copleșiți numeric și, oricât ar fi fost de hotărâți, nu reușeau să avanseze prea mult. Dincolo de alee mulțimea devenea tot mai agitată. Discursul ținut de kandra ajunsese la cuvintele scrise de Marasi, promiteau reformă socială, legislație pentru reducerea programului de lucru și îmbunătățirea condițiilor din fabrici. Din păcate însă, ceea ce auzea Marasi din vocea reverberată trăda disperare. Suna fals, lipsit de autenticitate.

MeLaan nu avea nicio vină. Spusese că nu avusese destul timp să pregătească imitația așa cum ar fi trebuit și, în primul

rând, nici nu era specialitatea ei. Nenorocită rugină! Mulțimea începuse să strige, să înjure minciunile guvernatorului. Vocea lui MeLaan se poticni. Să fi fost acesta Ațâțătorul, care împingea mulțimea spre dezordine? Sau oamenii erau atât de mânioși, încât treceau peste Allomanție?

Oricare ar fi fost situația, Marasi nu putea simți decât disperare, pentru că oamenii ei luptau și cădeau, în timp ce mulțimea se mobiliza pentru o adevărată rebeliune. Înaintă pe alee sperând că, dacă va ajunge la trăsură, va reuși să schimbe starea lucrurilor. Din păcate, aleea era prea îngustă și combatanții o umpleau până la refuz. Jumătate din oamenii ei erau la pământ. Cei care continuau să lupte arătau ca niște strigoi, se foiau și se unduiau prin cețuri. Umbre încercând să distrugă alte umbre.

Nimeni, din nicio parte, nu părea să-i acorde ei vreo atenție. Era normal. În cea mai mare parte a vieții, tatăl ei ar fi vrut-o dispărută. Cei din înalta societate se pricepeau de minune să pretindă că ea nici nu exista. Până și Waxillium părea să uite uneori că era și ea pe-aici.

Ei bine, fie! Trase adânc aer în piept și se amestecă în mijlocul bătăliei. Apropiindu-se de doi bărbați care se pocneau, se băgă între ei ca și când ar fi încercat să-i ajute – apoi se azvârli într-o parte de parcă ar fi fost lovită. Reușea să se prefacă bine, i se păru ei.

Îl auzi pe Reddi folosindu-i numele într-o înjurătură, undeva pe alee, dar nimeni nu veni s-o salveze. Încercau cu toții, cu multă asiduitate, să se omoare unul pe altul, așa că Marasi se strecură mai departe târându-se prin umbră, până ajunse la trăsură.

Acolo dădu peste două gărzi. Ei, asta-i! Trebuia să treacă de ele. Dar cum?

Se uită în urmă, spre locul unde se desfășura lupta. Se deplasaseră ceva mai departe pe alee, iar polițiștii fuseseră forțați să se retragă, în fața numărului mai mare al celorlalți. Erau probabil suficient de departe încât Marasi să încerce un act cu desăvârșire disperat.

Se folosi de Allomanție.

Pentru o clipă, creă o bulă de viteză în care se incluse pe sine și pe cele două gărzi. Apoi stinse metalele imediat. În afara bulei trecuseră abia câteva secunde.

Impactul producea în continuare vibrații. Cețurile păreau să

zumzăie din cauza vitezei din jurul lor, iar combatanții se împleticeau în mișcări. Cele două gărzi priviră în jur speriate. Marasi se prefăcu a fi un cadavru, cât putu mai bine.

Apoi aplică din nou Allomanția.

— Pentru numele lui Năruire! exclamă una dintre gărzile de corp. Ai văzut?

— Se află Născuți-din-Metal printre ei, spuse celălalt.

Amândoi păreau extrem de nervoși.

Marasi le aplică încă un șoc de distorsionare a timpului. Cei doi schimbară câteva replici dure, aprinse; apoi ciocăniră în ușa trăsurii și discutară prin fereastră. Marasi rămase în așteptare, asudând, cu nervii întinși la maximum. Oamenii ei nu mai dispuneau de prea mult timp…

Cele două gărzi fugiră pe alee, părăsind trăsura pentru a-i avertiza pe combatanți să se ferească de Născuții-din-Metal. Marasi se ridică în picioare, se strecură pe cealaltă parte a trăsurii care nu avea vizitiu, deschise ușa, sări înăuntru și se așeză.

Pe banchetă se afla o femeie mică și corpolentă, înveșmântată în trei straturi de mătăsuri. Așezat alături, un bărbat o ținea de încheietura mâinii, cu ochii închiși; purta un costum foarte elegant, modern. Pistolul îndreptat de Marasi spre ei era, prin comparație, destul de banal. Și foarte funcțional.

Femeia făcu ochii mari, întrerupându-și concentrarea ca să se uite la Marasi cu oroare. Îl înghionti pe bărbat, care deschise și el ochii, surprins. Un Domolitor și un Ațâțător, ar fi zis Marasi.

— Eu am o teorie, li se adresă Marasi, aș zice că o doamnă nu are niciodată nevoie să recurgă la ceva atât de barbar precum violența, ca să-și atingă scopurile. Nu ești de acord?

Cei doi încuviințară pe loc, dând din cap.

— Da, chiar așa, spuse Marasi. O doamnă adevărată folosește în schimb amenințarea cu violența. Este mult mai civilizat așa.

Ridică arma.

— Opriți-i pe acei Cap-de-Fludor de pe alee să-i mai bată pe oamenii mei. Pe urmă stăm de vorbă despre ce facem cu mulțimea…

— Încetează, Wax! țipă Bleeder. Nu-i mai da ascultare!

Uite-l! „Răzbunare!” Zări pistolul lângă Bleeder, ieșea dintr-o rigolă de pe marginea drumului.

Wax se duse după el șchiopătând, rostogolindu-se peste brațul rănit, folosind o împingere prin care reuși să alunece mai departe. Bleeder își îndreptă arma spre el, fără să tragă. Poate că undeva în străfundul ei, creatura își însușise sentimentele corpului în care se întrupase. Poate că nu mai reușea să facă diferența între minte și chip.

Wax trase afară pistolul „Răzbunare”.

— Te rog, șopti Bleeder. Ascultă-mă!

— Greșești în ceea ce mă privește, spuse Wax învârtind butucul armei, pipăind trăgaciul, cu speranța că arma încă mai funcționa.

Se uită la Bleeder și o luă în cătare. Reamintindu-și imagini din trecut, o văzu pe Lessie. Stomacul i se strânse din nou.

— Unde greșesc? întrebă Bleeder.

Fir-ar să fie, plângea.

— Eu nu sunt mâinile lui Armonie, șopti Wax. Sunt sabia Lui.

Și trase.

Bleeder nu se feri. De ce ar fi făcut-o? Armele abia dacă-i creau o mică neplăcere. Glonțul o nimeri drept în frunte. Deși capul i se balansă spre spate în urma impactului, ea nu căzu, se mișcă doar puțin.

Se uită fix la el, în timp ce un firicel de sânge i se prelinse pe lângă nas, spre buze. Pe urmă făcu ochii mari.

Pușca îi căzu dintre degetele tremurânde.

Suntem mai slabi decât alte creaturi Hemalurgice, spusese MeLaan. Wax se forță să se ridice în picioare, agățându-se de parapetul podului ca să se sprijine. Numai două țepușe și putem fi înfrânți.

— Nu! țipă Bleeder căzând în genunchi. Nu!

O țepușă îi permitea să fie înțeleaptă. Iar a doua – înfiptă în mintea ei sub forma glonțului făurit din cercelul lui Wax – îi dădu lui Armonie posibilitatea să recapete controlul asupra ei.

26

Marasi o târî pe femeia-Domolitor după ea, ținând-o de guler cu o mână, iar în cealaltă ducând arma. Erau însoțite de Reddi, cam jumulit, care privea nemulțumit mulțimea. Restul oamenilor capturați îi lăsaseră în grija celorlalți polițiști și Marasi se ruga la Armonie să nu-și fi forțat astfel destinul.

— Oprește-i, șuieră Marasi adresându-i-se femeii când ajunseră în apropierea gloatei care azvârlea cu diverse obiecte pe scenă.

Biata MeLaan se străduia plină de bravură să-și continue discursul, din ce în ce mai suspicioasă că nu o asculta nimeni.

— Mă străduiesc! se văită Domolitoarea. Mi-ar fi probabil mai ușor dacă nu m-ai *strânge* așa de tare de gât!

— Ocupă-te să-i domolești și taci! spuse Reddi ridicând bastonul de duel.

— Nu pot să le controlez mințile, prostule! spuse Domolitoarea. Iar să mă lovești n-ar sluji la nimic. Când voi putea vorbi cu avocatul meu? N-am încălcat nicio lege. Nu făceam decât să urmăresc cu interes evoluția evenimentelor.

Marasi nu luă în seamă răspunsul morocănos al lui Reddi, preferând să se concentreze asupra mulțimii. MeLaan stătea în fața ei, iluminată din spate de becuri electrice, iar din față de focurile aprinse în aer liber. Mânia gloatei, un foc străvechi, în contrast cu sterilitatea lumii noi.

— Ar trebui să fiți recunoscători! striga MeLaan în fața mulțimii. Am venit personal să vă vorbesc!

Cuvinte nepotrivite, își spuse Marasi. Supărarea o făcea să se abată de la ce scrisese ea.

— Vă ascult! strigă MeLaan peste capetele din mulțime. Dar trebuie să ascultați la rândul vostru, criminalilor!

Exact așa ar fi vorbit și el. Exagera, poate? MeLaan juca un *rol.* Era guvernatorul, rolul pe care i-l atribuise Marasi. Kandra dădea impresia că a lăsat forma să-i dicteze reacțiile. La naiba... nu era vorba că nu se descurca. Se descurca foarte bine – reușea să fie Innate. Din păcate, Innate nu izbutise niciodată să se apropie de oameni.

— În regulă, zise MeLaan gesticulând cu mâna. Dați foc orașului! Să vedem cum o să vă simțiți mâine-dimineață, când nu veți mai avea un cămin în care să vă duceți traiul.

Marasi închise ochii și gemu. Fir-ar să fie, era tare obosită. Cât se făcuse de târziu, oare?

Mulțimea devenea din ce în ce mai violentă. Era timpul să-i ia pe MeLaan și Wayne și să plece. Dăduseră chix. Fusese un risc de la început, își doriseră imposibilul. Oamenii veniseră însetați de sânge. Și...

Un nou val de batjocuri izbucni din mulțime. Marasi deschise

ochii, cutremurându-se. Se afla la marginea dinspre sud a mulțimii, lângă unul dintre focuri și suficient de aproape în față pentru a-l putea vedea pe inspectorul-șef Aradel, care apăruse lângă MeLaan. Probabil că urma să-l ducă pe „guvernator” la adăpost.

Dar nu, Aradel își scoase pistolul și *îl îndreptă spre guvernator.*

La început, Marasi rămase cu gura căscată. Pe urmă se răsuci spre Domolitor.

— Liniștește-i! porunci ea. În clipa asta. Fă tot ce ești în stare. Fă-o și-ți garantez imunitatea pentru ce ai comis în seara asta.

Femeia se uită insistent la Marasi, dând la iveală o șiretenie ce dezmințea scâncetele de mai devreme. Părea să cântărească oferta.

— Îți promit, spuse Marasi, pe spada Supraviețuitorului.

Femeia încuviință dând din cap și un val mătură mulțimea – o liniște neașteptată. Nu-i reduse la tăcere deplină, dar când vorbi Aradel, vocea lui se auzi cu toată limpezimea.

— Replar Innate, spuse Aradel. În numele poporului din acest oraș și cu autoritatea funcției mele de lord înalt comisar, te arestez pentru corupție nelimitată, valorificare în scop personal a resurselor orașului și încălcarea jurămintelor de funcționar public.

O liniște deplină se lăsă peste mulțimea încremenită.

— Ce idioțenie... începu MeLaan.

— Stânga-mprejur, le ordonă Aradel polițiștilor.

Se uită jos, la polițiștii din subordinea sa.

— *Stânga-mprejur*!

Șirul subțire de soldați se întoarse fără tragere de inimă cu fața la el și cu spatele la mulțime.

— Ce naiba *face*? întrebă Reddi.

— Ceva deosebit de inteligent, spuse Marasi.

Aradel privi pe deasupra oamenilor, cu arma îndreptată în continuare spre guvernator.

— În această seară, guvernatorul însuși a decretat că orașul intră sub incidența legii marțiale. Aceasta înseamnă că Poliția preia controlul, sub conducerea lui. Din păcate, guvernatorul se dovedește a fi un ticălos mincinos.

Câteva strigăte de aprobare răsunară șovăitor din mijlocul mulțimii.

— Nu mai deține puterea, spuse Aradel. Din câte-mi pot da eu seama, voi aveți puterea. Dacă așa veți dori, în această seară, poliția va fi cu voi. Acum, ați venit aici ca să porniți o rebeliune. Ascultați! Nu mai țipați. Nu voi tolera nicio revoltă, nici jafurile. Dacă dați foc orașului, am să mă lupt cu voi până la ultima suflare. M-ați auzit? Noi nu suntem o *gloată.*

— Atunci, ce suntem? strigă cineva și mai mulți i se alăturară.

— Suntem locuitorii orașului Elendel și ne-am săturat să fim conduși de o hoardă de șobolani, strigă Aradel. Am dovezi că cel puțin șapte lorzi din mari case nobiliare sunt corupți. Intenționez să-i arestez pe toți. În această seară.

Aradel avu o ezitare, apoi vorbi mai apăsat, cu voce răsunătoare, amplificată de pâlniile amplasate în fața scenei.

— Aș putea să mă sprijin pe armată, dacă așa doriți.

În timp ce mulțimea urla exprimându-și aprobarea, Aradel o predă pe MeLaan în mâinile unor caporali care așteptau în apropiere. Aceștia păreau total uimiți. În realitate, Aradel însuși arăta ușor copleșit de ceea ce tocmai făcuse.

— Pură Dăinuire, înjură Reddi cu glas scăzut, privind mulțimea superexcitată. Gloata va trece la linșaj.

— Nu, zise Marasi. N-o va face.

— De ce ești atât de sigură?

— Pentru că râul este mai ușor de dirijat, decât de oprit, Reddi, spuse Marasi.

Poate că avea să fie bine așa. Nu-și făcea mari speranțe că-l va putea împiedica pe Aradel să-i aresteze pe lorzii și doamnele acelea, dar în privința guvernatorului… Având scrisorile și dacă MeLaan juca rolul în continuare… Da, s-ar putea *să iasă bine,* până la urmă…

Îi dădu drumul femeii-Domolitor.

— Ești liberă; șterge-o de-aici. Și spune-i lui Suit că poate l-ar interesa să-și ia o vacanță prelungită, având în vedere ceea ce urmează.

Wax traversă podul șchiopătând. Viața îl învățase să nu subestimeze niciodată un dușman pe care credea că l-a doborât. Ținându-și cu o mână piciorul din care pierdea sânge, cu cealaltă menținu arma îndreptată spre figura care se zbătea, până când reuși să-i smulgă pușca. Pe urmă se lăsă pe genunchiul sănătos și o întoarse pe partea cealaltă, ca să se

asigure că nu ascunde altă armă dedesubt. Constată că îi curgeau lacrimi, amestecându-se cu picăturile de sânge ce i se prelingeau din rana făcută de glonț.

— A intrat din nou în capul meu, Wax, șopti ea tremurând. Oh, *Năruire,* a pătruns în capul meu. Pune stăpânire pe mine. Refuz să mă întorc la el.

— Sst! spuse Wax extrăgându-i al doilea pistol dintr-o parte și aruncându-i la distanță. Este în regulă.

— Nu, strigă ea, prinzându-l de mână. Nu este. Nu-i voi aparține din nou! La sfârșit, *voi fi eu însămi*!

Bleeder începu să tremure și mai tare, trupul zbătându-i-se cu mișcări sacadate în timp ce se ținea de brațul lui. Wax se încruntă, iar ea rămase cu gâtul întins, întâlnindu-i privirea, plângând și cutremurându-se. Zvârcolindu-se.

— Ce faci? vru el să afle.

— Mor. Așa am decis! Nu vom cădea încă o dată. Am găsit o cale de ieșire.

Bleeder nu reuși să-i mai susțină privirea, se prăbuși pe spate, în spasme. Ochii i se dilatară rapid, pielea începu să-i tremure pe oase.

Wax privea îngrozit. O apucă de braț. Nu avea puls. Murea, *într-adevăr.* Se omora.

O putea el opri?

De ce ar face-o? Era autoarea multor omoruri. Era un sfârșit potrivit pentru ea. Adevărul era că o înțelegea. Mai bine o lăsa să meargă pe drumul acesta, decât să sufere sub controlul lui Armonie. Ezitând, dar simțind că nu prea mai avea nimic de făcut pentru această sărmană făptură, o ridică în brațe și o ținu strâns. Măcar să moară în brațele cuiva. Se simțea revoltat să facă așa ceva, mai ales după toate isprăvile ei. Dar, la naiba, așa *trebuia* să fie.

Bleeder întoarse fața spre el tremurând în continuare și expresia i se îmblânzi, zâmbea cu buzele însângerate.

— Ești… ești surprinzător ca… măgarul care dansează, domnule Cravată…

Wax deveni sobru.

— Unde ai auzit tu cuvintele acestea? De unde le știi?

— Cred că te-am iubit încă din ziua aceea, spuse ea. Un gardian al legii, angajat cu simbrie. Atât de ridicol, dar atât de… onest. N-ai încercat să mă menajezi, dar păreai foarte dornic să

impresionezi... Un lord care știa ce vrea.

— Cine ți-a povestit ce s-a întâmplat în ziua aceea, Bleeder? întrebă Wax. Cine...

— Întreabă-l pe Armonie, spuse ea, tremurând mai tare. Întreabă-l, Wax! întreabă-l de ce a trimis un kandra să te urmărească, cu foarte mulți ani în urmă. *Întreabă-l* dacă a știut că voi ajunge să te iubesc!

— Nu...

— El ne-a manipulat, chiar și atunci! șopti ea. Eu am refuzat. N-am vrut să te împing să te întorci în Elendel! Te simțeai bine acolo. N-am vrut să te aduc înapoi, ca să devii pionul lui...

— Lessie?

Pentru numele lui Armonie, *era* ea.

Era *ea.*

— Întreabă-l... Wax, spuse ea. Întreabă-l... de ce... dacă știe totul... te-a lăsat să mă omori.

Rămase nemișcată.

— Lessie? strigă Wax. Lessie!

Murise. Acolo, în brațele lui. Îi privi îndelung trupul. Își păstrase forma. Forma ei. O strânse în brațe scoțând un urlet stins, venit din adâncul ființei lui, un strigăt sălbatic ce reverberă în noapte.

Păru să împingă cețurile înapoi.

O oră mai târziu era încă îngenuncheat în același loc, ținând-o în brațe, când o siluetă se profilă în ceață și se apropie mergând în patru picioare. TenSoon, kandra, păzitorul Războinicului în Ascensiune, se apropia pășind smerit, cu capul lui de ogar, plecat.

Wax rămase cu ochii pierduți în cețurile mișcătoare, ținând cadavrul în brațe, sperând cu toată ființa sa că propria căldură îi va ține cald.

— Spune-mi, zise Wax cu voce stinsă și răgușită de atâta strigat. *Spune-mi,* kandra.

— Ți-a fost trimisă demult, zise TenSoon, așezându-se pe labele din spate. Femeia pe care ai cunoscut-o sub numele de Lessie a fost tot timpul unul dintre noi.

Nu...

— Armonie își făcea griji pentru tine cât ai fost în Ținuturile Necrutătoare, justițiarule, spuse TenSoon. Voia să fii păzit de cineva. Paalm dovedise dorința de a trece peste prohibițiile pe

care noi, ceilalți, le consideram sacrosancte. Spera că voi doi veți fi buni unul pentru celălalt.

— De ce nu mi-ai spus? izbucni Wax, cu pumnii încleștați.

Ură. Nu credea să mai fi simțit vreodată atâta *ură* ca în acel moment.

— Mi s-a interzis, spuse TenSoon. MeLaan n-a știut; iar mie mi s-a spus abia acum câteva zile. Armonie a apreciat că s-ar întâmpla un dezastru dacă ți s-ar fi spus pe cine vânai.

— Iar acesta *nu este* un dezastru, kandra?

TenSoon se uită în altă parte. Ședeau pe un pod pustiu, luminile electrice scobeau buzunare în ceață și o femeie zăcea moartă în brațele lui Wax.

— Eu am omorât-o, șopti Wax strângând din ochi. Am omorât-o *a doua oară.*

Epilog

Wax ședea însingurat într-o încăpere plină de oameni. Făcuseră tot ce le stătuse în putere să-i aline. Un foc cald în cămin, o lumină blândă pe masa de lângă el, pentru că Steris îi cunoștea preferința pentru flacără în detrimentul curentului electric. Ziarele zăceau neatinse, făcute sul lângă ceașca de ceai, care se răcise de mult.

Stăteau de vorbă și sărbătoreau, în frunte cu Lordul Harms, care râdea și protesta susținând că el nu jucase decât un rol neînsemnat în tot ce se întâmplase. Evitaseră un dezastru. Un nou guvernator – primul din istorie care nu avea sânge nobil. Chiar și Lordul Născut-din-Ceață, cu mult timp în urmă, fusese doar parțial nobil. Ultimul împărat fusese nobil pur, iar Supraviețuitorul numai pe jumătate. Cu toții oameni mari – toată lumea era de acord cu asta –, meritau numai laude.

Dar Claude Aradel nu era deloc de spiță nobilă. Nu avea nici picătură de sânge nobil în el. Participanții la petrecere se felicitau reciproc pentru gândirea progresistă care-i făcea să vorbească pozitiv despre cineva născut din popor.

Wax rămăsese cu privirea pironită în flăcări, mângâindu-și barba nerasă de mai multe zile. Vorbea când era întrebat, dar în cea mai mare parte a timpului era lăsat în pace. Era devastat, le spunea Steris celorlalți. Ori de câte ori putea, îi ținea la distanță de el, spunându-le – pentru că întrebau, în mod inevitabil – că ei

doi deciseseră împreună să amâne nunta, pentru ca Wax să-și poată lua o scurtă vacanță de refacere.

Când petrecerea era în toi, apăru Wayne în cârje, șchiopătând. Nu se putea vindeca dacă nu-și făcea depozite mai mari de sănătate – și nu putea să-și facă depozitele până nu i se vindeca rana, altfel nu obținea rezultatul scontat. Deocamdată, trebuia să suporte fragilitatea corpului său, la fel ca orice persoană normală.

Suntem cu toții teribil de fragili, dacă stai să te gândești, își spuse Wax. *Dacă un singur lucru, cât de mic, nu merge bine, s-a terminat.*

— Hei, amice, zise Wayne așezându-se pe scăunelul de la picioarele lui Wax. Vrei să știi cât de al naibii de genial sunt?

— Dă-i drumul, șopti Wax.

Wayne se aplecă spre el și desfăcu brațele într-un gest dramatic.

— Am de gând să-i îmbăt *pe toți.*

Oamenii continuau să stea de vorbă. Polițiști, cei mai mulți dintre ei. Câțiva aliați politici de-ai lui Wax. El alesese să facă afaceri numai cu oamenii de bună reputație din oraș, de aceea curățenia pe care se hotărâse s-o facă Aradel nu afectase și casa lui. Ceea ce era considerat a fi o victorie politică enormă.

— Înțelegi tu, am un plan, zise el bătându-se cu degetul în cap. Oamenii din orașul ăsta au probleme. Indivizii care lucrează în fabrici cred că dacă ar avea mai mult timp liber, asta le-ar rezolva nemulțumirile, dar trebuie să aibă ce face *cu* timpul acela. Iar eu am o idee. Rezolv eu totul.

— Pentru numele lui Armonie, Wayne, zise Wax. Doar n-ai de gând să otrăvești tot orașul, nu-i așa?

— Nuu, zise Wayne. Cel puțin, nu trupurile.

Zâmbi cu gura până la urechi.

— Ai să vezi. Va ține. Va fi *nemaipomenit.*

Dădu să se ridice și se împiedică, gata-gata să cadă. Își privi surprins piciorul, ca și când ar fi uitat de rană. Pe urmă dădu din cap, luă cârja și se ridică în picioare.

Odată aflat pe picioare, avu o ezitare, dar se aplecă.

— O să treacă, amice, spuse el. Tata mi-a spus odată: „Fiule, să treci prin viață cu capul sus.” Așa că, dacă lucrurile merg prost, dai cu capul de zid până ce-ți crăpi buzele și ai să te simți mai bine. La mine funcționează. Cel puțin, așa cred. Nu-mi mai

aduc prea bine aminte, fiindcă am avut prea multe răni la cap.

Wayne zâmbi. Wax rămase cu privirea pierdută în flăcări. Wayne redeveni serios.

— Ar fi vrut de la tine s-o oprești, să știi, zise Wayne cu glas scăzut. Dacă ar fi putut să stea de vorbă cu tine, să judece limpede, ți-ar fi cerut să-i iei viața. Așa cum aș fi vrut și eu. Așa cum ai fi vrut și tu, dacă ți-ai fi pierdut cuprul. Ai făcut ce trebuie, amice. Și ai făcut-o bine.

Îi arătă lui Wax mâna strânsă pumn și dădu aprobator din cap, apoi plecă sărind într-un picior, apropiindu-se de o tânără cu păr lung, de aur. O adolescentă? Wax n-o recunoscu.

— Te știu de undeva, nu-i așa? spuse Wayne. Ești fiica lui Remmingtel Taresel? Ăla de-a inventat becul electric?

Fata făcu o față lungă.

— Îl cunoști?

Îl apucă pe Wayne de braț.

— Îl cunoști pe tatăl meu?

— Bineînțeles! spuse Wayne. A fost jefuit, pot să zic. Un geniu. Umblă vorba că și tu ești la fel de deșteaptă. Aparatul acela pe care l-ai făcut ca să întărească vocea e interesant.

Fata se uită lung la Wayne, pe urmă se trase mai aproape de el.

— Acela nu este decât începutul. Și l-au pus cu toții prin case. Nu vezi? S-a răspândit peste tot.

— Ce? întrebă Wayne.

— Curentul electric, zise fata. Iar eu voi fi prima care-l va folosi.

— Ce zici… spuse Wayne. Ai nevoie de bani?

— Dacă am…

Îl trase pe Wayne după ea printre invitați, înflăcărată, vorbind atât de repede încât Wax nu-i putea urmări cuvintele.

Nici nu prea-l interesau. Se holba la foc.

Musafirii erau prea politicoși pentru a-i da de înțeles că strica petrecerea cu indiferența lui. Clotilde trecu pe lângă el, schimbându-i cana de ceai rece cu unul cald. Lui Wax îi păsa atât de puțin, încât nu l-ar fi deranjat nici dacă fotoliul acela confortabil ar fi fost o bancă dură de lemn. Nu-l simțea nici pe el, nici căldura focului, nici bucuria victoriei.

Cum puteai să auzi bâzâitul albinei în mijlocul tunetelor? În cele din urmă, invitații își găsiră scuze să plece, când cheful fără

veselie se sfârși. Unii își luară rămas-bun de la el. Alții, nu. Pe la jumătatea agoniei previzibile a petrecerii, Marasi se așeză pe scăunelul de la picioarele lui. Era îmbrăcată în uniforma de polițist. Cam ciudat pentru o petrecere, deși, dacă se gândea mai bine, bărbații din poliție așa apăreau mereu.

Marasi îi luă cana de ceai, bău din ea, apoi așeză altceva pe masă în locul ei. Ochii lui Wax alunecară o clipă spre obiect. O țepușă mică, de lungimea unui deget, făcută dintr-un metal de culoare argintie, cu puncte roșii, ca niște pete de rugină.

— Este una dintre țepușele pe care le-a folosit ea, Waxillium, spuse Marasi cu blândețe. MeLaan m-a pus să ți-o arăt.

Wax închise ochii. Credeau că el voia *să vadă* așa ceva?

— Waxillium, spuse Marasi. Nu putem identifica acest metal. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Cu siguranță, nu este una dintre țepușele cu care a început. Ceea ce înseamnă că și le-a scos pe amândouă și și-a înfipt în locul lor una dintre acestea? De unde le-a luat? Cine i le-a dat?

— Nu mă interesează, șopti el deschizând ochii.

Marasi tăcu.

— Wax…

— El a trimis-o la mine, Marasi. El a trimis un *kandra* să mă *seducă.*

— Nu, spuse Marasi ferm. A trimis pe cineva să te păzească și să aibă grijă de tine în Ținuturile Necruțătoare. Am vorbit cu TenSoon. Seducția a fost ideea ei. Și a ta, presupun.

— Armonie a știut, spuse Wax cu voce răgușită. A înțeles ce urma să se întâmple.

— Poate că nu.

— Atunci ce fel de Zeu este El? La ce *servește* un Zeu ca El, Marasi? Te rog să-mi răspunzi.

Marasi se foi, pe urmă oftă și luă înapoi țepușa. Ridicându-se, lăsă să cadă pe masă altceva. Un mic cercel, cât un buton, cu pivotul îndoit.

Wax nu se uită la el. Lăsă cercelul acolo unde se afla, în timp ce Marasi își luă rămas-bun și plecă de la petrecere. Veniră și alții la el, îi transmiseră încurajări binevoitoare, de felul celor pe care ai vrea să le scrii pe o carte poștală.

El dădea din cap, dar nu asculta.

*

Plecând de la petrecerea de la conacul Ladrian, în drum spre

casă Marasi se opri la secția de poliție, cu intenția de a-și lua cartea de Hemalurgie a Lordului Născut-din-Ceață, pe care o încuiase în sertar. În birouri era întuneric și liniște – un contrast total față de nopțile din urmă. Deși câțiva polițiști ieșiseră în patrulare, majoritatea primiseră permisii. Nu mai erau la birou decât aceia care supravegheau celulele de detenție. De aceea, Marasi era surprinsă să vadă lumină în fundul sălii principale. Intră și se rezemă de tocul ușii, uitându-se în cabinetul lui Aradel, care scosese un teanc de hârtii și lucra la ele la lumina lumânării.

— Îmi vine greu să cred, spuse Marasi, că guvernatorul nu are altceva mai bun de făcut în prima lui zi de muncă în această calitate, decât să scrie rapoarte despre deprecierea echipamentelor. Nu că m-ar deranja. Dar le ignori… de când?

Aradel făcu o figură pleoștită.

— Nu sunt guvernator. Nu unul adevărat.

— Titlul de „guvernator interimar” conține cuvântul „guvernator”, domnule.

— Luna viitoare, după audierile propriu-zise, vor vota pe altcineva.

— Sincer, domnule, mă îndoiesc.

Trânti o pagină în vârful teancului, semnată și ștampilată, apoi rămase cu ochii pironiți pe ea. Într-un final își trecu mâna prin păr.

— Oh, Dăinuire. Ce-am făcut? Și de ce naiba nu m-ați oprit niciunul dintre voi?

Marasi zâmbi.

— Nu prea ne-ați oferit ocazia, domnule.

— Voi dispărea, spuse el. Voi refuza numirea. Voi…

Ridică privirea la ea, apoi oftă.

— Nu voi fi fericit cu această funcție, Colms.

— Cei care au fost fericiți să joace acest rol, domnule, par să-și fi epuizat resursele. Aștept cu nerăbdare să văd ce urmează mai departe. Dumneata ai schimbat lumea.

— N-am avut această intenție.

— Nu contează, spuse Marasi privind într-o parte, pentru că se mișca cineva prin biroul întunecat, apropiindu-se.

Alt polițist care venea să recupereze munca nefăcută?

— Oh, nu.

Guvernatorul Innate se apropie de ușă, cu o curea în mână.

— Știe vreunul dintre voi cum se leagă asta? întrebă fostul guvernator cu vocea lui MeLaan.

— O curea nu se leagă, kandra, spuse Aradel. Se încheie cu o cataramă.

— Nu, nu, spuse MeLaan strângând cureaua. Vreau să zic, dacă faci un laț. Oamenii vorbesc mereu despre deținuți care se spânzură în celule, dar a naibii să fiu dacă-mi dau seama cum. Am atârnat așa vreo zece minute și sunt sigură că nici cel mai fragil muritor n-ar putea sfârși în felul acesta. Greșesc undeva.

Ridică privirea spre cei doi și se încruntă văzându-le figurile uluite.

— Ce este?

— Să te *spânzuri*? bolborosi Marasi recăpătându-și glasul într-un târziu. Dar ești principalul nostru martor!

— Voi chiar credeți, spuse sec MeLaan, că Armonie mă va lăsa să trec printr-un proces și să depun mărturie falsă despre oameni pe care nici măcar nu-i cunosc? Ar fi o bătaie de joc la adresa justiției, dragilor.

— Nu, zise Marasi. Avem scrisori. Cunoaștem adevărul.

— Chiar așa? întrebă MeLaan strângând din nou cureaua. Sunteți siguri că nu Paalm a contrafăcut scrisorile acelea sau Innate însuși înainte de a-l omorî ea? Știți dacă lorzii aceia și doamnele și-au dus planurile până la capăt și dacă nu s-au retras? Știți dacă n-au discutat doar despre posibilități?

— Avem cazuri solide, sfinte nemuritor, spuse Aradel. Locotenentul Colms și-a făcut treaba. Suntem aproape siguri că totul este adevărat.

— Atunci, convingeți-i pe judecător și pe jurați, zise MeLaan ridicând indiferentă din umeri. Noi nu facem astfel de lucruri. Oamenii trebuie să poată avea încredere în justiție; oi fi eu o mulțime de lucruri, dar *nu voi fi* cea care stabilește un precedent în neamul kandra, de a minți pentru ca cineva să fie condamnat, chiar dacă sunteți „aproape siguri” că aveți dovezi solide.

Marasi își încrucișă brațele la piept, scrâșnind din dinți. Aradel îi aruncă o privire întrebătoare.

— Fără ea vor reuși să scape, spuse Marasi. Nu-i vom putea ține în închisoare. Se vor dezlănțui asupra orașului din nou.

Marasi oftă.

— Dar... La naiba! Probabil că are dreptate, domnule. Mi-aș fi

dat și eu seama, dacă m-aș fi gândit mai bine. Nu putem falsifica dovezi, oricât de dreaptă ar fi cauza noastră.

El încuviință.

— Oricum nu-i țineam la închisoare, Colms. Au prea multă putere, chiar și acum. Vor găsi o cale de a scăpa de condamnare, dând vina pe subordonați.

Se rezemă de spătarul scaunului.

— Vor obține din nou funcția de guvernator, dacă nu se găsește cineva să facă ceva în acest sens. Fir-ar să fie! Musai să merg până la capăt, nu-i așa?

— Îmi pare rău, domnule, spuse Marasi.

— Ei bine, măcar pot să-mi eliberez biroul de hârtii, pentru început, spuse el aplecându-se în față, plin de hotărâre. Sugestii pentru cine ar putea să-mi ia locul ca inspector-șef?

— Reddi, zise Marasi.

— Te urăște.

— Asta nu înseamnă că va fi un sticlete prost, zise Marasi. Atâta vreme cât este cineva care să-i țină sub lupă, după cum spui dumneata. Pot să fac eu acest lucru. Cred că se va ridica la înălțimea așteptărilor.

Aradel dădu din cap aprobator, apoi ridică o mână înspre MeLaan. Ea îi azvârli cureaua, iar el o legă ca pe un ștreang.

— Partea asta ți-o pui în jurul gâtului, înălțimea Ta, zise el. Îți faci niște vânătăi pe gât, ca să arate bine, în forma literei V. Știi cum să imiți pe cineva care a murit strangulat?

— Mda, zise MeLaan. Din păcate…

— Vin să tai cureaua și să te dau jos peste cincisprezece minute, spuse Aradel. Va trebui să-l duci de nas pe legist.

— Nicio problemă, spuse MeLaan. Pot să respir printr-un sistem din trahee, în loc de plămâni. Ia măsuri să fie ars cadavrul la crematoriu, pune-mi o fereastră la dispoziție și mă voi strecura afară lăsând oasele în urmă, pe care să le puteți arde. Curat și fără urme.

— În regulă, spuse Aradel, cu aerul unui om bolnav.

MeLaan își luă rămas-bun, revenind în celulă. Marasi i se alătură, după ce îi adresă lui Aradel un salut pe care acesta nu-l văzu.

— Dar de ieșit, cum ai ieșit? întrebă Marasi ajungând-o din urmă pe MeLaan.

— Mi-am băgat degetul în lacăt, spuse MeLaan, mi-am topit

pielea, am împins un pic înăuntru. Este uluitor câte poți să faci dacă nu ești constrâns de forma unui corp normal.

Merseră împreună până unde începea aripa în care era arestul poliției. Marasi nu avea de gând să intrebe cum reușise MeLaan să treacă de pază. Spera că cei doi polițiști de serviciu nu fuseseră răniți.

— Armonie știe, nu-i așa? întrebă Marasi când MeLaan zăbovi în fața ușii. Dacă oamenii aceștia sunt vinovați sau nu?

— Știe.

— Atunci, poți să-i întrebi dacă este corect să ajungă la închisoare sau nu. Dacă El spune da, atunci putem merge până la capăt. Aș accepta decizia Zeului în această problemă, ca să am conștiința curată.

— Tot ar fi o încălcare a regulilor noastre, spuse MeLaan. Iar Armonie ar refuza probabil să vorbească.

— De ce? întrebă Marasi. Îți dai seama ce au însemnat toate acestea pentru Waxillium, nu-i așa?

— Va trece peste ele.

— Dar n-ar trebui să se confrunte cu așa ceva.

— Și ce-ai vrea tu să facă Armonie, *femeie*? Să ne dea *El* toate răspunsurile? Să ne ducă de nas, așa cum jura Paalm că a făcut? Să ne transforme pe toți în pioni pe o tablă de joc, pentru amuzamentul propriu?

Marasi făcu un pas înapoi. N-o mai auzise niciodată pe MeLaan vorbind pe un asemenea ton.

— Sau poate vrei exact pe dos? se rățoi MeLaan. Să ne lase în pace cu totul? Să nu intervină deloc?

— Nu, eu...

— Îți imaginezi cam cum trebuie să fie? Să știi că orice ai face, pe unii îi vei ajuta, iar pe alții îi vei răni? Azi salvezi viața unui om, iar mai târziu în viață el răspândește o boală care omoară un copil. Armonie face ce poate El mai bine – tot *posibilul,* ca la carte. Da, l-a rănit pe Wax. L-a rănit rău. Dar a pus durerea acolo unde a știut că poate fi suportată.

Marasi se înroși, apoi – supărată pe ea însăși – scotoci în geantă și scoase la iveală o țepușă neobișnuită.

— Și asta?

— Nu este un metal cunoscut.

— Așa a spus și TenSoon. Dar Armonie...

— Nu este un metal pe care îl cunoaște *Armonie,* spuse

MeLaan.

Pe Marasi o trecură fiori reci.

— Atunci… nu este al Lui? Nu este din domeniul Lui, cum spun legendele despre atium și lerasium?

— Nu, zise MeLaan. Este din altă parte. Ea a folosit țepușele acestea ciudate ca să fure puteri, altele decât acelea cu care suntem noi familiarizați. Poate că de aceea a reușit să fure Allomanție și Feruchimie și să le folosească, în timp ce noi ceilalți nu putem. În orice caz, tu nu te-ai întrebat niciodată de ce nu putea Armonie s-o vadă pe Bleeder? Nu-i putea lua urma, nu putea prevedea ce avea să facă? Ce ar putea să-i oprească pe un zeu, Marasi Colms? Ai vreo idee?

— Alt zeu, șopti Marasi.

— Felicitări, zise MeLaan deschizând ușa. Ai găsit o dovadă care pe noi de umple de groază. Mai gândește-te la ce ți-am spus, înainte de a-l acuza pe Armonie de ceva – sau pe kandra. Iar acum, te rog să mă scuzi, mă duc să încerc să mă spânzur ca la carte.

Se strecură înăuntru și închise ușa în urma ei.

Alt zeu, își spuse Marasi, rămasă pe întuneric. Nu Armonie, nu Năruire, nu Dăinuire.

Se uită la mica țepușă din mâna ei și în minte îi veni un nume pe care îl auzise anul trecut, rostit de Miles O-Sută-de-Vieți pe patul de moarte. Numele unui zeu din vechime. Marasi își aminti neîncrezătoare numele, afectată mai ales de felul în care interacționase ea cu Ochi-de-Fier.

Acum însă era hotărâtă să sape în catastife și să găsească răspunsurile.

Cine sau ce era *Trell*?

Probabil că încăperea se scufundase în liniște cu mult înainte de a-și da Wax seama că rămăsese singur. Focul mai avea puțin până să se stângă. Ar trebui să facă ceva cu el.

Nu făcu.

Veni Steris și puse încă un buștean în vatră, apoi scormoni tăciunii. Așadar, nu fusese singur. Puse vătraiul lângă șemineu, apoi se uită la el. Wax așteptă ca ea să zică ceva.

Nu zise nimic. În schimb, trase repede scăunelul până lângă fotoliul lui. Se așeză, cu picioarele încrucișate strâns, cu mâinile în poală.

Rămaseră amândoi acolo fără să zică nimic și, într-un târziu, ea își așeză mâna peste mâna lui. Focul i se păruse lui Wax rece, aerul înghețat, dar mâna ei era caldă.

În cele din urmă, își lăsă capul pe umărul ei și plânse.

Ars Arcanum

Scurt tabel de referință privind metalele

	Metal	Putere Allomantică	Putere Feruchimică
	Fier	Trage de sursele de metal din apropiere	Depozitează greutate fizică
	Oţel	Împinge în sursele de metal din apropiere	Depozitează viteză fizică
	Cositor	Intensifică simţurile	Depozitează simţuri
	Fludor	Intensifică abilităţile fizice	Depozitează forţă fizică
	Zinc	Provoacă (Aţâţă) emoţiile	Depozitează viteză mentală
	Alamă	Calmează (Domoleşte) emoţiile	Depozitează căldură
	Cupru	Ascunde pulsaţiile Allomantice	Depozitează amintiri
	Bronz	Permite auzirea pulsaţiilor Allomantice	Depozitează conştientizare
	Cadmiu	Încetineşte timpul	Depozitează respiraţie
	Aliaj fuzibil	Accelerează timpul	Depozitează energie
	Aur	Dezvăluie sinele trecut	Depozitează sănătate
	Electrum	Dezvăluie viitorul	Depozitează hotărâre
	Crom	Şterge rezervele Allomantice ale ţintei	Depozitează noroc

	Niciosil	Creşte arderea Allomantică a ţintei	Depozitează investitură
	Aluminiu	Şterge rezervele Allomantice interne	Depozitează identitate
	Duraluminiu	Creşte următorul metal ars	Depozitează conexiune

Listă de Metale

ALAMĂ: Ceţurienii Domolitori ard alamă pentru a domoli (reduce) emoțiile indivizilor din apropiere. Acest lucru poate fi îndreptat către un singur individ sau direcționat peste o zonă întreagă, iar Domolitorul se poate concentra asupra emoțiilor specifice. Arzătorii Suflet-de-Foc pot depozita căldură într-o metalminte de alamă, răcindu-se pe ei înșiși în timp ce depozitează în mod activ. Ulterior, pot să deschidă metalmintea, pentru a se încălzi.

ALIAJ FUZIBIL: Ceţurienii Alunecători ard aliaj fuzibil pentru a comprima timpul într-o bulă în jurul lor, făcându-l să treacă mai rapid în interiorul bulei. Acest lucru face ca evenimentele din afara bulei să se miște într-un ritm glacial din punctul de vedere al Alunecătorului. Arzătorii Asimilatori pot depozita hrana și caloriile într-o metalminte din aliaj fuzibil; pot să mănânce cantități mari de alimente în timpul depozitării active, fără să se simtă plini sau să ia în greutate, și apoi pot merge fără a simți nevoia de a mânca atâta timp cât își deschid metalmintea. O altă metalminte, din aliaj fuzibil, poate fi utilizată pentru a regla în mod similar aportul de fluide.

ALUMINIU: Un Ceţurian care arde aluminiu metabolizează instantaneu toate metalele fără a mai produce un alt efect, ștergând toate rezervele Allomantice. Ceţurienii care pot arde aluminiu sunt numiți Zbârnâitori de aluminium datorită ineficienței acestei abilități de una singură. Arzătorii Sine Adevărat își pot depozita simțul spiritual al identității într-o metalminte de aluminiu. Aceasta este o artă despre care rar se vorbește în afara comunităților Terris și, chiar și în rândul lor, nu este încă bine înțeleasă. Aluminiul în sine și câteva din aliajele sale sunt inerte din punct de vedere Allomant; ele nu pot fi împinse sau Trase și pot fi folosite pentru a proteja un individ de Allomanție emoțională.

AUR: Cețurienii Augur ard aur pentru a avea o viziune a unui sine trecut sau cum ar fi devenit dacă ar fi făcut alegeri diferite în trecut. Arzătorii Creatori-de-Sânge pot depozita sănătatea într-o metalminte de aur, reducându-și sănătatea în timp ce depozitează în mod activ, și o pot accesa ulterior pentru a se vindeca rapid sau pentru a se vindeca dincolo de abilitățile obișnuite ale corpului.

BRONZ: Cețurienii Căutători ard alamă pentru a „auzi“ pulsațiile emanate de alți Allomanți care ard metale. Diferite metale produc diferite impulsuri. Arzătorii Santinelă pot depozita starea de conștientizare într-o metalminte de bronz, creându-și o stare de somnolență în timp ce depozitează în mod activ. Ei pot să deschidă metalmintea mai târziu pentru a-și reduce somnolența sau pentru a-și intensifica gradul de conștientizare.

CADMIU: Cețurienii Pulsatori ard cadmiu pentru a întinde timpul într-o bulă în jurul lor, făcându-l să treacă mai încet în interiorul bulei. Acest lucru face ca evenimentele din afara bulei să se miște cu o viteză neclară din punct de vedere al Pulsatorului. Arzătorii Suflători pot stoca respirația în interiorul unei metalminți de cadmiu; în timpul depozitării active trebuie să se hiperventileze, astfel încât corpurile lor să primească suficient aer. Respirația poate fi recuperată ulterior, eliminând sau reducând nevoia de a respira folosind plămânii, în timp ce își deschid metalmintea. De asemenea, ei pot să își oxigeneze foarte mult sângele.

COSITOR: Cețurienii Cositorieni care ard cositor își cresc sensibilitatea celor cinci simțuri. Toate sunt crescute în același timp. Arzătorii Îmblânzitori-de-Vânt pot stoca sensibilitatea unuia dintre cele cinci simțuri într-o metalminte de cositor; o metalminte de cositor diferită trebuie folosită pentru fiecare simț. În timpul depozitării, sensibilitatea lor în acest sens este redusă, iar atunci când metalmintea este deschisă, acest simț este intensificat.

CROM: Cețurienii Paraziți care ard crom în timp ce ating un alt Allomant vor șterge rezervele metalice ale Allomantului. Arzătorii Rotitori pot depozita noroc într-o metalminte de crom, făcându-se ghinioniști în timpul depozitării active și pot să o deschidă mai târziu pentru a-și crește norocul.

CUPRU: Cețurienii Nor-de-Cupru (cum ar fi Fumegătorii) ard cupru pentru a crea un nor invizibil în jurul lor, care ascunde

Allomanții din apropiere de a fi detectați de către un Căutător și care protejează indivizii din apropiere de efectele Allomanției emoționale. Arzătorii Arhiviști pot depozita amintiri într-o metalminte de cupru (cupruminte); amintirea dispare din capul lor cât timp este depozitată și poate fi recuperată ulterior cu o aducere aminte perfectă.

DURALUMINIU: Un Cețurian care arde duraluminiu distruge instantaneu prin ardere orice alte metale arse în același timp, eliberând o explozie enormă a puterii acelor metale. Cețurienii care pot arde duraluminiu sunt numiți Zbârnâitori de duraluminiu datorită ineficienței acestei capacități de una singură. Arzătorii Conectori pot depozita conexiune spirituală într-o metalminte de duraluminiu, reducând conștientizarea și prietenia lor cu alții în timpul depozitării active și o pot deschide ulterior pentru a forma rapid relații de încredere cu ceilalți.

ELECTRUM: Cețurienii Oracol ard electrum pentru a vedea o viziune a posibilelor căi pe care le-ar putea lua viitorul lor. Acest lucru este de obicei limitat la câteva secunde. Arzătorii Apogeului pot stoca hotărârea într-o metalminte de electrum, intrând într-o stare deprimată în timpul depozitării active și pot să o acceseze ulterior pentru a intra într-o etapă frenetică.

FIER: Cețurienii Deviatori care ard fier pot Trage de sursele de metal din apropiere. Tragerile trebuie să fie îndreptate direct spre centrul de greutate al Deviatorului. Arzătorii separatori pot depozita greutatea fizică într-o metalminte de fier, reducându-și greutatea lor propriu-zisă în timp ce depozitează și pot să o deschidă ulterior pentru a-și crește greutatea propriu-zisă.

FLUDOR: Cețurienii Braț-de-Fludor (numiți și Brutali) ard fludor pentru a-și crește puterea fizică, viteza și durabilitatea, consolidându-și, în același timp, capacitatea corpului de a se vindeca. Cețurienii Brutali pot stoca puterea fizică într-o metalminte de cositor, reducându-și puterea în timp ce depozitează în mod activ și o pot deschide ulterior pentru a-și crește puterea.

NICROSIL: Cețurienii Nicrodetonatori care ard nicrosil în timp ce ating un alt Allomant vor epuiza instantaneu prin ardere orice metale arse de acel Allomant, eliberând o explozie enormă (și poate neașteptată) a puterii acelor metale în interiorul acelui Allomant. Arzătorii Călăuzitori-de-Suflet pot stoca învestitură într-o metalminte de nicrosil. Aceasta este o putere despre care

știu foarte puțini; într-adevăr, sunt sigur că oamenii din Terris nu știu cu adevărat ce fac atunci când folosesc aceste puteri.

OȚEL: Arzătorii Monedazvârlitori care ard oțel pot împinge în surse de metal din apropiere. Împingerile trebuie direcționate departe de centrul de greutate al Monedazvârlitorului. Cețurienii Alergători-de-Oțel pot depozita viteză fizică într-o metalminte de oțel, încetinind-o în timp ce depozitează în mod activ și pot să o deschidă ulterior pentru a-și crește viteza.

ZINC: Cețurienii Ațâțători ard zinc pentru a revolta (ațâța) emoțiile indivizilor din apropiere. Acest lucru poate fi îndreptat către un singur individ sau direcționat peste o zonă largă, iar Ațâțătorul se poate concentra pe emoții specifice. Arzătorii Incandescenți pot depozita viteza mentală într-o metalminte de zinc, slăbindu-și capacitatea de a gândi și raționa în timp ce depozitează în mod activ, și pot să o deschidă ulterior pentru a gândi și a raționa mai rapid.

Despre cele Trei Arte Metalice

Pe Scadrial, există trei manifestări principale ale învestiturii. La nivel local, acestea sunt denumite „Arte Metalice”, dar mai există și alte denumiri pentru ele.

Allomanția este cea mai comună dintre cele trei. Este o artă „încărcată pozitiv”, conform terminologiei mele – ceea ce înseamnă că practicantul atrage putere dintr-o sursă externă. Corpul o filtrează apoi în diverse forme. (Descătușarea efectivă a puterii nu este aleasă de practicant, ci este scrisă de mână în ADN-ul Spiritual.) Cheia pentru a atrage această putere vine sub forma unor tipuri diferite de metale, fiind necesare niște compoziții specifice. Deși în acest proces se consumă metal, puterea în sine nu vine, de fapt, din metal. S-ar putea spune că metalul este un catalizator, că începe o învestitură și o ține în mișcare.

În realitate, acest lucru nu este cu mult diferit de învestiturile bazate pe formă pe care le găsim pe Sel, unde forma specifică este cheia – cu toate acestea, aici, interacțiunile sunt mai limitate. Totuși, nu se poate nega forța brută a Allomanției. Este instinctivă și intuitivă pentru practicant, spre deosebire de necesitatea de foarte mult studiu și exactitate, așa cum se găsesc în învestiturile bazate pe formă de pe Sel.

Allomanția este brutală, nefinisată și puternică. Există șaisprezece metale de bază care funcționează, deși alte două – numite, pe plan local, „metalele lui Dumnezeu” – pot fi folosite în aliaj pentru a realiza un set complet diferit de șaisprezece derivate de la fiecare. Cu toate că aceste „metale ale lui Dumnezeu” nu mai sunt disponibile în mod uzual, celelalte metale nu sunt utilizate pe scară largă.

Feruchimia este și în acest moment cunoscută și folosită pe Scadrial. Într-adevăr, ați putea spune că este mai prezentă astăzi decât a fost în multe epoci trecute, când a fost limitată la Terrisul îndepărtat sau ascunsă vederii de către Păstrători.

Feruchimia este o artă neutră, ceea ce înseamnă că puterea nu este nici câștigată, nici pierdută. De asemenea, această artă necesită metal ca un punct central, dar în loc să fie consumat, metalul acționează ca un mijlocitor prin care abilitățile pe care practicantul le deține în interior sunt pendulate prin timp. Învestiți metalul acela într-o singură zi, retrageți puterea în altă zi. Este o artă completă, cu unele prelungiri în lumea Fizică, unele în cea Cognitivă și unele chiar și în cea Spirituală. Ultimele puteri sunt experimentate din plin de către comunitatea Terris și nu se vorbește despre ele cu cei din afară.

Ar trebui remarcat faptul că încrucișarea Feruchimiștilor cu populația generală a diluat puterea din anumite puncte de vedere. Acum este un lucru obișnuit ca oamenii să se nască cu acces la doar una dintre cele șaisprezece abilități Feruchimice. Se presupune că, dacă ar putea fi făcute metalminți din aliaje cu metalele lui Dumnezeu, ar putea fi descoperite și alte abilități.

Hemalurgia este foarte cunoscută în lumea modernă de pe Scadrial. Secretele sale au fost ținute aproape de către cei care au supraviețuit renașterii lumii lor, iar acum singurii practicanți cunoscuți ai acesteia sunt kandra, care (în cea mai mare parte) îl servesc pe Armonie.

Hemalurgia este o artă „încărcată negativ”. O parte din putere este pierdută pe parcursul practicării ei. Deși, de-a lungul istoriei, mulți au ponegrit-o ca pe o artă „diabolică”, niciuna dintre învestituri nu este, de fapt, diabolică. În esență, Hemalurgia se ocupă cu îndepărtarea abilităților – sau a atributelor – de la o persoană și acordarea lor unei alte persoane. Această artă se preocupă, în principal, de lucruri din tărâmul Spiritual și este de cel mai mare interes pentru mine.

Dacă una dintre aceste trei arte este de mare interes pentru Cosmere, Hemalurgia este acea artă. Cred că există posibilități extraordinare pentru utilizarea ei.

Combinații

Pe Scandrial, este posibil să te naști cu abilități de a folosi deopotrivă Allomanția și Feruchimia. Este un aspect care mă interesează în mod deosebit de la o vreme încoace, deoarece din combinarea diferitelor tipuri de învestituri rezultă efecte ciudate. Este suficient să ne uităm la ce s-a întâmplat pe Roshar unde au apărut asemenea fenomene – două puteri combinate dau ceva echivalent unei reacții chimice. În loc să obții ceea ce ai introdus, rezultă ceva nou.

Pe Scandrial, cei înzestrați din naștere cu o putere Allomantică și una Feruchimică se numesc Născuți-Binar. Efectele sunt în această situație mai subtile decât în cazul combinațiilor care se produc pe Roshar, dar sunt convins că din fiecare combinație iese ceva unic. Nu numai două puteri, să spunem, ci două puteri... plus un efect. Sunt necesare studii suplimentare în această direcție.

Mulțumiri

Acest volum are un trecut oarecum neobișnuit, pentru că am scris o treime din el în timp ce lucram și la o altă carte. (Așteptam să-mi parvină observațiile editoriale și cred că era vorba despre cartea Roata timpului.)

Când am reluat scriitura îmi formasem deja o viziune despre încă o trilogie, avându-i ca eroi pe Wax, Wayne și Marasi – așa că prima treime a avut nevoie de retușuri serioase pentru a se adapta ultimelor două treimi și ele în curs de a fi scrise. M-am bazat în mare măsură pe viziunea excepțională a editorului meu, Moshe Feder, pe agentul meu, Jashua Bilmes și pe asistentul meu editorial, foarte promptul Peter Ahistrom. Mulțumiri deosebite editorului meu din Marea Britanie, Simon Spanton.

Mai mult decât atât, grupul meu de susținători în ale scrisului a fost – ca întotdeauna – neprețuit. Fac parte din el Emily Sanderson, Karen și Peter Ahistrom, Darci și Eric James Stone, Alan Layton, Ben „te rog scrie-mi numele corect de această dată” Olsen, Danielle Olsen, Kathleen Dorsey Sanderson,

Kaylynn Zobell, Ethan și Isaac Skarstedt, Kara și Isaac Stewart.
Am organizat o lectură preliminară și câteva persoane vigilente au venit cu unele comentarii excelente. Acestea au fost: Jory Phillips, Joel Phillips, Bob Kluttz, Alice Arneson, Trae Cooper, Gary Sânger, Lyndsey Luther, Brian T. Hill, Jakob Remick, Eric James Stone, Bao Pham, Aubree Pham, Steve Godecke, Kristina Kugler, Ben Olsen, Samuel Lund, Megan Kanne, Nate Hatfield, Layne Garrett, Kim Garrett, Eric Lake, Karen Alstrom, Isaac Skarstedt, Darci Stone, Isaac Stewart, Kalyani Poluri, Josh Walker, Donald Mustard III, Cory Aitchison și Christi Jacobsen.
De-a lungul anilor am trăit o satisfacție deosebită văzând cum se dezvoltă piesele de artă vizuală asociate romanelor mele. Întotdeauna mi-am dorit să includ cu mult mai multă măiestrie artistică decât este uzual – practic, tot ce pot obține mai bun. Trei artiști au făcut acest lucru posibil în cazul acestui volum. Chris McGrath a realizat coperta și ador felul în care a surprins personajele. Bunul meu prieten și acum director artistic deplin, Isaac Stewart, a desenat hărțile și simbolurile și a elaborat totodată excelenta paginație a ziarului. Ilustrațiile din ziar îi aparțin permanent excepționalului Ben Mesweeney.
La JABberwocky, agenția mea, adresez mulțumiri lui Eddie Schneider, Sam Morgan, Krystynei Lopez și Kristei Atkinson. Din Marea Britanie, John Berlyne de la Zeno Agency merită aplauzele dumneavoastră.
De la Tor Books, multe mulțumiri pentru Tom Doherty, Linda Quinton, Marco Palmieri, Karl Gold, Diana Pho, Nathan Weaver, Edward Allen și Rafal Gibek. Ingrid Powell a făcut corectura. Editarea a fost realizată de Terry McGarry, iar audiobookul i se datorează cititorului meu preferat, Michael Kramer. Alți specialiști care au contribuit la realizarea formatului audio al cărții și merită să primească mulțumiri sunt Robert Allen, Samantha Edelson și Mitali Dave. În volumul de față Adam Horne, noul meu secretar, își vede prima oară numele menționat într-o carte. Felicitări, Adam!
În fine, mulțumiri uriașe familiei mele, ca întotdeauna. O soție minunată și trei băiețel care încă nu înțeleg de ce cărțile pe care le scrie tati au așa de puține poze.